

NEW YORK TIMES BESTSELLER

WAIT

várok rád

for you

*fiery
selection*

J. LYNN

J. LYNN

WAIT

v á r o k r á d

for you

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Írta: J. Lynn
A mű eredeti címe: Wait For You

Copyright © 2013 by Jennifer L. Armentrout
Excerpt of *Be With Me* © 2013 by Jennifer L. Armentrout

A művet eredetileg kiadta:
William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers

Cover design by Sarah Hansen

Fordította: Császár László
A szöveget gondozta: Szakái Gertrúd

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 399 022 3

© Kiadta a Könyvmoly képző Kiadó, 2014-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 331-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Korom Pál, Szeli Katalin
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Ezt a könyvet azoknak ajánlom,
akik most, ebben a pillanatban olvassák.
Nélkületek ugyanis nem jöhetett volna létre.
Egytől egyig nagyon királyak vagytok!*

1. FEJEZET

EGÉSZ ÉLETEMBEN CSAK KÉT DOLOGTÓL TARTOTTAM IGAZÁN. Az egyik az, hogy felriadok az éjszaka közepén, és egy szellem néz velem farkasszemet. Persze ennek nem nagy a valószínűsége, de azért még belegendolni is ijesztő. A másik, hogy elkések az óráról. Gyűlölök késni.

Utálom, mikor mindenki engem bámul, pedig ha az ember akár csak egy perccel is a kezdés után érkezik, ez elkerülhetetlen.

Éppen ezért a Google segítségével akkurátusan kimértem a távolságot a University Heightson lévő lakásom és az egyetem parkolója között, na, és persze biztos, ami biztos alapon, vasárnap kétszer meg is tettem az utat.

Egy egész kilenctized kilométer.

Kocsival öt perc.

Negyed órával korábban indultam, hogy a 9:10-kor kezdődő óráim előtt időben ott legyek.

Viszont nem számoltam azzal, hogy a stoptáblánál feltorlódnak majd a kocsik – mert ebből a városból valahogy kihagyták a közlekedési lámpákat –, ahogy azzal sem, hogy egy darab üres hely sem marad az egyetemi parkolóban. Kénytelen voltam tehát átgurulni a szemközti vasútállomáshoz, és még további értékes percek mentek el, mire sikerült előkotornom a megfelelő mennyiségű aprót az automatához.

„*Ha ragaszkodsz ahhoz, hogy a világ másik végébe menj iskolába, legalább lakj kollégiumban! Gondolom, kollégium azért ott is van!*” – hangzottak anyám szavai a fejemben, miután fel-

szaladtam a dombon, és levegő után kapkodva álltam meg a Robert Byrd Természet-tudományi Épület előtt.

Természetesen végül nem költöztem kollégiumba, mert tudtam, hogy a szüleim akkor időről időre feltűnnének, *kritizálnának*, és mindenbe *beleütnék* az orrukat. Előbb rúgtam volna magam fenékbe, minthogy ezt elviseljem, így a saját pénzemből kivettem egy kétszobás lakást az egyetem mellett.

Mr. és Mrs. Morgansten majd felrobbant, amikor megtudta.

Ami persze engem tett kifejezetten boldoggá.

Persze, ebben a pillanatban már nem tűnt olyan jó ötletnek ez a kis lázadás, mert mire a késő augusztusi kánikulából beléptem a légkondicionált épületbe, 9 óra 11 perc volt, és az előadó, ahol a csillagászatórát tartották, a másodikon volt. Mi a francnak választottam én egyáltalán csillagászatot?

Talán mert még egy biológiaórát már nem bírtam volna elviselni? Aha, ez lesz az.

Felrohantam a széles lépcsőn, konkrétan átestem a dupla szárnyú ajtón, és nekiütköztem valami falnak.

Hátrátántorodtam, a kezeimmel csapkodva próbáltam visszanyerni az egyensúlyomat, mire a dugig pakolt táskám lecsúszott a vállamról, és elrántott az egyik oldalra. A hajam az arcomba hullt, emiatt nem láttam semmit, miközben veszélyesen inogtam.

Istenem, tuti, most esek le! Nincs, ami megállítson! Már látam magam törött nyakkal. Ez akkora szívás...!

Ekkor egy erős kéz ragadta meg a derekamat, megakadályozva, hogy a következő pillanatban szabadesésben zuhanjak alá. A táskám a földre esett, és a tartalma mindenfelé szétszóródott a fénylő padlón. A tollaim! A drága tollaim mind szanaszét gurultak! Egy másodperccel később már annak a szilárd falnak támaszkodtam, amibe az előbb beleütköztem.

Ez a fal azonban furcsán meleg volt.

És nevetett.

– Húha! – hallatszott egy mély hang. – Jól vagy, szivi?

Ez a fal nagyon nem egy fal volt! Egy srác tartott a karjaiban. A szívem egy pillanatra megállt, a mellkasomra mintha tonnás súly telepedett volna, az agyam pedig egyetlen pillanat alatt kiürült. Megint rám törtek az öt évvel ezelőtti érzések. Sarokba vagyok szorítva. Mozdulni sem bírok. A levegő fájdalmasan szaladt ki a tüdőmből, és a gerincemen valami bizsergés futott végig. Minden izmom leblokkolt.

– Mi történt? – kérdezte ugyanaz a hang, aggódalmasan. – Jól vagy?

Mély lélegzetet vettem. Levegőre volt szükségem! Mélyen belelegezni! Kifújni! Ezt gyakoroltam öt éven keresztül. Különbiben pedig már nem vagyok tizennégy. És nem is vagyok ott. *Itt* vagyok, egy fél országgal arrébb.

Két ujj az államnál fogva felemelte az arcomat. Sűrű, fekete szempillájú, megdöbbenően kék szempár nézett rám – az a fajta fénylő és vibráló kék, amely éles kontrasztban áll az éjfekete pupillákkal. Ilyen szem a valóságban nem is létezhet!

Es ez segített magamhoz térni.

Szóval egy srác tartott a karjaiban, de úgy, ahogyan addig soha senki! Eltekintve attól az egy alkalomtól, de az nem számít. A combunk és a mellkasunk szorosan összesimult. Mintha táncolnánk.

Az érzékeim felébredtek, amikor megéreztem a parfümjé illatát. Húha! Nagyon finom és drága illat volt, mint ő...

Hirtelen elöntött a düh – az a régi, ismerős érzés, ami közvetlenül az ijedtség után szokott rám törni. Belekapaszzkodtam, és végre megtaláltam a hangomat is.

– Veszed le rólam a kezed!

Kék szemű rögtön engedett a szorításból. Nem számítottam a hirtelen talajvesztésre, így meginogtam, de sikerült magam ösz-

szeszedni anélkül, hogy keresztülesnék a táskámon. Úgy lihegtem, mint aki lefutotta a maratont. Kisöpörtem a hajam az arcomból, így végre jól megnézhettem magamnak a srácot.

Jézus Mária! Kék szemű olyan...

Olyan pizok jól nézett ki, amitől a lányok sikítózni szoktak. Majd két fejjel magasabb volt nálam, széles váll, keskeny csípő, atlétaalkat – mint az úszóké. Hullámos, fekete haj hullott a homlokába, ugyanolyan fekete, mint a szemöldöke. Széles arccsont és érzéki, kifejező ajkak tartoztak még az egyébként is tökéletes külsőhöz. És azok a zafírkék szemek, atyaég...!

Ki gondolta volna, hogy egy Shepherdstown nevű hely ilyen kincseket rejteget?

Én pedig pont belebotlottam. Szó szerint.

– Bocs, de sietek. Késésben vagyok, és...

Mosolyra húzódott az ajka, ahogy letérdelt, és elkezdte összeszedni a szétszóródott dolgaimat. Egy pillanatig azt hittem, elsírom magam. Már a torkomban éreztem a könnyeimet. Kész, vége, tényleg elkéstem. Nincs az az isten, hogy ezután bemenjek a terembe! Főleg nem az első nap. Totál kudarc.

Lehajoltam, hogy összeszedjem a tollaimat, és hagytam, hogy a hajam eltakarja az arcomat.

– Nem muszáj segítened.

– Szívesen teszem – felvett egy darab papírt, és felderült az arca. – Alapfokú csillagászatra mész? Én is oda tartok.

Nagyszerű! Szóval egész évben nézhetem azt a srácot, akit majd' eltapostam.

– És most miattam elkésel – feleltem halkán. – Sajnálom.

Felém nyújtotta a teletömött táskámat.

– Semmi gond – mondta mosolyogva, amitől az arca bal oldalán megjelent egy kis gödröcske. – Hozzászoktam, hogy rám vetik magukat a csajok.

Nagyokat pislogva néztem rá. Jól hallottam, amit mondott? Tényleg képes lehet ez a klassz srác ilyen béna dumával előállni?

Pedig de, és volt még több is ott, ahonnan ez jött.

– Mondjuk a hátamra még egyik sem akart felugrani. De tetszett.

Elpirultam, és a következő pillanatban már sikerült összeszednem magam.

– Nem akartam a hátadra ugrani. Sem rád vetni magam.

– Nem? – mondta, és az a félmosoly egyetlen pillanatra sem halványodott. – Milyen kár! Pedig akkor a mai lehetett volna a világtörténelem legjobb első napja a suliban.

Szorosan magamhoz öleltem a táskámat, és fogalmam sem volt, mit mondjak. Otthon soha senki nem flörtölt velem. A legtöbben rám sem akartak nézni, aki pedig mégis, nos, azok nem flörtölni akartak.

Kék szemű egy pillantást vetett a nála maradt papírdarabra.

– Avery Morgansten?

– Honnan tudod a nevemet?

Oldalra billentette a fejét, és még szélesebben mosolygott.

– Leolvastam a tanrendről.

– Ja, persze – söpörtem ki a hajamat a pipacspiros arcomból. Visszaadta a tanrendemet, én pedig gyorsan a táskámba csúsztattam. Egy rakás szerencsétlenségnek éreztem magam, miközben a csattal bénáztam.

– Cameron Hamilton vagyok – mondta kék szemű. – De mindenki Camnek szólít.

Cam. Ízlelgettem a nevet, és nagyon tetszett.

– Kösz még egyszer, Cam!

Lehajolt, és felvette a fekete hátizsákját, amit eddig észre sem vettem. Mikor felállt, néhány sötét hajtincset söpört félre a homlokából.

– Akkor jöhet a nagy belépő!

A két lábam a földbe gyökerezett, miközben sarkon fordult, és elindult a 205-ös felé. A kilincsre tette a kezét, majd a válla felett hátrapillantva, várakozóan nézett rám.

Képtelen voltam bemenni. Nem azért, mert éppen az imént rongyoltam bele az egész egyetem talán legszexisebb pasijába, hanem mert tudtam, hogy mindenki felém fordulna, és bámulna. Márpedig nekem nagyon elegendő volt belőle, hogy az elmúlt öt évben, mindig, mindenhol én voltam a figyelem középpontjában. Izzadságcseppek ültek ki a homlokomra. A gyomrom összeszorult, és hátráltam egy lépést.

Cam megfordult, és a csodálatos homlokát ráncolva rám nézett.

– Rossz irányba mész, szivi!

Azt hiszem, az elmúlt néhány évben erről szólt az életem.

– Nem megy.

– Mi nem megy? – lépett felém.

Megfordultam és rohanni kezdtem, mintha a világ utolsó csésze kávéja volna a tét. Keresztülrohantam az átkozott lengőajtón, és még hallottam, ahogy a nevemen szólított, de szaladtam tovább.

A lépcsőn lefelé menet égett az arcom, az épületből kilépve pedig már levegőt sem kaptam. A közeli könyvtár melletti padig bírtam, ott lerogytam. Felemeltem a fejem, és ahogy a túlságosan erősen ragyogó nap felé fordítottam az arcom, szorosan becsuktam a szemem.

Jesszusom!

Milyen király kis kezdés az új városhoz, az új iskolához... az új életemhez! Több mint ezer kilométert utaztam, hogy tiszta lappal indulhassak, erre egy pillanat alatt mindent elbarmoltam.

2. FEJEZET

KÉT DOLGOT TEHETTEM: vagy elfelejtem ezt a katasztrófális kezdést és folytatom innen, vagy hazamegyek a szüleimhez, bemászok az ágyamba, és a fejemre húzom a takarót. A második verzió iszonyúan csábító volt, de nem adhattam fel.

Ha amolyan menekülő és rejtőzős típus lettem volna, biztos nem élem túl a középiskolát.

Amikor leértem, megnéztem, hogy megvan-e még a bal csuklómon a széles ezüst karkötő. Nem sok híja volt, hogy ne éljem túl a középiskolát.

Anya és apa dobott egy hátast, amikor bejelentettem, hogy az ország másik felébe megyek egyetemre. Ha ez a Yale, a Harvard vagy más menő sulis lett volna, nem zavarja őket. De egy vidéki, lepattant sulis? Na, az szégyen. Nem értették. Soha nem is értettek. Pedig nincs az az isten, hogy ugyanoda járjak, ahová ők jártak, vagy ahová a helyi elit fele kényszeríti a gyerekeit!

Olyan helyre akartam menni, ahol senki nem néz rám gyűlölködve, és nem hallok a suttogásokat, amikből *még mindig* csak úgy áradt a rosszindulat. Olyan helyre, ahol az emberek még nem hallották a sztorit, vagy annak valamilyen elferdített változatát, amit annyian és annyiszor ismételtetek újra és újra, hogy lassan már én magam sem tudtam volna megmondani, valójában mi is történt azon a bizonyos halloween-bulin öt évvel ezelőtt.

Itt semmi nem számított. Senki sem ismert, és senki sem gyanított semmit. És senki nem sejtette, hogy azokon a meleg nyári napokon, amikor hosszú ujjú felsőt már nem vehettem fel, mit takart a karkötőm.

Az, hogy idejöttem, az én döntésem volt, és tudtam, hogy helyesen cselekedtem.

A szüleim persze megfenyegettek, hogy nem kapok zseb-pénzt, amit már akkor is nevetségesnek éreztem. Ugyanis volt saját pénzem – olyan pénz, amihez tizennyolc éves korom után hozzá sem nyúlhatnak. Olyan pénz, ami *járt nekem*. Ezt persze ők megint úgy vették, mintha cserbenhagytam volna őket, de tudtam, hogy ha Texasban vagy ezeknek az embereknek a közelében maradok, abba belehalok.

Rápillantottam a mobilom órájára, majd felálltam, és a válamra vettem a táskámat. Legalább a töriről ne késsek el!

A törít a társadalomtudományi épületben tartották, természetesen annak a dombnak a tövében, amire éppen az előbb futottam fel. Átvágtam a Byrd épület mögötti parkolón, majd a zsúfolt úton. Körülöttem mindenhol diákok sétáltak, párokban vagy többfős csoportokban. Látszott rajtuk, hogy a legtöbben ismerik egymást, én pedig ahelyett, hogy úgy éreztem volna, mintha az egész világ kirekesztett volna magából, élveztem, hogy így, az ismeretlenség szabadságával mehetek órára.

Úgy döntöttem, nem törődöm azzal, milyen béna voltam ma reggel. Beléptem a Whitehallba, és elindultam jobbra, a lépcsőn. Odafent, a folyosón csak úgy tolongtak a diákok. Mind arra vártak, hogy kiürüljenek a tantermek. Keresztülfurakodtam a netvetgélő tömegen, és kikerültem azt a néhány embert, akik láthatóan még nem ébredtek fel teljesen. Kerestem egy szabad részt a termem bejáratával szemben, majd hátamat a falnak vetve, törökülésben a földre ültem. Két kezemmel végigsimítottam a farmeremen, és alig vártam, hogy megkezdődjön az óra. A legtöbben biztos halálra unják magukat a kezdő törin, de nekem ez volt az első óráim abból a tárgyból, amit főtárgynak választottam.

És ha szerencsés vagyok, akkor öt év múlva már egy csendes és hűvös múzeumban vagy könyvtárban dolgozom, ősi szövegeket vagy leleteket katalogizálva. Tudom, hogy nem ez a legvonzóbb foglalkozás, de számomra tökéletes volna.

Annál biztosan sokkal jobb, amiről nem is olyan régen még álmodoztam. Hogy profi táncos legyek New Yorkban.

Ez persze csak egy volt a számtalan dolog közül, amelyek miatt anya úgy érezhette, csalódnia kellett bennem. Azóta táncoltam, mióta járni tudtam, de a kisebb vagyon, amit a balettórákra elköltöttem, a tizennegyedik születésnapomon ablakon kidobott pénznek bizonyult.

Mondjuk ez hiányzott. Úgy értem, az, ahogyan a tánc meg tudott nyugtatni. Csak sajnos már képtelen voltam rávenni magam, hogy elmenjek a próbákra.

– Mit csinálsz ott a földön, anyukám?

Felkaptam a fejem, és azonnal elmosolyodtam, amikor megláttam Jacob Massey karamellszín, kisfiús, vonzó, szélesen mosolygó arcát. Még a múlt héten, az elsősöknek szóló eligazításon haverkodtunk össze. Törire együtt járunk majd, illetve kedden és csütörtökön rajzórára is. Annyira sugárzott a lényéből a jószívűség, hogy azonnal megkedveltem.

Végigpillantottam a farmergatyáján, amin első blikkre is látszott, hogy méretre szabott darab, és egy vagyonba kerülhetett.

– Nagyon kényelmes idelelni. Nem akarsz csatlakozni?

– Megbuggyantál? Nem akarom, hogy a csini seggem összekoszolódjon ezen az undorító padlón! – azután mellém lépett, a falnak támaszkodott, és még jobban elvigyorodott. – Na, várj csak! Te mi a fenét keresel itt? Azt hittem, kilenckor már órád van!

– Te emlékszel a tanrendemre? – A múlt héten vagy egy fél pillanatra mutattuk meg egymásnak a beosztásunkat.

Kacsintott.

– Ijesztő, hogy a teljesen felesleges dolgok mennyire meg tudnak ragadni bennem!

Nevettem.

– Azért jó tudni!

– Szóval máris lógsz? Te csúnya, rossz kislány!

Megráztam a fejem.

– Egy egészen kicsit elkéstem, és utálok úgy bemenni egy órára, hogy az már elkezdődött. Így viszont azt hiszem, az első óráim csak szerdán lesz, már ha nem töröltetem az egészet.

– Törölteted? Hülye vagy? A csillagászat az egyik leglazább tárgy! Én is felvettem volna, ha nem telnek be a helyek vagy 2 másodperc alatt, amikor a felsőbb évesek rászabadultak a beosztásra.

– Nos, igen, te legalább nem nyírtál ki kis híján egy srácot is a folyosón rohanva... ráadásul egy olyan srácot, aki, ha minden igaz, ugyancsak felvette az állítólagosan laza tárgyat.

– Micsoda? – sötét szemei érdeklődően csillantak, és letérdelt mellém. Ebben a pillanatban valaki megragadta a figyelmemt.

– Csak egy pill, Avery! Hé, Brittany! Itt vagyok!

Kiabált, és integetett, mire egy rövid szőke hajú lány megtorpant a folyosón, és felénk fordult. Az arcán pír jelent meg, de azért elmosolyodott, amikor Jacob körülugrálta és felém lökdöste.

– Brittany, bemutatom Avery t! – mondta széles vigyorral. – Avery, bemutatom Brittanyt! Köszönjétek szépen!

– Szia! – mondta Brittany, egy kis intés kíséretében.

Visszaintettem neki.

– Szia!

– Avery éppen ott tartott, hogy elmondja, hogyan ölt meg kis híján valakit a folyosón. Gondoltam, te is szeretnéd hallani a sztorit.

Kicsit elhúztam a számat, de amikor észrevettem a Brittany barna szemében megcsillanó érdeklődést, megnyugodtam.

– Tényleg szeretném hallani! – mondta, és mosolygott.

– Nos, azért a megöléstől egy kicsit távol állt a dolog – feleltem nagyot sóhajtva. – De nem sok híja volt, és az egész annyira kínos.

– A kínos történetek a legjobbak – felelte erre Jacob, és letérdelt mellém.

Brittany felnevetett.

– Igaz!

– Na, köpd ki, anyukám!

A fülem mögé fésültem a hajamat, majd halkabban folytattam, mert nem szerettem volna, ha az egész folyosó hallja, mennyire ciki helyzetbe kerültem.

– Szóval egy kicsit késésben voltam a csillagászatról, és az igazat megvallva, csak úgy keresztülrongyoltam a másodikon a lengőajtón. Egyenesen bele ebbe a szerencsétlen srácba, aki csak sétált szép nyugisan a folyosón.

– Ajjaj! – mondta Brittany, látszólag őszinte aggodalommal.

– Igen, és kis híján fel is löktem. Elejtettem az egész cuccomat, könyvek és tollak röpködtek mindenfelé. Vérciki volt!

Jacob szemében jókedv csillant.

– Jó pasi volt?

– Tessék?

– Mondom: jó pasi volt? – ismételte meg és az egyik kezével végigsimította rövidre vágott haját. – Mert ha jó pasi volt, akkor ki kellett volna használnod a helyzetet. Ennél jobban semmivel nem tudod megtörni a jeget. Úgy értem, mi van, ha ti ketten halálosan belezúgtok egymásba, és később elmeséletek mindenkinek, hogy lökted fel majdnem, még mielőtt ő kezdett el *lökni* téged!

– Jézusom! – feleltem, és éreztem, hogy az ismerős melegség elárasztja az arcomat. – Egyébként igen, nagyon jó pasi volt.

– Jaj, ne! – felelte Brittany, és nyilvánvalóan ő volt az egyetlen, aki felismerte, hogy ettől csak még cikibb lett az egész. Úgy tűnik, csak az tudja az ilyet átérezni, akinek puncija van, mert Jacob láthatólag csak még izgatottabb lett az egésztől.

– Nos, akkor most azonnal mondd el, hogy nézett ki ez a jóképű pasi! Ez fontos, nem hagyhatod ki!

A lényem egy része hangosan tiltakozott ez ellen, mert ha csak egy pillanatra eszembe jutott Cam, azonnal piszok kényelmetlenül kezdtem érezni magam.

– Nos, ööö... nagyon magas, és jó a teste. Legalábbis azt hiszem.

– Honnan tudod, hogy jó teste van? Megsimogattad?

Felnevettem, Brittany pedig megrázta a fejét.

– Amikor azt mondtam, hogy beleütköztem, akkor azt *úgy is gondoltam*, Jacob! Ő pedig elkapott. Szándékosan persze nem kezdtem el ott a folyosón tapizni, de úgy éreztem, hogy biztosan jó teste lehet – megrántottam a vállamat. – Különbösen sötét, hullámos haja volt. Hosszabb, mint a tiéd, és kicsit borzas, de...

– Anyukám, ha most azt mondod, hogy amolyan „nem érdekel, akkor is egy szexis dög vagyok” módon volt borzas, én is bele akarok ütközni!

Brittany kuncogott.

– Nekem nagyon bejön az ilyen haj!

Biztos voltam benne, hogy az arcom teljesen elvörösödött, mert éreztem, hogy ég.

– Igen, olyasmi volt. Hihetetlenül jóképű, és a szeme olyan szikrázóan kék, mintha...

– Na, várj csak! – vágott közbe Brittany. – Olyan szikrázóan kék volt a szeme, hogy az nem is lehetséges? És nagyon, de na-

gyon jó illata volt? Tudom, ez most kicsit gázos, hogy éppen ilyeneket kérdezek.

Tényleg kicsit gázosan hangzott, ugyanakkor vicces is volt.

– Mindkettőre igen a válasz.

– Szent szar! – mondta Brittany, és hangosan felnevetett. – A nevét megkérdezted?

Kicsit kezdtem aggódni, mert úgy tűnt, mintha Jacobnak is kezdene derengeni, ki lehet ez a titokzatos pasi.

– Aha, miért?

Brittany könyökkel oldalba bökte Jacobot, majd halkabban folytatta:

– Nem Cameron Hamilton volt az?

Leesett az állam.

– Ő volt!

Brittany diadalmasan megrántotta a vállát.

– Te *Cameron Hamiltonnal* ütköztél!

Jacob már nem mosolygott, inkább őszinte döbbenettel az arcán nézett rám.

– Most annyira kimondhatatlanul utállak! Odaadnám a bal herémet, ha én is összeütközhetnék Cameron Hamiltonnal.

Félig nevettem, félig fuldokoltam.

– Húha! Azért nem semmi ezt így kimondani!

– Cameron Hamilton a nem semmi, Avery! Persze te nem tudhatod, mert nem a környékről származol – felelte Jacob.

– De te is elsőéves vagy! Akkor te mégis honnan ismered? – kérdeztem, mert Cam nem úgy tűnt, mintha elsős lenne, úgy-hogy legalább másod-, de inkább harmadévesnek kellett lennie.

– Nincs ember, aki ezen az egyetemen ne ismerné! – felelte.

– Nem egészen egy hete vagy itt!

Jacob elvigyorodott.

– Aha, és már körbekérdezgettem!

Felnevettem, és megráztam a fejemet.

– Még mindig nem értem. Persze jó pasi, meg minden, de... mitől más?

– Egy suliba jártam vele – válaszolt Brittany, a válla mögött hátrapillantva. – Pontosabban vagy két évvel felettem járt, de ő volt a legmenőbb srác az egész gimiben. Mindenki vagy barátokozni, vagy kavarni akart vele. És itt is nagyjából ez a helyzet.

Annak ellenére, hogy az, amit Brittany az előbb mondott, kínos emlékeket ébresztett bennem, most már kezdett egyre jobban érdekelni a dolog.

– Akkor ti mind a ketten környékbeliek vagytok?

– Nem, Morgantownból származunk... Fort Hill környékéről. Nem tudom, hogy ő miért választotta éppen ezt a sulit és nem a Nyugat-virginiai Egyetemet, de azt tudom, hogy én azért jöttem ide, mert ki akartam törni abból a városból, és már nem akartam ugyanazok között a vénemberek között élni le a fiatalságomat.

Ezt azért megértettem.

– Különbözik pedig, Cameront jóformán mindenki ismeri az egyetemen – folytatta Jacob, és összecsapta a két tenyerét. – A városban lakik, a suliról nem messze, és ha a hírek igazak, közel és távol ő rendezi a legmenőbb bulikat...

– Ez már gimiben is így volt – vágott közbe Brittany. – És jogosan. Ne érts félre, Cameron nagyon klassz srác. Kedves és vicces. De akkoriban mintha a „füvel-fával” lett volna a középső neve. Az ember azt hitte, hogy egy kicsit lenyugodott, de aztán... tudod, az öreg kutya nem tanul új trükköket.

– Értem – kicsit matattam a karkötőmmel. – Ezt azért jó tudni, de nem nagyon számít. Úgy értem, csak annyi történt, hogy beleütköztem a folyosón. Én pontosan ennyire ismerem Camet, és nem jobban.

– *Camet?* – pislogott Brittany.

– Miért kérdezed így? – feltápászkodtam és megragadtam a táskámat. Várható volt, hogy hamarosan nyílnak az ajtók.

Brittany kicsit mintha meglepődött volna.

– Akik nem ismerik, azok Cameronnak szólítják. Csak a barátai hívják Camnek.

– Értem! – felelem. – Azt mondta, hogy Camnek hívják, úgy-hogy feltételeztem, hogy mindenki így szólítja.

Brittany nem válaszolt, és az igazat megvallva fogalmam sem volt, miért olyan nagy ügy ez. Cam/Cameron/akárki egyszerűen csak udvariasan viselkedett, amikor én annyira bénán belerohantam. Az, hogy amolyan megvilágosult partiarc, számomra nem jelentett semmi egyebet, csak azt, hogy tartsam távol tőle magamat. Nagyon, de nagyon távol.

Kinyíltak az ajtók, és a diákok mind a folyosóra özönlöttek. A mi kis csoportunk megvárta, míg kiürül a terem, majd bementünk, és kerestünk magunknak három helyet valahol hátul úgy, hogy Jacob legyen középen. Amikor elővettem a táskámból a vastag, önvédelmi fegyvernek is beillő füzetemet, amibe öt tárgy anyagait fogom jegyzetelni, megragadta a karomat.

Pillantásából sütött a gonoszság és pusztítás.

– Nem dobhatod a csillagászatot! Nem bírom ki ezt a félévet, hanem hallhatok tőled *Camről* legalább hetente háromszor! Te leszel a partivonalam!

Halkan felnevettem.

– Nem is szándékoztam dobni! – pedig az az igazság, hogy komolyan megfordult a fejemben a gondolat. – Viszont nagyon kétlem, hogy bármit is tudok majd mondani neked. Még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán beszélünk valaha.

Jacob elengedte a karomat, leült, majd mélyen a szemembe nézett.

– És ezek voltak Avery utolsó szavai!

Hála istennek a nap fennmaradó része közel sem volt annyira eseménydús, mint a reggel. Nem löktem fel több ártatlan szépfiút, és nem történt semmi más vérciki. Annak ellenére, hogy Jacob nem szállt le rólam, amíg újra el nem meséltem a sztorit ebédidőben, nagyon örültem, hogy neki és Brittanynak is ugyanakkor van ebédszünete, amikor nekem. Reggel még azt hittem, hogy az egész napot csendes magányban fogom majd tölteni, úgyhogy kellemes meglepetés ért, amikor kiderült, hogy mégsem leszek egyedül, és lesz kivel beszélgetnem... ráadásul korombeli srácokkal.

A haverkodás nyilvánvalóan olyan, mint a biciklizés.

Különbözik pedig Jacob kéretlen tanácsán kívül, hogy ha esetleg találkozánk, akkor mindenképpen ütközök bele Cambe még egyszer, nem volt semmi különös esemény egész nap. Olyannyira, hogy a végére szinte teljesen el is felejtkeztem az egészről.

Mielőtt elhagytam volna az egyetemvárost, a pénzügyi iroda felé indultam, mert csak ott vehettem fel a diákmunkára szóló jelentkezési lapot. Pénzre nem volt szükségem, de valamivel mindenképpen le kellett foglalnom a gondolataimat. Ebben a félévben tizennyolc kredit volt a cél, de még így is rengeteg szabadidőm maradt, tehát ideális ötletnek tűnt, hogy a suliban szerezzek valamilyen melót. Csak sajnos éppen nem volt üresedés, de azért felírtak a várólistára.

Az egyetem a maga csendes, békés módján lenyűgözően szép volt. Nem is hasonlított az igazán nagy intézményekre, ahol folyamatosan nyüzsögnek a hallgatók. A Potomac-folyó és Shepherdstown történelmi városa között megbújva, mintha egyenesen egy képeslapról került volna ide. Hatalmas, tornyos épületek keveredtek sokkal modernebb házakkal, fák mindenhol, friss, tiszta levegő, és minden csak annyira volt távol, hogy gyalog is kényelmesen elérhető legyen. Arra gondoltam, ha

szebb lesz az idő, akkor gyalog fogok bejárni, vagy az egyetemváros nyugati parkolójában hagyom a kocsimat, ahol nem kell fizetni.

Miután minden adatot megadtam ahhoz, hogy felkerülhessek a várólistára, elindultam vissza, a kocsimhoz. Élveztem a meleg szellőt. Reggel, a nagy rohanásban nem volt már időm, de most, a vasútállomásra menet alaposan megnézhettem a házakat. Állt három épület egymás mellett, amiknek a verandái tele voltak egyetemistakorú srácokkal. Valószínűleg ezek voltak a klubházak itteni megfelelői.

Az egyik srác, kezében sörrel, felnézett. Elmosolyodott, de ebben a pillanatban egy labda repült ki az ajtón, és keményen a hátába csapódott. Káromkodások repkedtek a levegőben.

Tuti a klubházak.

Feszültség töltött el, és gyorsítottam a lépteimen. Minél hamarabb magam mögött akartam tudni ezt a részt. Kértem egy kereszteződéshez, leléptem az útra, és kis híján elcsapott egy ezüstsínű pickup – az a bazi nagy fajta, talán egy Tundra –, amely nagy sebességgel robogott éppen azon a keskeny úton, amelyen nekem is mennem kellett. A szívem majd kiugrott a mellkasomból, ahogyan a vezető keményen a fékre taposva, csikorgó kerekkel megállt előttem.

Visszaléptem a járdára, és zavartan megálltam. Reméltem, hogy nem fog kiabálni velem.

Lehúzódott a sötétített ablak a jobb egyben, és az állam a járdán koppant.

Cameron Hamilton vigyorgott rám a kormány mögül, a fején hátrafordított baseballsapkával. A sapka alól sötét tincsek kandikáltak elő. Félmeztelen volt – de tényleg. És amennyit láthatam a testéből, meg kell mondanom, csodálatos mellkasa volt. Bámulatosan kidolgozott mellizmokkal – mint egy szoboré. És tetkója is volt. A mellkasa bal oldalán egy felrobbanó nap,

amelynek élénk, vörös és narancsszín sugarai hátranyúltak a vállán keresztül, egészen a hátáig.

– Avery Morgansten! Hát megint találkoztunk!

Pedig ebben a pillanatban ő volt a legutolsó ember, akivel találkozni szerettem volna. Ennél szarabb szerencséje a világon senkinek nincs!

– Cameron Hamilton... szia!

Felém hajolt, a kormányon nyugtatva az egyik karját. Bocs, javítok. Nem karját, hanem fantasztikus bicepszét!

– Elég eseménydúsak a találkozásaink.

Szó szerint. Nekem pedig abban a pillanatban erőt kellett vennem magamon, hogy ne csak a bicepszét bámuljam... meg a mellét... meg a tetkóját. Soha nem gondoltam volna, hogy egy nap ennyire... szexi tud lenni. Basszus! Ez tényleg nagyon kínos!

– Először te szaladsz belém, aztán kis híján én lapítalak ki téged – folytatta Cam. – Úgy tűnik, valami katasztrófának mindeképpen történnie kell kettőnk között!

Fogalmam sem volt, hogy erre mégis mit mondhattam volna. A szám kiszáradt, a gondolataim ezerfelé rohantak.

– Merre mész?

– A kocsimhoz – préseltem ki magamból a választ. – És eléggé késésben vagyok.

Ez nem volt teljesen igaz, mert alaposan megtömtem apróval az automatát, és szinte biztos voltam benne, hogy nem lesz bírság a dolog vége. Persze neki erről nem kell feltétlenül tudnia.

– Szóval... – folytattam.

– Ugorj be, szivi! Elviszlek.

A vér abban a pillanatban kiszaladt az agyamból, és elárasztotta testem egészen más részeit, mégpedig a lehető legkülönbözőbb módokon.

– Nem. Nem lesz rá szükség. Itt állok a dombtetőn. Megoldom.

A vigyor egyik oldalán egy kicsit szélesebbre húzódott, láthatóvá téve egy kis gödrit az arcán.

– Semmi gond. Ez a legkevesebb, amit megtehetek, miután kis híján kilapítottalak!

– Kösz, de...

– Hé! Cam! – a sörös srác leugrott a verandáról, és kocogva elindult a járdán, futó pillantást vetve rám. – Mi a pálya, haver?

Szóval egy klubtag ment meg?

Cam le sem vette rólam a tekintetét, de a vigyora most már egy kicsit halványabb lett.

– Semmi, Kevin, csak beszélgetni próbálok éppen.

Gyors mozdulattal odaintettem Camnek, majd Kevint megrökönytetve elindultam a kocsis orra fele. Nem néztem hátra, de éreztem, hogy tekintetével folyamatosan követ. Az eltelt évek alatt szinte hatodik érzékként fejlődött ki bennem az a képesség, hogy meg tudom mondani, amikor valaki figyel.

Alig bírtam ki, hogy ne kezdjek rohanni az állomás felé, mert ha egy srác elől ugyanazon a napon kétszer is elrohanok, az már túl van az általam elfogadhatónak tekintett gázossági határon, pedig ez a határ nálam elég magasan van.

Amíg be nem ültem a kocsim kormányára mögé, és be nem indítottam, nem is vettem észre, hogy visszatartom a levegőt.

Jézusom!

A kormányra hajoltam és felnyögtem. Katasztrófának kell történnie kettőnk között? Aha, én is éppen ettől tartok.

3. FEJEZET

HÁROM HOSSZÚ ÓRÁN KERESZTÜL szociológiát hallgatni kedd este közel sem volt olyan rettenetes, mint amilyenek előtte gondoltam, de mire vége lett az előadásnak, már majdnem éhen haltam. Mielőtt visszaindultam a lakásomba, megálltam a Sheetznél – ez egy amolyan élelmiszerbolt/benzinkút, amilyen nálunk, Texasban nem volt –, és vettem egy kíváncságsalátát. Telerakattam csikokra vágott csirkemellel és kefir-fokhagymás-zöldfűszeres öntettel. Nyamm! Fogykúrás, mi?

A parkoló tele volt kocsikkal, és még az egyetemváros nyugati részével határos kis füves területen is parkoltak néhányan. Amikor elindultam az esti óráimra, közel sem álltak itt ilyen sokan, és kíváncsivá tett, hogy vajon mi lehet az oka. Végül sikerült találnom egy helyet a főutca közelében, és abban a pillanatban, hogy leállítottam a motort, vibrálni kezdett a pohártartóban a mobilom.

Elvigyorodtam. Jacob üzent. Még korábban, órán cseréltünk számot. Ő koleszben lakott.

A rajz hatalmas szopás – ennyi állt az üzenetben.

Nevetve válaszoltam neki, és megírtam, mi a házi feladat; gyakorlatilag azonosítani kellett, hogy melyik festmény melyik korszakban született. Hálát adtam az istennek a Google-ért, mert én is csak így tudtam megoldani.

Felnyaláboltam a táskámat és a kaját, aztán kikászálódtam a kocsiból. A levegő forró volt és nedves, és egyetlen pillanat alatt a nyakamhoz tapasztotta a hajamat. Lófárokba kellett volna fogynom. Odakint már érezni lehetett a hamarosan beköszöntő őszi illatát, és nagyon jólesett volna, ha kicsit hűvösebb van. Lehet,

hogy télen még hó is fog esni? Átvágtam a kivilágított parkolón, egyenesen a középső háztömb felé. Az én lakásom a legfelső emeleten, az ötödiken volt. A rengeteg kocsi miatt először azt hittem, hogy sokan csak most kezdtek beköltözni, de amint felléptem a járdára, már tudtam, mi a valódi ok.

Valahol az én épületemben zene dübörgött. Mindenhol fények villóztak, és ahogy felfelé mentem a lépcsőn, innen is, onnan is beszélgetésfoszlányok ütötték meg a fületem. Az ötödiken megtaláltam a forrást. A folyosó velem szemközti oldalán, a két ajtóval odébb nyíló lakásban hatalmas buli folyt. Az ajtó csak résnyire volt ugyan nyitva, de ez is elégnek bizonyult ahhoz, hogy zene és fények áraszák el a folyosót.

Kicsit irigykedve nyitottam ki az ajtómat. A jókedv, a zaj, a zene ebben a pillanatban nagyon hiányzott. Ez az egész annyira mindennapinak tűnt – olyasminek, amit nekem is csinálnom *kellene*, de a bulizás...!

A bulizás számomra soha nem szokott jól elsülni.

Becsaptam hát az ajtót magam mögött, lerúgtam a cipőmet, és a táskámat a földre ejtettem. Jókora lyukat ütött a bankszámlámon, mire sikerült rendesen berendeznem ezt a lakást, de úgy voltam vele, hogy négy évig kell majd itt laknom, ha pedig le-diplomázom, vagy eladok mindent, vagy magammal viszem oda, ahova ezután megyek.

Mert ez itt mind az *én* holmim! És számomra ez nagyon sokat jelentett.

A buli még vadul dübörgött, amikor már befaltam a nem különösebben egészséges vacsorámat, felvettem az alvós rövidgatyámat és egy hosszú ujjú pólót, majd leültem, és megcsináltam a rajzházimat. Éjfél is elmúlt már, amikor úgy éreztem, egyetlen további sort sem tudok elolvasni az irodalomból feladott kötelevéből, és elindultam a hálószoba felé.

Megtorpantam a folyosón. Lábujjaim a puha szőnyegbe kapaszkodtak.

Fojtott nevetés hangjait hallottam, és biztosra vettem, hogy kinyílt a bulizós lakás ajtaja, mert a zaj hirtelen sokkal hangosabbnak tűnt, mint addig. Megmerevedtem és beharaptam az alsó ajkamat. Mi van, ha kinyitom az ajtót, és odakint felismerek valakit, akivel közös óránk van? Az nyilvánvaló, hogy az egyetemről rendezte valaki ezt a bulit. Mi van, ha ismerem? Miért, mi van? Mintha bármi esély is lett volna arra, hogy átmenjek hozzájuk melltartó nélkül, pizsiben, a világtörténelemben valaha létezett legkuszább lófarokkal!

Megfordultam, és felkapcsoltam a fürdőszobai villanyt. A tükörbe néztem. Mivel már minden sminket lemostam az arcomról, szinte világítottak az orrnyergemen a szeplők, és a bőröm inkább tűnt vörösnek, mint természetesnek. Nekitámaszkodtam a mosdónak, amit anya biztosan nevetségesnek tartott volna, és egészen közel hajoltam a tükörhöz.

Eltekintve az apámtól örökölt vörösesbarna hajamtól, anyával olyanok voltunk, mint két tojás. Egyenes orr, kerek áll, magas arccsont, és mivel éveken keresztül minden tőle telhetőt elkövetett, hogy *frissnek* tűnjön az arcbőre, sokak szerint inkább voltunk olyanok, mint két testvér, semmint anya és lánya.

Odakint a folyosón lépesek koppantak. Még több nevetés.

Grimaszolva néztem a tükörképemet, majd ellöktem magam a mosdótól. A nappaliban még azt mondtam magamnak, hogy azonnal indulnom kell aludni, mégis azon kaptam magam, hogy a bejárati ajtó felé fordulok. Fogalmam sem volt, miért tettem ezt, vagy mi volt az oka, hogy ennyire meg akartam tudni, mi folyik odakint, de úgy tűnt, hogy minden annyira... barátságos és vidám, miközben idebent a világ rideg és unalmas.

Barátságos és vidám?

A szememet forgattam. Istenem, milyen béna vagyok! Csak azért éreztem ridegséget és hidegséget, mert szokásom volt éppen úgy lecsavarni a fűtést, ahogyan anyától láttam.

De ekkor már a bejárati ajtónál álltam, és semmi nem állíthatott meg. Felrántottam, kikukkantottam a folyosóra, és éppen láttam még, ahogyan két fej eltűnik a lépcsőfordulóban. A buliba vezetőajtó még nyitva volt, én pedig csak álltam ott, és elképzelni sem tudtam, mit tegyek. Most nem otthon vagyok. Itt senki nem fog dühösen nézni, vagy éppen trágárságokat kiáltani rám. A legrosszabb esetben is azt fogják hinni, hogy valami dilinyós vagyok, amiért itt állok a nyitott ajtóban, elkerekedett szemekkel, és kieresztem a folyosóra a kellemesen hűvös levegőt.

– Hozd vissza Raffaellót! – csattant fel egy ismerős hang, és éreztem, hogy a gyomrom hitetlenkedve csavarodik görcsbe. – Te köcsög!

Én ismerem ezt a hangot. Jaj, istenem...!

Ez nem lehet igaz. Nem láttam kint a bazi nagy ezüst pickupot, de persze egyrészt rengeteg kocsi állt a ház előtt, másrészt nem is igazán kerestem, hogy ott van-e.

Ebben a pillanatban sarkig tárult a bulizós lakás ajtaja, én pedig mozdulatlanra dermedve figyeltem, ahogyan kitántorog egy srác, majd letesz egy teknőst – *mi a franc folyik itt?* – a földre. A kis állat kidugta a fejét, körbenézett, majd visszahúzódott a páncélja biztonságos rejtekébe.

Egy másodperccel később valaki visszarántotta a lakásba a teknősös srácot, és Cam jelent meg az ajtóban, a maga csodálatosan félmeztelen valójában. Lehajolt, majd felvette a kis szerencsétlent.

– Ne haragudj, Raffaello, tudod a barátaim rohadt nagy...! – felnézett.

Próbáltam visszalépni a lakásomba, de már túl késő volt.

Észrevett.

– Seggfejek... – majd kétszer is pislogott, és hozzátette. – Mi a...?

Vajon nagyon ciki lenne, ha most tigrisugrással vetném magam vissza a lakásomba? Nyilvánvalóan. Úgyhogy inkább az elképzelhető legbénább megoldást választottam.

– Szia... – mondtam.

Cam pislogott még egy párat, mintha nem hinne a szemének.

– Avery Morgansten? Ez már kezd ijesztővé válni.

– Aha. – Próbáltam lenyelni a torkomban növekvő gombócot.
– Tényleg.

– Itt laksz, vagy csak látogatóban...?

Megköszörültem a torkomat, a teknős pedig kidugta a lábait, mintha próbálna elmenekülni.

– Én... én itt lakom.

– Ne szopass! – azok a babakék szemek egészen elkerekedtek, ahogyan Cam közelebb lépett. Nem tudtam nem észrevenni, hogy keskeny csípőjén mennyire lecsúsztatva hordja a rövidgatyáját. És a hasa! Hihetetlenül izmos volt. Létezik ennyi kocka egyáltalán? –Tényleg itt laksz?

Erőt kellett vennem magamon, hogy a tekintetem lassan feljebb vándoroljon, és a naptetkóra meredtem.

– Aha. Tényleg.

– Ez... nem is tudom – megint felnevetett, és összekapaszkodott a tekintetünk. – Ez kész örület!

– Miért? – Eltekintve persze attól, hogy itt áll az én lakásommal szemben a folyosón, félmeztelenül, mezítláb, egy Raffaello nevű teknőssel a kezében.

– Mert én meg itt lakom.

Tátva maradt a szám. Most már sokkal világosabb volt, hogy miért van félmeztelenül, és egy kicsit a teknősügy is érthetőbb

lett. De ez akkor sem lehetett igaz. Egyszerűen túlságosan sok véletlennek kellett egybeesnie.

– Ugye csak viccelsz?

– Nem, egy ideje már itt lakom... úgy értem egy pár éve. A szobatársammal. Már találkoztatok. Ő volt a köcsög, aki kitette a folyosóra szegény Raffaellót.

– Hé! – hallatszott a lakáson belülről egy másik srác kiáltása.

– Van nekem nevem is! Neked én *Señor* Köcsög vagyok!

Cam felnevetett.

– Na, mindegy! A hétvégén költöztél be?

Bólintottam.

– Már értem. Én meg akkor éppen otthon voltam családlátogatáson – ezzel átvette a mocorgós kis teknőst az egyik kezébe, és a mellkasának szorította. – Nos, a fenébe...

Annyira szorítottam az ajtókilincset, hogy az ujjaim egészen elfehéredtek.

– Ez... a teknős a tiéd?

– Aha. – Félvigyor jelent meg az arcán, ahogyan felemelte a kisállatot. – Raffaello, bemutatom Averyt!

Intettem a teknősnek, bár a következő pillanatban már totál hülyének éreztem magam emiatt. Ő persze egyszerűen visszahúzta a fejét zöld-barna páncéljába.

– Érdekes kis kedvenc!

– És érdekes rövidgatya! – a tekintete lejjebb vándorolt. – Mi van rajta?

Közelebb hajolt, és hunyorogva nézte a pizsialsómat.

– Pizzaszeletek?

Forróság öntötte el az arcomat.

– Tölcséres fagyí.

– Húha! Bejön! – Felegyenesedett, és ahogyan a tekintete végigvándorolt az egész testemen, valami megmagyarázhatatlan melegség áradt szét bennem. – Nagyon, de nagyon.

Azonnal elengedtem a kilincset, és összefontam a karomat a mellkasom előtt. Ő elmosolyodott, én pedig gyanakodva néztem rá.

– Kösz! Ez tényleg nagyon sokat jelent nekem.

– Helyes. A rövidgatyád megkapta a hivatalos jóváhagyáso-
mat – beharapta az alsó ajkát, a szemembe nézett, és mintha a
vesembe látott volna. – Most vissza kell vinnem Raffaellót a
helyére, mert ha nem, akkor képes a kezembe pisilni, az pedig
nagyon szar érzés.

Az ajkam megrándult és kis mosolyra húzódott.

– Azt el tudom képzelni.

– Úgyhogy az lesz a legjobb, ha te jössz át! A srácok már ép-
pen indulófélben vannak, de szerintem egy ideig maradnak még.
Megismerkedhetnél velük – közelebb hajolt, majd halkabban
hozzátette. – Messze nem olyan érdekesek, mint én, de azért
nem rossz fejek.

A váltam fölött hátrapillantottam. Lelkem egy része egyva-
lamit akart, a másik része pétiig üvöltve mondta, hogy okosabb
lesz, ha semmi közöm nincs ahhoz, amit az egyik rész akar. Az
utóbbi nyert.

– Kösz, de éppen indultam lefeküdni.

– Ilyen korán?

– Éjfél is elmúlt.

Még szélesebben vigyorgott.

– Mondom: korán.

– Neked.

– Nem gondolod meg magad? – kérdezte. – Van süti is.

– Süti? – Felvontam a szemöldökömet.

– Aha. Én készítettem. Mesterszakács vagyok.

Valamiért egy kicsit nehezemre esett ezt elképzelni.

– Te sütit szoktál sütni?

– Nagyon sok mindent szoktam sütni, és biztos vagyok benne, hogy majd meghalsz, a kíváncsiságtól, hogy megtudd, mi mindent. Ma este azonban csak csokis-diós sütivel szolgálgathatok. Ha szabad ilyet mondanom, rohadt jól sikerült.

– Csábítóan hangzik, de most inkább passzolok.

– Később?

– Talán, de nem valószínű – tettem egy lépést hátra, és megfogtam a kilincset. – Nos, azért jó volt megint találkozni veled, Cameron.

– Cam – javította ki. – Észrevetted, hogy most nem akartuk majdnem fellökni egymást? Talán ezután minden más lesz!

– Remélhetőleg – már visszaléptem a lakásomba, de még mindig ott álltam, az ajtóban. – Haza kéne menned, mielőtt Raffaello lepusztulna.

– Nekem megéri a kockázatot – felelte.

Ezt nem értettem.

– Miért?

Nem válaszolt, de máris elindult visszafelé.

– Ha esetleg meggondolnád magad, egy ideig még ébren leszek.

– Nem fogom meggondolni. Jó éjt, Cam!

A szeme egy kicsit elkerekedett, de a mosolya kiszélesedett, és úgy éreztem, hogy a gyomrom egyetlen pillanat alatt a torokomba ugrik, mert ez a mosoly olyan volt, hogy az elmondhatatlan!

– Akkor holnap – mondta.

– Holnap?

– Csillagászaton. Vagy megint lógni fogsz?

Forróság öntötte el az arcomat. Istenem, hiszen *majdnem* el is felejtettem, hogy a múltkor úgy menekültem előle, mint egy idióta.

– Nem – sóhajtottam. – Ott leszek.

– Király! – megint elindult vissza. – Jó éjt, Avery!

Becsuktam az ajtót, majd a kulcsot is ráfordítottam. Bármi-
ben le mertem volna fogadni, hogy hallottam, amint halkan fel-
nevet, de elképzelhető, hogy csak kezdtem megbolondulni.

Néhány pillanatig még álltam ott, majd sarkon fordultam, és
futva menekültem a hálósobámba. Magamra rántottam a taka-
rót, hasra fordultam, és a fejemet a párnába temettem.

Aludj! Most azonnal!

Cam itt lakik a folyosón?

Reggel korán kell kelned! Aludj!

Mégis mennyi esély van erre? Bárhová megyek, mindenhol
vele találkozom!

Aludj!

És miért éppen egy teknőst tart? És komolyan képes volt ép-
pen az egyik Tini Nindzsa Teknőc után elnevezni? Mert el kell
ismernem, ez azért egy kicsit vicces.

Hamarosan itt a reggel!

Na, és tényleg csak akkor nincs félmeztelenül, ha órán van?
Istenem, hiszen tényleg itt lakik velem szemben! Jacob szívro-
hamot kap, ha ezt meghallja... és talán már holnap hozzám köl-
tőzik. Az buli lenne. Nagyon kedveltem Jacobot, de gyanítot-
tam, hogy előbb-utóbb elkezdené lenyúlni a ruháimat.

Aludj már, basszus!

Képtelen voltam elhinni, hogy az a szexi pasi, akibe belero-
hantam, és aki elől aztán futva menekültem el, ott lakott velem
szemben. És fogalmam sem volt, hogy miért foglalkoztat ez
annyira, mert az egész nem jelentett semmit! Pillanatnyilag nem
érdekeltek sem a srácok, sem a lányok, de ő olyan elmondhatat-
lanul szexis volt... és vicces is... és az igazat megvallva, na-
gyon elbűvölő.

*Nem! Nem! Nem! Verd ki a fejedből, mert az egész értelmet-
len és reménytelen, úgyhogy most azonnal aludj!*

Megettem az összes salátát? Basszus, most tényleg nagyon szerettem volna megkóstolni azt a sütit!

– Mmmm! – morogtam bele a párnámba.

Még vagy fél óráig ilyen baromságokkal töltöttem az időt, aztán feladtam a küzdelmet, és kikászálódtam az ágyból. A nappaliban legalább nem lehetett hallani sem a zenét, sem a Cam bulijából átszűrődő zajt. Valószínűleg már mélyen aludt, miközben én kényszeresen csak sütire, csirkemellre és kigyúrt hasfalra tudtam gondolni.

Átmentem a vendégszobámba, ami most már inkább amolyan dolgozószoba/könyvtárszoba keverékként működött, bekapcsoltam a laptopomat, és megnéztem az e-mailjeimet. Csak egy olvasatlan volt a mappában, az is az unokatestvéremtől érkezett. Meg sem nyitottam, máris töröltem. A bal oldali menüsorban láttam, hogy a szemétszűrő kifogott még jó pár száz más e-mailt. Mivel halálosan unatkoztam, kattintottam, és elkezdtem végigrágni magam a gyógyszer-házhozszállítás meg a „van egy csomó pénzem egy kenyai bankban” tartalmú leveleken, de azt is észrevettem, hogy a Bath and BodyWorks éppen akciózza a termékeit. Hunyorogva néztem viszont egy olyan levélnek a tárgysorát, ami a gép szerint tegnap, olyan tizenegy óra körül érkezett.

Csak annyi állt benne, hogy AVERY MORGANSTEN, és olyan címről küldték, ami nem tűnt ismerősnek.

Nos, ez már csak azért is igen különös volt, mert az e-mail címemet természetesen nem a saját nevem alatt regisztráltam, úgyhogy nem valószínű, hogy valami adathalász dolog állna az egész mögött. Csak a szüleimnek és az unokatesómnak adtam meg a címet, mert annak ellenére, hogy tudják a telefonszámomat, azt mondtam nekik, hogy jobban szeretném e-mailen tartani velük a kapcsolatot. Más azonban nem tudta, hogyan érhet el.

Az ujjaim megmerevedtek a tapipad felett. A gyomrom görcsbe rándult, és a fejem kellemetlen gondolatokkal telt meg. A térdemet felhúztam, egészen a mellkasomig, és azt mondogattam magamnak, hogy nem szabad megnyitni. Simán törölnöm kellett volna, de nem bírtam ellenállni, és természetesen rákattintottam. Mint amikor az ember képtelen elfordítani a tekintetét, miközben egy különösen súlyos baleset helyszíne mellett hajt el. Tudja, hogy nem lenne szabad odanéznie, de képtelen ellenállni.

És abban a pillanatban már tudtam, hogy hülyeséget csináltam. A gyomromban a görcs még szorosabbra rándult, és a torokban is megjelent egy gombóc. Azt hittem, azonnal összehányom magam, ezért felpattantam az asztaltól, és nagy csattanással lecsaptam a laptop fedelét. Csak álltam ott a szoba közepén, lihegtem, és a két kezem ökölbe szorult a tehetetlen düh miatt.

Mindössze három sorból állt az egész levél.

Ennyi.

Három sorból, ami több ezer kilométer távolságot törölt el. Három sorból, ami tönkretette az egész estémet.

Három sorból, aminek sikerült rám találnia ebben a kis, nyugat-virginiai egyetemi városban.

Mocskos hazug vagy, Avery Morgansten! De a végén mindenkéért megfizetsz! És nem pénzben!

4. FEJEZET

TÍZ PERCCSEL A KEZDÉS ELŐTT vonszoltam be magam a csillagászatórára és kerestem magamnak egy olyan helyet a félkör alakú, római színházhoz hasonlító előadó közepe táján, ahol azt reméltem, hogy a legkisebb feltűnést fogom kelteni. Már voltak ott néhányan, de mind az első sorban ültek. Ásítva csúsztam lejjebb a széken, és a szememet dörzsöltem. Mivel csak néhány órát tudtam aludni, az a vagy öt liter kávé sem sokat segített, amit magamba öntöttem reggel.

Három rövid mondat.

Szorosan lehunytam a szememet, és a fejemet a karomra támasztva lefeküdtem. Próbáltam nem gondolni az e-mailre vagy arra, hogy utána megint kinyitottam a laptopomat, és elolvastam az unokatesóm olvasatlanul a szemetesbe dobott levelét. Egyetlen hatalmas rinyatúra volt arról, hogy milyen szemét módon hagytam magukra a szüleimet. *Haza kell jönnöd!* – állt a levélben. *Mert így helyes!* Lehet, hogy számára tényleg ez lenne a leghelyesebb, de annak ellenére, hogy az unokatesóm, a szüleim, és ezzel együtt a városiak vagy 99% -ának az oldalára állt, őszintén kételkedtem benne, hogy ő küldte volna azt a bizonyos másik e-mailt.

A küldő ismeretlen volt. Igaz, hogy élből fel tudtam volna sorolni vagy tucatnyi embert, tényleg fogalmam sem volt róla, ki teltette. Ő csak nem lehetett, hiszen annyira még ő sem hülye, hogy megpróbálja felvenni velem a kapcsolatot!

Vagy mégis?

Végigfutott a hátamon a hideg. Mi van, ha mégis Blaine volt az? Mi van, ha kiderítette, hova költöztem? Neki biztosan nem

mondták volna meg a szüleim, hogy hol vagyok, de azt nagyon is elképzelhetőnek tartottam, hogy amilyen nagy haverok voltak a klubban, a szüleivel megoszthatták. Ha megtették, halott emberek mind a ketten. Nem viccelek. Felülök az első, Texasba induló gépre és hidegre teszem őket, mert az egyetlen dolog, ami miatt idejöttem, éppen az volt, hogy minél távolabb legyek tőle...

– Jó reggelt, szivi! – szólalt meg egy mély hang.

Felkaptam a fejem és felültem. Annyira meglepődtem, hogy egyetlen hang sem jött ki a torkomon, és csak figyeltem, ahogyan Cam leül mellém, az üres székre. Kicsit lassan kapcsoltam. Persze hogy azt kellett volna neki mondanom, hogy a hely már foglalt, vagy közölni, hogy ha jót akar, akkor üljön máshová, de azon kívül, hogy bámuljam, semmi egyébre nem voltam képes.

Hátradőlt, és a szeme sarkából rám pillantott.

– Mintha kicsit nehéz éjszakád lett volna.

Ő ezzel szemben, ahhoz képest, hogy egész éjszaka bulizott, nagyon is kipihentnek tűnt. A haja még nedves volt, a szemei élénken csillogtak.

– Kösz!

– Nincs mit. Örülök, hogy ez alkalommal sikerült ideérned kezdés előtt. – Elhallgatott, majd a fejét a háttámlának támasztotta, és a lábát feltette az előttünk levő székre. A tekintete az enyémet kutatta. – Bár egy kicsit hiányzott, hogy ma reggel is összeütközzünk. Izgalmassá teszi a napot.

– Én azért annyira nem sajnálom a dolgot – ismertem be, majd lehajoltam, és elkezdtem a táskámban bányászni, hátha megtalálom a füzetemet. – Egy kicsit cikinek éreztem.

– Én nem.

– Könnyen beszélsz! Nekem is kevésbé volna gázos, ha te jöttél volna belém!

Cam szája tátva maradt. Istenem, tényleg azt mondtam, amit mondtam? Sajnos igen. Az egész arcom égővörös lett, és kinyitottam a füzetemet.

– Egyébként Raffaello jól van.

Megkönnyebbülten vigyorogtam.

– Jó tudni. Végül lepisilt?

– Nem, de nem sok híja volt. Hoztam neked valamit.

– Teknőspisit?

Cam felnevetett, a fejét ingatta és a táskájába nyúlt.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de nem – egy tűzőgéppel összekapcsolt papírt vett elő. – Tanmenet. Tudom, hogy nem valami izgi, de úgy voltam vele, hogy mivel hétfőn úgysem voltál bent órán, és mindenképpen szükséged van rá, inkább kérek egyet az előadótól.

– Kösz! – elvettem tőle a papírokat, és egy kicsit furának éreztem a helyzetet. – Ez nagyon kedves.

– Nos, akkor készülj fel, mert úgy érzem, hogy ezen a héten csupa kedvesség leszek! Hoztam neked valami mást is.

A tollam végét harapdálva kihasználtam, hogy amíg ő a táskájában matat, addig észrevétlenül bámulhatom, ahogy csak akarom. Tényleg nagyon régen volt, hogy utoljára úgy beszélgettem egy sráccal, hogy nem én voltam a központi téma, és ahhoz képest, hogy éveken keresztül csak figyeltem, hogyan csinálják az ilyesmit mások, azt hiszem, nem ment olyan rosszul a dolog. A lökéssel kapcsolatos megjegyzéstől eltekintve, szerintem elég ügyes voltam.

Cam elővett egy szalvétát, és hosszú ujjaival finoman kihajtogatta.

– Egy süti neked, egy süti nekem.

Kivettem a tollat számból, és megráztam a fejem.

– Igazán nem kellett volna.

– De hát ez csak egy süti, szivi!

Megint megráztam a fejem, mert egyszerűen képtelen voltam felfogni, miért csinálja, amit csinál. Nem értettem ezt a srácot. De hát basszus, én az egész világot nem értettem!

Csodálatosan kék szemével rám nézett, és felsóhajtott. Kettétépte a szalvétát, majd belecsomagolta az egyik sütit, és az ölembe ejtette.

– Tudom, hogy azt mondják, nem szabad idegenektől cukorkát elfogadni, de ez süti, és én gyakorlatilag már nem vagyok idegen a számodra.

Nagyot nyeltem.

Cam beleharapott a sajátjába, majd lehunyta a szemét. Mély hang tört fel a torkából – élvezettel teli morgás. Ahogy figyeltem, a szívem kihagyott egy ütemet, az arcom pedig ha lehet, még jobban elvörösödött. Azután megint ugyanaz a morgás tört fel belőle, nekem pedig tátva maradt a szám. Az előttünk levő sorban egy lány hátrafordult, és ködös tekintettel figyelte.

– Ennyire finom? – kérdeztem, és az ölemben heverő sütire néztem.

– Ó, igen. Rohadt jó! Tegnap megmondtam. Még jobb lenne tejjel – megint beleharapott. – Hmm. Tej!

Megkockáztattam még egy pillantást, mert Cam úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban elélvez.

Kinyitotta az egyik szemét.

– A lényeg a dió és a csoki megfelelő aránya. Ez a két íz együtt olyan kirobbanó élmény, mintha a szádba élveznének... csak nem olyan ragacsos. Már csak akkor lehetne még jobb, ha muffinkapszliba lenne töltve... na, kóstold meg! Csak egy egészen kis falatot.

Miért is ne? Hiszen ez csak süti, nem drog! Hülyén viselkedtem. Kinyitottam a szalvétát, és haraptam egyet. A tésztája gyakorlatilag egyetlen pillanat alatt szétolvadt a számban.

– Jó? – kérdezte Cam. – Mit szólsz?

Haraptam még egyet és bólíntottam.

– Nos, otthon még van belőle vagy egy tonna. – Felegyenesedett és összehajtogatta a szalvétáját. – Csak mondom.

Megettem a sütit, és be kell vallanom, tényleg átkozottul finom volt. Lesöpörgettem a morzsát az ujjaimról, majd én is elkezdtem összehajtogatni a szalvétát, Cam azonban átnyúlt hozzám és elvette. Ahogyan felém fordult a székén, a térde a combhoz ért.

– Morzsás vagy – jelentette ki.

– Tessék?

Halvány vigyor jelent meg az arcán, kinyújtotta a kezét, és mielőtt még bármit tehettem volna, a hüvelykujjával végigsimított az alsó ajkamon. A testem minden egyes izma megmerevedett. A szemem elkerekedett, és levegő után kaptam. Az érintés nagyon könnyed volt, alig érezhető, ennek ellenére testem több részét is átjárta a bizsergés.

– Kész is.

Szélesen elmosolyodott. Az ajkam még mindig bizsergett. Semmi másra nem tudtam gondolni. Mégsem bírtam mozdulni, és csak akkor tört meg a varázs, amikor kinyílt az előadó ajtaja, és belépett rajta a legfurcsább ember, akivel életemben találkoztam. Tetőtől talpig olajzöld, műszálas ruhát viselt, sűrű, göndör haja hihetetlenül borzos volt és erősen őszült. Hatalmas szemüvege az orra hegyén imbolygott. Amikor fellépett a katedrára, észrevettem, hogy pepita Vans cipő van rajta... ami sajnós paszszolt a csokornyakkendőjéhez.

Cam halkán kuncogott.

– Drage professzor úr nagyon... egyedi jelenség.

– Azt látom – mormogtam vissza.

Drage professzor igen különös akcentussal beszélt, amit elsőre nem tudtam hová tenni, de mivel a bőre sötétbarna volt, úgy gondoltam, hogy minden bizonnyal a mediterrán térségből vagy

a Közel-Keletről származhat. Azonnal belevágott a közepébe – nem volt se névsorolvasás, se figyelmeztetés. Kapkodva próbáltam felvenni a pattogósan elmondott bevezetőjének ritmusát, amelyben egyebek mellett felsorolta a csillagászati mértékegységeket, Cam pedig csak kicsit lejjebb csúszott a székén, és kinyitotta a füzetét. Tollával gyors, rövid mozdulatokat tett a papír fölött, de nem úgy tűnt, mintha jegyzetelne.

Rajzolgatott.

Oldalra billentett fejjel próbáltam arra összpontosítani, hogy mégis mi a fene lehet az a csillagászati egység, de ez az egész egy olyan agyament szám meghatározása volt, amire már a következőpillanatban sem tudtam normálisan visszaemlékezni. Mint végül kiderült, a Nap-Föld-távolság átlagértékéről volt szó, és nagyon fontos mértékegységnek számított, mert a naprendszerünkben a legtöbb távolságot csillagászati egységben adják meg. De én képtelen voltam megállni, hogy ne Cam füzetét tanulmányozzam.

Mi a fenét rajzol?

– Na már most, fiatalok! Tudom, hogy maguk a legtöbben vagy magasról tesznek a csillagászati egységre, vagy soha nem is hallottak róla – folytatta Drage professzor, és elkezdett fel-alá járkálni a katedra teljes hosszában. – Viszont már biztosan hallották azt a kifejezést, hogy „fényév”. Mondjuk, erősen kétlem, hogy volna maguk között akár csak egyetlen olyan diák, aki valóban érti, hogy pontosan mi is lehet ez.

Biztosra vettem, hogy Cam a Nagylábat rajzolja.

Az előadás a megszokott mederben folyt tovább, amíg Drage professzor egyszer csak sebességet nem váltott, és Camen kívül mindenkit meglepve, csillagtérképeket nem kezdett osztogatni.

– Tudom, hogy ma még csak szerda van, de már most megkapják az első házi feladatukat a hétvégére. Ha minden igaz, szombaton olyan tiszta lesz az égbolt, mint egy kisbaba popsija.

– Tiszta, mint egy kisbaba popsija? – motyogtam.

Cam kuncogott.

– Azt szeretném, ha megkeresnék nekem az égen a Corona Borealist... a valódi, az eredeti éjszakai égbolton – folytatta Drage professzor, és úgy mosolygott, mintha valami nagyon vicceset mondott volna, de mi mindannyian csak néztünk rá, meredten. – Nem lesz szükségük távcsőre. Csak használják a szemüket, a szemüvegüket, a kontaktlencséjüket, vagy bármi egyebet. Megkereshetik péntek vagy szombat este is, de az előrejelzés szerint kicsit felhős lesz az ég péntek éjjel, úgyhogy ha ajánlhatom, jól fontolják meg a döntésüket!

– Várjon csak! – szólalt meg valaki az első sorban. – Hogyan kell használni ezt a térképet?

Cam ideadott egyet azokból a térképekből, amiket a mi sorunkban adogattak végig, és vele együtt kaptam egy csomó négyzethálós papírt is.

Drage professzor a csoport elé állt.

– Rá kell nézniük.

Elfojtottam egy nevetést.

Az előbbi diák nem adta olyan olcsón magát.

– Azt értem, de fel kell tartanunk az ég felé vagy valami ilyesmi?

– Aha, az is jó. Vagy azt is megtehetik, hogy alaposan megnézik az egyes csillagképeket, aztán meg a szemükre és az agyukra hagyatkozva megkeresik mindegyiket az égen. – A professzor elhallgatott. – Használhatják a Google-t is. Azt szeretném, ha mindannyian megszoknák, hogy a csillagokat bámulják! Ebben a félévben még nagyon sokszor szükség lesz erre, és higgyék el, visszasírnák majd a mostani meleg estéket! A társukkal együtt válasszanak egy időpontot, a négyzethálós lapot pedig hétfőre kérem! Mára ennyi. Sok szerencsét, és az univerzum ereje legyen magukkal a mai napon!

Többen felnevettek, én azonban úgy éreztem, hogy mindjárt elájulok.

– Társ? – szólaltam meg alig hallhatóan, és vadul kerestem a teremben, kivel lehetnék párban. Szinte mindenki beszélgetett már valakivel. – Mikor kellett társat választanunk?

– Még hétfőn – felelte Cam, becsukva a füzetét. – Amikor nem voltál itt.

A szívem csak úgy dobolt a mellkasomban, ahogyan oldalra fordultam a székemen. *Basszus!* Drage professzor már majdnem elhagyta a termet. A diákok fele ugyancsak kiment már.

– Avery?

Most hogy a fenébe válasszak magamnak társat? Tényleg nem kellett volna úgy elszaladnom hétfőn, mint valami pisis! Jól elbaltáztam.

– Avery!

Hol lehet a professzor irodája? Meg kellett találnom a professzort, és elmagyarázni neki, hogy nekem nincsen társam. Biztos vagyok benne, hogy az irodájának is fura szaga van... molyirtó vagy ilyesmi.

– *Avery!*

– Mi van? – csattantam fel, Cam felé fordulva. Mit ül ez itt, és miért bámul így rám?

Felvonta a szemöldökét.

– Te velem vagy párban.

– Mi?

– *Te velem vagy párban* – felelte, majd felsóhajtott. – Drage hétfőn, még az óra legelején kiadta, hogy mindenki válasszon magának egy párt. Mivel én voltam a legutolsó, aki megérkezett az órára, azt mondta, hogy az én párom vagy az lesz, aki szerdán csatlakozik, vagy ha akarok, dolgozhatok egyedül. Mivel pedig nekem nem nagyon bejövős egyedül dolgozni, mi ketten társak lettünk.

Csak néztem rá, meredten.

– Viszont ha akarunk, dolgozhatunk egyedül?

– Persze, de kinek van kedve ahhoz, hogy egyedül bámulja az éjszakai égboltot? – felállt, a vállára vetette a hátizsákját, azután elindult a sor széle felé. – Egyébként tudok egy helyet, ami tökéletes lehet a számunkra. De csak a szombat lesz jó, mert a péntekem már foglalt.

– Várj! – Felálltam és utána siettem. – A szombat nekem nem jó.

– Miért, már terveztél valamit? – Összevonta a szemöldökét.

– Nos, akkor talán...

– Nem. Nincsen semmi tervem szombatra, de nem kell mindenképpen együtt dolgoznunk – magyaráztam. – Egyedül is meg tudom oldani.

Olyan hirtelen torpant meg az ajtóban, hogy majdnem megint megtörtént, ami hétfőn.

– Miért akarnál egyedül dolgozni? Nézd csak meg a tanrendet! Egy vagon házink lesz ezen kívül is.

– Nem erről van szó – egyik lábamról a másikra álltam –, de nem kell, hogy te légy a partnerem. Úgy értem, nem tartozol nekem semmivel vagy ilyesmi.

– Ezt nem értem – Cam oldalra billentette a fejét.

– Csak azt akarom kinyögni... – elhallgattam. Mégis mi a fenét művelek én itt? Az a baj, hogy elképzelni sem tudtam, mi a célja. Egyszerűen nem ismertem még eléggé. Semmit nem tud rólam. Persze én sem tudok róla semmit, és mégis annyira... annyira *barátságos* velem. A szavak önkéntelenül, törtek fel belőlem. – Miért vagy olyan kedves velem?

Csodálkozva vont a fel a szemöldökét.

– Most komolyan?

– Igen.

Egy pillanatig csak nézett rám.

– Talán azért, mert olyan kedves srác vagyok. Te pedig új vagy még itt... elsőéves. Hétfőn úgy tűnt, hogy egy kicsit elvesztetted a talajt, aztán elrohantál előlem, nem jöttél be órára sem, és...

– Nincs szükségem a sajnálatodra! – Réműlet vett erőt rajtam. Tényleg csak azért volt olyan kedves velem, mert azt hitte, hogy valami bal fék elsőéves vagyok? Ez annyira...

Cam rosszallóan nézett rám. Vagy inkább mérgesen.

– Nem sajnállak én, Avery! Csak annyit mondtam, hogy hétfőn mintha nem teljesen lettél volna ura a helyzetnek, és hogy úgy hozta a sors, hogy talán társak leszünk... – Elhallgatott, de a szemében harag villant. – Látom, meg mindig nem hiszel nekem! A süti miatt. Már tegnap este is visszautasítottad, őszintén szólva most is mind a kettőt magamnak hoztam, csak amikor megláttalak, nagyon fáradtnak tűntél, és gondoltam neked jobban esne, mint nekem.

Fogalmam sem volt, hogy most poénkodik-e vagy sem, de a tekintetében azért megcsillant valami pajkosság.

– És egyébként nagyon csinos is vagy – tette még hozzá.

Pislogtam.

– Tessék?

Már nyoma sem volt az előbbi rosszalló kifejezésnek, amikor kinyitotta előttem az ajtót, jelezve, hogy menjek ki a folyosóra.

– Ne csináld már! Te is nagyon jól tudod, mennyire csinos vagy! És ha most azt mondd, hogy nem, akkor elveszítem minden hitemet az emberiségben. Pedig hidd el, hogy nem akarsz ilyen nagy felelősséget hordozni!

– Tudom, hogy csinos vagyok... nem úgy értettem. – Istennem, hogy lehet valaki ennyire eltelve magától? Megráztam a fejem. – Úgy értem, tudom, hogy nem vagyok ronda. Ez csak annyi...

– Jól van. Akkor ezt megbeszéltük – megragadta a táskám vállpántját, és az ajtó felé indított. – Vigyázz az ajtóra! Kicsit furán működik.

A megjegyzést elengedtem a fülem mellett.

– Különben pedig mi köze van ennek az egésznek ahhoz, hogy csinos vagyok?

– Te kérdezted, hogy miért vagyok kedves veled. Ez is része az indoklásnak.

Csak most fogtam fel, amit mondott, és megálltam fölötte, a lépcső tetején.

– Azért vagy kedves hozzám, mert csinosnak tartasz?

– És mert barna a szemed. Életem-halálom az olyan nagy, kerek, barna szem, mint a tiéd! – Felnevetett. – Rettenetesen felszínes pasi vagyok. De éppen ezért olyan jó, hogy ennyire csinos vagy. Ezzel hozod ki belőlem a legjobbat. Emiatt akarom megosztani veled a sütimet is.

Csak néztem rá.

– Vagyis ha ronda lennék, akkor nem így viselkednél.

Cam elém állt, majd a szemembe nézett. Még így is magasabb volt nálam, hogy egy teljes lépcsőfokkal lejjebb állt.

– Nem. Akkor is kedves lennék veled.

– Értem.

Azok az érzéki ajkak hirtelen gonoszkás mosolyra húzódtak. Lehajolt hozzám, majd a fülembe suttogva ezt mondta:

– Csak akkor nem kínáltalak volna meg sütivel.

Karba font kézzel álltam, és próbáltam nem venni tudomást róla, mennyire közel van egymáshoz az arcunk.

– Kezdem gyanítani, hogy a süti titkos üzenetet hordoz, ami valami egészen mást jelent számodra, mint számomra.

– Talán igen, talán nem. – Miközben tett hátra egy magabiztos lépést, megint meghúzta a vállpántot, és ezzel arra kényszerített, hogy én is elinduljak lefelé a lépcsőn. – És gondolj csak

bele! Ha a süti egy amolyan kód, akkor bármit is jelentsen, nem olyan régen még a szádban volt, szivi!

Lényem egy részét zavarták a gondolatok, amiket ezek a szavak ébresztettek bennem, a másik felét azonban korántsem: még mielőtt megakadályozhattam volna, nevetés tört fel belőlem.

– Te aztán...!

– Csodálatos vagyok? Fantasztikus? – Elhallgatott, majd felvonta a szemöldökét. – Talán lenyűgöző?

– Bizarr.

– Ha lennének valódi érzelmeim, akkor ezzel most biztosan rohadtul megbántottál volna.

Elvigyorodtam, és boldogan csatlakoztam a hirtelen kialakult évődéshez.

– Akkor nem is olyan nagy baj, hogy nincsenek valódi érzelmeid.

– Asszem tényleg nem. – Lejjebb ment még néhány lépcsőfokot, majd megállt a lépcsőfordulóban. – Te meg jobb lesz, ha sietsz, mert még elkésel a következő óráról.

Szent szar! Igaza van!

Cam csak nevetett azon, ahogyan a szemeim elkerekedtek, aztán félreugrott az utamból, én pedig elrobogtam mellette, lefelé a lépcsőn.

– Apám, ha a sütimre is ennyire beindultál volna, most sokkal boldogabb pasi lennék!

– Fogd be! – szoltam vissza a vállam fölött, a lépcsőfordulóból.

– Figyu! Akarod tudni, mit jelent igazából a süti?

– Nem! Jézusom, dehogyl!

A nevetése végigkövetett a folyosón, és egészen addig a fülemben csengett, míg be nem mentem a következő órára.

5. FEJEZET

— **A**LAKÁSOD TÉNYLEG NAGYON OTTHONOS! – jegyezte meg Brittany a heverőmön ülve. A törtkönyv az ölében hevert – kinyitva, de még bele sem nézett. – Nekem kész örömmámor lenne, ha nem kellene a koleszben laknom! A szobatársam úgy horkol, mint a medve.

Csak álltam a dohányzóasztal és a tévé között, valahol félúton, és ha megkérdezi valaki, akkor sem tudtam volna megmondani, hogy került órák után Brittany és Jacob éppen az én lakásomba. Még ebédnél kezdünk beszélgetni arról, hogy össze kellene jönnünk és megosztani egymással a töríjegyzeteket, és valahogy felajánlódott, hogy mi lenne, ha ezt nálam tennénk. Ha jobban belegondolok, Jacob vetette fel a dolgot, és mivel most mind a kerten itt voltak, természetesen egész idő alatt nem volt semmi tanulás.

Képtelen voltam lenyugodni, és úgy éreztem magam, mint egy túlpörgött kolibri. Nagyon régen volt, hogy utoljára idegek léptekbe saját kis szentélyembe. Otthon a szüleimen kívül soha senki nem volt körülöttem, és csak a házvezetőnőnek volt szabad bejönnie a szobámba, vagyis nem elég, hogy a városban és a suliban is virtuális pária lettem, még otthon is ugyanezt kellett átélnem. A halloweeni buli előtt viszont mindig *mindenki* nálam dekkolt, különösen a csajok a tánciskolából. Akkoriban még mindenki szóba állt velem. Akkoriban még táncoltam. A buli előtt minden olyan normális volt.

Idegesen babráltam a karkötőmmel. Örültem neki, hogy itt vannak. Tudtam, hogy ez lenne a normális, és arra emlékeztetett, amilyen *azelőtt* volt az életem! Mert ez volt az, amit az egyete-

misták mindig csinálni szoktak. És mégis, számomra rettenetesen idegenül hatott.

Jacob kezében egy zacskó chipsszel tért vissza a konyhából.

– Hagyjuk már ezt a lakást! Ne érts félre, tényleg nagyon kedves kis hely, de én most már Cam *sütijéről* akarok hallani mindenrészletet!

Kivettem a zacskóból egy chipset.

– Már látom, hogy jobb lett volna egy szót sem szólnom nektek erről az egészszről!

– Késő bánat! – felelte Jacob teli szájjal.

Brittany is kuncogott.

– Meghalok, ha nem mondod meg azonnal, minek a kódszava a süti!

– Valószínűleg a birkának – mondta Jacob, és lerogyott a heverő egyik karjára.

– Ó, Jézusom! – jegyeztem meg, és belemarkoltam a chipses zacskóba. Úgy éreztem, hogy ha tényleg ebbe az irányba fog továbbmenni a beszélgetés, akkor szükségem lesz a kalóriabombától kapott erőre.

Brittany is bólintott.

– Mondjuk, ebben van logika. Úgy értem, ez megmagyarázhatná miért mondta azt, hogy ronda csajoknak nem ad a sülijéből.

– Én viszont nem hiszem, hogy erre gondolt! – feleltem, és egy chipset dobtam a számba. – Szóval, ami a töríjegyzeteket illeti...

– Pokolba a törivel! Most Cam farkáról beszélgetünk! – felelte Jacob. – Tudod, ha a süti valóban azt jelenti, hogy farkok, akkor te a farkát vetted a szádba!

Egy darab chips cigányútra ment. Gyorsan a kólásüvegért kaptam, és nagyot húztam a szénsavas frissítóból. Csak úgy lán-golt az arcom.

– Már elméleti síkon maradva – tette hozzá Jacob, és úgy vi-gyorgott, hogy legszívesebben orrba vágtam volna. Aztán felállt. – El sem tudom képzelni, hogy vagy erre képes, Avery! Ha én laknék itt, vele szemben, akkor tuti, hogy déltől éjfélig egyfoly-tában az ajtajára lennék tapadva. És csak úgy tömném magamba a *sütijét*. Nyamm!

Egyik kezemmel az arcom előtt integetve jeleztem, hogy nem teljesen komplett, és a fejemet ingattam.

– Tőlem a tiéd lehet a sütije!

– Jaj, drágám, ha az én hokicsapatomban lengetné az ütőjét, akkor egy szempillantás alatt rámásznék!

Brittany a szemét forgatta.

– Micsoda meglepetés!

– Amit azonban nem értek, hogy téged miért nem érdekel a *sütije*?

Szóra nyitottam volna a számat, Brittany azonban megelő-zött.

– Jobban meggondolva, én sem hiszem, hogy a süti a farkát jelenti. Inkább a golyóját.

Jacob hangos nevetésben tört ki.

– Vagyis akkor, természetesen továbbra is elméleti síkon ma-radva, te a két golyóját vetted a szádba, Avery! Basszus, te aztán romlott egy ribi vagy!

Tátott szájjal meredtem mindkettejükre. Biztos, hogy ez any-nyira hétköznapi beszélgetés?

– Jaj, istenem! Nem lehetne, hogy nem beszélünk többet sem a farkáról, sem a tökéről? Már így is gyanítom, hogy soha az életben nem leszek képes sütit venni a számba.

– De most komolyan! Hogy lehet, hogy téged ennyire nem érdekel? – Jacob úgy nyúlt el a kanapé háttámláján, mint egy túl nagyra nőtt macska. – Mert ugye az teljesen egyértelmű, hogy ő flörtöl veled!

– Na és? – feleltem, és hülye módon azt hittem, megehetek egy chipset anélkül, hogy valami miatt megint félrenyelném.

Jacob áll a padlón koppant.

– Mi az, hogy „na és”?

Brittany becsapta a törökönyvet, és nagy csattanás kíséretében a földre hajította. Sejtettem, hogy ezzel vége minden komoly tanulásnak.

– Jacob pontosan olyan, mint egy harmincas, kiéhezett nő, és fel sem tudja fogni, hogy egyszerűen csak nem akarsz nyeregbe szállnia város szívtipróján.

Jacobra pillantottam, ő azonban csak megrántotta a vállát, és annyit mondott:

– Ez igaz.

– Még nekem is nehezemre esik megértenem. Cameron nagyon jól néz ki – folytatta Brittany. – És még soha egyetlen lánytól sem hallottam róla rosszat, úgyhogy szerintem jól bánt velük.

Mivel fogalmam sem volt, hogy mit is mondhatnék erre, egyszerűen belevetettem magam a tévé melletti nagy, fekete fotelbe. Elhatároztam, hogy soha, de soha nem fogom megmagyarázni nekik, hogy mi áll a háttérben.

– Nem tudom. Egyszerűen nem érdekel.

– Van neked egyáltalán petefészked? – kérdezte Jacob.

A pillantásommal ölni tudtam volna.

– Igen, van.

Lecsusszant a kanapé háttámlájáról, és Brittany mellé telepedett.

– Akkor nem értem, hogy nem érdekelhet.

Teletömtem a számat chipsszel, és rágás közben minden igyekezetemmel azon töprengtem, mit válaszolhatnék, ami miatt nem fognak mind a ketten frigid, álszemérmes picsának tartani. Pedig tényleg frigid és álszemérmes voltam. Illetve attól függő-

en, hogy kit kérdezel meg erről, akár flúgosnak is nevezhetném magam. Mindenesetre annak ellenére, hogy a farkak és golyók gondolata nagyon is izgatta a fantáziámat, és egészen felkavart, valahányszor eszembe jutott, hogy közeli és személyes kapcsolatba kerüljek velük, hideg veríték öntötte el a testemet.

És most is erősen verítékeztem. A chips máris kezdte égetni a gyomromat. Nemsokára kénytelen leszek bevenni valami savlekötőt. A gondolataim egyetlen pillanat alatt visszatértek a tegnap estekapott e-mailhez.

Hazug!

A kezemet a farmerembe töröltem, majd megráztam a fejem.

– Annyi az egész, hogy most nem akarok semmibe belebojnyolódni.

Jacob hangosan felnevetett.

– Mi egy szóval sem mondtuk, hogy Cam annyira szeretne együtt járni veled! Nem kell járni ahhoz, hogy akarj magadnak egy kis unga-bungát.

Brittany lassan felé fordult.

– Te most tényleg azt mondtad, amit hallottam?

– Igen. És nyugodtan tekintsétek a saját szellemi termékemnek. Azt tervezem, hogy csinállok egy ilyen pólót. – Jacob vi-gyorogva kivillantotta fehér fogait. – Mindenesetre csak azt akarom mondani, hogy ez olyan lehetőség, amit szerintem nem kel-lene kihagynod.

Ez még eszembe sem jutott.

– Különbönb pedig miért beszélgetünk erről egyáltalán? Annyi az egész, hogy van közös óránk, és itt lakik ezen a folyosón, velem szemben...

– Továbbá egész félévben együtt fogtok dolgozni – tette hozzá Brittany. – Nem tagadhatod, hogy azért ez amolyan romanti-kus dolog! Kimenni a nyári estéken csillagokat bámulni.

A gyomrom összeszorult.

– Ebben nincsen semmi romantikus.

Felvonta a szemöldökét és rövid, szőke hajába túrt.

– Nocsak, te kis buligyilkos!

A plafonra néztem.

– Csak arra akarok kilyukadni, hogy nem is ismerem igazán. És csak flörtöl velem. Hiszen te magad mondtad, hogy ő a város szívtiprója! Még az is lehet, hogy egyszerűen csak ilyen. Kedves és barátságos mindenkivel. Ennyi. Most már elfelejtkezhetünk erről az egészről?

– Banyák, ti mindig könnyekig untattok – jelentette ki Jacob, mire Brittany nyelvet öltött rá. A napfény megcsillant az ajtó kilincsén, ami szinte elvakított. – Most pedig kell ehhez a chips-hez egy kis salsaszósz.

– Az alsó szekrényben találsz! – kiáltottam utána, de ekkor mára konyhában volt és a szekrényajtókat nyitogatta.

Mérhetetlen hálát éreztem, amiért a beszélgetés témája elterelődtől rólam, illetve a köztem és Cam között kialakult hatalmas semmiről. Órák teltek el, és én egyre jobban éreztem magam a barátaim társaságában – olyannyira, hogy néhány rövid másodpercre még a töri könyveinket is kinyitottuk megint. Majdnem kilenc óra volt már, amikor összeszedték a cuccaikat és elindultak az ajtó felé.

Brittany megtorpant, majd előreugrott. Még mielőtt észbe kaphattam volna, erősen megölelt és arcon puszilt. Csak álltam ott, a döbbenettől mozdulatlanul, ő pedig mosolygott.

– Pénteken hatalmas buli lesz az egyik klubházban. Neked is el kellene jönnöd.

Eszembe jutott, hogy Cam azt mondta, péntekre már van programja, és mivel nyilvánvalóan amolyan partiarc, biztosan erre gondolt. Megráztam a fejem.

– Nem is tudom.

– Ne legyél már ilyen antiszociális! – mondta Jacob, majd kinyitotta az ajtót. – Hidd el, velünk nagyon klassz dolog együtt lógni!

Felnevettem.

– Na, azt sejtem! Maradjunk annyiban, hogy még meggondolom!

– Jól van – Brittany az ujjával integetett. – Akkor holnap.

Odakint a folyosón Jacob Cam ajtaja felé mutogatott, a csipőjével lökést imitált, és közben a seggét riszálta. Az ajkamba kellett harapnom, nehogy felnevessek. Csak akkor hagyta abba, amikor Brittany megragadta a pólója gallérját, és elkezdte lefelé rángatni a lépcsőn.

Mosolyogva csuktam be az ajtót, majd ráfordítottam a kulcsot. Gyorsan összerámoltam, aztán elkezdtem lefekvéshez készülni. Persze teljesen értelmetlen volt megvetni az ágyamat, mert egy cseppet sem voltam álmos, a laptopom mellé pedig nem mertem leülni, mert félttem, hogy további e-maileket kapok. Így letelepedtem a tévé lé, és nézni kezdtem a *Szellemek nyomában* ismétléseit, amíg már rögeszmémé vált, hogy a fürdőszobába egy kopogó szellem költözött be. Kikapcsoltam hát a tévét, feltápászkodtam, és elkezdtem valami olyasmit csinálni, amit mindig is szívből utáltam.

Fel-alá járkáltam a lakásban éppen úgy, ahogyan otthon, a fürdőben csináltam mindig. Most, hogy a téve már nem szólt, és a lakásra mélységes csend borult, tisztán hallhattam a szomszédból átszűrődő apró zajokat is. Ezekre összpontosítottam, és nem hagytam, hogy a gondolataim nagyon elkalandozzanak. Ez eddig egy egész jó nap volt, az elmúlt néhány nap pedig egyenesen nagyszerű, és nem akartam éppen most elrontani. Eltekintve attól, hogy beleszaladtam Cambe, egész jól alakultak a dolgaim.

Megálltam a kanapém mögött, és csak ekkor ébredtem rá, hogy mit művelek.

Lenéztem, és láttam, hogy a blúzom ujja fel van hajtva, jobb kezem ujjai pedig szorosan a bal csuklómra kulcsolódnak. Lassan, óvatosan, egyiket a másik után, lefejtetem őket a csuklómról. Halvány rózsaszín benyomódások maradtak a bőrömben, ahol belenyomtam a karkötőmet – a karkötőt, amit az elmúlt öt év során csak alváskor és zuhanyzás előtt vettem le. Lehet, hogy ezek a benyomódások már soha többé nem múlnak el.

Éppen úgy, ahogyan a szakadozott szélű sebhely sem, amelyet a karkötő próbált elrejteni.

Elengedtem a csuklóm. Ötcentis, sötét rózsaszín vonal húzódott végig pontosan középen, keresztezve a vénámat. Mély vágás volt, amit egy bekeretezett kép törött szilánkjával ejtettem közvetlenül az után, hogy a gimiben körbejárt az első fénykép.

Amikor ezt tettem, életem abszolút mélypontján voltam, és halálosan komolyan gondoltam, hogy megölöm magam. Ha a házvezetőnő nem hallotta volna meg egészen véletlenül a széttörő üveg csörömpölését, akkor a vágásnak lett volna egy ugyanolyan párja a jobb csuklómon is.

Az összetört kép engem ábrázolt, valamint a legjobb barát-nőmet – ugyanazt a lányt, aki az elsők között fordított hátat nekem, és kezdett olyanokat suttozni rólam, hogy „ribanc” és „hazug”.

Akkor és ott véget akartam vetni mindennek. Egyszerűen ki akartam csekkolni a világból. Az életemnek ezen a pontján semmi nem lehetett volna rosszabb, mint ami velem történt, amibe a szüleim beleegyeztek, és amin mindezek eredményeképpen át kellett esnem. Az egész életem mindössze néhány hónap alatt szakadt ketté: az *azelőttre* és az *azutánra*. És abban a pillanatban, amikor rádöbentem, hogy az egész sulis felsorakozott Blaine mögé, már nem láttam semmilyen esélyt arra, hogy valóban van értelme az *azutánnak*.

Na és most? Az azután mintha végtelenné nyúlt volna, de amint a sebre pillantottam, a szégyen újra fellobbant, és lassú tűzzel égette a lelkemet. Az öngyilkosság soha, semmire nem lehet válasz. És mivel a szüleimnek eszük ágában sem volt terápiára vinni engem – mert inkább a saját kezükkel vágták volna le mindkét lábukat, semmint együtt kelljen élniük azzal a szégyennel, hogy a lányuk kis híján öngyilkos lett –, a nagy igazságra, miszerint ha az ember *elme*gy, akkor a többiek nyerne, saját magamtól kellett rájönnöm.

És eközben súlyos összegek vándoroltak bizonyos zsebekbe, csak azért, hogy a kórház eltussolja a dolgot.

Sajnos az én drága szüleimnek ugyanakkor semmilyen lelki traumát nem okozott, hogy a lányukat mindenki egy hazug ribancnak tartja.

Amikor a sebhelyemre, saját gyengeségem szemmel látható bizonyítékára néztem, mélységes gyűlölet töltött el. Tudtam, hogy rettenetesen megalázónak érezném, ha valaki más is meglátná.

A folyosó irányából egy hirtelen felcsattanó, mély hangú nevetés vonta magára a figyelmemet – Cam nevetése. A konyha irányába fordultam. A sütőn levő óra szerint majdnem hajnali egy volt.

Lehajtottam a blúzom ujját.

– Nem tudnád lemondani a pénteket? – kérdezte egy női hang. A falon keresztül kicsit tompán hallatszott.

Kis szünet, majd Cam szólalt meg:

– Te is tudod, hogy nem lehet, szivi! Talán majd legközelebb.

Szivi? Húha! Lépteket hallottam a folyosón, majd a kopogásból ítélve valaki gyorsan szedve a lépcsőfokokat elindult lefelé.

Gyorsan megkerültem a kanapét, és az ablakhoz siettem. Mivel az én lakásom a háztömb végében volt, és egyenesen a par-

kolóra nézett, pontosan tudtam, hogy csak várnom kell. És ekkor meg is jelentek. Cam félmeztelenül, mellette pedig egy lány.

Egy nagyon magas, hosszú combú barna, aki csinos farmer-szoknyát viselt. Csak ennyit láttam az ablakomból, miközben ők keresztülsétáltak a parkolón. A lány megbotlott, de még mielőtt Cam segíthetett volna neki, összeszedte magát. Egy sötét színű, lépcsős hátú kocsni mögött álltak meg. Úgy éreztem magam, mint valami kukkoló, de képtelen voltam elszakadni a látványtól.

Cam mondott valamit, majd hangosan felnevetett, a lány pedig játékosan meglökte a vállát. Egy másodperccel később meglölelték egymást, azután Cam hátralépett, futólag odaintett a lánynak, és elindult vissza, az épület felé. Már félúton volt, amikor hirtelen felnézett az én ablakomra. Úgy ugrottam hátra, mint valami idióta. Pedig semmiképpen nem láthatott meg. Így, hogy semmilyen lámpa nem égett a lakásban, esélytelen volt a dolog.

Nevetés tört rám arra gondolva, hogy mit művelek, de amikor hallottam, hogy a folyosón ajtó csapódik, a szájamra szorítottam a kezem.

Hatalmas megkönnyebbülés vett erőt rajtam, és minden izmom ellazult. Most, ahogy egy másik lánnyal láttam... az jó volt. Teljességgel megerősített a hitemben, hogy Cam egy elbűvölő srác, egy teljesen ártalmatlan kis flörtölő, aki szereti sütitel kínálni a csinos lányokat, és van egy Raffaello nevű teknőse. Ez tényleg jó volt. Kezelhető. Szemben azzal, amire Brittany és Jacob utalgatott folyamatosan, mert attól a hideg rázott.

Talán ő és én jó barátok lehetünk. Ezzel ugyancsak ki tudtam volna békülni, mert úgy gondoltam, jó volna, ha több barátom lenne, mint *azelőtt*.

De amikor lefeküdtem az ágyamba, és néhány percig csak hevertem a plafont bámulva, egy pillanatra, egyetlen futó pillanatra eszembe jutott, hogy milyen érzés lenne, ha Cam úgy ér-

deklódné irántam. Ha lenne valami, amire várhatok. Hogy nevetősnek és izgatottnak érezzem magam minden alkalommal, amikor rám néz, vagy amikor a kezünk egészen véletlenül összeér. Aztán azon töprengtem, milyen érzés lenne, ha én is így érdeklődnék iránta, vagy ha már itt tartunk, bármelyik srác iránt. Hogy milyen lenne izgatottan várni az első randit, az első csókot, és mindent, ami ez után következik. Biztosan nagyon klassz. Mint *azelőtt*.

Az előtt, hogy Blaine Fitzgerald mindezt elvette tőlem.

Csütörtök reggel viharfelhők kezdtek gyülekezni a suli fölött, és úgy tűnt, az egész nap esős és nyálkás lesz. Szerencsére csak két órát kellett kibírnom, ezért, mielőtt eljöttem volna otthonról, csak magamra kaptam egy kapucnis pulcsit. Eszembe jutott, hogy talán okosabb volna melegebb öltözékre cserélni a rövid nadrágomat és a papucsomat, de aztán túl lustának éreztem magam hozzá.

Küldtem Jacobnak egy SMS-t, hogy nem akar-e meginni egy kávé, mielőtt megkezdődik a rajzórám, aztán kiléptem a lakásomból, és éppen elindultam a lépcső felé, amikor hirtelen kinyílt Cam lakásának az ajtaja, és egy srác lépett ki rajta, a pólóját húzkodva. A következő pillanatban kibukkant a póló nyakán keresztül a feje, és borzos, vállig érő szőke hajáról azonnal felismertem. Ő tette ki Cam teknősét – a szobatárs.

Abban a pillanatban, amikor a tekintetünk összetalálkozott, napbarnított arcán széles vigyor jelent meg, és megvillantak hihetetlenül fehér fogai.

– Hé! Téged már láttalak!

A tekintetem a háta mögé vándorolt. Sarkig nyitva hagyta az ajtót.

– Szia! Te vagy... a teknőcös srác.

Egy pillanatig látszott rajta, hogy nem érti, mit akarok ezzel mondani.

– Teknőcös srác? Ja, igen! – felnevetett, és a szeme körül ezernyi ránc jelent meg. – Láttál Raffaellóval, ugye?

Bólintottam.

– És azt hiszem, hogy *Señor* Köcsögnek szólítottad magad.

Újabb hahotázás kíséretében csatlakozott hozzám a lépcsőn.

– Ez csak az ivós nevem. A legtöbbször Ollie-nak szólítanak.

– Ez azért sokkal jobban hangzik, mint a *Señor* Köcsög! – mosolyogtam. Ekkor érkezünk le a negyedik emeleti lépcsőfordulóba. – Az én nevem...

– Avery. – A szemeim elkerekedtek, erre ő megint szélesen vigyorgott. – Cam mondta.

– Értem. Szóval... merre is mész?

– Hé, köcsögduda! Nyitva hagyta az ajtót! – Cam hangja végigzengett a lépcsőházon, és egy pillanattal később ő maga is megjelent a lépcső tetején, fején fekete baseballsapkával. Amint meglátott bennünket, arcán azonnal megjelent az a féloldalas vigyor, és gyors léptekkel elindult felénk.

– Mit művelsz itt a csajommal?

A csajommal? Mi van? Majdnem hanyatt estem a lépcsőn.

– Csak azt magyaráztam neki, hogy két nevet használok.

– Tényleg? – Cam átkarolt, és ahogy léptem, az egyik papucsom beleakadt a másik sarkába. Cam megszorította a vállamat és magához húzott. – Hoppá, szivi! Majdnem elveszítettelek!

– Nézd már! – Ollie ugrálva ment le a lépcsőn. – A csaj azt se tudja, merre lépjen!

Cam kuncogott, majd a szabad kezével hátrafordította a sapkát.

– Nem tehetek róla! Varázslatos vonzerővel rendelkezem.

– Vagy inkább majdnem beájult a szagodtól! – vágott vissza Ollie. – Nem emlékszem, hogy hallottalak volna ma reggel zuhanyozni.

Cam megjátszott felháborodással kapott levegő után.

– Hát büdös vagyok én, Avery?

– Nagyon jó szagod van! – motyogtam, és éreztem, hogy teljesen elvörösödöm. Viszont az utolsó szóig igazat mondtam. Csodálatos szaga volt – a frissen mosott ágynemű, kölni, és még valami más keveréke... ami minden bizonnyal ő maga volt. – Akarom mondani, annyira nem vagy büdös.

Cam a szükségesnél egy pillanattal tovább nézett a szemembe.

– Órára mész?

Még mindig lefelé mentünk a lépcsőn, de ahogy a karját a vállamon tartotta, a testem egyik oldala úgy bizsergett, mintha egészen elzsibbadt volna. Ő pedig annyira... lazán viselkedett, mint akinek ez az egész semmit nem jelent – ami nagy valószínűséggel pontosan így is volt. Emlékeztem meg, hogyan ölelte meg tegnap éjjel azt a lányt. Számomra viszont...

Nem találtam szavakat.

– Avery? – szólalt meg Cam kicsit halkabban.

Kiszabadítottam magam a szorításából, és láttam, hogy Ollie mosolya még szélesebbre húzódik. Előrementem a lépcsőn, mert szükségem volt arra, hogy távolabb legyek Camtól.

– Aha, rajzórám lesz. És nektek, srácok?

Cam a harmadikon könnyedén utolért.

– Mi éppen reggelizni indulunk. Neked is el kellene lógnod. Gyere velünk!

– Azt hiszem, ezen a héten már éppen eleget lógtam.

– Én viszont lógok! – jelentette ki Ollie. – Camnek csak délután lesz órája. Mert ő annyira jó kisfiú.

– És te rossz kisfiú vagy? – kérdeztem.

Ollie-nak amolyan ragadós vigyora volt.

– Ó, én egy nagyon, nagyon rossz kisfiú vagyok!

Cam mérgesen nézett rá.

– Aha, úgy érted, rossz nyelvtanból, matekból, irodalomból, magad után összepakolásból, és még folytathatnám.

– Azokban a dolgokban azonban, amik számítanak, nagyon is jó vagyok.

– Tényleg, és mik lennének ezek? – kérdezte Cam, miközben kiléptünk az épületből. Odakint alig észrevehetően hűvösebb lett, és a felhők esőtől dagadtak.

Ollie előrébb kocogott, majd megfordult, és hátrafelé kezdett menni, miközben szándékosan nem vett tudomást a piros terepjáróról, amelyik éppen ki akart tolatni a parkolóból. Felemelte napbarnított kezét, és az ujjain elkezdte számolni a dolgokat.

– Ivás, *csajozás*, snowboardozás, és európai foci... emlékszel még erre a sportra, Cam? A focira.

Cam arcáról egyetlen pillanat alatt eltűnt a könnyed mosoly.

– Aha, emlékszem rá, te seggfej!

Ollie csak nevetett, megfordult, és elindult arrafelé, ahol az ezüstsínű pickup parkolt. Kíváncsian néztem fel Camre, ő viszont mereven előrenézett, összeszorított fogakkal, és kék szemei olyan hidegen csillogtak, akár a jég. Rám sem nézett, csak a farmere zsebébe dugta a két kezét, és annyit mondott:

– Később találkozunk, Avery!

Ezzel csatlakozott Ollie-hoz a kocsija mellett, és bármiben le mertem volna fogadni, hogy a levegő is abban a pillanatban hűlt le, amikor Cam hangulata hűvösebb lett. Nem kellett hozzá se zseninek, se gondolatolvasónak lenni, hogy rájöjje, Ollie valami igen érzékeny pontra tapintott, és Cam nem volt abban a hangulatban, hogy kifejtse nekem a dolgot.

Reszketve futottam oda a kocsimhoz, és beugrottam. Abban a pillanatban egy kövér, nehéz esőcsepp koppant a szélvédőn. Ahogyan kitolattam, arrafelé néztem, ahol sejtettem őket, hátha még egy pillantást vehetek rájuk. Ott álltak a plató mellett, Ollie arcán még mindig jókedvű vigyor, Cam tekintete pedig ugyanolyan távolságtartó és rideg, miközben hozzá beszél. Bármit mondott is a barátjának, nem tette különösebben boldoggá.

6. FEJEZET

ELKÉPZELNI SEM TUDTAM, hogyan hagyhattam magam rábeszélni, hogy Cam vigyen el szombat éjjel arra a bizonyos közös megfigyelésre a csillagászatházihoz! Minden ösztönöm azt üvöltötte, hogy okosabb lett volna külön kocsival mennünk, nem sokkal alkonyat előtt mégis azon kaptam magam, hogy éppen a hatalmas, ezüst pickupba mászok be. A gyomrom péntek este óta egyetlen hatalmas görcs volt, mert Jacob azóta nyagगतott folyamatosan a bulival kapcsolatban, amire ők ketten, Brittanynel, természetesen el akartak menni. Tudtam, hogy nem akarnak nekem rosszat, és én is szívesen mentem volna, de egyszerűen képtelen voltam rávenni magam! Különben pedig egyrészt fogalmam sem volt róla, hogy hol van a ház, ahova menni kellene, másrészt már nagyon késő volt, amikor Jacob elkezdett SMS-ezni nekem, ráadásul megint esni kezdett.

Ebben a pillanatban pedig úgy éreztem magam, mint egy macskákkal teli szobában rekedt kisegér. Tudom, hogy béna dolog, de még soha nem ültem idegen srác kocsijában. Már ennek beismerése is rettentően szánalmas volt. Olyan kis titok ez, amit az ember inkább magával visz a sírba, semmint hogy bárkinek bevallja.

Cam bedugta a kulcsot a gyújtásba, majd rám nézett. A baseballsapka megint rajta volt, és megint megfordítva. Sűrű szempillái mögött a szeme azürkéken csillogott.

– Vigyázz..., kész...?

Szorosabbra húztam magamon a vékony kardigánt, és bólintottam. Előző reggel a csillagászat-előadáson éppen olyan lazának tűnt, mint mindig – viccelődött, flörtölt, és sütitel kínált.

Úgy tűnt, hogy ezek szerint bármi történt is közte és Ollie között, azt sikerült megbeszélniük.

– Biztos vagy benne, hogy nem lenne jobb egyszerűen itt maradnunk?

– Nem, én ismerem a tökéletes helyet. Bennem soha nem fogsz csalódni, szivi!

– Akkor jó – motyogtam, majd az ujjaimat szorosan összefontam. Kinéztem az oldalsó ablakon, és figyeltem a tovarohanó tájat, ahogyan elhajtottunk előbb az egyetem mellett, azután átkeltünk a Marylandbe vezető hídon.

Negyed órával később Cam befordult az Antietami Csata Nemzeti Emlékhelyének látogatóközpontjába vezető útra. A bennem lakó törirajongó most cigánykereknek tudott volna vetni örömeiben, de túlságosan ideges voltam amiatt, hogy itt kell töltenem az éjszakát Cammel. Persze nem tűnt olyan fajtának, aki képes lenne bármivel bepróbálkozni, de a tapasztalataim szerint, ha a „bármiről” van szó, akkor nincs a világon egyetlen srác sem, aki ne olyan fajta lenne. Csoda, ha az idegeim cafatokban lógtak?

– Biztos vagy benne, hogy egyáltalán be szabad ide jönni az éjszaka közepén? – kérdeztem, és körbepillantottam.

– Nem – felelte, amint megállt a parkolóban. Csak maroknyi kocsit volt ott rajtunk kívül.

Meredten néztem rá.

– Tessék?

Felnevetett és leállította a motort.

– Csak hülyéskedek! Egyszerűen szólunk az egyik parkőrnek, hogy az egyetemről jöttünk, és nem lesz semmi baj.

Nagyon reméltem, hogy igazat mond, mert valahogy hiányzott a bakancslistámról az éjszakai üldözés egy parkőrrel az Egyesült Államok valamelyik nemzeti emlékhelyén.

Aztán elég volt egyetlen gyors pillantást vetnem Camre, és az első, ami eszembe jutott, hogy őt nyilvánvalóan cseppet sem zavarná a dolog.

– Készen állsz?

Felnyaláboltam a táskámat, és kinyitottam az ajtót.

– Aha, essünk túl rajta!

Cam kuncogva nyitotta ki a kesztyűtartót, és vett elő egy zseblámpát.

– Csak vigyázz, nehogy túlságosan izgatottnak tűnj!

Gyors vigyort villantottam rá.

– Nem vagyok az.

– Ne hazudj! – megkerülte a kocsi orrát, mellém állt, majd egy vörösre festett tetejű betontoronyra mutatott. – Oda megyünk.

– A Véres Ösvényen lévő toronyba?

Futó pillantást vetett rám.

– Voltál már itt?

– Nem.

– Akkor honnan tudod, hogy ez a Véres Ösvény?

Halványan elmosolyodtam, két ujjam közé csippentettem egy hajtincsemet, és játszani kezdtem vele.

– A töri a főtárgyam, szóval nekem ismernem is kell az ehhez hasonló helyeket. Régebben olvastam róla. Itt volt az egész polgárháború legvéresebb napja, ezen a kis földúton.

– Aha, legalábbis ezt mondják. Csak egy pillanat – arrafelé fordult, ahol egy parkőr indult el felénk a mezőn keresztül. – Mindig járt visszajövek.

Figyeltem, ahogyan odakocog a várakozó parkőrhöz. Úgy tűnt, hogy váltanak néhány szót, majd Cam elővette a füzetét, és megmutatta neki. A parkőr hangosan nevetett, azután kezét ráztak. Ahogyan hátrahajtottam a fejem, a sötétkék égen máris ész-

revettem az első néhány halvány csillagot. Néhány perc, és teljesen lenyugszik a nap. Mélyen felsóhajtottam.

Cam visszajött és megállt mellettem.

– Minden rendben. Nem vagyunk egyedül. Vannak még egy páran az egyetemről, de ők a torony másik oldalára mentek.

– Klassz – feleltem, és elindultam utána, biztonságosnak ítélt távolságból követve őt. – Miért jönnek ide ennyire sokan, hogy innen bámulják a csillagokat? Biztosan vannak olyan helyek, amik legalább ennyire jók, és közelebb vannak az egyetemhez.

– Ilyen nincs még egy. Nézz csak körül! – a zseblámpáját a farzsebébe rejtette. – Eltekintve attól a néhány háztól az utca másik oldalán, itt nincsenek sem városi fények, sem magasra nyúló épületek. Csak az égbolt.

– És a kukoricamező – jegyeztem meg.

Bólintott.

– Rengeteg kukoricamező.

Megkerestük az ösvénynek azt a részét, amit már leaszfaltoztak, és elindultunk egyenesen a torony felé.

– Szerinted mennyi ideig fog tartani? – kérdeztem.

– Miért? Talán van valami nagyon fontos találkád ma estére?

Felnevettem.

– Jaj, dehogy!

Felvonta az egyik szemöldökét.

– Ezt most pontosan úgy mondtad, mintha már maga az ötlet is ostobaság lenne! Mintha el sem lehetne képzelni, hogy bárki is randira menjen éppen szombat este!

Hagytam lehullani a kis tincset, amit eddig birizgáltam, majd amilyen könnyedén csak lehetett, megrántottam a vállam.

– Nem járok senkivel.

– Akkor hova sietsz?

Kínos és nagyon udvariatlan dolog lett volna bevallani, mennyire kényelmetlenül éreztem magam ott, mindentől távol, ennyire egyedül, így inkább nem szóltam egyetlen szót sem.

– Azt hiszed, valami gonosz hátsó szándékkal hoztalak ide?

Megtorpantam. A gyomrom görcsbe rándult.

– Tessék?

Cam megállt és felém fordult. A vigyora most már kicsit halványabbnak tűnt.

– Hé, Avery! Csak poénkodtam! Komolyan.

Melegség öntötte el az arcomat, és a gyomromban azonnal oldódni kezdtek a csomók, átadva helyüket annak az érzésnek, hogy totál hülye vagyok.

– Tudom. Csak...

– Ideges vagy egy kicsit? – fejezte be helyettem.

– Aha.

Egy pillanatig még nézett, majd továbbindult.

– Gyere! Hamarosan besötétedik.

Ahogy ott jöttem mögötte, a lelki szemeim előtt megjelent a kép, amint fejvesztve rohanok a régi fakerítés felé, és egyszer csak karóba huzatom magam az egyik hegyesre faragott lécen. Istenem, össze kell szednem magamat! Nem minden srác olyan, mint Blaine! Ezzel tisztában voltam és megértettem. Nem voltam teljesen *zakkant* amiatt, amit átéltem.

A torony másik oldalán, az emléktáblák közelében ketten ültek egy padon. Ismerősnek tündek a csillagászat-előadásról. Mind a kerten nyitott iskolai füzetet tartottak az ölükben. Intettek nekünk, mi pedig visszaintettünk. Cam egy kicsit továbbment, keresztül a tágas parkolón, majd lefordult egy füves dombocska felé, amely éppen a Vörös Ösvény vonala fölé magasodott.

Kiválasztotta a megfelelő helyet, majd mielőtt leült volna, elővette a zseblámpát. Én néhány lépéssel hátrébb maradtam, és

hallgattam a tücskök halk ciripelését. A talaj ugyan felszáradt már a tegnapi nagy cső után, de tőlem lehetett volna csuromvízes is, ha akarok, leülök. Csak az a baj, hogy egyszerűen túlságosan fel voltam húzva.

– Nem akarsz leülni? – megtapogatta maga mellett a földet, és oldalra billentette a fejét. – Kérlek szépen! Annyira magányos vagyok itt egyedül!

Az ajkamba harapva leültem vagy két méterre tőle, és buzgón kotorászni kezdtem a csillagászatfüzetemet keresve. Amikor megtaláltam és elővettem, felé fordultam. Egy pillanatra össetalálkoztam a tekintetünk, és nem tudtam elszakadni tőle. Intenzív. Ez volt az első szó, ami eszembe jutott ezzel a pillanattal kapcsolatban. A tekintete átható volt, mintha képes lenne egyenesen keresztüllátni rajtam.

Megköszörültem a torkomat, és inkább a füzetemre összpontosítottam. Végül ő törte meg a csendet.

– Melyik csillagképet is kell elhelyeznünk a térképen?

Világított nekem a zseblámpájával, miközben én a jegyzeteimet nézegettem.

– A Corona Borealist, ha minden igaz.

– Á, az Északi Koronát!

Csodálkozva néztem rá.

– Ezt csak így fejből vágod?

Felnevetett.

– Lehet, hogy nem sokat jegyzetelek, de azért figyelek az előadásokon.

Pedig ide a bökött, hogy a tegnapi óra legnagyobb részét végigaludta. Elővettem azt a négyzethálós lapot, amit Drage professzor adott át nekünk, majd a csillagtérképet, és megkerestem rajta az Északi Koronát.

– Képtelen vagyok felfogni, hogyan lehetett képes bárki is mindenféle ábrákat beleképzelni ezekbe a csillagállásokba!

– Tényleg nem? – Közelebb hajolt, és a vállam fölött a füzetembe sandított. – Pedig az alakzatok elég egyértelműnek tűnnek.

– Számomra egyáltalán nem! Úgy értem, amikor én felnézek, csak egy csomó csillagot látok. Te meg szerintem azt, amit nagyon látni akarsz.

– Nézd a Borealist! – egyik ujjával megkocogtatta a térképet. – Szerintem nyilvánvaló, hogy korona alakja van.

Felnevettem.

– egyáltalán nem! Inkább olyan, mint valami bénán megrajzolt félkör.

Megrázta a fejét.

– Nézd meg jobban! Látod? Ez egy korona! Vedd már észre a hét csillagot!

Oldalra billentettem a fejem, és elővettem a táskámból a tolmamat.

– A hét csillagot látom, de ezeken kívül látok még vagy egymilliót. És ha jobban megnézem, ezek így összességében a Sütiszörny csillagképet adják ki!

Cam hangosan felnevetett. Kellemes hang volt, mély, selymesen zengő.

– Hihetetlen vagy!

Az ajkamra mosoly kúszott, miközben kezemben a tollammal a lap fölött töprengtem, hogy vajon melyik szélességi körön kellene kezdenem. Felpillantottam a csillagképre, és végül sikerült lerajzolnom egy vonalat oda, ahová szerintem kerülnie kellett, két pontot összekötve.

– Azt tudod, hogy honnan származik az Északi Korona neve? – kérdezte, majd amikor megráztam a fejem, odanyúlt, és kivette a kezemből a tollat. Az ujjai finoman az enyémhez értek, én pedig visszahúztam a kezemet, és a sűrű fűbe temettem. – Azt a koronát jelképezi, amit Dionüszosz isten adott át Ariadnénak.

Amikor Ariadné hozzáment Bacchushoz, a koronát a mennyek-be helyezte, hogy ezzel is tisztelegjen a házasságuk előtt.

Csak néztem rá.

– Drage ezt nem tanítja.

– Aha, tudom.

Hátradőltem, és az arcát fürkészttem egy ideig.

– Akkor honnan tudod?

– Inkább az a fura, hogy te nem tudod!

Oldalra döntöttem a fejemet és felvontam a szemöldökömet.

– Jól van, elismerem, hogy a legtöbben nincsenek annyira otthon az ilyesmiben. – Forgatni kezdte az ujjai között a tollamat. – Na, jó, elsőéves koromban már felvettem ezt a tárgyat, de abba kellett hagynom.

– Tényleg?

Bólintott, de nem úgy tűnt, mintha szívesen mondana ennél többet.

– Akkor te most másodéves vagy?

– Aha. Végül kénytelen voltam egy egész évet halasztani.

Meg akartam kérdezni tőle, hogy miért, de aztán úgy döntöttem, jobb lesz, ha a saját dolgommal törődök.

– És miért vetted fel újra a csillagászatot? – kérdeztem meg végül, mert úgy éreztem, hogy ez a legbiztonságosabb téma. – Ez az egyik főtárgyad?

– Nem. Csak szeretem a csillagokat, és bírom Drage profeszszort. – Elhallgatott, és kikapcsolta a zseblámpát. – Egyébként sportot és rekreációt hallgatok. Szeretnék sportolók rehabilitációjával foglalkozni.

– Ó, akkor te... – de elhallgattam, amikor mögöttünk egy lány hangos nevetésben tört ki. A vállam fölött hátrapillantottam, és elkerekedett a szemem.

Az a két évfolyamtársunk, akik velünk együtt csillagászatot hallgatnak, vagy már együtt jártak, vagy éppen most jöttek ösz-

sze. A füzetek kinyitva és elfeledve heverték a pádon. A lány a fiú ölében ült, az arca mindössze néhány centire a fiútól, a srác keze pedig a lány szoknyája alatt.

– Na, ez biztosan sokkal érdekesebb, mint a csillagokat bámulni! – jegyezte meg Cam.

Hálaimát rebegtem, amiért már jóformán teljesen besötétedett, mert éreztem, hogy teljesen elvörösödöm. Tudtam, hogy el kellene fordulnom, mert ha nézem őket, az olyan, mintha valami perverz kukkoló lennék, de képtelen voltam erőt venni magamon. Még akkor sem, amikor a lány a srác hajába túrt, belekapaszkodott, és odahúzta magához a fejet, majd miközben a srác keze szinte könyékig a szoknya alá csúszott, vadul csókolózni kezdtek.

Cam a tollammal a karomba bökött, magára vonva a figyelmemet. Olyan... érdeklődően nézett.

– Mi van? – kérdeztem.

– Semmi. Csak annyi, hogy... – úgy tűnt, nagyon alaposan meg akarja válogatni a szavait. – Csak úgy bámulod őket, mint ha... még soha nem láttál volna párokat ilyesmit csinálni.

– Tényleg?

Bólintott.

– Pedig ha csak nem zárdában nevelkedtél, akkor gondolom, te is ültél már egy-két ölben. Nem?

– Nem! – aztán összerezdültem, mert ezt gyakorlatilag kiabálva mondtam ki. – Úgy értem, még soha nem ültem srác ölében.

– Na és csajéban?

– Mi van? Dehogysis!

Lassan elvigyorodott.

– Csak poén volt, Avery!

Fogsikorgatva válaszoltam.

– Tudom, csak az a baj...

– Micsoda? – megint megbökött a tollal. – Mi van veled?

Kinyitottam a számat, de bárcsak ne tettem volna.

– Még soha nem jártam senkivel – abban a pillanatban, hogy ezt kimondtam, legszívesebben fenéken billentetem volna magamat. Ki az az örült, aki ilyesmit képes bevallani egy gyakorlatilag teljesen ismeretlen srácnak? A füzetet markolva Camre pillantottam. Úgy nézett rám, mintha azt vallottam volna be, hogy én vagyok Szűz Mária. Az arcom lángolt.

– Miért? Ez azért nem annyira nagy dráma!

Pislogott, majd megrázta a fejét, és visszafordult az ég felé.

– Te még tényleg soha nem jártál senkivel?

– Nem – mocorogni kezdtem, mert a lehető legkényelmetlenebbül éreztem magam. Mintha éppen most vetkőztem volna le előtte anyaszült meztelenre.

– Egyetlen emberrel sem?

– Ezt jelenti a senkivel.

Cam mondani akart valamit, de aztán meggondolta magát.

– Hány éves vagy te?

A szememet forgatva válaszoltam.

– Tizenkilenc.

– És még nem volt semmilyen kapcsolatod? – kérdezte megint.

– Nem – a papír kezdett nagyon összegyűrődni az ujjaim alatt, ahogy a füzetet markolásztam. – A szüleim... nagyon szigorúak.

Hazugság, de hihető hazugság.

– *Nagyon* szigorúak.

– Aha, gondolom – Cam a tollammal a füzetén dobolt. – És randin voltál már?

Felsóhajtottam és a papírra néztem.

– Azt hittem, azért vagyunk itt, hogy a csillagokat térképezzük fel.

– Azt is tesszük.

– Nem, nem azt tesszük. Én nem rajzoltam még semmit egy vacak kis vonalon kívül, te pedig egyáltalán semmit.

– Az a *vacak kis vonal* a Delta és a Gamma között húzódik – odahajolt hozzám, és összekötötte a két pontot. – Ez pedig itt a Théta, ez pedig az Alfa... a legfényesebb csillag. Látod, félig készen is vagyunk.

Összevont szemöldökkel néztem fel az égre, és az ujjammal próbáltam összekötni a csillagokat, a mintázatot kutatva. Baszszus, igaza volt! Aztán megint odahajolt hozzám. Így a vállunk most már teljesen összeért, és Cam rajzolt egy másik tökéletesen egyenes vonalat is, két újabb pontot összekötve. Az ajkamba haraptam, amint azt figyeltem, hogyan rajzolja meg a csillagtérképet anélkül, hogy egyetlenegyszer is felpillantana az égre. Nem tudtam nem észrevenni, hogy még a két réteg ruhán keresztül is mennyire kellemesen meleg a karja. Az érintés melegsége előntötte a vállamat, a mellkasomat, és a szívem hevesebben kezdett verni.

Felém fordult.

– Na, készen is vagyunk a házi feladattal!

Levegőért kapkodtam. Az arcunk mindössze néhány centire volt egymástól. Túlságosan közel. A tekintetem az ajkára vándorolt, amelynek egyik sarka már mosolyra húzódott, és megjelent rajta az a kis gödör. A szája mozgott, én azonban nem hallottam egyetlen szót sem abból, amit mondott. El akartam húzódni, de... de igazából mégsem. Zavarodottság lett úrrá rajtam, és minden erőmmel azon voltam, hogy ne hajoljak el... de ne is húzódjak közelebb. Olyan volt ez, mintha egy mágnes két pólusa közé szorultam volna.

Talán először is abba kellene hagynom az ajkai bámulását.

Jó tervnek tűnt, mert ismerjük be: kicsit ijesztő, ha valaki így bámul egy srácot, ezért arra kényszerítettem a tekintetemet,

hogy feljebb vándoroljon. Ajjaj, ez sem volt valami okos dolog, mert most meg már a szemébe néztem, amire Jacob nem sokkal korábban az egyik SMS-ében úgy utalt, hogy „bugycsúsztató”. És teljesen igaza is volt. Biztos vagyok benne, hogy bármerre is járt Cam, a lecsúszott bugyik egész ösvénye maradt utána. Törvényben kellene megtiltani, hogy egy srácnak ennyire gyönyörű szempillája legyen. A szeme pedig a sötétben inkább farmerkéknak tetszett. És minél jobban szétáradt az ereimben az eddigi, viszonylag elviselhető melegség, annál inkább változott elviselhetetlen forrósággá.

Megint mocorogtam, mert nem is emlékeztem már arra, mikor éreztem ugyanígy legutoljára. A halloweeni buli óta biztosan nem. És talán az előtt sem. Ha pedig mégis, akkor már nem is emlékszem rá, mennyire régen. Ugyanakkor volt valami Camben, aminek hatására elfelejtettem mindent, ami korábban történt, és nem érdekelt már csak az itt és a most. Ez így kimondva egész normálisnak tűnt. És többre nem is vágytam.

– Hallottad, amit mondtam?

Lassan pislogtam.

– Hogy? Igen! Persze!

A vigyora azt sugallta, hogy tudja, mi járt az előbb a fejemben, mire én legszívesebben valami tövises bokor alá másztam volna székenemben.

– Igen... nos, akkor még soha nem randiztál.

– Tessék?

Cam halkán kuncogott.

– Igazából egy szót sem hallottál. Egyfolytában engem bámultál.

– Ez nem igaz! – az egész arcom lángolt, annyira elpirultam, ezért inkább arrafelé fordultam, ahol az a pár ült. Mostanra viszont elmentek.

Cam megbökte a vállamat.

– Dehogynem.

Dühösen fordultam vissza hozzá.

– Te annyira öntelt vagy, hogy arra nincs is szó!

– Öntelt? Mert kimondom az igazat? – Cam félredobta a füzetét, majd hátradőlt, a könyökére támaszkodott, és engem figyelt. Az az átkozott, ellenállhatatlan féloldalas vigyor megint megjelent az arcán. – Nincs semmi rossz abban, ha bámulsz. Nekem tetszik.

Tátva maradt a szám. Mégis mit leltet erre válaszolni?

– Egyáltalán nem bámultalak. Vagy nem teljesen. Inkább csak... elbambultam egy kicsit. Mert ennyire *őrülten izgalmas* veled beszélgetni.

– Velem kapcsolatban minden őrülten izgalmas – felelte.

– Kábé annyira, mint figyelni, ahogyan Raffaello átmegy az úton.

– Aha. Mondogasd csak, szívi, még a végén sikerül magadat is meggyőzni erről!

– Ha még egyszer szívinek hívsz, bicegve mész haza!

Cam szemei elkerekedtek.

– Ha hallanád magad!

– Hagyj békén!

– Pedig jó volna.

A gondolataim egyetlen pillanat alatt eljutottak oda, ahova nem kellett volna, és éreztem, hogy az egész bőröm bizsereg.

– Mi? Hazamenni? Mert ebben a pillanatban semmit sem szeretnék jobban.

– Randizni.

Nyilvánvalóan teljesen kiesett nekem a beszélgetésünknek ez a nagyon fontos részlete. Becsuktam a füzetemet, majd hátranyúltam, és megragadtam a táskámat.

– Nem vagyok biztos benne, hogy egy dologról beszélünk.

– Pedig nem annyira bonyolult – mondta és felnevetett, amikor észrevette haragos tekintetemet. – Csak annyit mondtam, hogy neked és nekem randiznunk kellene.

Ahogy ránéztem, megfordult velem a világ. Végtelenül elégedettnek tűnt, ahogy ott hevert a földön. Most hülyéskedik? Vagy be van szívva? A füzetemet a tollammal együtt a táskámba tettem.

– Még mindig nem értem.

Cam hanyatt feküdt, és két karját a feje fölé nyújtotta, erre persze felcsúszott a pólója, és láttatni engedett egy kis darabot a napbarnított bőrből, valamint a csípője vonalából... Jézusom! Hatalmas levegőt vettem, és azonnal elfordultam.

– Egy randi többnyire úgy néz ki, hogy két ember akár este, akár napközben találkozik, és aztán közösen elmennek valahová. Általában vacsoráznak is együtt. Talán beülnek egy filmre, vagy éppen sétálnak a parkban. Bár az igazat megvallva a parkban sétálás nem az én világom. Akkor már inkább a tengerparton, de mivel ilyesmi nincs a környéken, így...

– Pontosan tudom, mit jelent a randi! – csattantam fel, és felálltam.

Ő azonban ott maradt, a fűben heverve, és nem úgy nézett ki, mint aki nagyon szeretne megmozdulni. Tényleg jobb lett volna, ha a saját kocsimmal jövök!

– De azt mondtad, hogy nem érted – felelte játékosan. – Úgyhogy gondoltam, elmagyarázom neked, mit jelent a randizás.

Elkeseredetten... és bár ezt kicsit vonakodva merem bevallani, elégedetten karba fontam a kezeimet.

– Te is nagyon jól tudod, hogy nem erre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy nem értem.

– Csak szerettem volna tisztázni, hogy tényleg egy malomban örölünk-e!

– Hát nem.

Cam leengedte a karját, de a pólója és a farmere között még így is maradt egy kis rés. Van ezen egyáltalán alsógatya? Csak a bőrv és a farmer látszott, semmi más. Na, jól van. Okosabb lesz, ha nem kezdek ezen agyalni.

– Nos, most, hogy mind a ketten pontosan tudjuk, mit jelent a randizás, már nyugodtan randizhatunk – felelte.

– Ööö...

Felnevetett, és egyetlen lendülettel, könnyedén felállt.

– Ez azért nem igazán válasz, Avery!

– Én... – Randi? Cameron Hamiltonnal? Két dolog ébredt bennem szinte egyszerre: kényelmetlen érzés és mérhetetlen érdeklődés. Hátrébb léptem, hogy távolabb legyek tőle, és minden mástól, ami most a fejemben járt. – Nem jársz te valakivel?

Csodálkozva vonta fel a szemöldökét és nevetett.

– Hogy járok-e? Nem.

– Akkor ki volt az a barna hajú csaj, aki szerda éjjel nálad volt, és majd hasra esett a parkolóban?

Cam vigyora széles mosollyá alakult.

– Te figyeltél engem, Avery?

– Nem. Dehogy! Mi van? Nem figyeltelek! Van annál jobb dolgom is, tudod?

Kíváncsian nézett.

– Akkor honnan tudsz Stephanie-ról?

– Szóval ez a neve?

– Nos, igen, neve is van neki, és nem, nem járok vele – oldalra billentette a fejét, és rám nézett. – Különböben pedig nem esett majdnem hasra. Talán csak egy egészen kicsit megbotlott.

Ez nem lehet igaz!

– Na, szóval elmagyaráznád, hogyan láthattad, ha nem éppen engem figyeltél? – kérdezte, és a két lábát keresztbe tette. – Ugyanakkor még mindig fenntartom, hogy egyáltalán nem bá-

nom, ha engem figyelsz, Avery. Hogy pontosabb legyek, ki-mondottan tetszik a dolog.

Mely lélegzetet vettem, mert csak egy hajszálon múlt, hogy odamegyek hozzá, és teljes erőből bokán rúgom.

– Nem figyeltelek. Csak nem tudtam aludni, és odaültem az ablak elé. Közben *egészen véletlenül* titeket is megláttalak, amint a kocsid felé mentetek.

– Nos, ez hihetőnek hangzik. Persze közel sem annyira poén, mint a gondolat, hogy naphosszat ott állsz az ablakod előtt és reméled, hogy akár egy futó pillantásra is megláthatsz.

A döbbenettől szóhoz sem jutottam.

Kacsintott, és itt haljak meg, ha nem volt elképesztően vonzó.

– Egyébként Steph nem a barátnőm. Kicsit másképpen vagyunk egymással.

Ami azt jelentette, hogy nem járnak együtt, csak éppen találkozhatni szoktak, de persze ezzel sincsen a világon semmi baj. És talán tőlem is csak ennyit akart, nem pedig a teljes randizós rutint. Jacob szívrohamot kapna, ha ezt meghallaná, úgyhogy nem szabad elfelejtenem, hogy mindenképpen lakatot kell tennem a számra.

– Én nem vagyok olyan.

– Milyen? – kérdezte.

Most mit akar? Hogy kimondjam neki. Na persze. Miért is ne?

– Nem vagyok olyan, mint Stephanie.

– Talán ismered?

Mérgesen néztem rá.

– Én nem szoktam csak úgy találkozgatni fiúkkal azért, hogy összebújjunk egy kicsit, érted? Nincsen ebben semmi rossz, és nem akarok ítélni felette, csak annyit mondok, hogy ez nem az én stílusom. Úgyhogy nem érdekel a dolog. Bocs!

– Várj csak egy pillanatig! Teljesen elveszítettelek. Nem ítéled el, ugyanakkor feltételezed, hogy ő olyan csaj, akit bárki megfektethet. Hogy csak kefélünk? Nem gondolod, hogy kicsit elsielted ezt a következtetést, ami egyébként szintiszta feltételezéseken alapult

Basszus, de igen!

– Igazad van. Tényleg nem tudom, hogy ti ketten azt csináljátok-e. Az is lehet, hogy gyerekkori barátok vagytok vagy ilyesmi.

– Nem vagyunk gyerekkori barátok – megint megjelent az a gonosz mosoly. – És néha-néha tényleg össze szoktunk jönni.

Tátva maradt a szám.

– Szóval igazam volt! De akkor milyen jogon ekézel, hogy előítéletes vagyok?

– Nem ekéztelek, csak megjegyeztem – felelte, és a szemei éppen úgy világitottak, mint azok az átkozott csillagok az égen. – És csak a tisztánlátás kedvéért, tegnap nem volt közöttünk semmi. Nem mintha nem próbálkozott volna, de egyszerűen nem voltam olyan hangulatban.

Emlékeztem még, hogy nézett ki a csaj, és azon töprengtem, vajon milyen lehet az a srác, aki ne akarná azonnal az ágyba dönteni.

– Nem érdekel. Ez egy ostoba beszélgetés.

– Nekem bejön.

Megráztam a fejem, majd lehajoltam, hogy felvegyem a földről a táskámat, de Cam megelőzött. Még mielőtt az ujjaim a vállpánthoz érhetek volna, ő már felkapta. Söhajtottam és kinyújtottam felé a kezemet.

– Add ide!

– Azon vagyok!

Rettenetes pillantást vetettem rá.

Kuncogva tett felém egy lépést, majd a táskát a vállamra akasztotta. Az ujjai finoman hozzáérték a nyakamhoz, és én önkéntelenül is megrázkódtam az érintésétől. Hátrébb lépett, azután felvette a földről a zseblámpáját.

– Látod, csak úriember módjára próbálok viselkedni veled.

– Szerintem te minden vagy, csak nem úriember – feleltem, és megszorítottam a vállpántot. – De azért köszönöm!

Felkapta a földről a füzetét, majd elindultunk a parkoló felé, ahol a pickuptot hagytuk, elhaladva a most már teljesen üres pad mellett. Amikor kiértünk a mezőre, és közelebb jutottunk az ösvényhez, felkapcsolta a zseblámpát, hogy lássuk, merre megyünk. Amikor visszaértünk a kocsihoz, kinyitotta előttem az ajtót. Biztos voltam benne, hogy be akarja bizonyítani: tévedtem vele kapcsolatban.

– Úrnőm!

– Köszönöm! – feleltem már sokkal kevésbé mérgesen, mint korábban.

Azonban ahelyett, hogy becsukta volna az ajtót, közelebb hajolt, és egyik karját a nyitott ajtó keretén nyugtatva megkérdezte.

– Na, hogy döntöttél?

– Miről?

Ugyanazzal az élénk érdeklődéssel a szemében nézett rám, mint korábban.

– A randiról.

Megmerevedtem.

– Miért?

– Miért ne?

– Ez nem válasz – megrántottam a biztonsági övet, és próbáltam bekapcsolni, csak az volt a baj, hogy a kezem annyira remeggett, hogy nem sikerült.

– Miféle kérdés ez? Mégis hogyan... hé, ez csak egy biztonsági öv! Annyira nem bonyolult a dolog!

Áthajolt előttem és segített. A keze hozzáért az enyémhez, és én abban a pillanatban hátrafeszültem az ülésben. Cam megremevedett, rám nézett, és a szája sarka, amelyben általában mosoly játszott, most lefelé görbült. Mintha harag villant volna a szemében. Nem tudom, hogy pontosan mi lehetett az, de mire egy kattintással bekapcsolta az övet, már nyoma sem volt.

– Elmagyaráznád, hogy miért nem akarsz találkozni velem?

A hátamat még mindig teljes erőmből az ülésnek feszítettem, az ölemben tartott kezem pedig ökölbe szorult. *Ennyire* azért nem volt kényelmetlen érzés ilyen közel lenni hozzá! Nagyon kínosan éreztem magam, amiért ilyen érzékenyen reagálok minden érintésére vagy pillantására.

– Mert... mert nem ismerjük egymást.

A szája sarka megint felfelé görbült. Így sokkal jobban tetszett, mint amikor haragos volt.

– Hiszen éppen ez a randi lényege! Az ismerkedés – azután a tekintete a számra vándorolt. – Randizz velem!

– Bennem nincsen semmi érdekes – levegő után kapva, suttogva mondtam ki ezeket a szavakat.

Cam oldalra billentette a fejét.

– Biztos vagyok benne, hogy rengeteg érdekes dolog van benned.

– Nem.

– Ha akarod, végig beszélgethetünk.

– Klasszul hangzik.

– És, hidd el, hogy sokkal bulibb lesz, mint azt bámulni, ahogy Raffaello megpróbál átkelni az úton.

– Haha!

Elvigyorodott.

– Gondoltam, hogy ez bejön majd.

Éreztem, hogy a táskám széle vibrál. SMS. Talán Jacobtól. Ki akartam venni a mobilomat, de attól féltem, hogy akkor biztosan összeütközne a fejem Camével. Márpedig ilyesmibe nem akartam még egyszer belemenni.

- Akkor indulhatunk?
- Randizhatunk?
- Szentséges isten, te soha nem adod fel?
- Soha.

Önkéntelenül is felnevettem, és erre az ő mosolya is sokkal szélesebb lett.

– Pedig biztos vagyok benne, hogy rengeteg lány szeretne randizni veled!

- Ez igaz.
- Húha, ma különösen szerény vagy!
- Miért kellene annak lennem? – vágott vissza. – Különben pedig én veled szeretnék randizni. Nem velük.

– Nem értem, miért.

Felvonta sötét szemöldökét.

– Nos, egy-két indokot tudok mondani. Először is más vagy, mint a többiek. És ez nagyon érdekel. Esetlen vagy, de a magad... nagyon aranyos módján. Okos vagy. Akarod még, hogy folytassam?

– Nem, ennyi elég lesz! – feleltem gyorsan. Jobb lesz, ha ennek az egésznek még itt, az elején véget vetek. Annak ellenére, hogy nem volt olyan rossz híre, biztos voltam benne, hogy Cam sokkal több, mint akit képes lennék kezelni. Olyan elvárásai lennének velem szemben, amiknek nem tudnék megfelelni. Néha még az is nehezemre esett, hogy huzamosabb időn keresztül beszélgessek veled. – Nem akarok randizni veled.

Ezt hallva Cam nem tűnt meglepettnek vagy letörtnek.

- Gondoltam, hogy ezt fogod mondani.
- Akkor miért kérdezted meg?

Végre – *hála istennek* – hátrébb lépett, és megfogta a nyitott ajtót.

– Mert így akartam.

– Ja, értem. Nos, örülök, hogy ezen is túl vagyunk.

Értetlenül nézett rám.

– Én még nem vagyok túl semmin.

Jaj, ne!

– Tényleg?

– De nem ám! – megint felvillantotta azt az elbűvölő vigyort.

– Mindig van holnap.

– Mert mi lesz holnap?

– Megint randira hívlak.

A fejemet ráztam.

– A válaszom akkor is ugyanez lesz.

– Talán igen, talán nem – kinyújtotta a kezét, és az egyik ujjával finoman megérintette az orromat. – És még az is lehet, hogy igent mondasz. Nagyon türelmes vagyok, és mint ahogyan te magad is mondtad, nem adom fel olyan könnyen.

– Király! – motyogtam, de közben... jaj, valami ismeretlen bizsergést éreztem a mellkasomban!

– Tudtam, hogy megérted majd – ezzel megcsavarta az orrom hegyét, én pedig a kezére csaptam. – Ne aggódj! Pontosan tudom, mi a helyzet.

– Milyen helyzet?

Cam megint hátralépett.

– Igent akarsz mondani, csak még nem vagy felkészülve.

Leesett az állam.

– Nincsen semmi baj! – Megint az az önelégült vigyor. – Nem könnyű megbirkózni velem, de hidd el, hogy ha sikerül, életed minden pillanata maga lesz az élvezet.

És mielőtt még összeszedhettem volna a gondolataimat, kitálálva valamilyen méltó visszavágást, megint megbökte az orromat, majd becsapta az ajtót.

Amikor hazaértem, a táskámat ledobtam a kanapéra, majd én is leültem. Cameronnal randizni? Normális ez? Biztosan csak poénkodott. Vagy flörtölni akart. Hazafelé egyetlen szóval sem említette az egész randizást, viszont alaposan kikérdezett az óra-rendemmel kapcsolatban. Egyik kérdést a másik után darálta, így részletesen kiszedett belőlem mindent a tárgyakról, amiket felvettem. Nem csoda, hogy mire hazaértünk, teljesen kimerültem.

A párnára tettem a fejem, és lehunytam a szememet. A szívem túlságosan hevesen vert ahhoz, hogy csak úgy üldögéljek. Vajon komolyan mondta, hogy szerdán nem feküdt le Stephanie-val? Ha a csaj tényleg annyira rámászott, akkor ez azért egy kicsit furá.

Nem, mintha az egész bármit is jelentett volna.

Én ugyanis semmilyen kapcsolatra nem lennék képes. Talán majd valamikor később. Legalábbis remélem, mert nagyon nem szeretnék életem végéig egyedül maradni. Szeretnék majd megint az a csaj lenni, akit kellemes izgalom tölt el, amikor valaki randira hívja, nem pedig az, aki ettől magába roskad, mint most én.

Kinyitottam a szemem és felnyögtem.

– Én vagyok *Señor* Köcsög. Vagy inkább *Señora* Köcsögina.

Felálltam, és a fürdő felé indultam. Már félúton jártam, amikor eszembe jutott, hogy még mindig nem néztem meg az üzenetet a telefonomon.

– Basszus!

Visszasiettem a kanapéhoz, és a táskám oldalzsebéből kivettem a telót. Megérintettem a kijelzőt, és arra számítottam, hogy vagy Jacobtól, vagy Brittanytól érkezett üzenet. Ehelyett az ikonok szerint volt egy nem fogadott hívásom, és egy hangposta üzenetem is.

– Mi a fene?

Csak ekkor jutott eszembe, hogy lenémítottam. Végigsimítottam a kijelzőt, feloldottam a képernyőzárat, és láttam, hogy a hívás ismeretlen számról érkezett.

A szívein kihagyott egy ütemet.

Nem nagy ügy. Talán valaki félretárcsázott, vagy valami telemarketinges hívott fel. Előhívtam a hangpostafiókomat, és az ujjamat egy ideig habozva a törlés gomb felett tartottam. A múlt megint visszatért a maga undorító, keserűséggel teli valójában. Hányszor történt meg, hogy idegen srácok letiltott szám-kijelzéssel felhívtak, és úgy szívattak? Rengetegszer. De ez most biztosan valami más lesz. Új volt a számom, éppen úgy, ahogyan az e-mail címem is...

Megint elkáromkodtam magam.

Mély levegőt vettem, megérintettem a lejátszás gombot, majd a fülemhez emeltem a telót. Kis szünet után reszelős, felismerhetetlen hang szólalt meg.

„Tudod, mi történik a hazug kurvákkal? Kapnak egy hatalmas...”

Felkiáltottam, és mielőtt a hang tovább folytathatta volna, megnyomtam a törlésgombot. Kis híján a falhoz vágtam a telefont, de utána csak a kanapéra dobtam, majd úgy hátráltam el tőle, mintha valami különösen veszélyes vadállat volna.

Minden kapcsolattartás halálos veszélyt rejt. Ebben nincsen semmi újdonság. Fuldokló nevetés tört fel belőlem. Most komo-

lyan, nincsen semmi ennél jobb dolguk? Hiszen már öt éve történt! Öt éve! Ezek nem képesek túltenni magukat a múlton?

De közben mélyen, legbelül tudtam, hogy én sem vagyok képes rá.

7. FEJEZET

HIRTELEN ÜLTEM FEL AZ ÁGYBAN, és néhány pillanatig azt sem tudtam, hol vagyok. Volt vagy hajnali négy, mire sikerült elaludnom, és elképzelni sem tudtam, hogy most mi ébreszthetett fel. Visszadőltem és az oldalamba fordultam. Amikor láttam, hogy még csak reggel nyolc óra van, fájdalmasan felnyögtem.

Vasárnap.

Hanyatt feküdtem, és meredten néztem a plafont. Tudtam, hogy ha már egyszer felébredtem, akkor soha nem fogok...

Kopp. Kopp. Kopp.

Megint felültem, és rosszallóan néztem körbe. Valaki az ajtón kopog – pontosabban az *én ajtómon* kopog. Mi a fene folyik itt? Lerúgtam magamról a takarót, és kikászálódtem az ágyból. Közben az egyik lábujjam beleakadt a lepedőmbe, hogy kis híján arccal előre a padlóra estem.

– A fenébe!

Káromkodva siettem az ajtó felé, még mielőtt ez a valaki az egész házat felveri. Lábujjhegyre álltam és kikukucskáltam. Csak egy csomó sötét hajat láttam. Cam?

Biztosan valami nagy baj van. Ég a ház vagy ilyesmi, mert semmi más indokot nem tudtam kitalálni arra, hogy egyébként miért kopogtatna az ajtómon vasárnap, hajnali nyolc órakor.

– Minden rendben van? – összerezzenem, amikor meghallottam a saját hangomat.

Cam megfordult. Az a félmosoly megint megjelent az egyébként is hihetetlen arcán, és emiatt amolyan kisfiúsán szexis lett.

– Nincs, de negyed óra múlva az lesz.

– M-m-micsoda? – oldalra léptem, vagy inkább oldalra tolódtam, amikor belépett a lakásomba, kezében egy alufóliába csomagolt valamivel, meg egy doboz tojással – *mi van?* – és egy kis serpenyővel.

– Cam, mi a fenét csinálsz? Reggel nyolc óra van.

– Jó, hogy szólsz – felelte, és egyenesen a konyhám felé indult. – Nem mondhatnám, hogy az időérzék az egyik legerősebb oldalam.

Összevontam a szemöldökömet, és meztőláb utána eredtem.

– Mit keresel itt?

– Reggelit csinálok.

– Nem csinálhatnál reggelit a saját konyhában? – kérdeztem a szememet dörzsölve. A csillagászat házi feladat megoldása, valamint a telefonhívás után ő volt a legutolsó személy, akit ennyire zöld hajnalban látni akartam.

– Ott nem olyan izgi, mint nálad – letette a holmikat a pultra, és szembefordult velem. A haja még nedves volt, és a szokásosnál is göndörebb. Hogyan nézhet ki ennyire jól, mikor nyilvánvalóan éppen csak most ébredt fel és mászott ki a zuhany alól? A sima arcon nyoma sincs a reggeli borostának. Ráadásul még a melegítőgatya és a kinyúlt póló is fantasztikusan állt rajta. – Különbben pedig Ollie ájultan hever a nappali szőnyegén.

– A szőnyegen?

– Aha. Arccal lefelé, hangosan horkol, és kicsit csorog a nyála. Nem valami étvágygerjesztő, nekem elhiheted!

– Nos, az én lakásom sem az! – El kell innen mennie! Nincs itt semmi keresnivalója!

Cam a konyhapultnak támaszkodott, és összefonta a karját a mellkasa előtt.

– Ó, nem is tudom...! – a tekintete végigvándorolt borzos hajamtól egészen a lábujjaim hegyéig. Mintha szó szerint végigsi-

mított volna rajta, és emiatt a lélegzetem is elakadt. – Ebben a pillanatban a te konyhád nagyon is étvágygerjesztőnek tűnik.

Melegség áradt szét az arcomon.

– Nem randizom veled, Cam.

– Hiszen még nem is hívtalak! – A szája egyik sarka mosolyra húzódott. – De csak idő kérdése.

Hunyorítottam.

– Te nem vagy normális.

– Eltökélt?

– Idegesítő.

– Többek szerint csodálatos.

A szememet forgattam.

– Ahogy te azt elképzeled!

– Ahogy azt mindenki képzelem! – felelte, és visszafordult a sütő felé. – Hoztam egyébként banános-mogyorós gyümölcskenyeret is. Ezt a saját sütőmben készítettem.

Csak ráztam a fejemet, és meredten néztem a hátát.

– Banánallergiás vagyok.

Megpördült, majd hitetlenkedve vont a szemöldökét.

– Szívatsz!

– Sajnos nem. Allergiás vagyok a banánra.

– Apám, ez aztán hatalmas szopás! Fogalmad sincs, hogy miből maradsz ki! A banán az egyik legkirályabb dolog a világon.

– Ha te mondd.

Oldalra billentette a fejet és hozzátette:

– Van még esetleg valami, amire allergiás vagy?

– A penicillin és a lakásomba betörő pasikon kívül semmi.

– Nagyon vicces, haha! – felelte, és lehajolt, hogy kinyitogassa a szekrényeket. – Kíváncsi vagyok, hány nálam gyengébb és kevésbé magabiztos srácot véreztettél ki ezzel az éles nyelvvel.

– Nyilvánvalóan még nem eleget – motyogtam. Meg akartam igazítani a karkötőmet, és csak ekkor döbbsentem rá, hogy nincs is rajtam. A szívem nagyot dobbant. – Egy perc és itt vagyok.

Cam magában dudorászva bólintott. Visszarohantam a hálószobámba, felkaptam a karkötőt az éjjeliszekrényről, és gyorsan a csuklómra tettem. Úgy megkönnyebbültem, hogy a hideg is kirázott. Már majdnem kimentem a hálóból, amikor megint végigpillantottam magamon, és újabb halk káromkodás hagyta el a számat.

Még melltartó sincs rajtam!

A pólóm vékony anyaga hüen követte a melleim vonalát, és a mellbimbók tisztán, szinte hívogatóan rajzolódtak ki. Basszus!

Gyorsan ledobtam a pólómat, és kikaptam a fiókomból egy sportmelltartót.

– Avery! Mi van? Talán bújócskázol? – kiáltotta Cam. – Mert a végén még én is bemegegyek, és előrángatlak!

A sportmelltartó természetesen beleakadt a fejembe, a melleim pedig meztelenek voltak, amikor ezt meghallottam. Egy pillanat alatt kifutott a vér az arcomból. Hirtelen mozdulattal lerántottam a melltartót, mire alaposan belekaptam a jobb mellembé. Aú!

– Ne merészelj idejönni!

– Akkor siess! Az én tojásom senkire nem vár!

– Istenem! – motyogtam, és megint felkaptam a pólómat. Már télig a folyosón voltam, amikor eszembe jutott, hogy fogat sem mostam. Cam és a tojásai kénytelenek lesznek várni még egy kicsit.

Mire visszaértem a konyhába, már jó pár tojás főtt a tűzhegyen, a kis serpenyőben pedig, amit Cam magával hozott, egy tökéletes kis tükörtőjás sercegett. Talált a hűtőmben egy zacskó reszelt sajtot, és éppen ezzel hintette meg.

Kicsit ideges lettem, amikor megláttam, ahogyan ott áll a konyhamban a sütőm előtt. Miközben szinte magától értetődően vette elő a tányérokat és evőeszközöket, a gyomrom görcsbe rándult.

– Cam, mit keresel te itt?

– Már mondtam! – A tojást a tányérra csúsztatta, majd az egészet odavitte a fal mellé tolt reggeliző asztalra. – Kérsz pirítóst? Várj csak! Van itthon kenyér? Mert ha nem, akkor talán...

– Nem, nem kérek pirítóst. – Ez teljesen átvette az uralmat a konyhamban! – Nincsen senki más, akit zavarhatnál?

– Egy halom más ember van, akit *megtisztelhetnék* a jelenlétemmel, de én úgy döntöttem, ma te leszel az.

Nem is emlékszem, volt-e valaha ennél bizarrabb reggelem. Néhány pillanatig még a szemébe néztem. Aztán feladtam a küzdelmet, hogy kipateroljam a lakásomból, felültem a magasított székre, a lábamat felhúztam egészen a mellkasomig, és a kezembe vettem a villát.

– Köszönöm!

– Úgy döntöttem, ezt most őszintének tekintem.

– Az is!

Gyors vigyort villantott felém.

– Valami azt súgja, hogy nem mondasz teljesen igazat!

Most már tényleg úgy éreztem magam, mint valami rosszindulatú banya.

– Igenis hálás vagyok a finom reggeliért. Csak nagyon meglep, hogy itt vagy. Ráadásul reggel nyolckor.

– Nos, az igazat megvallva eredetileg azt terveztem, hogy a banános-mogyorós gyümölcskenyérrel veszek le a lábadról, de erre most már semmi esély. Úgyhogy kénytelen leszek az isteni tojásomra hagyatkozni.

Bekaptam egy falatot az isteni sajtos tojásból.

– A tojás tényleg nagyon finom, de ezzel nem veszel le a lábamról.

– Ó, dehogynem! – Ezután kinyitotta a hűtőt, és elővett egy üvegnarancslevet. Töltött két pohárral, majd leült az asztalhoz, velem szemben. – Feltűnés nélkül. Hogy te magad sem veszed majd észre. Csak ha már túl késő lesz.

Úgy döntöttem, hogy nem folytatom ezt a beszélgetést, ami-
ben semmiképpen nem nyerhetek, és témát váltottam.

– Te nem eszel?

– De. Csak én a főtt tojást szeretem.

Ahogy ott ült velem szemben, az egyik kezével a tűzhely felé mutatott. Az állát a kezére támasztotta, én pedig minden erőmmel azon voltam, hogy az előttem levő tányérra összpontosítsak. Ez a rohadék túlságosan vonzó és aranyos!

– Nos, akkor, Avery Morgansten! A tiéd vagyok.

Majdnem cigányútra ment a falat tojás.

– Nem akarlak.

– Kár – felelte vigyorogva. – Mondj valamit magadról!

Ó, basszus! Máris kezdődik ez a „kerüljünk közelebb egymáshoz” baromság?

– Gyakran szoktad ezt csinálni? Hogy csak úgy hivatlanul be-
sétálsz valami ismeretlen csaj lakásába, és tojást sütsz neki reg-
gelire?

– Nos, te azért nem vagy annyira ismeretlen, úgyhogy a vála-
szom gyakorlatilag nem. – Felállt, és megnézte, készen van-e
már a saját reggelije. – De tényleg meg szoktam lepni a lányokat
időről időre.

– Komolyan? Úgy értem, hogy nálad ez teljesen normális do-
log?

A válla fölött rám pillantott.

– Csak ha barátokról van szó. És mi ugye barátok vagyunk?
Vagy tévedek, Avery?

Tátva maradt a szám. Tényleg barátok vagyunk? Feltételeztem, hogy igen, de ez akkor is fura. Vagy velem van a baj? Hogyan lehet Cam ennyire magabiztos? Persze azért viselkedett így, mert tudta, hogy megteheti, és hogy valójában senki nem zavarná el a lakásából. A legtöbb lány egyenesen odáig volna a boldogságtól, ha így betoppanna hozzájuk, és igazság szerint, ha annyira akartam volna, akkor már én is régen kipaterolom. Az a fajta srác volt ő, aki hozzá van szokva, hogy megkapja, amit akar. Pont, mint Blaine.

És erre a gondolatra egyetlen pillanat alatt elment az étvágyam. Letettem a villát.

– Aha, barátok vagyunk.

– Na, végre! – kiáltotta olyan váratlanul és hangosan, hogy ijedten rezzentem össze. – Végre kimondtad, hogy barátok vagyunk! Egy teljes hétbe telt, de kimondtad!

– Hiszen összesen vagy egy hete ismerjük egymást!

– Egy hét akkor is egy hét – felelte, és a villájával megböködte a vízben zubogó tojásokat.

Az utolsó néhány tükítőjásdarabot csak tologattam ide-oda a tányéromon.

– Miért? Általában egy órába sem telik, amíg valaki kijelenti neked, hogy te vagy a legeslegjobb barátja a világon?

– Nem.

Kivette a tojásokat, és egy tálba tette őket. Azután visszajött az asztalhoz és leült. A tekintetünk összetalálkozott, de nagyon nem volt egyszerű állni a pillantását! Olyan csodálatosan azúrkék szeme volt, csillogó és tiszta! Az a fajta szem, amiben az ember lánya hajlamos elveszni.

– Általában öt perc alatt bárkivel megugrom a legeslegjobb barát szintet.

Ahogy a fejemet ingattam, egy szemtelen kis mosoly óvakodott elő a szám sarkában.

– Akkor gondolom, én a szabályt erősítő kivételnek számítok.
– Meglehet. – Lenézett a tojásra, aminek ekkor kezdte el lenni a héját.

Ittam egy korty narancslevet. •

– Gondolom, amolyan változatosságot jelentek neked.

– Hmm?

– Biztos vagyok benne, hogy állandóan csajok hadai lógnak a nyakadban. Hogy tucatnyian lennének, akik ölni is tudnának, csak itt lehessenek, ahol most én. Erre tessék, allergiás vagyok a gyümölcskenyérre, amit nekem sütöttél.

Felnézett.

– Miért gondolod ezt? Mert szinte istenien tökéletes vagyok?

Kitört belőlem a kacagás.

– Ilyen messzire azért inkább nem mennék!

Kuncogott, és megvonta a vállát.

– Nem is tudom. Az igazat megvallva, nemigen gondolkoztam még ezen.

– Nemigen gondolkoztál még ezen?

– Nem – felelte, és egy egész tojást belegyömöszölt a szájába. Ettől eltekintve eddig tökéletesen viselkedett az asztalnál. Most is rágott, majd a tartóból kihúzott szalvétával megtörölte a kezét és a száját, és nem is próbált tele szájjal megszólalni. – Az ilyesmire csak akkor gondolkok, ha nagyon fontos.

A tekintetünk megint összekapaszkodott, és az arcom megint teljesen elvörösödött. Az egyik ujjammal a pohár peremét kezdem simogatni.

– Vagyis egy amolyan megvilágosult szoknyavadász vagy?

Abbahagyta a rágást, pedig a második tojást még csak félig ette meg.

– Ezt most miért mondod?

– Mert azt hallottam, hogy a gimiben kész szívtipró voltál.

– Tényleg? És pontosan kitől is hallottad ezt?

– Az hadd legyen az én titkom.

Felvonta a szemöldökét.

– Amekkora szád van, gondolom, nincs túl sok barátod!

Összerezentem, mert ezzel éppen az elevenembe talált.

– Nem – hallottam magamat. – Tényleg nem én voltam a legnépszerűbb lány a suliban.

Cam a tányérra ejtette a tojás maradékát.

– Basszus! Ne haragudj! Hatalmas barom voltam, amiért ilyet mondtam neked!

Egy legyintéssel elintéztem a dolgot, de azért fáj, hogy így a vesémbe látott.

Ő pedig csak nézett.

– Mondjuk, elég nehezemre esik elképzelni, hogy miért ne lettél volna népszerű. Ha ugyanis éppen nem engem sértegetsz, akkor okos vagy és nagyon vicces, és nagyon, de nagyon csinos. Röviden: egy állati jó csaj.

– Aha... kösz – kényelmetlenül éreztem magam, és közelebb húztam a poharamat.

– Komolyan. Azt már mesélted, hogy a szüleid nagyon szigorúan fogtak. Nem hagyták, hogy együtt lógj a többiekkel? – Amikor bólítottam, gyorsan bekapta a tojást, amit az előbb visszatett a tányérjára. – És még ennek ellenére sem értem, miért nem voltál népszerű. Hiszen megvan benned a nagy hármass... okos, vicces és csinos.

– Akkoriban nem voltam az. Ennyi. – Letettem a poharamat, és elkezdtem a rövidnadrágomból kiálló egyik cérnaszálat húzogatni. – Egészen pontosan a népszerű szöges ellentéte voltam.

Cam elkezdte megtisztítani a következő tojást. Vajon mennyit bír ez megenni?

– Nagyon sajnálom, Avery! Ez rettenetesen... vacak lehetett. A gimit sokan nagyon fontosnak tekintik.

– Szerintem is az. – Idegesen megnyaltam az ajkamat. – És neked sok barátod volt?

Bólintott.

– Tartjátok még a kapcsolatot?

– Néhánnyal. Ollie is gimis osztálytársam volt. Csak ő az első két évében a Nyugat-virginiai Egyetemre járt, és csak utána jelentkezett át ide. Illetve van még egy pár arc, akivel egy gimibe jártunk.

A karommal átöleltem a lábamat, mert nem akartam egyfolytában matatni, az államat pedig a térdemre támasztottam.

– Testvéreid vannak?

– Egy húgom – válaszolta, és felemelte az utolsó tojást. A negyediket. Az arcára őszinte mosoly üli ki. – Nemrég volt a 18. születésnapja. Idén ballag.

– Közel álltok egymáshoz? – El sem tudtam képzelni, milyen lehet, ha az embernek olyan bátyja van, mint Cam.

– Aha, közel. – Mintha egy pillanatra valami árnyék suhant volna át az arcán, de az mindjárt el is tűnt. Azért csak maradt bennem egy kis kétség azzal kapcsolatban, hogy igazat mondott-e. – Nagyon sokat jelent nekem. Na és te? Van nagy és erős bátyád, aki halálra izgulja magát, amiért idejöttél? És aki olyan, hogy jobb, ha nem vagyok itt, amikor éppen meglátogat, mert szétrúgja a seggem?

– Nem. Egyke vagyok. Van egy unokabátyám, de nem hiszem, hogy képes lenne ilyen messzire eljönni.

– Aha, akkor jó. – Miután az összes tojást felfalta, elégedetten hátradőlt, majd megsimogatta a hasát. – És honnan jöttél?

Összeszorítottam a számat, miközben azon tépelődtem, vajon eláruljam-e neki az igazat, vagy hazudjak.

– Nos, jól van. – Hátra nyújtotta a karját, és a szék fém háttámlájára fektette. – Mivel már hallottál arról, hogy milyen érdekes tanítás utáni elfoglaltságaim voltak a gimiben, így gondo-

lom könnyen kitalálhattad, hogy én honnan származom. A Fort Hill környékén élnek a szüleim. Soha nem hallottál róla? Nos, ezzel a legtöbb ember így van. Morgantown mellett van. Hogy miért nem mentem akkora Nyugat-Virginiára? Mindig, mindenki ezt kérdezi tőlem. – Megrántotta a vállát. – Egyszerűen el akartam jönni otthonról, de közben szerettem volna egy kicsit közel maradni a családomhoz. Na és igen, nagyon... elfoglalt voltam a gimiben.

– Már nem? – kérdeztem, miközben nem is igazán számítottam arra, hogy válaszolni fog. Végső soron semmi közöm hozzá, de az volt a lényeg, hogy minél tovább tudom beszéltetni, annál kisebb az esélye, hogy nekem is beszélnem kell.

Ugyanakkor... szerettem volna minél többet megtudni Camról, mert – különös módon – lenyűgözőnek találtam. Hiszen ő is éppen olyan volt, mint minden hihetetlenül népszerű, szexi srác, csak hogy ő közben nem volt egy pöcs. Már ez az egyetlen ok megért volna egy tudományos vizsgálatot. Az utolsó indokom pedig az volt, hogy itt ülni, és őt hallgatni még mindig sokkal jobb volt, mint magányosan heverni az ágyamban és a zaklató telefonhívásokon meg e-maileken tépelődni.

– Ez csakis attól függ, hogy kit kérdezel – mondta nevetve. – Nem is tudom. Még elsőéves koromban, vagyis annak az első néhány hónapjában állandóan a felsőbb éves csajokkal lógtam. Azt hiszem, akkoriban sokkal jobban koncentráltam rájuk, mint a tanulásra.

Elvigyorodtam, mert ezt könnyen magam elé tudtam képzelni.

– És most?

Megrázta a fejét.

– Szóval honnan is jöttél ide? – kérdezte.

Világos. Nyilvánvalóan nem olyan nagy nőcsábász már többé, de arról, hogy miért alakult így, nem szívesen beszélne. A

fejemben egymást érték a gondolatok, de a legvalószínűbbnek az tűnt, hogy megijedt, mert talán teherbe ejtett valakit.

– Texasból.

– Texasból? – előrehajolt. – Tényleg? Nincs is akcentusod.

– Nem ott születtem. A családom eredetileg Ohióból származik. Tizenegy éves voltam, amikor Texasba költöztünk, és soha nem vettem át az ottaniak akcentusát.

– Texasból jöttél Nyugat-Virginiába? Ez azért rohadt nagy ugrás!

Kinyújtottam a lábam, majd felálltam, és összeszedtem az asztalról a tányéromat meg az ő tálját.

– Nos, én Texasnak az egyik leglepukkantabb részében élek, de ettől eltekintve nagyjából itt is ugyanolyan, mint ott volt.

– Majd én elmosogatok! – mondta, és már készült is felállni.

– Végső soron én csináltam a kuplerájt!

– Nem! – hátrálni kezdtem, kezemben a tállal. – Te főztél, én mosogatok.

Végül feladta, visszaült és kicsomagolta a főliába csavart gyümölcskenyeret. Tényleg fantasztikus illata volt.

– És miért pont ide akartál jönni? – kérdezett tovább.

Mielőtt válaszoltam volna, elmosogattam az edényeket, és a kis serpenyőt is. Vigyáznom kellett. Úgy éreztem, aknamezőn járok.

– Ki akartam törni otthonról, éppen úgy, ahogyan te.

– Azért nem lehetett valami könnyű.

– Éppen ellenkezőleg. – Felvettem a lábast, amiben a tojást főzte. – El sem hinnéd, mennyire könnyű volt a döntés.

Úgy tűnt, ezen eltöpreng egy kicsit, miközben kettétörte a kenyeret.

– Megfejtethetlen rejtély vagy számomra, Avery Morgansten!

A pultnak támaszkodtam, és elkerekedett szemmel figyeltem, ahogyan megeszi a vekni felét.

– Pedig hidd el, hogy nem. Szemben veled.

– Hogy érted?

Rámutattam.

– Itt előttem ettél meg egy ültő helyedben négy főtt tojást és egy fél vekni gyümölcskenyeret, és közben olyan hasad van, amelyet csak a reklámokban lehet látni.

Camen látszott, hogy hihetetlenül jólesik neki, amit hallott.

– Szóval megnéztél magadnak! Két sértés között? Minek nézel te engem, hímringyónak?

Felnevettem.

– Hallgass már!

– Növekedésben levő fiú vagyok.

Felvontam a szemöldökömet, ő pedig hangosan felnevetett. Miközben befalta a vekni másik felét is, a szüleiről mondott néhány szót. Visszaültünk az asztalhoz, és őszinte érdeklődéssel hallgattam. Az apja ügyvédi irodát vezetett, az anyja pedig orvos volt, vagyis pénzes családból származott. Talán nem annyira, mint én, de azért éppen elég jutott az asztalra ahhoz, hogy kényelmesen kifizesse a lakbért. Az ugyancsak nyilvánvaló volt, hogy a szüleivel igen közeli a kapcsolata, és emiatt különösen irigyeltem. Kisebb koromban semmit nem akartam jobban, mint azt, hogy a szüleim több időt töltsenek velem. De a rengeteg jótékonysági rendezvény, repülőút és a vacsorák között szinte semmi idejük nem maradt otthon lenni. Miután pedig megtörtént, ami megtörtént, és nagy néha mégis otthon töltöttek velem némi időt, akkor sem voltak képesek rám nézni.

– Akkor az őszi szünetben vagy hálaadáskor hazarepülsz Texasba? – kérdezte.

Horkantottam.

– Hát nem valószínű!

Érdeklődve billentette oldalra a fejét.

– Talán máris más terveid vannak?

Megrántottam a vállamat.

Végül ejtette a témát, és majdnem dél volt, mire elindult haza. Kifelé menet megállt az ajtó előtt, megfordult, és egyszer megforgatta a kezében a kis serpenyőt.

– Szóval akkor...

A csípőmmel a kanapénak támaszkodtam.

– Szóval akkor?

– Mit csinálsz kedd este?

– Nem tudom – a főidre szegeztem a tekintetemet. – Miért?

– Mi volna, ha velem randiznál?

– Cam! – sóhajtottam fel.

A fálnak támaszkodott.

– Ez még nem volt nem.

– Nem.

– De ez már az volt.

– Igen, az.

Ellöktem magam a kanapétól, és az ajtóhoz mentem.

– Kösz a tojáért!

Hátrálva lépett ki az ajtón, és az arcán megint ott volt az a féloldalas vigyor.

– Szerda este?

– Szia, Cam! – Becsuktam az orra előtt az ajtót, és magamban vigyorogtam. Totálisan elviselhetetlen volt, de akárcsak tegnap éjjel, most is, amikor a közelében lehettem, valami csodálatos dolgot éltem át. Talán a szócsaták vagy valami egészen más tette, de amikor vele voltam, könnyedebben viselkedhettem... normálisan. Mint rég.

Hmm.

Lezuhanyoztam, és utána csak lézengtem a lakásban. Talán küldhetnek egy üzenetet Jacobnak és Brittanynak, hogy meg-

kérdezzem, mit csinálnak. Végül a kanapéra dobtam a mobilomat, és előrángattam a laptopot. Az nem lehet, hogy soha nem nézem meg többé az e-mailjeimet!

A levélszemét mappámban valóban volt néhány gyanúsnak tetsző üzenet. Kettőnek is az én nevem volt a tárgya. Miután már a múltkor megtanultam a leckét, azonnal a törlésre kattintottam, ami jóleső érzéssel töltött el.

Ugyanakkor furcsa volt, hogy ennyi e-mailt kapok. A gimiben annyira nem volt jellemző a dolog. Akkoriban állandóan ismerősökkel voltam körülvéve, mostanra azonban mindannyian kirepültünk. De valami akkor sem stimmel. Ezeknek komolyan nincs jobb dolguk, mint engem kínozni? Gyanítottam, hogy Blaine nem lehet, mert akármennyire elborult is a srác, azért próbálta távol tartani magát tőlem. Na és az a telefon? Nem voltam hajlandó megint megváltoztatni a számomat. Akkoriban, amikor a legrosszabb időszakban naponta három vagy négy ilyen hívást kaptam, folyamatosan váltogattam a számomat, de ez sem segített, mert előbb-utóbb mindig kiderítették.

Megráztam a fejem, majd a bejövő üzenetek mappára kattintottam, és láttam, hogy megint jött egy levél az unokatesómtól. Ez most komoly? Már azon voltam, hogy ez is megy olvasatlanul a kukába, de végül mégis meggondoltam magam, és kinyitottam azt a vackot.

Avery!

Nagyon sürgősen beszélnem kell veled! Hívj fel, amikor csak akarsz! Tényleg nagyon fontos. Hívj fel!

David

Az ujjam egy pillanatig csak lebegett a tapipad fölött.
Aztán töröltem.

8. FEJEZET

A KÖVETKEZŐ NÉHÁNY HÉT BEN a nyári forróság lassan alább hagyott, az életembe pedig különös új ritmus költözött. Hétfőtől péntekig mindig ugyanúgy felkeltem, bementem az óráimra, és minden egyes újabb nappal jobban vártam a következő csillagászat-előadást. Persze nem azért, mert soha nem tudhattuk, mit fog mondani vagy milyen öltözékben fog megjelenni legközelebb Drage professzor. (Néhány nappal korábban koptatott farmerben és batikolt pólóban tartotta az előadást, és azt hiszem, hogy ez sokkal jobban megmaradt bennem, mint bármi, amit akkor elmondott.) Nem, nem a csendes örült professzor volt az, aki miatt ez a bizonyos ötven perc olyan átkozottul szórakoztató tudott lenni. Hanem egy bizonyos csoporttársam.

Ha meggondolom, hogy Cam mennyi poénos kis megjegyzést tett Drage előadásai alatt, és hogy mennyire hihetetlenül pontos ismeretekkel rendelkezett a Naprendszerrel kapcsolatban, végül nagyon is hasznosnak bizonyult úgy elrohanni előle az első napon. Most, hogy állandóan mellette ültem, és még a házi feladatokon is párban dolgoztunk, gyakorlatilag lehetetlen lett volna megbuknom csillagászatból.

Hetente három napon együtt ebédeltem Jacobbal és Brittanyvel, és egyszer még egy focimeccsre is elkísértem őket. Még mindig nem tudtam rávenni magam, hogy bulizni menjek, és habár fel sem foghatták, miért van ez, nem szakadtunk el egymástól. Hetente kétszer feljöttek hozzám. Nem mintha ekkor olyan nagy tanulást rendeztünk volna, de nem panaszkodhattam. Nem volt rossz, ha ott voltak velem.

Na, jó, a „nem volt rossz” lehet, hogy nem elég pontos kifejezés. Csodálatos volt velük minden perc, mert nagyon régóta nem voltak már olyan barátaim, mint ők, akiket láthatólag teljesen hidegen hagyott, ha úgy viselkedtem, mint akinél elmentek otthonról – márpedig ez elég gyakran megtörtént.

És legalább hetente kétszer kikosaraztam Camet.

Kétszer. Hetente.

Már odáig fajult a dolog, hogy szinte érdeklődve vártam, legközelebb hogyan próbálja majd beleszólni a beszélgetésbe a témát. Totál fáradhatatlan volt, de ez az egész inkább csak amolyan állandó poén volt közöttünk, mint komoly lehetőség. Szerintem legalábbis.

És a vasárnapokat is egyre jobban vártam.

Az első alkalom után Cam minden héten megjelent, hozott magával néhány tojást, meg valamit, amit saját maga sütött. A második vasárnap áfonyás muffint. A harmadik vasárnap sütőtökös kenyeret – amit, mint beismerte, nem ő készített. A negyedik és az ötödik vasárnapon epres sütit és brownie-t.

A brownie tényleg eszméletlen volt.

És a dolgaim tényleg... elég jól mentek. Eltekintve az emailektől és a telefonhívásoktól. Legalább hetente egy alkalommal előfordult, hogy valami ismeretlen számról hívtak. Az SMS-eket és az emaileket olvasatlanul töröltem. Volt vagy tizenöt olvasatlan e-mail az unokatesómtól. Valamikor majd rászámom magam, és végignézem őket, de egyelőre képtelen lettem volna rá – ahogyan a szüleimet is képtelen voltam felhívni.

Persze ők sem hívtak soha, így nem is láttam értelmét, hogy erőltessem a dolgot.

Október elejére úgy éreztem, hogy nagyon hosszú ideje nem voltam ennyire boldog. Az ős illata olyasmi volt, amit Texasban különösen hiányoltam, örültem, hogy hosszú ujjú ruhát vehettem, és közben senki nem nézett bolondnak, és annak is,

hogy miközben a zárthelyikre tanultam, teletömhettem magam Skittlesszel meg M&M-mel.

– Meg tudja nekem mutatni ezen a térképen valaki, hogy hol van Horvátország? – nyögte Jacob. – Nem tudok esetleg valami dalt, amiről eszembe juthat?

– Magyarország, Szlovénia, Bosznia – mondtam, és közben Európa feliratok nélküli vaktérképén mutattam az országokat. – És itt van Szerbia.

Jacob dühösen nézett rám.

– Te rohadt, pedálozós kis ribanc!

A számba dobtam egy Skittlest.

– De azért még szeretsz?

– Gondolj csak bele, milyen lenne egy olyan dal, amiben ezek mind benne vannak! – Brit majonézbe fojtotta a hasáburiját.

– Undorító, amit művelsz! – motyogta Jacob.

Brit megrántotta a vállát.

– Szerintem viszont fincsi.

– Most azonnal bizonyítom, hogy a világ legnagyobb kockája vagyok, úgyhogy figyeljete! – kivettem a zacskóból egy szem M&M-et, és feltartottam Jacob orra elé. A szemei úgy kerekedtek el, mint a kiskutyáé, ami juta lomfalatot vár. – Magyarország kivételével az összes ország, ami Horvátország közelében van, „a” betűre végződik. Rímelnék. Próbáljatok így gondolni rájuk!

Jacob szeme gyanakodva szűkült össze.

– És ennek most elvileg segítenie kellene?

Felsóhajtottam.

– Te tényleg egy dalt akarsz mellé?

– Igen – felállt az asztal tetejére az étkező kellős közepén, és kiabálni kezdett. – Egy dalt akarok! Igen!

– Húha!

Felemelte a két kezét, de ekkorra már egy csomóan felé fordultak.

– Mi van? Most mi van? – visszafordult felém. – Túlreagáltam?

– Igen – feleltem. – Rettenetesen!

Brit a könyvébe temette az arcát.

– Most ez komoly? – nyögött. – El sem hiszem, hogy képesek feladni nekünk földrajzból Európát félévi vizsgára! Azt hittem, ezt a baromságot már a gimiben letudtuk!

– Énekelj, kocka! – követelte Jacob.

– Apám, te nevetséges egy pasi vagy! – Megráztam a fejem, és a kezemet az asztalra támasztottam. – Jól van, most figyelj! Magyarország balra fent, balra fent, Szerbia meg balra lent, balra lent, Bosznia van legalul, legalul. Na, és a horvátok?

– Hol vannak? Hol vannak? – énekelte velem Jacob.

– Az olaszokkal szemben a parton!

Jacob most már teljesen beindult.

– Vissza, vissza!

Még kétszer elénekeltem a dalt, Brit pedig közben tátott szájjal meredt mindkettőnkre. Mire Jacob előkapta a tollát, és gyorsan elkezdte a vaktérképre beírni az országneveket, az én arcom már pipacspiros volt, és úgy vihogtam, mint aki nem száz.

És Jacob majdnem teljesen hibátlanul le is írta az összes ország nevét, eltekintve Franciaországtól, amit Nagy-Britannia helyére írt be. Bár szerintem ezzel csak engem akart ugratni. De tényleg.

A szájába dobtam egy szem M&M-et. Lepattant az alsó ajkáról. Második próbálkozásra viszont már simán beletaláltam, ő pedig lenyelte a cukrot, majd hirtelen egészen közel hajolt hozzám.

– Tudod mit?

– Mit? – kérdeztem hátrahajolva.

Kétszer pislogott.

– Itt jön a pasid!

Ahogy a vállam fölött hátrafordultam, láttam, hogy Cam lép be az étkezőbe, két oldalán egy-egy csajjal, akik olyan tekintettel néznek rá, mintha ő volna az utolsó valamirevaló pasi az egész egyetemen. Elhúztam a számat.

– Nem a pasim.

– Úgy tűnik, konkurenciád akadt, csajszi! – Jacob az asztalra könyökölt. – Ez itt Sally és Sudan... béta-delta-boogie-sigma-csi-latte-tagok.

Felvontam a szemöldökömet.

– Ilyen klub nem is létezik.

– Tök mindegy.

– Különbözik pedig nekem nem a versenytársaim, mert köztem és Cam között nincs semmi ilyesmi.

Lassan és magabiztosan megint hátranéztem a vállam fölött. Ők hárman megálltak, egyenesen a kanapéék előtt. Cam láthatólag nagyon figyelt arra, amit a két lány mond neki. Az egyik csaj, a szóke, a mellkasára tette a kezét, és mutatóujjával kis köröket rajzolgatott rá. Összeszűkült a szemem. Mit csinál ez? Mellbimbóvizsgálatot? Visszafordultam Jacob felé.

Felvonta a szemöldökét.

– Ha kell nekik, megkaphatják! – szólaltam meg, majd a számba dobtam három Skittlest.

– Én egyikőtöket sem értem! – Brit becsukta a könyvet. Úgy tűnt, elege lett a tanulásból. – Gyakorlatilag mindennap találkozok, nem?

Bólintottam.

– És ő minden vasárnap reggel megjelenik nálad, hogy reggelit készítsen neked – tette hozzá.

Jacob megfricskázta a vállamat.

– Amiért különösen utállak.

– Igen, de ez akkor sem olyan. – Szerencsére azt nem említettem még nekik, hányszor elhívott már randizni, mert akkor az életben nem lenne vége a sápiózásnak. – Nézzétek, barátok vagyunk. Ennyi és nem több.

– Leszbi vagy? – kérdezte Jacob.

– Mi?

– Hidd el, én lennék a legutolsó ember a földön, aki elítélne a nemi beállítottságod miatt. De most komolyan. – A hüvelykjével Camre mutatott. – Szóval meleg vagy?

– Nem – feleltem. – Nem vagyok meleg.

– Én sem, de veled azért szívesen összejönnék – mosolygott Brit.

– Kösz! – kuncogtam. – Veled én is.

– Milyen kis aranyosak vagytok! – jegyezte meg Jacob. – De most egyáltalán nem erről van szó. Az emberi hímeknek egy rohadtul csodálatos példánya teljesen odáig van érted, és... Istenem, dobta azt a két libát, és idejön!

A gyomrom azonnal görcsbe rándult, és egyszerre imádkoztam az Úristenhez, Sivához és Zeuszhoz, nehogy Jacob elejtsen valami olyan megjegyzést, ami miatt később kénytelen lennék megfojtani.

– Basszus! – szólalt meg Jacob és a fejét rázta. – Az a farmer olyan, mintha csakis azért készült volna, hogy ilyes csodálatos segge legyen benne... szia, Cameron! Mi a pálya?

Lehunytam a szememet.

– Szia, Jacob! Szia, Brittany! – Cam leült mellém, és megbökte a vállamat. – Szia, Avery!

– Szia! – motyogtam, és természetesen nem tudtam nem észrevenni, hogy Jacob és Brittany milyen meredt tekintettel bámulnak mind a kettőnkre. Becsuktam a könyvemet és visszatettem a táskámba. – Mi a helyzet?

– Ja, semmi, csak a szokásos. Káosz és pusztítás – felelte.

– Hű, erről totál a Harry Potter jut eszembe! – mondta Brit sóhajtva. – Mindenképpen el kell olvasnom megint.

Mindannyian ránéztünk.

Az arcán vörös foltok jelentek meg, ahogyan szőke haját hát-ravetette.

– Most mi van? Nem szégyellem bevallani, hogy néha egész különös dolgokról is a Harry Potter jut eszembe!

– Ott az a srác például kiköpött Piton – mondta Cam, és a fejével a mögöttünk levő asztalnál ülő fiú felé biccentett. – Úgy-hogy megértelek.

A koromfekete hajú srác egy kicsit tényleg olyan volt, mint Piton.

– Egyébként mi jót műveltek? – Cam odébb tette a lábát úgy, hogy most már teljesen hozzáért az enyémhez. Nagyot nyeltem. – Cukorkát majszoltok?

– Aha, és közben készülünk a töri félévi vizsgára, ami a jövő héten lesz. Éppen Európa térképét tanulmányozzuk – magyarázta Jacob.

– Klasszul hangzik – mondta Cam, és finoman lábon rúgott.

Azonnal visszarúgtam.

– De Avery, a csodálatos Avery...! – Jacob felém sandított, mire én gyilkos pillantással jutalmaztam, amitől az ő arcán egyre szélesebb vigyor jelent meg. – Rengeteget segít nekünk.

– Úgy bizony! – erősítette meg Brit.

Cam a szeme sarkából rám pillantott, én pedig távolabb húzódtam tőle.

Jacob a kezére támasztotta az állát, és Camre mosolygott.

– Mielőtt elkezdtek volna a tanulást, éppen arról próbáltam meggyőzni, hogy gyakrabban kellene zöldet felvennie. Az a szín nagyon szexis a vörösesbarna hajával.

Tátva maradt a szám. Még csak hasonlót sem mondott soha erről a vacak kardigánról, amit ma reggel vettem fel.

– Neked tetszik, ha zöldet vesz fel, Cam? – kérdezte Brit.

Istenem!

Cam felém fordult, és a szeme éppen olyan mélykék volt, mint a tenger vize Texas partjainál.

– A zöld tényleg nagyon jól áll neki, de Avery mindennap észbontóan szép!

Az arcomat elárasztotta a forróság, és elakadt a lélegzetem.

– Szép? – ismételte meg Brit.

– Szép – mondta megint Cam, és közelebb húzódott, miáltal megint eltűnt az a kis távolság, amit már az előbb sikerült észrevétlenül kiharcolnom. Megint összeért a térdünk. – Egyébként sikerült tanulnotok valamit?

Kifűjtam a levegőt.

– Igen, azt hiszem, mindent tudunk.

– De csak neked köszönhetjük – Jacob Britre nézett, és éreztem, hogy legszívesebben elsüllyednék. – Avery költött egy kis dalt, amivel mindenki sokkal könnyebben meg tudta jegyezni, hogy melyik ország hol van.

Ne!

– Énekeld el neki is! – Brit olyan határozottan bökött oldalba a könyökével, hogy nekiestem Camnek, majd konkrétan lepatantam róla.

Cam szemében azonnal érdeklődés csillant.

– Milyen dalról van szó?

– Nem énekelek.

Jacob széles mosolyt villantott Camre.

– A horvát dal.

Ha most tekintettel ölni lehetett volna...!

Cam felnevetett.

– A horvát dal? Az meg mi?

– Nem – feleltem. – Szó sem lehet róla, hogy megint elénekeljem. Nem tudok valami jól énekelni.

– Akkor miben vagy jó? – kérdezte Cam, és amikor ránéztem, a világ mintha felszívódott volna. Teljesen elvesztem az álla vonalának és a homlokába hulló hajtincseinek tanulmányozásában. Mi a fene van velem? Értetlenül nézett rám. – Avery?

– Mondd csak el neki! – bátorított Jacob is.

Brit is rákontrázott.

– Nagyon érdekes dolgokhoz van tehetsége!

– Azt elhiszem. – Cam tekintete lejjebb vándorolt, én pedig levegőért kaptam. Közelebb hajolt, és már csak vagy egy centi volt az ajkaink között. Hallottam, ahogyan Jacob hangosan felsóhajt. – Na, mik az erősségeid, szivi?

– Szivi? – Jacob megint felsóhajtott.

– A tánc! – szólaltam meg hirtelen. – Régebben táncoltam. Csak már abbahagytam.

Cam arcára megint érdeklődő kifejezés ült ki.

– És mit táncoltál?

– Ó, nem is tudom! – megragadtam a Skittles zacskóját, majd a maradékot a tenyerembe öntöttem. – Balettet, jazzt, sztepp tánccot, modern táncokat... mindenfélét.

– Most hülyéskedsz? – kiáltotta Jacob. – Még hatéves koromban, vagy egy hónapon keresztül én is szteppeltem, de utána úgy döntöttem, hogy mégis inkább tűzoltó leszek vagy ilyesmi. Szteppelni rohadt nehéz!

Brit elvigyorodott.

– Én is próbáltam táncolni, de hamar rájöttem, hogy az én mozgáskoordinációm és eleganciám legfeljebb arra elég, hogy a seggemet rázzam. Neked jól ment?

Kényelmetlen érzéssel telve rántottam meg a vállamat.

– Vagy tíz éven keresztül jártam órákra, elmentem néhány bemutatóra, és egy csomó meghallgatásra is.

– Akkor nagyon jó voltál! – felelte Brit. – Tuti, hogy azokat az eszement forgásokat és ugrásokat is meg tudtad csinálni!

Valamikor régen tényleg egy csomó mindent meg tudtam csinálni, és egy időben valóban örült laza voltam, de az, amiben igazán jónak számítottam, az a forgás – a *fouetté* – volt, ami elismerten a legnehezebb a balettban.

Cam néhány pillanatig szóhoz sem jutott, ami tőle azért nagyon különös volt.

– A testvérem is táncol. Vagy ötéves kora óta. Azt hiszem. képes lenne a vérét ontani valakinek, ha arra kényszerítenék, hogy hagyja abba.

A számba öntöttem a cukor maradékát és bólintottam.

– Ha valóban szereted, a tánc tényleg olyan, mint a drog.

– Vagy ha elég jó vagy benne – szólt közbe Brit.

Cam meglökte a vállamat.

– Te miért hagytad abba?

Imádtam táncolni – minden kis részletét imádtam. A gyakorlásokat, a próbákat, és még azt a néhány feszült pillanatot is, közvetlenül a színpadra lépés előtt. Semmi nem fogható ahhoz, amikor az ember ott áll a színpad oldalánál, és arra vár, hogy szólítsák; az első lélegzethez, amikor a vakító reflektorok kereszttüzébe, a színpad közepére áll; ahhoz a néma csenddel teli pillanathoz, amikor lehunyt szemmel várja, hogy felcsendüljön a zene, és közben pontosan tudja, hogy minden szempár csakis őrá szegeződik.

Én viszont csak megvontam a vállamat, és felvettem az utolsó zacskó M&M-et.

– Azt hiszem, beleuntam – feleltem, pedig rettentő nagy hazugság volt. Nem untam meg a táncot. Sokkal jobban hiányzott, mint bármi az eddigi életemben, csak már képtelen voltam tovább elviselni a bámuló tekinteteket. – A húgod jár bemutatókra?

Bólintott.

– Aha, és ösztöndíjjal egy nyarat töltött a Joffrey Balettiskolában.

– Szentséges isten! – levegőért kaptam, és a szemem elkerekedett. – Akkor biztosan iszonyú ügyes!

Cam büszkén mosolygott.

– Az bizony!

Az irigység úgy növekedett bennem, mint egy rákos daganat, mélyen és visszafordíthatatlanul. Én is tanulhatnék a világszerte elismert Joffrey-ban. Nekem is ott kellett volna lennem, de ezen már nem változtathattam, úgyhogy jobbnak láttam elfogadni a helyzetet.

A beszélgetés ez után – legalábbis ami engem illet – megfelelt. Cam csevegett még egy kicsit Jacobbal és Brittel, én azonban teljesen a saját gondolataimba merültem, aztán pedig indulnunk kellett órára. Megbeszéltük még, hogy mikor fogunk legközelebb összejönni hárman egy közös tanulásra, aztán elbúcsúztunk.

Cam követett a ragyogó napsütésbe. A hideg szél hamarosan jóval zordabb időt ígért. Cam nem szólt egy szót sem, miközben a Knutti Épület felé sétáltunk. Megszoktam már, hogy szeret néha csak úgy csendben maradni, de fogalmam sem volt, hogy ezekben a szótlan pillanatokban mi minden járhat a fejében.

Átkeltünk a forgalmas utcán, ő odaintett egy csoport srácnak, akik a Byrd Központ előtt gyülekeztek, és én csak ekkor döbbentem rá, mennyire másképpen viselkedett azzal a két lánnyal. Zavart a dolog, de magam sem tudtam volna megmondani, miért.

– Minden rendben van? – kérdezte, amikor megálltunk a Knutti előtti padoknál.

Felpillantottam rá.

– Aha. És veled?

Összeszorított ajkakkal mosolygott, és bólintott.

– Még mindig jók vagyunk holnap estére, ugye?

– Mi van holnap este? Ja, igen! Újabb csillagászatházi! – A félévi vizsgára való felkészüléshez Drage megkérte a párokat, hogy menjenek el a csillagvizsgálóba. A következő órán, szerdán mindenkinek be kell mutatnia, milyen fényképet készített. – Persze, nekem teljesen jó.

– Akkor oké. – Cam odébb séták. – Holnap.

Én is éppen indulni akartam, amikor eszembe jutott valami, és visszafordultam Cam felé.

– Figyelj csak!

– Igen?

– Mit csináltál a tanulószobában? Ilyenkor nem szokott órád lenni?

Az ajkai mosolyra húzódtak, és az arcán megint megjelent az az átkozott gödröcske. Amikor így mosolygott, mindig úgy éreztem magam, mintha a mellkasomban egyik pillanatról a másikra egy lufit fújtak volna fel.

– De, ilyenkor általában órám van – mondta, és a szeme úgy csillogott, mint az azúr a nap fényében. – Csak látni akartalak.

Szólni sem tudtam, csak figyeltem, ahogy sarkon fordul, és elindul az úton, éppen az ellenkező irányba attól az épülettől, ahova nekem kellett menni. Álltam ott még néhány pillanatig, azután megfordultam. Önkéntelenül is mosolyra húzódott a szám.

9. FEJEZET

— **B**IZTOS VAGY BENNE, hogy tudod használni ezt az izét? – kérdeztem, és meredten néztem a csillagászati távcsövet.

Cam csodálkozó pillantást vetett rám a válla fölött.

– Miért? Te nem?

– Nem.

– Mit csináltál azon az előadáson, amikor Drage erről és a képkötő eszközökről beszélt?

Karba fontam a kezeimet.

– Arra mindenesetre emlékszem, hogy te a *Kacsabirodalom* szereplőit rajzolgattad.

Felnevetett, majd visszafordult a távcső felé, és állíthatni kezdett rajta mindenféle gombot, tekerentyűt, meg olyan dolgokat, amelyeknek a szerepéről gőzöm sem volt.

– Viszont közben nagyon füleltem!

– Na, persze. – Közelebb húzódtam hozzá, a testét pajzsként használva a Byrd Központ tetején végigsöprő jeges szél ellen. – Egyébként egész jól rajzolsz.

– Tudom.

Elképedtem ezen az önteltségen, de el kellett ismernem, hogy tényleg nagyon ügyes.

A rajzok felkavaróan élethűek voltak. Még a szakáll szőrszállai is.

Előrehajolt, és elfordított egy kart.

– Egyébként nem most először használok távcsövet.

– Hogy érted ezt?

– Amikor korábban már felvettem ezt a tárgyat, ugyanezek a feladatok voltak – mondta, majd amikor felegyenesedett, egy

gyors vigyort villantott rám. Hátradöntötte a fejét, és az éjszakai eget tanulmányozta. – Nem hiszem, hogy sikerül ma egyetlen képet is csinálnunk, mielőtt ezek a felhők teljesen eltakarják az eget!

Felnéztem, és elkeseredett grimaszt vágtam. Az éjszakai égbolt nagy részét hatalmas, tornyosuló felhők takarták. A levegő párásnak tűnt, és tisztán lehetett érezni az eső illatát.

– Akkor jobb lesz, ha sietsz!

– Értettem, főnök! – motyogta.

Elvigyorodtam.

– Gyere csak ide, megmutatom, hogyan kell használni! – Hátralépett, és egy nagy sóhaj kíséretében átvettem a helyét. – Ide fogsz figyelni?

– Nem hinném – feleltem.

– Legalább őszinte vagy! – Cam a hátam mögül előrenyúlt, és az ujjait a távcsőre helyezte. A karja hozzáért a karomhoz, de nem bántam. Most már szinte teljesen eltakart a szél elől. – Ez itt egy Philips ToUcam Pro II.

Azzal egy ezüstös kis berendezésre mutatott, ami engem leginkább webkamerára emlékeztetett.

– Közvetlenül a távcsőhöz csatlakozik. A mostani beállításaival egészen tiszta képet tudsz készíteni a Szaturnusról. Csak nyomd meg a gombot, és azonnal rögzít!

– Vettem. – Hátrafésültem a hajamat. – De nem hiszem, hogy most a Szaturnuszt kellene fényképeznünk.

– Tessék? – Egy pillanatra elhallgatott. – Figyu!

– Mi az?

– Randizzunk!

– Fogd be! – Elvigyorodtam, majd előrehajoltam, és az egyik szememmel belenéztem a távcsőbe. Csak koromfekete sötétséget láttam. A csillagászat nyilvánvalóan nem az én tárgyam, gondoltam. – Nem látok semmit.

– Az csak azért van, mert még nincs levéve a lencsevédő – felelte Cam.

A könyökömmel hátraütöttem. Egyenesen beletaláltam a hasába, ami körülbelül olyan érzés volt, mintha egy téglafalba ütöttem volna.

– Seggfej!

Még mindig nevetett és a lencse felé nyúlt. Egyszerűbb lett volna odébb lépnie, mert természetesen totál útban voltam, de mégsem tette. Az egész teste a hátamnak nyomódott, én pedig lehunytam a szememet.

– Mi van? – kérdezte.

– Gyorsabb lett volna, ha megkerülsz, és úgy csinálod – jegyeztem meg.

– Ez bizony igaz – felelte, majd közelebb hajolt hozzám, úgy, hogy az ajka ott volt közvetlenül a fülem mellett. – De akkor hol lenne az élvezet?

Nem tudtam megakadályozni, hogy egész testemben meg ne remegjek.

– Élvezkedj csak egyedül!

– Azért az annyira nem nagy buli – feleire. – Most már megpróbálhatod megint.

Mélyet sóhajtván megint belenéztem a távcsőbe, és isten az apám, ott láttam benne a Szaturnuszt! Kicsit homályos volt ugyan a halvány barna bolygó, de ott voltak a gyűrűk is.

– De klassz!

– Látod?

Visszahúzódtam.

– Aha, ez nagyon állat! Meg soha nem láttam bolygót a saját szememmel! Úgy értem, távcsövön keresztül. Nagyon király volt!

– Szerintem is. – Kifordult, közben pedig kifésült az arcomból néhány hajszálát. – Szóval akkor szerinted mit is kellene fényképeznünk?

– A Nyilast és aztán a teáskanna alakzatot, és a gőzét vagy mi a fenét...

Egyetlen kövér, súlyos esőcsepp koppant az orrom hegyén, mire is felsikoltottam. A tekintetünk összetalálkozott. Káromkodott, aztán megfogta a kezemet. Rohanni kezdtünk a tetőn, de a cipőnk újra és újra megcsúszott a nedves felületen. Már majdnem elértük az ajtót, amikor leszakadt az ég, és a jeges eső néhány másodperc alatt csuromvizesre áztatott mind a kettőnket.

Hangosan felnevetett, de én csak nyüzsitettem.

– Jaj, istenem! – kiáltottam fel. – Rohadt hideg van!

Cam váratlanul megtorpant, majd felém fordult, és magához húzott. A szemem elkerekedett, ahogyan így, minden előzetes figyelmeztetés nélkül az izmos mellkasának préselődtem. Felnéztem rá, és megint találkozott a tekintetünk. Mind a kettőnkre csakúgy ömlött az eső, de abban a pillanatban ebből semmit sem éreztem.

Elmosolyodott.

Más figyelmeztetés nem volt.

A keze lecsúsztam a derekamra, majd lehajolt, felkapott, és a vállára dobott. Megint sikoltottam, de a hangos hahotázása miatt az egészből alig lehetett hallani valamit.

– Túláságosan lassan szaladtál! – kiáltotta az eső zaján keresztül.

Belekapaszzkodtam a kapucnis pulcsija hátuljába.

– Most azonnal tegyél le, te mocskos...!

– Kapaszkodj! – Nevetve rohant tovább az ajtó felé, erős karjaival biztonságosan tartva engem a vállán.

Néhányszor kicsit megcsúszott a tetőn összegyűlt pocsolyákban, és ilyenkor a szívem azonnal a torkomba ugrott. Már láttam

magam előtt, ahogy a koponyám beszakad. Minden lépésénél zökkentem egyet, és ennek eredményeképpen szakadozott nyögések törtek fel belőlem, váltakozva a folyamatos fenyegetéssel, hogy mi minden szörnyűséget fogok majd elkövetni a testi épsége ellen.

Minderről persze tudomást sem vett, csak rohant tovább és nevetett.

Végül csúszva állt meg, és kinyitotta az ajtót. Lehajolt, majd belépett a szárazabb, de csak egy kicsit melegebb lépcsőházba. Még mindig hangosan hahotázva megragadta a derekamat. Arra készültem, hogy azonnal belerúgok, amint elenged, ő azonban úgy tett le a földre, hogy a testünk szépen, lassan végigsimult egymáson. Biztosan a nedves ruha meg a súrlódás miatt történt, de úgy rohant ki belőlem minden levegő, mintha teljes erőből gyomorszájon vágtak volna.

A keze még mindig a csípőmön volt, és az érintése a farmereken keresztül is égetett. Ahogyan lenézett rám, a szeme most sokkal sötétebb kéknek tetszett, olyan élénknek, hogy az ember elvész benne.

Tökéletes ívű ajkai szétnyíltak, leheleté meleg volt és enyhén mentolos.

A testem teljesen az övének nyomódott. Minden ízemben különböző érzések robbantak – mélyen a gyomromban összerándultak az izmok, a mellem hegye megkeményedett, a combom bizseregni kezdett. A tenyerem már a mellkasának préselődött, és magam sem tudtam pontosan, hogy ez miképp történhetett. Arra nem emlékeztem, hogy én tettem volna oda, azonban most ott volt, éreztem erős és egyenletes szívverését a tenyerem alatt.

Az egyik kezével felfelé indulva végigsimította az oldalamat, ismerős, borzongató ösvényt hagyva maga után. Levegő után kaptam, ahogyan az ujjai hegyét végighúzta az arcomon. Csusromvizes tincseket söpört ki az arcomból.

– Mindened átázott – mondta a szokásosnál is mélyebb hangon.

Kiszáradt szájjal próbáltam nyelni.

– Neked is.

Nem vette el a kezét az arcomról, és hüvelykjével simogatni kezdett. Apró, finom kis köröket rajzolt az orcámra.

– Asszem, kénytelenek leszünk valamelyik másik este is próbálkozni.

– Aha – suttogtam, és minden erőmmel harcolva tudtam csak megállni, hogy ne hunyjam le a szemem, és hajtsam a fejem a tenyerébe.

– Talán okosabb lett volna megnézni az időjárás-jelentést, mielőtt kijövünk – szólalt meg újra, és erre mosolyognom kellett.

Aztán megmozdult, de csak pár millimétert. Ez az apró mozdulat valahogy még közelebb hozott bennünket egymáshoz, és már a csípőnk is egymásnak nyomódott. Remegés futott végig a gerincemen. Minden érzékem kinyílt, és megdöbbenő módon a sajátomhoz hasonlóan az ő testének rezdüléseit is éreztem. Ösztönösen válaszoltam minden mozdulatára, olyan módon, amihez egyáltalán nem voltam hozzászokva.

A testem pontosan tudta, mit kell tennie, hogy mit *akar* tenni, még annak ellenére is, hogy az agyam folyamatosan vészhelyzetre figyelmeztető üzeneteket küldött.

Végül hátráléptem, és megszakítottam a kapcsolatot. Gyorsan kapkodva a levegőt hátrálni kezdtem, míg a hátam a falnak nem ütközött. Csuromvizes voltam, a ruhám jéghideg, a testem mégis lángolt. Szinte elégett. Nem ismertem meg a saját hangomat, amikor megszólaltam:

– Azt hiszem... azt hiszem, most már haza kellene mennünk.

Cam hátradőlt, a fejét a szemben levő falnak támasztotta, a lába kis terpeszben. Az egész lényé feszültséget sugallt.

– Aha, egyetérték.

Azonban vagy egy teljes percig egyikőnk sem mozdult. Majd végül mégis elindultunk, néma csendben lementünk a lépcsőn, egészen a pickupig. Bármi történt is kettőnk között, az feszült némaságot kényszerített ránk, és mire visszaértünk a házunkhoz, az idegességtől már a gyomrom is görcsbe rándult. Mindazok a dolgok, amik az imént a lépcsőházban történtek, amikor nem volt semmi más, csak az érzéseim, nem pedig a gondolataim, mintha egyetlen pillanat alatt a semmibe veszttek volna.

Kapkodva ugrottam ki a kocsiból, és rohantam a ház bejárata fölötti előtető alá. Hamarosan Cam is mellettem termett, és a kezével söpörte ki a vizet a hajából. Csak álltam ott, a lépcső aljában, és ujjaim a kulcsomóval játszottak. Valahogy el kellett üznöm ezeket az érzéseket és gondolatokat, mert nem szerettem volna, ha emiatt tönkremegy a barátságunk.

Magam is meglepődtem, amikor a gyomrom váratlanul, rettenetesen megcsavarodott erre a gondolatra.

Nem akartam elveszíteni Camet. Az elmúlt hetekben és hónapokban az életem, a mindennapjaim elválaszthatatlan részévé tette magát, és ha most bármi megváltozna...

De mivel azt sem tudtam, hogy pontosan mi is történt ott, a lépcsőházban, fogalmam sem volt, hogy mit is mondhatnék. A szívem rettenetes tempóra kapcsolt, amikor Cam tett egy lépést, majd megtorpant, és felém fordult.

– Randizz velem! – mondta, és kezét végigfuttatta nedves haján, kifésülve az arcába hulló tincseket.

– Nem – suttogtam.

Ekkor megjelent az arcán a gödröcske, én pedig megkönnyebbülten fújhattam ki a levegőt. Elindult felfelé.

– Mindig van holnap.

Utánamentem.

– Ebben az esetben ez semmin nem változtat.

- Majd meglátjuk.
- Nincsen mit meglátni. Csak az idődet pocsékolod.
- Ha rólad van szó, az nem időpocsékolás – felelte.

És mivel szerencsére háttal állt nekem, nem láthatta, hogy mosolygok. Ellazulhattam. Átmelegedtem. A dolgok megint visszazökkentek a normális kerékvágásba, és Cammel minden rendben lesz közöttünk.

10. FEJEZET

AUGUSZTUS VÉGÉTŐL OKTÓBER 14-IG huszonöt e-mail érkezett az unokatesómtól.

Szinte már nevetséges volt!

Úgy gondoltam, hogy megvárom a vizsgaidőszak végét, és csak az után teszem ki magam annak a rengeteg tök felesleges cseszegetésnek, ami ezekből nyilvánvalóan áradni fog. Lényem egy része nem akart mást, mint azonnal kitörölni mindet. Különben is, mi értelme lett volna elolvasni akár egyet is közülük? Ugyanaz a baromság még mindig.

Hátradőltem a székemben, és hangosan felsóhajtottam. Ideges voltam.

Azt mondtam magamnak, hogy majd hétfőn elolvasom őket. Nem tettem meg. Azt mondtam magamnak, hogy majd kedden. Ekkor sem. Most pedig már szerda volt, reggel hat óra, basszus, és én fél órája csak ültem ott, és a képernyőt bámultam!

Amikor számomra összedőlt a világ, David tizenhét éves volt, akárcsak Blaine, vagyis három évvel idősebb nálam. Habár Blaine-nel barátok voltak, a bulira nem jött el. Miután megtörtént, ami megtörtént – az igazság, a megegyezés a szülők között, valamint az ezt követő hazugságáradat és híg fos, ami folyamatosan ömlött a nyakamba a lelke mélyén ő is ugyanazt hitte, amit a többiek.

Hogy én akartam az egészet, és már megbántam.

Mégis megszakított minden kapcsolatot Blaine-nel, bár nem azért, mert annyira érdekelte volna, hogy az igazat mondom-e vagy hazudok, hanem mert az egész dolog túlságosan *mocskos*

volt számára. És éppen emiatt az elmúlt öt év során a legkisebb együttérzés sem támadt benne irántam.

Legörgettem a leveleim listáját az elsőig, ami augusztus végén érkezett. Megráztam a fejem és rákattintottam. Ugyanaz volt benne, ami abban is, amit már elolvastam, hogy fel kell hívnom vagy őt, vagy a szüleimet, mégpedig most azonnal. Felsóhajtottam. Annyira azért nem lehet sürgős a dolog, mert akkor valamelyikük csak vette volna a fáradságot, hogy felvegye a telefont, és megcsörgessen!

De hát ilyen az én családom. Mindenki úgy érzi, a másiknak kell megtennie az eső lépést. Ahhoz mindnyájan túlságosan elfoglaltak és túlságosan fontosak voltak, hogy ők próbáljanak megoldani bármit. Még az unokatestvérem is, akinek pedig a jelek szerint arra persze volt ideje, hogy megírjon vagy ezer e-mailt.

Kitöröltem.

Lássuk a következőt!

Ugyanaz volt a lényege, csak kicsit több mondatban. Volt benne valami az egyik lánnyal kapcsolatban, aki egy évvel alattam, ugyanabba a gimibe járt, és akivel soha nem barátkoztam. Valami Molly Simmons volt a neve. Még arra sem emlékeztem, hogy hogy nézett ki. David mindenképpen róla akart beszélgetni velem. Nem tudtam, mi van: most ezzel a csajjal randevúztat vagy arra készül, hogy elvegye feleségül? Ha igen, akkor már az is furcsa volt, hogy egyáltalán eszébe jutott velem is közölni!

Mert nagy valószínűséggel pontosan az az esküvő lesz, amire nem megyek el.

Ezt a levelet is töröltem, és már éppen a következőre léptem volna, amikor csipogott a telefonom. Felültem és a kezembe vettem. Brittany üzent, azt kérdezte, nincs-e kedvem meginni vele egy kávé a csillagászat-előadás előtt. Küldtem neki egy gyors választ, hogy persze.

Lecsuktam a laptopot, majd felálltam. Biztos voltam benne, hogy a kávé és a találkozás Brittel egymilliószor jobb lesz, mint keresztülrágni magam az e-mailjeim posványán.

Mivel az őszi szünet miatt nem volt tanítás se csütörtökön, se pénteken, Jacob úgy fel volt pörögve az ebédnél, mint egy beszpidezett Duracell-nyuszi. Ő és Brit nagyon izgatottak voltak amiatt, hogy hamarosan hazalátogathatnak, én pedig annak ellenére, hogy osztoztam az örömükben, egy kicsit csalódott is voltam. Egy négynapos hétvége kész ajándék bármelyik egyetemista számára, nekem azonban csak négy napon keresztül tartó semmittevést, bezártságot, és ha különösen kocka akarok lenni, akkor előretanulást jelentett.

A hangulatuk ugyanakkor nagyon is ragadósnak bizonyult, és hamarosan már azon kaptam magam, hogy hangosan röhögök, miközben Jacob arról próbál meggyőzni egy másik asztalnál ülő srácot, hogy ha egy zombi megharap egy vámpírt, akkor abból nem vámpírzombi lesz, ahogyan a srác állította, hanem zombivámpír.

Brit olyan arccal nézte őket, mintha legszívesebben azt kívánná, hogy most azonnal jelenjen meg egy zombi itt, a klubszobában, és harapja meg mind a kettőt.

– Nos, van valami programod a szünetre? – kérdezte.

– Csak annyi, hogy itt maradok – válaszoltam, és máris hozzattemem a jó előre kifundált fal indokomat. – Túl sokat kellene utaznom ezért a négy napért.

– Érthető. – Összetekert egy szalvétát, és Jacob hátához vágta, aki azonban ekkorra túlságosan mélyre süllyedt a zom-

bi/vámpír témában ahhoz, hogy ezt észrevegye. – Én már ma, közvetlenül tanítás után indulok. Hiányozni fogsz!

A vállamra hajtotta a fejét.

– Te is nekem.

– Nélkülem olyan leszel, mint a partra vetett hal!

– Tudom.

Felült, és a szemében izgatottság csillant.

– Tudod, eljöhetnél hozzánk is!

– Jaj, Brit...! – Közel álltam ahhoz, hogy azonnal megöleljem és pityeregjek egy kicsit. Ez az ajánlat komolyan nagyon sokat jelentett számomra. – Kösz, hogy gondolsz rám, de ez a pár nap a tiéd és a családodé.

– Nos, mindenesetre gondolkozz el rajta! Ha még három óra előtt meggondolnád magad, akkor csak küldj egy üzit, és azonnal elrabollak! – Beleivott az üdítőjébe. – És Cam mit fog csinálni? Hazamegy?

Jó kérdés. Mielőtt azonban válaszolhattam volna, Jacob hirtelenfelénk fordult.

– Ti az álom-férjemről beszélgettek?

Brit felnevetett.

– Csak arról kérdeztem Averyt, hogy Cam haza fog-e menni a szünetre.

– És hazamegy? – kérdezte.

A hajamat húzogatva megvontam a váltamat.

– Nem tudom.

Jacob rosszallóan nézett rám.

– Hogy érted azt, hogy nem tudod?

– Hát úgy, hogy nem tudom. Nem hozta fel a témát, én meg nem kérdeztem.

Összenéztek.

– Kicsit azért csodálkozom, hogy éppen veled nem beszélt róla – szólalt meg Brit.

Ezt nem értettem.

– Miért olyan furcsa ez?

Jacob úgy nézett rám, mintha nálam elmentek volna otthonról.

– Mert ti ketten olyanok vagytok, mintha össze lennétek növe...

– Egyáltalán nem! – Mérgesen néztem rá. Vagy mégis? – Ez egyszerűen nem igaz.

– Akarod, hogy táblázatba szedjem, milyen gyakran vagytok együtt ti ketten? – kérdezett Jacob, és felvonta a szemöldökét. – Azt hiszem, nem lenne olyan elrugaskodott a feltételezés, hogy mostanra pontosan tudod, milyen tervei vannak az őszi szünetre, és pontosan tudod, mekkora a farka.

– Jézusom! – A két kezembe tettem az arcomat.

Brit kuncogott.

– Hagyd már abba, teljesen elvörösödik!

És ez igaz is volt.

Jacob nevetett.

– Szerintem pedig titokban már régen együtt jártok.

– Mi van? – Felemeltem a fejem és egyenesen a szemébe néztem. – Nem járok vele se nyíltan, se titokban. Nekem elhiheted, pedig nem egyszer kérte... Szóval nem.

– Hoppá! Hoppá! *Hoppá!* – Jacob szó szerint hanyatt esett. – Hogy mit kért tőled?

– Semmit. – Hanyatt dőltem a székben, és karba fontam a kezemet. – Nem kért semmit.

Jacob Britre nézett.

– Velem van a hiba, vagy te is úgy érzed, hogy nem tud valami meggyőzően hazudni?

– De nem ám! – felelte Brit, és felém fordult. – Mit kért tőled?

– Semmit.

– Baromság! – jelentette ki, és erősen a karomba öklözött. – Ne hazudj!

– Hé! Én...

Jacob olyan arccal ingatta a fejét, mintha bármelyik pillanatban elájulhatna.

– Mi a barátaid vagyunk. És a barátság egyik legelső szabálya, hogy el kell mondanod nekünk az olyan dolgokat is, amiket még velünk sem osztanál meg.

Döbbenet hallgattam.

– Mi van? Ennek semmi értelme.

– A törvény az törvény! – bólított Brittany komoly arccal.

– Mit kért? – követelőzött tovább Jacob. – Hogy egyél többet a *sütijéből*? Vagy, hogy legyél az ágyastársa? Hogy menj hozzá feleségül? Vagy egyszerűen csak annyit, hogy minden reggel, napközben és este melegítsd fel az ágycsészét? Vagy...

– Jézusom! – Ebből már nem tudtam kivágni magam. Pontosan tudtam, milyen Jacob, amikor olyan, mint most. Ha nem adom be a derekamat, akkor már holnap attól fog zengen az egész egyetem, hogy hamarosan összeházasodunk, és máris terhes vagyok Cam gyerekével. – Jól van! Elmondom, de csak ha megígéritek, hogy nem fogtok kiakadni és kiabálni.

Jacob fura arcot vágott.

– Ó, hát nem is tudom!

– Megígéri! – felelte Brit, és dühös pillantást lövellt felé. – Hanem, akkor levágom valamijét.

Erre már Jacob is bólított.

– Akkor megígérem!

Nagyot fűjtam.

– Jól van. Annyira azért nem nagy ügy az egész. Szeretném, ha ezt már most, az elején tisztáznánk. Megértettétek? Jól van. Nos, Cam egy ideje már úgymond megpróbál randira hívni...

– Micsoda? – Jacob olyan hangosan kiáltott fel, hogy többen is felénk fordultak.

Dühösen néztem rá.

– Nem épp az előbb ígérted meg?

– Bocs! – felelte, és feltartott kézzel jelezte, hogy esküszik, nem fog megisméltódni a dolog. – Csak ez annyira... húha! Tiszta ideg lettem.

– Aha, látom! – mondtam gúnyosan.

Brit a mellkasára szorította a kezeit.

– Azt mondtad, hogy egy ideje? Szóval többször is megtörtént?

Bólintottam.

– Aha, de minden alkalommal nemet mondtam.

– Nemet mondtál? – kiáltott fel megint Jacob, mire teljes erőmből karon vágtam, ő azonban csak szélesen vigyorgott. – Bocs! Bocs! Ne üss! A csajok nagyon ijesztőek tudnak lenni, ha verekednek.

Visszaültem a székre, és még mindig dühösen néztem rá.

– Igen. Nemet mondtam neki.

– Miért? – kérdezte.

– És azóta is egyfolytában hívogat? – kérdezte Brit vele egyszerre.

– Igen, azóta is majdnem minden alkalommal... de ez tényleg csak amolyan belső poén! Nem gondolja komolyan.

Brit úgy húzogatta a haját, mintha hirtelen nagyon felidegesítettem volna valamivel.

– És honnan tudod, hogy nem?

– Ugyan már! – tehetetlenül emeltem fel a kezemet. – Nem gondolhatja komolyan!

– Miért? – Jacob láthatóan megdöbbsent. – Hiszen okos vagy és vicces! Igaz, hogy nem szeretsz bulizni, de nagyon dögös vagy, úgyhogy ez a kettő üti egymást.

– Húha, kösz!

– Csak arra akarok kilyukadni, hogy egyáltalán nem olyan biztos, hogy nem gondolja komolyan.

Megráztam a fejem.

– Pedig az.

– Akkor most térjünk vissza a fontosabb kérdésre! – szólt közbe Brit. – Miért mondtál neki nemet?

– Mert miért mondtam volna igent? – Nem lehetne, hogy megnyíljon alattam a föld, és én belezuhanjak? Kérem szépen! – Hiszen alig ismerjük egymást!

– Ez meg mi a fenét akar jelteni? Hiszen már most is olyanok vagytok, mintha lélekben ikrek lennétek! Különben pedig szerinted mi az értelme annak, hogy valaki randizzon a másikkal? – Jacob a szemét forgatta. – Majd én megmondom. Az az értelme, hogy megismerj valakit, akit előtte nem ismertél. Te ráadásul már most is ismered Camet, úgyhogy ennél bénább indoklást ki sem találhattál volna.

Tényleg elég béna indok volt, de hirtelen nem jutott semmi más az eszembe.

– És hogyan lehet valakit őszintén és komolyan megismerni?

Brit a kezébe temette az arcát, és a fejét ingatta.

– Basszus, Cam azért nem egy sorozatgyilkos!

– Azt tudtad, hogy Ted Bundyt is mindenki kedves, aranyos pasinak tartotta az elején? És mi lett belőle? Egy pszichopata gyilkos.

Jacob csak nézett rám a száját tátva.

– Cam nem Ted Bundy!

– Nem értem – suttozta Brit. – Ez olyan, mintha azt próbálnád bizonyítani nekünk, hogy a Föld lapos. Ő a legjobb parti az egész egyetemen, de talán az egész megyében és az államban is!

Erre semmit nem mondtam.

– Tuti, hogy nem igaz, amit most hallok! – Brit csak ingatta a fejét. – Ez nem lehet igaz! Valaki csináljon egy fényképet, mert később nem fogom elhinni, hogy most ez történik!

– Aha – Jacob hanglejtése és arckifejezése miatt valamiért ideges lettem. – Itt jön Cam. Micsoda időzítés!

A fejemet az asztalra hajtottam, felnyögtem, Brit pedig hal-kan kuncogott. Jacob az asztal alatt a lábamba rúgott, és két másodperccel később, mielőtt még egyetlen szót is szólhatott volna, már *éreztem* is, hogy Cam ott áll mellettem. Megéreztem az illatát. Szerintetek nem fura, hogy valakit már az illatáról megismer az ember? Szerintem fura. Nagyon is.

– Ööö, mit csinálsz, Avery?

A fejemben máris összeállítottam a lehető legszörnyűbb sérte-ések és káromkodások egész gyűjteményét, mert tudtam, ó, nagyon is jól tudtam, hogy Jacob képtelen lesz befogni a lepcsés száját!

– Csak pihengetek.

– Pihengetsz?

– Aha.

Cam meghúzta a kardigánom hátát.

– Miért van az a sanda gyanúm, hogy igazából nem pihen-getsz?

Megvontam a vállam.

Leült mellém, a kezét a derekamra tette, és biztos vagyok benne, hogy a ruhám valamilyen különös módon elvékonyodott, mert úgy éreztem, mintha a meztelen bőrömet érintené.

– Beteg vagy?

– Ó, hiszen annyira aggódik érted! – kiáltotta Jacob. – Egy szívtelen ribanc vagy, Avery!

Cam megmerevedett, elmélyült a hangja, és kicsendült belőle valami, amit addig soha nem hallottam.

– Mit mondtál?

Felemeltem a fejem, és gyilkos pillantást lövelltem Jacob felé.

– Nincsen semmi bajom.

– Jól van – Cam végignézett rajtunk, Brit pedig ebben a pillanatban nevetőgörcsben tört ki. – Mi a fene folyik itt?

Mielőtt bármelyikük válaszolhatott volna, megszólaltam:

– Nem kellene most órán lenned?

Összevonta a szemöldökét.

– Hamarabb elengedtek bennünket. És ne akarj témát váltani!

Szóra nyitottam a számat, de ez a szemét Jacob közbevágott.

– Avery éppen az imént mondta el nekünk, hogy randira hívtad, aztán azt is elmondta, hogy kikoszarzott, mi pedig próbáltuk kideríteni, hogy teljesen elment-e az esze.

– Nos, ha ez a helyzet... – Cam arcáról egyetlen pillanat alatt eltűnt minden keménység, én pedig szerettem volna az asztal alácsúszni. – Erről szívesen beszélgetek.

Basszus!

– Szóval igaz? – kérdezte Jacob, és az asztalra könyökölt. – Te tényleg randizni hívtad? Többször is?

Cam a szeme sarkából rám nézett.

– Igen, augusztus vége óta, majdnem mindennap.

A másik oldalamon Brit olyan sípoló hangot hallatott, mint azok a plüssállatok, amiknek meg lehet nyomni a hasát.

– Augusztus óta?

Cam bólintott.

Brit elkerekedett szemmel nézett rám.

– És te egy szót sem szóltál?

– Egy kicsit azért ez rosszul esik! – jegyezte meg Cam.

A könyökömmel oldalba böktém.

– Ugyan már! Ez különben sem olyasmi, ami mindenkire tartozna!

– Mindenkire persze hogy nem, de mi a barátaid vagyunk! – Jacob annyira szomorúnak tűnt, hogy szinte meg is sajnáltam. Cam felé fordult. – Mi teljes mellszélességgel támogatunk abban, hogy randizzatok.

Oké, meggondoltam magam. Nem sajnálom többé.

– Tetszenek nekem a barátaid, Avery! – Cam vigyorgott, amikor meglátta az arcomra kiülő fájdalmas kifejezést.

– Ó, szerintünk nagyon is találkoznia kellene veled! – folytatta Jacob. – Most azonnal igent kellene mondania!

– És azt is mondtuk neki, hogy nem vagy sorozatgyilkos – tette hozzá Brit.

Cam bólintott.

– Ez aztán az ajánlólevél! Hé, randizz vele nyugodtan, mert ő legalább nem sorozatgyilkos. A Facebook-profilomba is beleírom.

Elvigyorodtam.

Jacob viszont szélesen mosolygott.

– És Avery erre Ted Bundyhoz hasonlított téged.

– Te gyökér! – motyogtam, és kifésültem a hajam a homlokomból. – Nem azt mondtam, hogy olyan vagy, mint Ted Bundy, csak annyit, hogy az ember soha nem ismerheti meg igazán a másikat. Az elején Bundyt is mindenki klassz pasinak tartotta.

Cam csak nézett rám, és a tekintetén látszott, hogy szórakoztatja a helyzet.

– Húha, ez egyre jobb lesz!

– Bocs! – feleltem, és próbáltam megakadályozni, hogy elvigyorodjak.

Felsóhajtott, majd visszafordult a barátaim felé.

– Avery folyamatosan kikosaraz. Összetöri szegény kis szívemet.

Felsóhajtottam.

– Ne higgyetek neki, csak hülyéskedik!

– Nekem komolynak tűnik – felelte Brit, és hatalmas őzike-szemekkel nézett Camre. A rohadéknak sikerült hasba akasztania a legjobb barátnőmet!

Cam a lehető legszánalomkeltőbb hangot adta ki, amit ember csak kiadhat magából, én pedig dühösen néztem rá.

– Most pedig azt hiszi, hogy én vagyok a következő Ted Bundy!

– Egyáltalán nem hiszem, hogy te vagy a következő Ted Bundy!

– Különben is, ha te lennél Ted Bundy, akkor nem jönne be Avery hajszíne – szólt közbe Brit. Mindannyian ránéztünk. – Most mi van? Mindenki tudja, hogy Bundy a középben elválasztott, barna hajú csajokat szerette. Avery haja pedig inkább vörös.

– Egyedül én érzem furának, hogy te ilyeneket tudsz? – kérdezte Jacob.

Brit csücsörített.

– A pszichológia a főtárgyam. Nekem tudnom kell az ilyesmiről.

– Aha! – morogtam.

– Különben most nem rólam, illetve a sorozatgyilkosokkal kapcsolatos tudásom kimeríthetetlen tárházáról van szó. Majd később mondok olyanokat is, hogy csak néztek! Most rólad van szó, Avery! – elvigyorodott, én pedig meg tudtam volna fojtani. – Ez a jóképű, finom úriember, aki semmiképpen nem lehet sorozatgyilkos, randevúra hív téged. Nem jársz senkivel. Fiatal vagy. Igent kellene mondanod!

– Jézusom! – A kezemet lángoló orcáimra szorítottam. – Nem akartok még hazamenni?

Cam kuncogása mintha a fejemben szólalt volna meg.

– Randizol velem, Avery?

Döbrent arccal fordultam felé. Képtelen voltam elhinni, hogy van pofája elhívni engem a barátaim előtt, mindezek után, ami elhangzott.

– Nem.

– Látjátok? – A barátaimra vigyorgott. – Egyfolytában kikosaraz.

Jacob a fejét rázta.

– Avery, te tényleg hülye vagy!

– Nyald ki! – morogtam, és felkaptam a táskámat. – Megyek órára!

– Azért még szeretünk! – mondta Jacob mosolyogva.

– Na, persze!

Brit kuncogott.

– Pedig tényleg. Csak nem értjük, miért vagy ilyen.

Megráztam a fejem és felálltam.

– Óvatosan vezessetek hazafelé!

– Mi mindig nagyon óvatosak vagyunk – mondta, majd felugrott és megölelt. – Ne felejtse el, hogy mit mondtam a hazamenetellel kapcsolatban! Ha meggondolod magad, három előtt küldj egy üzit!

– Oké – én is megöleltem, és odaintettem Jacobnak. Cam persze már felállt, és rám várt. Csodálkozva néztem rá. – Talán követni akarsz?

– Ahogy egy valódi sorozatgyilkoshoz illik – válaszolta.

Behúztam a nyakamat, miközben átvágtunk a klubszobán, és elindultunk kifelé.

– Ugye tudod, hogy ez az egész csak hülyéskedés volt? És nagyon sajnálom, amiért eljárt nekik a szám. Csak egyfolytában veled nyaggattak, és mire észbe kaptam...

– Semmi baj – vágott a szavamba, majd amikor megálltunk a két épület közötti fák alatt, a vállamra tette a karját. – Nem érdekel.

Felnéztem és gyanakvó pillantást vetettem rá.

– Nem érdekel?

Megrázta a fejét, és ez nagyon rosszulesett. El sem tudtam képzelni, hogy bárki is van a világon, akit nem érdekel, ha mindenki megtudja, hogy folyamatosan kikoszarazzák. Én biztos nem akarnám. És vajon miért szeretne Cam még mindig elhívni engem? Nem én vagyok az egyetlen lány a világon. Azokkal a rakoncátlan sötét tincsekkel, a szikrázóan kék szemekkel, ezzel az arccal és testtel, ő egészen egyszerűen csodálatos volt. És azt gyanítottam, hogy az egyetlen nincs egyetlen csaj sem, aki ezzel ne értene egyet. Ugyanakkor sokkal több volt egy átlagos szépfőnőnél. Elbűvölő volt, kedves, aranyos és vicces. Olyan srác, akit az ember legszívesebben azonnal hazavinne, és akivel mindenkinek elbűszkélkedne – az a fajta srác, aki soha nem marad szabadon túl sokáig, és akibe az embernek szokása első pillantásra fülig beleszeretni.

Camnek több lehetősége is volt rajtam kívül. De akkor miért nem azokkal törődik inkább? Talán meg is tette. Azzal szemben, amit Jacob és Brit gondolt rólunk, nem voltam vele a nap huszonnégy órájában. Viszonylag sokat lógott azzal a Steph nevű csajjal, és mindig láttam, hogy az egyetlen egy csomó más lánnyal beszélget. Az, hogy engem állandóan randizni hív, csak amolyan szórakozás lehetett a számára.

És mivel két hónapja folyamatosan kosarat kapott tőlem, nem gondolhatta komolyan.

A gyomromban kényelmetlenül feszülő gombóc keletkezett. Mi van, ha tényleg randizgat másokkal is? Ha össze is jön velük? Úgy értem, teljesen igaza van, ha ezt teszi, és engem nem is érdekel a dolog. Totálisan nem érdekel.

– Ajjaj! – mondta.

– Mi van?

Levette a vállamról a kezét, de aztán felnyúlt az arcomhoz, és a fülem mögé fésült egy tincset.

– Gondolkozol.

Próbáltam nem törődni azzal, milyen kellemesen bizsereg a bőröm ott, ahol végigsimított rajta. Lehet, hogy idegi alapon van ez nálam?

– Igen.

– Miről? – kérdezte.

– Semmi különös. – Elmosolyodtam, és gyorsan töröltem a velem és a más csajokkal kapcsolatos gondolatokat. Nem voltam hajlandó ezzel foglalkozni. – Haza mész a hétvégére?

– Aha – közelebb lépett, eltakarva előlem a szikrázó napsütést. Miközben beszélt, összefogta a hajamat, két lófarkat formázott belőle. – Korán reggel indulok, és csak vasárnap este jövök vissza. Úgyis hogy a héten nem lesz tojásreggeli.

– Hüpp-hüpp! – elfojtottam magamban a nagyon is valódi csalódottságot. A vasárnap reggeli tojásézés mostanra az életem egyik biztos pontja lett.

– Azért ne pityeregd tele a párnádat! – Megcsiklandozta a hajszálaimmal az arcomat, és halványan elvigyorodott. – Te elmész Britékhez?

Megráztam a fejemet.

– Inkább itt lógok majd, és tanulok egy kicsit.

– Kocka!

– Barom!

Még szélesebben vigyorgott, és elengedte a hajamat.

– Tudod mit?

– Mit?

Hátralépett, és a kezét a farmere zsebébe csúsztatta.

– Ma este el kellene jönnöd velem valahova, mert aztán egész hétvégén nem találkozunk!

Felnevettem.

– Nem randizom veled.

– Akkor csak lógjunk együtt!

A mosolyom halványult egy kicsit.

– Mi a különbség az együtt lógás és a randizás között?

– Mi a különbség a ma este és a vasárnap reggel együtt lógás között?

Aha, ez nem rossz! A szívem gyorsabban kezdett verni.

– Mire gondolsz?

Megvonta a vállát.

– Rendeljünk valami kaját, és nézzünk meg egy filmet!

Egyik lábamról a másikra álltam, és kicsit rossz érzések szálltak meg.

– Nekem ez úgy hangzik, mint egy randi.

– Nálam viszont a randi egészen másról szól, szivi! – felnevetett. – Akkor elvinnélek valahova, emberek közé, most viszont csak két jó barát leszünk, aki együtt lóg, filmet néz és eszik.

Összeszorítottam a számat és elfordultam. Valahogy éreztem, hogy igazából nem éppen erről fog szólni ez az egész, de mégis mit tudhattam én a pasikról, és arról, ha valakinek egy pasi barátja? Amikor Brit és Jacob jött át hozzám, semmi ilyesmit nem éreztem. Miért kellett volna Camet másképpen kezelnem?

Mondjuk azért, mert nagyon másképpen éreztem iránta.

Persze ez az egész cseppet sem számított, hiszen nagyon is akartam lógni vele.

Így aztán megvontam a vállamat és felsóhajtottam.

– Aha, oké! Akkor gyere át valamikor!

Cam felvonta a szemöldökét.

– Húha! Csak nehogy szívrohamot kapj nagy izgalmadban!

– Igenis izgatott vagyok – meglöktem a vállát. – Mikor jössz?

– Mit szólnál hét órához?

A gyomromban egy kis csomó alakult ki, majd hamarosan már egész csomóhalom lett belőle.

– Nekem jól hangzik. Akkor hétkor.

Csak a járdáig jutottam, amikor megállított.

– Avery?

– Igen?

Az ajka féloldalas mosolyra húzódott.

– Akkor este!

A szívem a torkomba ugrott. Nagyon hosszú lesz ez a délután!

11. FEJEZET

AGYOMROMBAN A GOMBÓCOK CSAK HALMOZÓDTAK, egyre gyorsabban. Egyik pillanatban úgy éreztem magam, hogy mindjárt hányok, a következőben pedig már legszívesebben úgy rohangáltam volna körbe-körbe a lakásban, mint valami eszement. Totálisan túlreagáltam a dolgot.

Cam szerint ez nem randi lesz, csak két barát lóg majd együtt. Nem nagy ügy, és éppen ezért nincs is értelme különösebben készülni rá. Ráadásul nem mintha ez lett volna az első alkalom, hogy együtt vagyunk. A különbség csak annyi, hogy most először *meg is kérdezte*, hogy átjöhet-e, mielőtt megtette volna.

Lezuhanyoztam – aznap már másodjára.

Kitakarítottam a lakásban, majd háromszor is átöltöztem, ami már csak azért is hülyeség volt, mert végül jóganadrágot és hosszúujjú pólót vettem fel. Aztán istentelenül sok időt töltöttem azzal, hogy a hajamat valami elfogadható formára alakítsam úgy, hogy viszonylag egyenletesen hulljon alá a hátam közepéig. Sminkeltem is, aztán leszedtem az egésztest, és persze megint sminkeltem.

Mire meghallottam a kopogást az ajtó felől, legszívesebben a fejemet vertem volna a falba.

Cam ugyanúgy nézett ki, mint mindig: tökéletesen és felháborítóan istenien. Kopott farmert és pólót viselt, rajta valami régen elfeledett banda nevével, a baseballsapka pedig ezúttal mélyen a szemébe volt húzva. Az egyik kezében egy halom DVD-t tartott, a másikban pedig egy papírzacskót, aminek kínai kaja illata volt. Megkordult a gyomrom.

– Azta! Abban mi van?

– Az, amiből az álmok vannak!

A zacskó után kaptam és elvigyorodtam.

– Garnélás rizs?

– Aha! – Átadta a zacskót, én pedig úgy rohantam vele a konyhába, mint egy éhező kölyök. – Hoztam néhány filmet is. Fogalmam sem volt, milyen hangulatban vagy, úgyhogy van mindenféle.

Elővettem a szekrényből a tányérokat, és a vállam fölött hátrapillantottam. Cam levette a sapkáját, és a kezével a hajába túrt. Azok a sötét tincsek észvesztően aranyosan kócolódtak össze. Észrevette, hogy figyelem, és az ajka mosolyra húzódott. Vörös-lő arccal fordultam el.

– Szóval, ööö... milyen filmeket hoztál?

– Lássuk csak... egész sok minden van itt. Ha horrorra vágysz, akkor itt a *Kaptár* utolsó két része.

– Ez minden?

A pultra helyeztem a tányérokat.

Felnevetett.

– Ennyire könnyen azért nem fogsz lerázni.

– Basszus! Mi mást hoztál?

– Ha nevetni akarsz, akkor itt van Vince Vaughn és Will Ferrel legújabb néhány filmje. Ha akciófilm kell, hoztam egy Bond-filmet, meg ezt a másikat, amiben egy csomó vackot a levegőbe röpítenek. Na, és itt van a *Szerelmünk lapjai* is.

Megfordultam, és majdnem elejtettem az evőeszközöket.

– A *Szerelmünk lapjai*? Neked megvan a *Szerelmünk lapjai*?

Cam üres tekintettel nézett rám.

– Miért baj ez?

– Nem, nincsen vele semmi baj. Csak az annyira... csajos.

– Éppen eléggé biztos vagyok a saját férfiasságomban és nem beállítottságomban, hogy őszintén kimondjam, ebben a film-ben Ryan Gosling igazi *álompasi*.

Az állam a földön koppant.

A következő pillanatban azonban az üres tekintetnek már nyoma sem volt, és hangosan nevetni kezdett.

– Csak hülyülök! Nincs meg a *Szerelmünk lapjai*. Soha nem is láttam. Romantikus filmet nem hoztam.

Kihúztam a számat.

– Te köcsög!

Cam megint felnevetett.

– Egyébként én sem láttam. Nem nagyon vagyok odáig a romantikus filmekért – ismertem be, és kinyitottam a két nagy kartondobozt.

– Tényleg? Pedig én azt hittem, ezt a filmet a világon minden lány látta már, és bármikor tud idézni belőle.

– Én nem.

– Érdekes.

– Annyira azért nem – megragadtam a kanalat. – Mennyit kérsz?

– Szedj annyit, amennyit te szeretnél, én pedig megelégszem azzal, ami marad! – mögém lépett, én pedig megdermedtem. Égnek állt a szőr a hátamon. Odébb húzódtam, mire ő oldalra billentette a fejét.

– Nocsak, valaki itt mindenre ugrik!

– Egyáltalán nem ugrottam.

– Hz csak amolyan szófordulat volt.

A tányéromra lapátoltam egy jókora adag sült rizst és garnélát.

– Hülye egy szófordulat.

Cam úgy nézett rám, mint aki szeretne mondani valamit, de aztán meggondolja magát.

– Szóval akkor milyen filmet szeretnél?

– A *Kaptár*.

– Lelki társak vagyunk! – ezzel megfogta a két DVD-t és a nappaliba indult. Követtem a tekintetemmel. – Éljenek a zombik!

Felsóhajtottam és a fejemet ráztam. A maradék kaja nagy részét a tányérjára pakoltam, majd mindent bevittem a nappaliba és a kisasztalra tettem. Cam már a tévé előtt állt, és a DVD-lejátszóval babrált. Felkapcsoltam a lámpát, hogy jobban lásson, mert már sötétedett.

– Mit kérsz, inni?

– Van itthon tej?

– Te tejet akarsz inni a kínai kajához?

Bólintott.

– Aha, kell a kalcium!

A gyomrom megfordult ugyan, de hoztam neki egy nagy pohár tejet, magamnak meg egy doboz Pepsit.

– Azért ugye tudod, hogy ez. elég undorító? – A kanapéra ültem, és magam alá húztam a lábamat. – Mármint a kínai meg a tej így együtt.

Leült mellém, kezében a távirányítóval.

– Még soha nem próbáltad?

– Nem.

– Akkor honnan veszed, hogy undorító?

Megvontam a vállam, és felvettem a tányéromat.

– Azt hiszem, ebben az esetben nyugodtan hagyatkozhatom a megérzéseimre!

A szeme sarkából nézett rám.

– Még az év vége előtt el fogom érni, hogy kipróbáld a kínai kaját tejjel.

Válaszra sem méltatva őt hátradőltem, és enni kezdtem. Cam elindította a filmet, majd elhelyezkedett a kanapén úgy, hogy a combja az én térdemhez ért. Még csak vagy tíz perce néztük, amikor megszólalt:

– Kérdés?

– Mondd!

– Szóval itt van a zombiapokalipszis. Mindenholnan élőhalottak másznak elő, ott rohagnak minden épületben, minden utcán. Mostanra háromszor majdnem meghaltál, és kétszer is megfertőzött a T-vírus, ami ha minden igaz, akkor rettenetesen fájdalmas. Te próbálnál időt szakítani a nyilvánvalóan zsúfolt napi rutinból arra, hogy megcsináld a hajadat és kisminkeld magad?

Feltört belőlem a nevetés az egyértelműen abszurd kérdést hallva.

– Nem, semmiképpen! Szerintem arra sem igen lenne időm, hogy megfésülködjek! És még valami. Észrevetted, hogy mindenkinek vakítóan fehér a fog? A társadalom hat éve romokban hever, senki nem tud fogorvoshoz menni. Hitelesebb lenne a sárga fog.

Cam befejezte a vacsoráját.

– Na és az, hogy ennek a csajnak a haja mindegyik filmben más színű?

– Igen, mert ha ránk köszönt a zombiapokalipszis, akkor olyan sok szabadideje marad az embernek, hogy ez is belefér.

Kuncogott.

– Én ennek ellenére is nagyon bírom ezeket a filmeket.

– Én is – ismertem be. – Nagyjából mindegyikben ugyanaz történik, de van valami megragadó abban, ahogyan Alice szét-rúgja a zombik seggét. És őszintén remélem, hogy ha kitör egy ilyen járvány, akkor csak fele ilyen állatul fogok majd kinézni, mint ő, amikor pörgőrúgással nyom pofán egy zombit!

Nevetve szedte össze az üres tányérokat és a konyhába vitte mindet. Teli pohár tejjel tért vissza, és hozott nekem is egy másik Pepsit.

– Kösz! – mondtam.

Leült, és ahogy a súlya alatt a kanapé besüppedt egy kicsit, valamivel közelebb csúsztam hozzá.

– Azért élek, hogy téged szolgáljalak!

Elvigyorodtam.

Az első film nagy része azzal telt, hogy amolyan mi-a-fene-volt-ez pillanatokot kerestünk és szedtünk ízekre, hangosan nevetve a saját túlzó és kritikusan ostoba megjegyzéseinken. Aztán éppen abban a pillanatban, amikor Alice valami kőkeményet készült csinálni Raine-nel, megszólalt a telefonom. Azt hittem, hogy Jacob vagy Brittany lesz az, akik máris halálra unják magukat otthon, ezért előrehajoltam, hogy felvegyem. Rossz érzések törtek rám, amikor megláttam a képernyőn az ISMERETLEN SZÁM feliratot. Gyorsan a hangpostára irányítottam a hívást.

– Nem veszed fel? – kérdezte Cam, és felvonta a szemöldökét. Megráztam a fejem úgy, hogy közben észrevétlenül kikapcsoltam a telefont, majd képernyővel lefordítva visszatettem az asztalra.

– Szerintem udvariatlan dolog felvenni, ha társasága van az embernek.

– Én nem bánám.

Visszaültem, harapdálni kezdtem a hüvelykujjam körmét, és próbáltam a filmre koncentrálni. Igazából azonban már annyira nem voltam képes követni az eseményeket, hogy csak akkor vettem észre, hogy vége van, amikor Cam felállt, hogy betegye a következő részt.

Azt mondogattam magamban, hogy nem szabad törődniem se a telefonnal, se az ez után elkerülhetetlenül megérkező üzenettel. Az első hívás óta mindegyiket olvasatlanul töröltem. Megint eszembe jutott, hogy talán okosabb lenne elmenni az üzletbe és megváltoztatni a telefonszámomat, de akkor mintegy beismer-ném, hogy ez a seggfej győzött. Még mindig elképzelni sem

tudtam, ki lehet az. Blaine biztosan nem, de persze honnan tudhatnám? Bárki legyen is, úgy döntöttem, úgy fogok bánni vele, mint bármelyik trollal az interneten. Nem etetem.

Cam ujjai hirtelen a csuklómra kulcsolódtak. Meglepetten fordultam felé. Már nem a filmet nézte, hanem engem.

– Mi van? – kérdeztem, és a tekintetem a csuklómra vándorolt, amit most már teljesen körbefontak az ujjai.

– Vagy tíz perce rágod a körmödöt.

Ilyen régóta? Na, jó, ez gusztustalan.

Leengedtem a karomat, ő pedig a kezemet a combomra helyezte, de nem engedett el.

– Mi baj van?

– Semmi – válaszoltam. – Nézem a filmet.

– Szerintem pedig egyáltalán nem nézed a filmet. – A tekintetünk összeakadt, és a szívem kihagyott egy ütemet. – Mi folyik itt?

Elhúztam a kezemet.

– Nem folyik semmi. Nézem a filmet.

– Aha, persze! – morogta, de nem feszegette tovább a témát.

Most már kevesebbet dumáltunk és hamarosan éreztem, hogy elnehezülnek a szempilláim. Mintha minden pislogás hosszabbra nyúlt volna. Cam mocorgott mellettem, én pedig egyre mélyebbre süllyedtem a kanapé párnái közé, ezzel egy időben pedig egyre közelebb hozzá. Az oldalam hirtelen az övének simult, és eszembe jutott, hogy talán okosabb volna elhúzódní tőle, de olyan finom meleg volt a teste, és olyan kényelmes volt így feküdni! Túlságosan lusta voltam ahhoz, hogy megtegyem, és úgy tűnt, neki sincs ellenére a dolog, mert ha nem akarta volna, biztosan eltol magától, vagy ő ül távolabb.

Biztosan elbóbiskolhattam a második film alatt, mert amikor kinyitottam a szemem, először azt hittem, hogy valaki az oldalára fordította a tévét. Csak lassan jöttem rá, hogy nem a tévé,

hanem én fordultam el – és *ó szentséges Jézus!* –, pont ott kötöttem ki, ahol nagyon nem kellett volna.

Az oldalamon feküdtem, betakarózva, és a fejem Cam ölében nyugodott.

Pontosabban a combján.

A lélegzetem elakadt, és a szívem kihagyott egy ütemet. A csípőmön valami súlyt éreztem, aminek így érzésre olyan alakja volt, mint egy kéznek – Cam kezének! Ő is alszik? Jaj, istenem, ez hogyan történhetett meg? Elaludtam, és most szegény Cam nem is tud megmozdulni miattam!

Jól van, két lehetőségem maradt. Vagy legurulok az ágyról, és eszement módjára a hálósobába menekülök, vagy megpróbálok úgy viselkedni, ahogy egy felnőttöz illik, és megnézem, hogy vajon ő is alszik-e.

Meglepő módon az utóbbit választottam, így óvatosan hanyatt fordultam. És ez volt a lehető legszörnyűbb megoldás, mert amint megmozdultam, a csípőmön nyugvó kéz is elmozdult, és most már a hasam aljára került.

Ó, édes istenem...!

A keze a köldököm alatt nyugodott, úgy, hogy az ujjai elérték a jóganadrágom gumiját. Nagyon, de nagyon közel volt azokhoz a bizonyos, többnyire felfedezetlen területekhez. A mellkasomra mintha egy jégtömb nehezedett volna, de lejjebb, sokkal lejjebb valami egészen más érzésem támadt. A hasamból bizsergés indult ki, majd meleg rezgésekkel, hullámokban árasztotta el az egész alsótestemet. Hogyan lehetséges, hogy az ember egyszerre érez fagyos hideget és perzselő forróságot?

Cam hüvelykujja megmozdult, és én az alsó ajkamba haraptam. Biztos, hogy csak véletlen, vagy önkéntelen kis rándulás volt a dolog. Aztán a hüvelykujj megint megmozdult, és ez alkalommal lassú, lusta köröket kezdett rajzolgatni a köldököm alá. Basszus! A pulzusom felgyorsult, és a melegség egyre jobban

elárasztott. A hüvelykujja egyre csak mozgott, és még vagy fél percig ment ez, amíg már nem tudtam tovább elviselni. Néhány testrészembe olyan fájdalom költözött, ami teljességgel ismeretlen és igazságtalan volt, és aminek nem lett volna szabad oda költöznie.

Pedig megtette.

Mély levegőt vettem, de így sem sikerült ellazítani az izmaidat, vagy csökkenteni a bensőmben támadó feszültséget. Tudtam, ha lenézek, látni fogom, amint a mellbimbóim meredeznek. Éreztem, ahogyan a melltartómhoz dörzsölődnek. Kétségbeesetten szerettem volna olyan lány lenni, aki képes felnőttként kezelni ezt a helyzetet, olyan lány, akire Cam valójában vár, és amilyeneknek a társaságához hozzászokott.

De én nem ilyen voltam.

Hátrabillentettem a fejem, és a szemébe néztem.

A fejét oldalra fordítva a kanapé háttámlájának döntötte, így nem láttam a szemét. Az állkapcsa alatt halvány fekete árnyék vonala jelent meg, az arcára pedig alig észrevehető mosoly ült ki. A rohadék!

– Cam?

Kinyitotta az egyik szemét.

– Avery?

– Te nem alszol.

– De te aludtál – felemelte a fejét, és jobbra-balra forgatva a nyakát próbálta elúzni a zsibbadtságot. – És én is aludtam egy kicsit.

A keze pedig még mindig ott volt a hasam alján. Most már sokkal nehezebbnek éreztem, mint korábban. Lényem egy része szerette volna azt mondani neki, hogy azonnal vegye le rólam a kezét, de végül nem ezek a szavak jöttek ki a számon.

– Ne haragudj, hogy elaludtam rajtad!

– Nem haragszom.

Idegesen megnyaltam az ajkamat, és mivel fogalmam sem volt, mit kellene mondanom, inkább azt kérdeztem, hogy mennyi az idő.

A tekintete az ajkamra tapadt, mire az egész testem megfeszült. De közben egyáltalán nem volt kellemetlen, hogy néz.

– Éjfél múlt – felelte.

A szívem hevesen vert.

– Honnan tudod, ha még csak rá sem néztél az órára?

– Szoktam tudni az ilyesmit.

– Tényleg?

– Aha.

– Micsoda csodálatos képesség! – A kezem ökölbe szorult a combom mellett. – Mikor kell reggel elindulnod?

– Miért, hiányozni fogok?

Elhúztam a számat.

– Nem ezért kérdeztem. Csak kíváncsi voltam.

– Azt mondtam a szüleimnek, hogy ebédre otthon vagyok – kifésült az arcomból néhány tincset, és ez után sem vette el a kezét. – Vagyis valamikor nyolc és kilenc között kell elindulnom.

– Az jó korán van.

– Igen – megint megsimogatta a hajamat, és annak ellenére, hogy tudtam, mekkora hülyeséget csinálok, lehunytam a szemem, és csak élveztem a helyzetet. – De annyira nem lesz hosszú az út.

– És csak vasárnap este fogsz visszajönni?

– Pontosan – mormogta, és éreztem, hogy a mellkasa megemelkedik, ahogy nagyot sóhajt. – Biztos vagy benne, hogy nem fogok hiányozni majd egy kicsit?

Az ajkam kis mosolyra húzódott.

– Kész kikapcsolódás lesz, hidd el!

Kuncogott.

- Jaj, ez azért fáj!
- Tényleg?
- Szerencsére tudom, hogy nem igaz.
- Tudod?

– Aha – megint megmozdult a keze és éreztem, ahogyan az ujjai hegyével végigsimít az arcomon. A szemem azonnal felpattant. Mosolyogva nézett, de most nem volt annyira széles ez a mosoly, hogy láthatóvá tegye a gödröcskéit. – Pontosan tudom, hogy nagyon fogok hiányozni neked, ahogyan azt is, hogy soha nem vallanád be.

Erre nem mondtam semmit, mert próbáltam nem gondolni arra, hogy mit fogok csinálni a következő négy napban. Közben az ujjai elindultak, végigrajzolva az arcom vonalát, és az agyam hirtelen kiürült. Az ujjak végighaladtak az állkapcsomon, és csak az államnál állapodtak meg. Ahogyan az alsó ajkam közelében simogatott, halkán felsóhajtottam.

Oldalra billentette a fejét.

– Nekem hiányozni fogsz.

Az ajkaim szétváltak.

– Tényleg?

– Igen.

Megint lehunytam a szemem, mert attól tartottam, hogy mindjárt elkezdek bőgni. Nem értettem, miért volt rám annyira nagy hatással ez a három szó, de nem akartam, hogy elmenjen, és amikor erre gondoltam, csak még jobban égett a szemem.

Percek teltek el, és a szobában a tévé halk zúgása volt az egyetlen zaj. Körülrajzolta az alsó ajkamat, és bár soha nem ért hozzá, egy kicsit mindig közelebb jutott. Azon töprengtem, hogy hozzá fog-e már érni végre, és hogy egyáltalán szeretném-e hogy megtegye.

Talán igen.

– Tudod, hogy beszélsz álmodban? – szólalt meg.

A szemem azonnal felpattant. Csessze meg az ajaksimogatását!

– Tényleg?

Bólintott.

Jaj, istenem! A gyomrom azonnal görcsbe rándult.

– Ügye most csak szívatsz? Mert istenemre mondom, hogy ha megtudom, hogy szívatsz, nagyon megbánod!

– Az igazat mondom, szivi.

Felültem, és leráztam magamról mind a két kezét, majd szembefordultam vele. A szívem most már egészen más okból vert mindennél hevesebben.

– Mit mondtam?

– Tulajdonképpen semmit.

– Tényleg?

Előrehajolt és a kezével megdörzsölte az arcát.

– Csak motyogtál, meg ilyesmi. Nem igazán értettem – felnézett rám. – De azért aranyos volt.

A szívverésem lelassult egy kicsit, és a mellkasomra nehezedő nyomás is mintha enyhült volna. Csak az isten tudja, mi mindent mondhattam volna el álmomban. Az órára pillantottam, és láttam, hogy hajnali három is elmúlt már.

– Hú, basszus! Tudtad, hogy nagyon vacak a különleges képességed?

Cam megrántotta a vállát és előrébb csúszott.

– Asszem, jobb lesz, ha indulok.

Kinyitottam a számat, de a következő pillanatban már be is csuktam. Mégis mit mondtam volna? Hogy maradjon? Hogy mi volna, ha itt aludna a kanapémon? Nagy ötlet lenne! Őszintén kételkedtem abban, hogy Camet érdekelné egy ilyen, szigorúan tizenkét éven aluliaknak ajánlott buli.

– Vezess óvatosan hazafelé! – mondtam végül.

Felállt, én pedig a kanapéra meredtem, oda, ahol az előbb még ült.

– Óvatos leszek.

Azután lehajolt, és olyan gyorsan, hogy még észbe sem kaphattam, megcsókolta a homlokomat.

– Jó éjt, Avery!

Lehunytam a szemem, és a kezem megint ökölbe szorult.

– Jó éjt. Cam! – Sikerült eljutnia egészen az ajtóig, mire észbe kaptam. Felugrottam és a kanapé háttámláját markolva utána szóltam.

– Cam?

Megállt.

– Igen?

Mély lélegzetet vettem, és végül csak sikerült kipréselnem magamból a szavakat.

– Ma este nagyon jól éreztem magam.

Egy pillanatig csak nézett rám, azután elmosolyodott. Az arca bal oldalán megjelent a kis gödröcske, és ettől nekem is mosolyognom kellett.

– Tudom.

12. FEJEZET

A TÖRIKÖNYVET AZ ÁGYAM SZELÉRE DOBTAM, hanyatt dőltem, és a két kezemet erősen a szememre szorítottam. Még csak csütörtök délután volt, de máris úgy éreztem, hogy nem férek a bőrömbe.

Talán neki kellene állnom takarítani.

Ásítás.

A telefonom csipogott az éjjeliszekrényen, odafordultam és felvettem. Csak fél szemmel mertem odasandítani, félve attól, amit majd a kijelzőn látok. Mintha ettől kevésbé lenne szar érzés, ha esetleg az én kedves kis seggfejem üzent már megint.

De nem ő volt.

Felültem, és megnyitottam a Camtól érkezett üzenetet. Csak egy szóból állt az egész, én mégis úgy vigyorogtam, mint akinek nincs ki a négy kereke.

Hiányzom?

Azonnal válaszoltam.

nM.

A válasz sem váratott magára sokáig.

Ha te lennél Pinokkió, az orrod keresztülérne az államhatáron.

Keresztsbe tettem a lábamat, és hátradőltem.

Pinokkió? Na látod, ez a te szinted.

Haha. Most megsértettél! Nagyon!

Azt hittem, nincsenek érzelmeid.

Hazudtam. Veled kapcs. rengeteg érzelmem van. És mielőtt válaszolhattam volna, érkezett egy újabb üzenet. *Ha én hazudok, rajtam vmi más nő mg.*

Hangosan felnevettem.
Kösz, h ezt megosztottad velem.
Szívesen. Jó, ha az ember tudja az ilyesmit.
Ezt megtarthattad volna magadnak. Az ajkamba haraptam,
majd megkérdeztem: *Sikerült hazaérned?*
Eltelt néhány perc, és én csak meredtem a kijelzőre.
Aha. A család teljesen odáig vn. Tanulhatnál tőlük.
Elég figyelmet kapsz tőlük helyettem is.
De nkm nagy szükségleteim vannak.
Na, ezt sejtettem!
Megint eltelt néhány perc.
Mit csinálsz?
Hanyatt feküdtem, és keresztbe vettem a lábamat.
Olvasok.
Kocka.
Barom.
Fogadjunk, h hiányzom!
A vigyorem olyan szélesre húzódott, mint az arcom.
Fogadjunk, h most jobb dolgod is vn, mint erre gondolni.
nM. Majd néhány másodperccel később, Te ki vagy??? Ösz-
szevontam a szemöldökömet és felültem. Aztán jött a magyará-
zat is. *Bocs, de a húgom ellopta a telómat.*
Megnyugodtam.
Klassz csajnak tűnik.
*Az. Néha. Nagyobb szükségletei vannak, mint nekem. Men-
nem kell.*
Visszaírtam, hogy később még beszélgetünk.
Valahogy sikerült eltöltenem a délutánom maradékát is, és ki-
lenc órára már azon töprengtem, hogy talán jó volna bevenni
valamit, mert így soha nem fogok tudni elaludni. Hallottam,
hogy a nappaliban megint megszólal a telefonom. A fogkefém
a kagylóba dobtam, és észvesztve rohantam a nappaliba.

Randizol velem?

Felnevettem, de mivel elfelejtettem, hogy a szám tele van fogkrémmel, fehér habos nyál csorgott végig az államon és a ruhámon is.

– Jézusom, de béna vagyok!

Letakarítottam magam, majd válaszoltam az üzenetre.

Ha SMS-ben hívsz randira, az uaz, mintha személyesen tenéd.

Gondoltam, megér egy misét. Mit csinálsz? En éppen elpüfölöm apát pókerben.

Elképzeltem Camet a családjával, és elmosolyodtam.

Éppen lefeküdni készülök.

Szeretnék ott lenni.

A szemem elkerekedett. Hogy mi?

Várj csak, akkor most meztelen vgy?

Nem!!! – írtam vissza. Perverz.

Basszus. Na, mindegy, akkor a fantáziámra hagyatkozom.

Többet nem is remélhetsz.

Meglátjuk.

Csak szeretném.

Ezt elengedem a fülem mellett. Jó, most már mennem kell. Apa bekeményített.

Jó éjt, Cam!

Jó éjt, Avery!

Még túlságosan sokáig tartottam a kezemben a telefont, és aztán a hálóba is magammal vittem. Az utóbbi időben hozzá szoktam ahhoz, hogy éjszakára lenémítom, mert soha nem lehetett tudni, hogy mikor kapok megint üzenetet arról a bizonyos ismeretlen számról. Aznap éjjel viszont nem némítottam le.

Mert soha nem lehet tudni.

A vasárnap reggel kicsit üresebb volt a szokottnál most, hogy Cam nem kopogott át azzal a béna kis serpenyővel, meg valami sütivel, és készített nekem tojást. Korán keltem, mintha csak valami belső óra arra számított volna, hogy hamarosan mégis betoppan. Persze erre nem került sor. Egész szombaton nem üzent egyszer sem. Gondoltam, biztosan a családjával, meg az ottani haverjaival lóg.

Próbáltam rávenni magam, hogy ne hiányozzon, hiszen ő csak egy barát! És annak ellenére, hogy jó lett volna, ha Jacob és Brit a közelemben vannak, azért ők nem *úgy* hiányoztak, mint Cam.

Levettem a polcról egy doboz gabonapelyhet, és undorodva húztam el a számat. Most tényleg nagyon jólesne az áfonyás muffin! Elkedvetlenül reggeliztem meg, és éppen végeztem a mosogatással, amikor megszólalt a telefon.

A nappaliba rohantam, de azonnal megtorpantam, amikor megláttam, hogy ki hív.

Anya.

Óóóó basszus!

A telefon csak csörgött, amíg én azon tépelődtem, hogy vajon felvegyem-e, vagy dobjam ki az ablakon. Persze kénytelen voltam felvenni. Anya és apa *soha* nem telefonált, éppen ezért biztos, hogy ez most valami nagyon fontos volt. A homlokomat ráncolva szóltam bele.

– Halló?

– Avery.

Az ismerős hang – Mrs. Morgansten művelt, kimért, ijesztően személytelen, és rideg hangja. Lenyeltem egy sor rettenetes káromkodást, ami biztosan beleégett volna a tökéletes fülébe.

- Szia, anya!
- Milyen Nyugat-Virginia?

Olyan hangon mondta azt, hogy „Nyugat-Virginia”, mintha valami nemi betegség neve volna. A szememet forgattam. A szüleim hajlamosak voltak néha elfelejtkezni arról, hogy ők honnan származtak.

- Nagyon jó. Korán keltél!

– Vasárnap van. Theo ragaszkodott hozzá, hogy apáddal és velem együtt reggelizzen a klubban. Különb. biztosan nem keltem volna fel ilyenkor.

Theo? Lerogytam a kanapéra, és a szám tátva maradt. Az isten szerelmére, Theo *Blaine* apja. A szüleim olyan... személtládák.

- Avery, ott vagy? – Türelmetlenség csendült a hangjából.

– Igen. Itt vagyok – Megfógtam egy párnát, és az ölembe gyömöszöltem. – Ti tényleg együtt kajáltok Mr. Fitzgeraldtal?

- Igen.

És több szót nem is volt hajlandó erre vesztegetni. Igen. Mintha az egész semmi különös nem lett volna. Fitzgeraldék lefizették Morganstenéket, engem hazug ribancnak bélyegeztek, de egyébként minden szép és jó, mert még így is együtt reggelizhettek.

– Hogy megy a sulis? – kérdezte, de a hangján hallatszott, hogy máris untatja a dolog. Közben biztosan a legújabb kozmetikai eljárásokat böngészi a neten. – Avery?

A rohadt életbe!

– A sulis nagyon klassz. Nyugat-Virginia nagyon klassz. Minden nagyon klassz.

– Ne merészelj velem ilyen hangon beszélni, kisasszony! Azok után, amiken miattad keresztül kellett mennünk...!

– Azok után, amiken *nektek* kellett miattam keresztülmenetek? – Biztosan egy alternatív univerzumban élek!

– És amiken még mindig nap mint nap keresztül kell mennünk – folytatta, mintha egyetlen szót sem szóltam volna. – Az ország másik végébe menekülsz valami ismeretlen kis egyetemre *Nyugat-Virginiában*, ahelyett, hogy...

– Semmi baj nincs sem ezzel az iskolával, sem Nyugat-Virginiával, anya! Te Ohióban születted. Az miben különbözött...?

– Ez olyasmi, amit próbálok elfelejteni. – A sóhajtása egy született drámakirálynőé volt. – És ezzel el is érkezünk ahhoz, hogy miért hívtalak fel!

Hála istennek, a Kisjézusnak és a Szentléleknek!

– Haza kell jönnöd!

– Tessék? – A párnát a mellkasomhoz szorítottam.

Felsóhajtott.

– Most már elég ebből a játékból! Azonnal haza kell jönnöd, Avery! Azzal, hogy ilyen gyerekes módon hátat fordítottál nekünk, elérted, amit akartál.

– Gyerekes módon? Anya, én gyűlölöm azt a helyet...

– És ki a felelős azért, hogy így érzel, Avery? – A hangjából most már kezdett eltűnni a nyugodt önuralom.

Tátva maradt a szám a döbbenettől. Persze nem ez volt az első alkalom, hogy valami ilyesmit mondott. Nagyon nem. Viszont még mindig úgy éreztem, mintha gyomorszájon vágta volna. Csak néztem ki az ablakon, és lassan ingattam a fejem.

– Mi csak a legjobbat akarjuk neked – kezdte megint, a hangjában végtelen nyugalommal, és azzal a mondattal, aminél híggabb fost el sem tudtam volna képzelni. – Mindig is csak ezt akartuk, hogy neked jó legyen, és hogy hazagyere.

Nevetni akartam, de a torkomra forrt minden hang. Hogy az én érdekem lenne hazamenni? Ez teljesen megőrült? Ha még sokáig tart ez a beszélgetés, én biztosan megzakkanok!

– Történtek itt bizonyos dolgok – tette hozzá, majd megköszörülte a torkát. – Szóval tényleg haza kell jönnöd!

Hányszor történt meg, hogy azt tettem, amit ők akartak? Túl sok alkalommal. Most azonban nem adhatom be a derekamat. Most visszamenni olyan volna, mintha a húsdarálóba dugnám a fejem, aztán csodálkozva kérdezném, hogy ez miért fáj. Mély lélegzetet vettem, majd kinyitottam a szememet.

– Nem.

– Tessék? – anyám hangja sikoltásba ment át.

– Azt mondtam, nem. Nem megyek haza, anya!

– Avery Samantha Morgansten...

– Most már mennem kell. Csodás volt beszélgetni veled, anya! Szia! – és mielőtt bármi egyebet mondhatott volna, kinyomtam a telefont. A készüléket a dohányzóasztalra tettem és vártam.

Eltelt előbb egy perc, majd kettő, majd öt. Végül megkönnyebbülten felsóhajtottam, és a kanapéra dőltem. A fejemet ráztam, és konkrétan képtelen voltam elhinni, hogy az iménti beszélgetés megtörtént. Az anyámnak teljesen elment az esze! Lehunytam a szememet, és a halántékomat kezdtém dörzsölni. Mi jobb történhetne egy vasárnap reggelen?

A hirtelen felhangzó kopogásra ijedten rezzentem össze.

Felugrottam, és gyorsan megkerültem a kanapét. Vajon ki lehet az? Ahhoz még túlságosan korán volt, hogy a barátaim visszatérhettek volna. Ráadásul kilenc óra sem volt, ami még egy sorozatgyilkosnak is túl korai.

Lábujjhegyre álltam és kikukucskáltam a kémlelőnyíláson.

– Ez nem lehet igaz! – A szívem többször egymás után kiugrott a mellkasomból, én pedig feltéptem az ajtót. – Cam?

Megfordult, ajkán ferde mosoly. A kezében barna papírzacskó, benne mindenféle kajával.

– Szóval az történt, hogy valamiért felkeltem olyan hajnali négy óra körül, és arra gondoltam, hogy mennyire kívánom a tojást. És ha veled ehetem reggelire, az sokkal jobb, mintha a húgommal vagy apával tenném. Ráadásul anya sütőtökös kenyeret sütött. Én pedig tudom, mennyire odavagy a sütőtökös kenyérért.

Meg sem tudtam szólalni, egyszerűen csak félreálltam az ajtóból és figyeltem, ahogyan bemegy a konyhába, kezében a zacskóval. A torkom égett, az ajkam pedig valami furcsa módon reszketni kezdett.

Valahol mélyen, a mellkasomban hirtelen kioldódott egy nagy görcs. Az agyam kikapcsolt. Nem csuktam be a bejárati ajtót, és azt sem fogtam fel, hogy a hideg levegő a meztelen bokámat nyaldossa. Előrerohantam, néhány lépéssel leküzdve az előszoba és a konyha közötti távolságot. Cam éppen csak megfordult, amikor én már a nyakában voltam.

Elkapott, majd hátratántorodott, és a karomnál és a derekamnál fogva magához szorított. A fejemet a mellkasába temettem, lehunytam a szememet, és éreztem, hogy a szívem vadul ver.

– Nagyon hiányoztál!

13. FEJEZET

ÖSSZEHÚZVA MAGAMON A KAPUCNIS PULÓVEREMET reszkettem, miközben a hideg szél, a Whitehall és a Knutti között végigsöpörve, megtépázta a fejünk felett a fák barna és sárga leveleit. Amiket letépett az ágakról, most spirálban lebegve hulltak alá, csatlakozva a máris vastag avarszőnyeghez.

Brit mélyen beleszívott a cigijébe, és lassan kifújta a füstöt.

– Szóval, ha Jimmie legközelebb, késő este rám csörög, hogy ugorjak át egy kis hancúrozásra, és én át is megyek hozzá, akkor mit fogsz csinálni?

Egyik lábamról a másikra álltam.

– Puncin bokszollak?

– Pontosan! – Beleszívott még egyet, majd elnyomta a cigit.

– Istenem, miért kell a csajoknak ennyire hülyének lenniük?

Vele együtt indultam el, és szorosán átöleltem.

– Nagyon jó kérdés.

– Úgy értem, pontosan tudom, hogy nem akar semmi komolyabbat, hogy csak dugni akar, és hogy ilyenkor általában egy kicsit részeg is. Ennek ellenére minden alkalommal átmelegyek hozzá. Hát teljesen hülye vagyok én?

– Miért, te szeretnél vele valami komolyabbat?

A kötött sapkáját a fülére húzta, és csücsörítve gondolkodott.

– Tudod, igazából magam sem tudom!

Összevontam a szemöldökömet.

– Akkor miért esik olyan rosszul?

– Mert neki mindennél jobban akarnia kellene, hogy rendszeren járjak vele! Hiszen én olyan istenverte jó nő vagyok!

Sikerült visszafojtanom feltörő nevetésemet, és azt mondtam neki:

– Tényleg az vagy!

Brit elmosolyodott. Mindössze néhány alkalommal találkoztam Jimmie-vel az egyetemen. Annyira nem tűnt gázosnak a srác, de biztos voltam benne, hogy Brit sokkal jobbat érdemelne egy olyan pasinál, aki csak akkor hívja fel, ha be van rúgva. Ezt neki is megmondtam.

– És ezért vagyunk barátnők – felelte, a karját még szorosabban az enyémbé fonva. – Apám, mi történt az ősszel? Olyan, mintha a tél valahonnan a semmiből ránk rontott volna, és adott volna egy nagy sallert!

– Aha, igen. – Reszketve álltam meg a kereszteződésnél. – Már előre sajnálom szerencsétlen jelmezes kölyköket, akik holnap elindulnak édességet gyűjteni. Be fog fagyni a fenekük!

– Bekaphatják! – Mondta, mire elvigyorodtam. – Én angyalnak fogok beöltözni... kurvás angyalnak!

– Mi másnak?

– Vagyis gyakorlatilag fehérnemű lesz rajtam, semmi más. A mellbimbóim valószínűleg lefagynak, és egyszerűen a földre pottyannak majd. Erről jut eszembe, nehogy azt hidd, hogy nem tűnt fel, mennyire kerülöd ezt az egész bulitémát!

Fogalmam sem volt, milyen vargabetűvel sikerült eljutnia a lefagyó mellbimbótól idáig.

A tanulmányi iroda előtt maga felé fordított, és dühös pillanattal mert végig.

– Mindenképpen el kell jönnöd! Mindenki ott lesz.

Elfordultam, és azt figyeltem, ahogyan egy egyetemi rendőr egy balszerencsés srácnak segít kinyitni a kocsija ajtaját.

– Nem is tudom. Annyira nem bírom a halloweeni bulikat.

– Te semmilyen bulit nem bírsz! Ugyan már, mindenképpen el kell jönnöd! Szükségem lesz rád. Ott lesz Jimmie is, és nem lesz senki más, aki puncin bokszolhatna!

Felnevettem.

– Szerintem Jacob boldogan kiségitene!

– Az nem ugyanaz! Ő ezt nem értheti, és mindig a lehető legszarabb tanácsot adja. Valószínűleg azt mondaná nekem, hogy persze, feküdjek csak le vele – tiltakozott, és el kellett ismernem, hogy ez valószínűleg igaz. – Mindenképpen jönnöd kell! Kérlek! Kérlek szépen!

Éreztem, hogy az elhatározásom, miszerint én erre a bulira semmiképpen nem fogok elmenni, lassan kezd elpárologni. Jacob egész héten csak erről beszélt. Előző este, miután már majdnem végeztünk a házi feladatunkkal, és mielőtt randira hívtott volna, Cam is megjegyezte, hogy az egyik haverja, Jase bulit rendez. Jase egy évvel fiatalabb volt Camnél, és elég magas rangja volt az egyik diáklklubban, aminek a nevére már nem is emlékeztem. Már láttam őket együtt néhány alkalommal, de még soha nem beszélgettem vele. Nem mintha ez bármit is jelentett volna, mert már a buli gondolatára is mintha fekély kezdett volna kialakulni a gyomromban.

– Ide most mindenképpen be kell mennem, mert el kell intéz-nem valamit a következő szemeszter idióta órarendjével kapcsolatban.

Britnek különösen nagy gondot okozott, hogy felvegyen minden órát, amit szeretett volna. Én ezzel szemben hihetetlen szerencsével, könnyen felvettem mindent, amit akartam.

– Nyavalyogni fogsz?

– Lehet – mondta, és gyorsan megölelt. – Kösz, hogy elkísértél.

– Semmi gond. – Aznap már nem volt több órám, úgyhogy igazából egyébként sem volt semmi más dolgom.

Elindult felfelé a széles lépcsőn, de aztán megtorpant, és hátrafordult.

– Gondolkodj el ezen a bulin! Légy szíves! Ott kell lenned, nemcsak miattam, hanem azért, hogy te is jól érezd magad végre! Hogy lazíthass. Jó?

Mély levegőt vettem.

– Majd meggondolom.

– Tényleg? – kérdezte, és amikor bólintottam, még hozzátette: – Megígéred?

– Megígérem.

Brit elindult az épületbe, én pedig hazafelé, és azon töprengtem, hogy talán vennem kellene valami emésztéssegítő gyógyszert. Úgy éreztem, hamarosan nagy szükségem lesz rá.

Akadtak pillanatok az életemben, amikor tisztában voltam vele, hogy nem úgy látom a világot, ahogyan kellene. És ez a tudat nem tette sokkal könnyebbé a helyzetemet. Egy esetleges halloweeni buli miatt még nem kellett volna ott ülnöm a nagy rattan fotelemben, egyik kezemben egy levél emésztéssegítővel, a másikban pedig egy doboz Ben & Jerry's Rocky Road csokidarabokkal alaposan telepakolt jégkrémmel.

Pontosabban egy *maradék, fél doboz* jégkrémmel.

Úgy éreztem, ha ez így megy tovább, előbb-utóbb tényleg én leszek a környék buggyant, macskás nénije. Már csak macska kellett.

Nem sokkal az után, hogy eljöttem az egyetemről, Cam küldött egy üzit a bulival kapcsolatban. Szerette volna, ha elmegyek. Brit is azt szerette volna. Jacob is. És én is akartam menni, de...

Felnyögtem, visszatettem a fedelet a jégkrém dobozára, és felálltam. Tizenkilenc éves voltam. Egyedül éltem. Anyát elhajtottam a fenébe, a következő pillanatban pedig Cam nyakába ugrottam, és azt mondtam neki, hogy nagyon hiányzott. Nem lenne olyan nagy kaland elmenni vele ebbe a buliba! Már éppen ideje volna annak, hogy végre ilyesmiket kezdjek csinálni, mert ha most nem teszem, akkor mégis mikor fogom? Talán soha.

Eltettem a jégkrémet, majd elővettem a konyhai pult alól a szórófejes flakont. Mindent alaposan befújtam tisztítószerezrel, majd vad elszántsággal takarítani kezdtem. Meg tudom csinálni!

A szívem nagyot dobbant, a gyomrom pedig mintha egy métert zuhant volna.

Nem lehet ez annyira nehéz!

Ahogy a sütő mellett a pultot takarítottam, a fény megvilant az ezüst karkötőmön, magára vonva a figyelmemet. Megmerevedtem, és képtelen voltam elfordítani a tekintetemet erről az ékszerről, ami életem elválaszthatatlan részévé vált. Letettem az üveget és a rongyot, majd levettem a karkötőt. Felfelé fordítottam a csuklóm belső oldalát, és rávettem magam, hogy a sebhelyre nézzek. Nagyon szégyelltem magam emiatt, és minden tőlem telhetőt megtettem, hogy elrejtthessem. De mégis miért? Hogy aztán ne mozduljak ki itthonról, ne legyenek barátaim, és úgy általában a világ legnagyobb lúzerének érezzem magam? Persze mindig lesznek olyan dolgok, amikről nem is álmodhatok, vagy amikről tudom, hogy kényelmetlenül érintenek majd, de az, hogy elmenjek egy rohadt buliba? Tényleg annyira megnyomorítottak az öt éve történtek, hogy még erre sem vagyok képes?

Visszavettem a karkötőmet, és a fejemet a pultnak támasztottam.

Meg kell tennem! Szükségem van rá, hogy megtegyem! Vagy legalább arra, hogy megpróbáljam. A szívem kétségbeesetten

vad dobolásba kezdett, ahogy ellöktem magam a pultról, és a nappaliba mentem. Előbányásztam a táskából a telefonomat, és mielőtt átgondolhattam volna, hogy pontosan mit művelek, megnyitottam Cam üzenetét, majd válaszként annyit írtam, hogy *Oké*.

Mindössze néhány másodperc telt el, amikor megérkezett a válasz is. *Jövök*.

– Jövök? Ez meg mi a...?

Kopogtatás.

Nagyot sóhajtottam, a telefont a kanapéra hajítottam, majd elindultam az ajtó felé.

– Átjönöd azért nem kellett volna!

Cam cseppet sem zavartatva magát belépett, és megfordította a sapkáját.

– Persze, érezd magad otthon! – jegyeztem meg.

Megállt a konyha ajtajában, és összevonta a szemöldökét.

– Miért van itt mindenek Clorox szaga?

– Takarítottam.

Csodálkozó tekintet.

– Az egész konyhát – mondtam félénken. – Tudod, ha csak simán válaszolsz az SMS-re, akkor megspóroltál volna magadnak egy utat hozzám.

Hosszét ideig csak nézett a szemembe, majd leült a kanapéra.

– Kellene egy kis mozgás.

– Na persze!

Megütögette a kanapét maga mellett.

– Gyere, és ülj le!

Csak néztem rá. Motyogtam valamit, azután átléptem a kinyújtott lábát, és leültem.

– Jól van, leültem.

Éreztem, hogy a tekintete az ajkaimra tapad. Az arcomat elöntötte a forróság, az ő szája pedig mosolyra húzódott.

– Azt írtad az SMS-ben, hogy oké. Én viszont két dolgot kérdeztem ma tőled, és csak kíváncsi lettem volna, hogy ezek közül melyik az, amibe végre beleegyeztél.

Felhúztam a lábamat a mellkasomhoz, és átöleltem a térdemet.

– A holnap esti halloweeni bulival kapcsolatban kérdeztél.

– Igen – felém nyúlt, és addig húzta a karomat, míg kénytelen voltam elengedni a térdemet. – De kérdeztem valami mást is.

Összeszűkült a szemem.

Az ujját beleakasztotta a farmerem szárának aljába, és a lábamat is elhúzta a mellkasomtól.

– Randira is hívtalak.

– Arra úgyis tudod már a választ.

Most ő hunyorított. Az ajkam megremegett.

– Szóval az oké arra vonatkozott, hogy elmegyek a buliba.

– Okos döntés. Hatalmas lesz, és biztosan nagyon jól érzed majd magad! – Most, hogy már nyilvánvalóan úgy ültem, ahogyan ő szerette volna, kényelmesen hátradőlt. – Mikor vegyelek fel?

Megráztam a fejem.

– A saját kocsimmal megyek.

– Miért? Hiszen ugyanabban az épületben lakunk, és ugyanabba a buliba megyünk!

– Kösz, de inkább a sajátommal megyek.

Egy pillanatig csak nézett.

– Ha nem akarsz velem jönni, legalább abba egyezz bele, hogy Brittany vigyen el!

Motyogtam ugyan valamit azzal kapcsolatban, hogy ebbe bele tudnék egyezni, de természetesen nem ez volt a terv. Ha ugyanis saját kocsiival megyek, akkor jöhetek el, amikor csak akarok, és nekem mindenképpen szükségem volt erre a biztosítókötélre.

- Akkor, szia! – mondta Cam.
Felé fordultam, és csodálkozva néztem rá.
– Szia!
– Randizol velem?
Elmosolyodtam.
– Hallgass már!

Annyira ideges voltam, hogy a telefonom majd' kicsúszott a kezemből, a mellkasomnak feszülő biztonsági öv pedig valahogy túlságosan feszesnek tűnt. Csak ültem a parkolóban, pedig már fél órája el kellett volna indulnom Jase bulijába. Szeretném azt mondani, hogy elegánsan késni akartam, de sajnos nem ez volt a helyzet.

A helyzet az volt, hogy mindössze egy hajsza válaszott el egy kellemes kis pánik rohamtól.

– Szóval nem sikerült semmilyen jelmezt felhajtaniod? – kérdezte Brit, és a háttérből a zene tompa dübörgését, valamint nevetés és beszélgetés zaját hallottam. – Nem olyan nagy ügy! Nagyon sokan vannak, akik nem öltöztek be.

Vagyis a kifogásomat húzhattam le a vécén. Miután előző este beszéltem Cammel, eszembe jutott, hogy talán el kellene szaladnom a boltba és felhajtani valami jelmezt, de aztán rájöttem, hogy ha elkezdek ilyen hihetetlen előkészületeket tenni, az túl sok lesz számomra.

– Úton vagy? – kérdezte Brit. – Mert már nagyon egyedül érzem magam... hé!

Egy pillanattal később Jacob hangja szólalt meg a telefonban.

– Na, mi van csajszi, merre vagy?

Lehunytam a szememet.

– Éppen készülök indulni.

– Azt jól teszed, mert Brit már az idegeimre megy azzal, hogy állandóan rólad kérdezzet! Úgyhogy nagyon gyorsan vonszold ide a segged!

– Jövök már, csak egy kicsit várjatok!

Ledobtam a telefont az anyósülésre, és megragadtam a kormányt. *Meg tudom csinálni!* Ezt mondogattam magamnak, miközben fél szemmel felpillantottam a lakásom ablakába. Felkapcsolva hagytam valamelyik villanyt, és most úgy világított nekem, mint valami vacak világítótorony, ami csalogatva vonz vissza a biztonság és a színtiszta unalom felé.

Tisztában voltam vele, hogy nagyon hülyén viselkedem, de ez még nem segített azon, hogy a szívem kis híján kiugrott a mellkasomból, és közel voltam ahhoz, hogy összehányjam magam. Amit én megéltem, az cseppet sem tekinthető mindennapinak, és ez itt a lényeg. Ugyanakkor nem akartam, hogy éppen ez legyen a normális a számomra.

– Basszus!

Bátornak kell lennem!

Hátramenetbe tettem a kocsit, és kitolattam. Mire végighajtottam az úton, és ráfordultam a 45-ösre, már mind a két karom remegett. Jase háza nem volt olyan nagyon messze az egyetemtől, mindössze néhány kilométerre, egy olyan környéken, ahol több klubház is állt.

Útközben próbáltam arra összpontosítani, hogy minél több csillagkép nevét fel tudjam idézni. Andromeda, Antlia, Apus, Aquarius, Aquila, Ara, Aries, Auriga – most őszintén, kinek a kiváló ötlete volt, hogy éppen így nevezzék el őket? Már a D betűvel kezdődőeknél jártam, amikor észrevettem a rengeteg autót, amelyek teljesen eltorlaszolták az egyik háromemeletes ház kocsibejáróját. Mindenhol ott voltak, az út mellett, az előkertben, és még távolabb, az utcán is. Végül kénytelen voltam

megfordulni, és vagy egy utcával lejjebb, a szemben levő oldalon leparkolni.

Az éjszakai levegő fagyos volt, és egyetlen gyereket sem láttam az utcán. Az ijesztgetésnek és az édességgyűjtésnek vagy egy órája vége lett, és most az úton mindenfelé elpotyogtatott cukorkákat láttam.

Az ablakból vakító fényesség áradt, élénken bevilágítva a verandát. Csak néhány ember volt odakint, és a korlátra támaszkodva beszélgettek. A kezemet mélyen a kapucnis pulcsim zsebébe süllyesztettem, és igyekeztem minél messzebb elkerülni a garázst, ahol valamilyen ivással egybekötött játék zajlott éppen, majd beléptem a bejárati ajtón.

Szentséges isten...!

A ház dugig volt emberekkel. Ott voltak mindenhol, egy csomóban a tévé előtt ülve, csoportokban a kanapén, a padlón és a folyosón is. A szívem felvette a zene lüktetésének ritmusát, és meresztettem a szemem, hátha észreveszem a tömegben azt a bizonyos szexi angyalt. Angyalból mondjuk nagyon sokat láttam – vörösbe öltözött huncut angyalokat, fehérbe öltözött buja angyalokat, és feketébe öltözött, gondolom, gonosz angyalokat.

Hmmm.

Oldalazva mentem el egy lány mellett, aki úgy volt öltözve, mint Dorothy, az *Őz a csodák csodájából* – abból a változatából, amiben Dorothy sztriptíztáncosnőt alakít. Rám mosolygott, én pedig visszamosolyogtam rá. Úgy éreztem, szédülök. Amikor elhaladtam egy asztal mellett, amelyen vad kártyaparti folyt, a játékosok között megláttam Cam szobatársát, Ollie-t is. Annyira belemerült a játékba, hogy észre sem vett. Lábujjhegyre álltam. Annyi ember volt összezsúfolódva, hogy úgy éreztem, mindjárt megfulladok.

A hátam mögül éles sikoltást hallottam, arrafelé fordultam, és a következő pillanatban már a nyakamba vetette magát egy angyal.

– Tényleg eljöttél! – kiáltotta Brit és megölelt. – Szent szar! Nem is gondoltam, hogy tényleg el fogsz jönni! Azt hittem, meggondolod magad!

– Pedig itt vagyok!

Megint megölelt, majd megragadta a kezem.

– Gyere! Jacob kint van a garázsban. És Cam is.

Az amúgy is túlterhelt szívemnek még egy ideig vadul dolgoznia kellett, amíg Brit elrángatott a kártyaasztal mellett. Néhány srác felnézett, de egy pillantásra sem méltattak engem, aki farmerben és pulóverben voltam, viszont a tekintetük azonnal rátapadt arra a fehér kis semmire, amit Brit viselt. Érdeklődés csillant a szemükben. Az egyik srác hátradőlt a székében, és leplezetlenül bámulta. Nem is tudtam volna hibáztatni ezért. Brit szívdöglesztően festett.

– Utat kérünk! – kiáltotta, és egyik kezét a levegőbe emelte. – Tütűút!

A garázsban valamivel frissebb volt a levegő, és a fény nem annyira vakító, így annak ellenére, hogy itt is nagyon sokan voltak, éreztem, hogy valamelyest ellazulnak a nyakizmaid. Brit egy olyan srác felé vezetett, aki lila zakót és régies, fekete keménykalapot viselt.

– Jakey-Jake, odanézz kit találtam! – kiáltotta Brit.

A lila zakós megfordult, és az arcomra őszinte vigyor ült ki, amikor észrevettem a vastag, fekete keretes szemüveget.

– Bruno Mars? – kérdeztem.

– Na, látod, Brit? Vannak, akik felismerik, kinek öltöztem! – Jacob még egy dühös pillantást vetett rá, mielőtt felém fordult volna. Rosszallóan kérdezte: – Te minek öltöztél?

Megvontam a vállam.

– Lusta egyetemistának.

Jacob felnevetett, Brit pedig a söröshordó felé indult.

– Na, és mi van rajtad ez alatt a rettenetes bemcsifelső alatt?

– Mi bajod a bemcsifelsőmmel? – kérdeztem.

Lapos pillantást vetett rám.

– Ha az ember éppen csak felkel, és utána suliba megy, akkor nincsen semmi baj velem. De most buliban vagy – a cipzár felé nyúlt, és azonnal lehúzta. – Leveszed, vagy én vegyem le rólad?

– Komolyan beszél! – szólalt meg Brit, ahogyan a kezében két műanyag pohárral visszatért. – Egyszer rólam is levette a felsőmet, mert fel akarta próbálni, én pedig kénytelen voltam egy szál melltartóban állni egy lányokkal teli helyiségben.

A kulcsomat a farmerzsebembe csúsztattam, és levettem a pulcsimat, majd az egyik közeli kempingszék háttámlájára tettem.

– Most boldog vagy?

Jacob végignézett fekete garbómon, majd csücsörített.

– Hmm... – kicsit felhúzta a pulcsi alját, így láthatóvá vált egy kicsi a hasam alsó részéből. Aztán a kezével összekócolta a hajamat, hogy a tincseim mindenfelé szétálljanak. – Sokkal jobb. Jó feszes tested van. Használd ki, basszus! Most már úgy nézel ki, mint egy szexi és lusta egyetemista.

Elvettem az italt, amit Brit nyomott a kezembe.

– Végeztél velem, vagy akarsz még úgy öltöztetni, mintha a saját, személyes Barbie babád lennék?

– Csajszi, ha te tényleg a Barbie babám lennél, akkor félmeztelenül szaladgálnál a házban!

Felnevettem.

– Akkor jó, hogy nem vagyok az.

Az egyik karját a váltamra tette.

– Nagyon örülök, hogy eljöttél! Tényleg!

– Én is – és amint kimondtam, már *tényleg* boldog voltam. Eljöttem. Megcsináltam. Ez nagyon nagy dolog volt. Még a sörömbbe is belekortyoltam.

Odanézzon a világ! Avery, a hatalmas partiarc!

Azt mondogattam magamnak, hogy nem egy bizonyos embert keresek, és körbenéztem a garázsban. Nem kellett sok idő, hogy rátaláljak Camre. Mivel vagy egy fejjel magasabb volt a jelen levő srácok többségénél, igazán nem volt nehéz kiszúrni. És mivel most is éppen úgy volt öltözve, ahogyan általában, elmosolyodtam.

A sörpongasztal mellett állt, két karja a mellkasa előtt keresztbe fonva. A bicepszén csak úgy feszült a szűk póló ujjja. El sem tudtam képzelni, miért jó az a srácoknak, hogy úgy öltöznek, mintha kánikulai meleg lenne odakint.

Mellette állt Jase, aki ugyanolyan magas volt, és akin éppen olyan könnyű volt az embernek rajta felejténie a tekintetét. Camnél valamivel hosszabb, barna haja volt, ugyancsak kánikulához öltözött, és a pólója ujjja alól fekete tetkő vonalai kandikáltak ki.

Brit követte a tekintetemet, majd megjegyezte:

– Nem is tudom, melyikük a jobb pasi.

Számomra egyértelműen Cam volt az.

– Én sem.

– Én mind a kettőt szobára vinnem! – jegyezte meg Jacob.

– Egyszerre? – Brit hangjából kíváncsiság csendült ki.

Jacob elvigyorodott.

– Még szép!

– Egy comes-jase-es szendvics! – Brit megremegett a gondolattól. – Bárcsak ez is ott lenne a menzai menüben!

Felnevettem.

– Szerintem ezt á la carte nem kapnád meg!

– Ez igaz – motyogta, majd megint felsóhajtott. – Valaki megdughatna már!

Jase a könyökével meglökte Camet, majd mondott valamit. Egy pillanattal később Cam felém sandított, és csodálatosan szép arcára széles mosoly ült ki. Azonnal letette a poharát a sörpingszta szélére.

– És már jön is az egyik! – jegyezte meg Jacob, miközben ravasz pillantást vetett rám. – Azt hiszem, itt hamarosan comes-averys szendvicset tálalnak.

– Fogd be! – mondtam, és elpirultam.

Az emberek félreálltak, hogy elengedjék Camet. Olyan volt, mint valami szexi Mózes, aki előtt kettéválk a részeg egyetemisták tengere. Tettem hátra egy lépést, és hirtelen idegesség lett úrrá rajtam.

Cam nem habozott. Bármit tett, abban volt egyfajta magabiztos könnyedség. A karjai egy pillanat alatt a derekamra kulcsolódtak, és úgy emelt fel a levegőbe. Brit elővigyázatosan kikapta a poharat a kezemből, mielőtt Cam megforgatott, és miközben a garázs falai vad piruettet jártak körülöttünk, én az izmos vállakba kapaszkodtam.

– Basszus, nem tudom elhinni, hogy tényleg eljöttél!

Úgy tűnt, igazából senki nem hitte el. Melegség és büszkeség töltött el, amiért volt erőm megtenni.

– Mondtam, hogy eljövök!

Visszatett a földre, de nem engedett el.

– Mikor érkeztél?

Megvontam a vállamat.

– Nem is tudom. Nemrégén.

– És miért nem jöttél ide azonnal, hogy köszönj? – Megjelent a gödröcske, és én azon kaptam magam, hogy egyre csak azt bámulom.

– Túlságosan elfoglalt voltál, és nem akartalak zavarni – ismertem be, és csak ekkor kezdtem rádöbbenni, hogy elég sokan néznek bennünket.

Cam lehajolt hozzám, ajkaival megsimította a fületem, és amikor megszólalt, végigfutott a hideg a gerincemen.

– Engem te *soha* nem zavarasz.

A szívem egy pillanatra megállt, mint amikor az ember a hullámvasúton éppen elindul lefelé. Kicsit fél re fordítottam a fejeimet, és a tekintetünk összekapcsolódott. Ahogyan Cam ujjai megszorították a karjaimat, a gondolatok a fejemben egyetlen pillanat alatt szerte-szálltak, és a hullámvasút máris elindult velem lefelé, a szédítő mélységbe. A buli hangjai egy pillanatra eltompultak. A pupillái hatalmasak voltak, és élesen elváltak a szeme szikrázó kékségétől.

– Hé, Cam! – kiáltotta Jase. – Te jössz!

A pillanat szilánkokra hasadt, én pedig kiengedtem a lélegzetemet. Észre sem vettem, hogy visszatartottam. Az ajka mosolyra húzódott.

– Ne menj nagyon messze!

Bólintottam.

– Jól van.

Cam visszament Jase mellé, és a kezébe vett egy pingpong-labdát.

– Hűha! – mondta Brit, miközben visszaadta a poharamat. – Ez nagyon...

– Nagyon forró volt! – fejezte be Jacob. – Azt hittem, mindjárt leszaggatjátok egymásról a ruhát és elkezdtek gyereket gyártani itt a mocskos, sörben úszó garázspadlón! Már arra gondoltam, hogy jobb lesz, ha belépődíjat szedek arra, ami kezdődik!

Mérgesen néztem rá.

– Nem túlzol egy kicsit?

– Innen, ahonnan mi néztük, nagyon úgy festett a dolog! – válaszolta Brit, miközben a kezével legyezte magát. – Meddig akarod még fárasztani ezt a szerencsétlen srácot?

Rosszállóan húztam el a számam.

– Egyáltalán nem fárasztom!

Felvonta a szemöldökét, de nem szólt egyetlen szót sem. Szerencsére a beszélgetés hamarosan másra terelődött, aztán váratlanul megjelent Jimmie, és elkezdett Brit szárnyaival babrálni. Az édeshármassunkból hamarosan édes négyes lett, és mire észbe kaptam, már saját bulink volt. Ez az egész nagyon kívül esett a komfortzónámon, de azért követtem a beszélgetést. Ahogyan a sörömet szürcsöltem, pontosan tudtam, hogy már elkönyveltek, mint a buli hallgatag csaját, de ez még mindig sokkal jobb volt annál, aminek a legutóbbi buli után bélyegeztek.

Odakint egyre többen gyűltek össze, a zene egyre hangosabb volt, és az emberek csoportokba verődve táncolni kezdtek. Egy mély, férfias nevetés hangja valahogy még ezen a zűrzavaron keresztül is magára vonta a figyelmemet, és arrafelé fordultam.

A garázs ajtaján két olyan csaj lépett be, akik mintha a Victoria's Secret fehérnemű-katalógusból léptek volna elő. Az egyikük ördögnek öltözött, ami gyakorlatilag abból állt, hogy felvett egy vörös bodyt, szarvakat tett a fejére, és hegyes farkat a derekára. Mellek mindenhol. A másik, Piroska valami überszexis verziója volt. Ahogyan a kilométeres sarkaikon betipegtek, egyszerre egy csomó dolog történt.

Nagyon sok srác azonnal abba hagyta, amit csinált, és csak bámulta őket. Voltak, akik egy mondat közepén hallgattak el. Jimmie állt a padlón koppant. Még Jacob is úgy nézte őket, mintha abban a pillanatban kész lett volna megváltoztatni a szexuális beállítottságát. A gyomrom görcsbe rándult, ahogyan a Piroska-jelmezt néztem, és próbáltam nem arra gondolni, hogy én is ilyet viseltem azon a bizonyos halloweeni partin, évekkal

korábban. Pedig most nem is ez volt a legrosszabb, amivel meg kellett birkóznom, és ez azért nagyon sokat mond arról, hogy mennyire gázos volt a helyzet.

Piroska ugyanis nem volt más, mint Stephanie Keith, röviden Steph.

Annyira káprázatos jelenség volt, hogy mellette bármelyik más lány alulöltözöttnek, de legalábbis rondának hatott. A csillogós, piros szoknya közvetlenül a feneké alatt ért véget, és olyanok voltak a lábai, hogy az hihetetlen. A jelmezt vérvörös rúzs, sötét szemhéj és két lófarok tette teljessé.

Hihetetlenül szexis volt.

És egyenesen Cam felé indult.

Steph Cam nyakába fonta a karjait, amitől a szoknyája egy kicsit felcsúszott, és láthatóvá vált fodros bugyija, amire az volt ráírva, hogy FENEKELJ EL! Cam nem menekült el előle, csak felé fordult, és rávillantotta azt az átkozott félmosolyt. Steph elvette tőle a labdát, és nevetve hátrálni kezdett, miközben a barátnője Jase-t vette kezelésbe.

A gyomrom mélyén valami rettenetes kezdett gyülekezni, valami, ami megmérgez és pusztít. Miért nem fordít neki hátat Cam ahelyett, hogy követné az asztal körül, mint valami kiskutyá?

Hülye kérdés volt.

Mégis milyen srác fordítana hátat Stephnek?

Valaki oldalba bökött, bocsánatot kért, de én egyre csak a csajra koncentráltam. A labdát most már a melléhez egészen közel tartotta, és gonoszul kacagott, ahogyan Cam közelebb lépett hozzá.

Brit kivette a kezemből a poharat, és megragadta a kezemet.

– Menjünk táncolni!

Én viszont megvettem a lábam, és meg sem mozdultam.

– Nem akarok táncolni.

– Dehogyan! Most azonnal táncolni megyünk! – jelentette ki, és a válla fölött egy pillantást vetett Camre, aki addigra valahogyan megszerezte a labdát Steph kezéből. – Mert ha nem, akkor továbbra is csak állsz itt, és úgy bámulod őket, mint valami bepöccent barátnő!

Basszus! Igaza van. Hagytam, hogy maga után vonszoljon egy olyan helyre, ahol egy csomó lány táncolt, mégis elég közel volt a sörpongasztalhoz. Brit nem engedte el a kezemet, miközben riszálva körbeforgott velem és a dalt énekelte. Beletelt néhány pillanatba, míg sikerült elég bátorságot gyűjtenem ahhoz, hogy megtegyek még valamit, amit évek óta nem tettem, és hirtelen azt kívántam, bárcsak megittam volna előtte a sörömet.

Lehunytam a szemem, hagytam, hogy átjárjon a zene, és elkaptam a ritmust. Abban a pillanatban, hogy ez megtörtént, a csípőm mozogni kezdett, és a szám mosolyra húzódott. Most már kinyitottam a szemem, és Brit kezét fogva együtt táncoltunk tovább. Körülöttünk egyre többen csatlakoztak a táncoló csoporthoz, és Brit válla felett elpillantva láthattam Camet.

Nem Stephre figyelt.

Bennünket nézett – *engem* nézett.

Brit egy istenverte zseni!

Először hátranézett, majd felém fordult, és az ajkába harapott.

– Kinyalhatják!

2tHátra haj toltam a fejemet, és megismételtem.

– Kinyalhatják!

– Ez az, csajszi!

Jimmie is csatlakozott hozzánk, egészen közel lépve Brithez, a két kezét a csípőjére csúsztatva. Felvontam a szemöldökömet, ő pedig válaszként megrántotta a vállát, ami a titkos kód volt arra, hogy egyelőre halasszuk el a punciba bokszolást. A hajam izzadtan tapadt a halántékomhoz, és a felsőm is feljebb csúszott. Hamarosan Jacob is csatlakozott hozzánk, és konkrétan betán-

colta az egész helyiséget. Annyira lefoglalt, hogy azon nevessek, hogyan táncol, hogy amikor két kéz csúszott a csípőmre, ijedtemben szó szerint a levegőbe ugrottam.

Brit szeme elkerekedett.

A váltam fölött hátranéztem, és egy ismeretlen arcot láttam. A srác képe vörös volt, a tekintete pedig elég homályos, ahogyan a csípőjét csavargatva táncolt.

– Szia! – mondta kásásan.

– Szia! – Visszafordultam, és elhúztam a számat Brit felé, miközben előreléptem. A részeg srác szorítása azonnal erősebb lett.

– Most hova mész? – kérdezte. – Hiszen táncolunk!

Oldalra léptem, de a srác követett, és folyamatosan mögöttem maradt. A gyomrom összerándult, a tarkómon pedig valami furcsa, reszkető érzés kúszott fel. Minden kis hajszálam az égnek állt. Mintha egyetlen pillanat alatt éveket repültem volna vissza az időben, és mozdulni sem tudtam. Brit, Jacob, a buli – és ezzel együtt minden – eltűnt. Éreztem, ahogy a srác maga felé húz, ahogy az érintése égeti a hasam meztelen bőrét. A valóság minden figyelmeztetés nélkül kifordult a helyéről.

Már nem itt voltam.

Már *ott* voltam, és az *ő* keze csúszott a szoknyám alá, én pedig nem kaptam levegőt, és nem láttam semmit. A kanapé kárpitjának durva anyaga az arcomat dörzsölte.

– Kicsim! – mormogta a srác a fülembe. – Táncolj velem!

„*Kicsim! – lihegte Blaine a fülembe. – Nem mondhatod, hogy nem ezt akartad.*”

A garázsból az egyik pillanatban pince lett, majd megint visszaváltozott. Próbáltam elhúzódnival tőle, és a szívem olyan erősen vert, hogy attól féltem, mindjárt összeesem.

– Engedj el!

– Ugyan már, csak egy táncról van szó! – A keze már a hasamon volt, a pulcsim alatt. – Te...

– Eressz el! – A lélegzetem a torkomba szorult, ahogyan próbáltam kiszabadulni. – Eressz el!

Azután meglepett kiáltás és sikoly hallatszott. Hirtelen valaki kiszakított a részeg srác szorításából. Hátratántorodtam, és nekiestem valakinek. A szívem vadul kalapált, ahogyan kifésültem az arcomba hullott hajamat.

Istenem!

Cam éppen a falnak nyomta a srácot.

14. FEJEZET

KISEBB CSOPORT ÁLLTA KÖRÜL CAMET ÉS A SRÁCOT. Voltak, akik csak érdeklődve figyelték a jelenetet, mások kiabálva követelték a verekedést.

Cam az egyik kezét a srác mellkasára nyomva a falnak szorította, hogy az mozdulni sem tudott. Egészen közel hajolt hozzá, és a másik keze máris ökölbe szorult.

– Mi a fenét csinálsz, haver? Baj van a füleddel?

– Ne haragudj! – motyogta a srác, és a két kezét védekezően emelte a magasba. – Csak táncoltunk. Nem akartam semmit.

– Cam! – A hangom feszültnek és rekedtnek tűnt. Közelebb léptem hozzájuk.

Brit is ott volt mellettem, megszorította a kezemet.

– Maradj ki ebből, Avery!

Mégis hogyan tehetném? A gyomrom összerándult, és az a kis sör, amit korábban megittam, most visszajött a torkomba.

Cam megint a falnak lökte a srácot, a következő pillanatban pedig már ott volt Jase, Cam dereka köré fonta a karját és hátra-vonszolta. A srác a falnak dőlt és lehunyta a szemét.

– Basszus, haver, nyugodj le! – mondta Jase.

Cam kitért a barátja dől, majd ránézett, és a szemében harag villant.

– Vedd le rólam a rohadt kezed, Jase!

– Kapd be! – Jase beállt kettejük közé, és a kezét Cam mellkasára tette. – Erre most nagyon nincs szükséged, ugye tudod? A legutolsó dolog, amit akarhatsz, hogy verekedésbe keveredsz! Úgyhogy vegyél vissza!

Jase szavaiban volt valami, ami megtorpanásra készítette Camet. Vetett még egy sokat mondó pillantást a falnak támaszkodó srácre, majd lerázta magáról Jase kezét, aztán megfordult, és a hajába túrt. A szemével, a körben álló rengeteg ember között is megtalálta Britet és engem. Elindult felénk, de Jase mondott neki valamit, mire ő meggondolta magát. Ollie előtűnt valahonnan a semmiből, és a kezébe nyomott egy üveg sört. Közrefogták Camet, és úgy kísérték vissza a házba. Utánuk indultam volna, Brit azonban benyomott egy sarokba, és ahogy felém fordult, a szárnyai verdesni látszottak.

– Mi a fene volt ez?

– Nem tudom. – A mellkasom kapkodva emelkedett és süllyedt. – Az a srác nem hagyott békén, Cam pedig nem is tudom honnan, egyszer csak ott termett. Szerintem utána kellene...

– Nem! – állított meg, és az utamba állt. – Most jobb, ha hagyod, amíg lehiggad! A haverjaival van, úgyhogy hagyj békén!

A kezemmel végigsimítottam a csípőmön, de csak lassan sikerült felfognom, mit mond. Jó esély volt arra, hogy mindjárt kidobom a taccsot. Körülnéztem, és próbáltam lecsitítani a szívemet. Néhányan meredten néztek bennünket. Mások abban a pillanatban elvesztették az érdeklődésüket az egész iránt, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy most itt nem lesz semmiféle verekedés. Steph a pingpongasztalnak támaszkodott, és amikor a tekintetünk találkozott, a szeme gyanakvóan szűkült össze. A zene folytatódott, és a szívem megint felvette a ritmust. A homlokomon verítékcseppek ütöztek ki.

– Hé, Avery! Jól vagy? – kérdezte Brit.

Nagy nehezen sikerült kicsikarnom magamból egy bólintást, de igazság szerint nagyon nem voltam jól. A garázs megint kezdett eltűnni a szemem elől – a színes jelmezek és a zene dübörgése elviselhetetlenné vált. A mellkasomra mintha tonnás súly nehezedett volna. A sör, a parfüm, valamint a veríték szaga telí-

tette a levegőt. Mély lélegzetet vettem, de már éreztem, hogy ez nem lesz elég.

– Friss levegő kell! – mondtam Britnek, majd kiszabadítottam magam a szorításából.

– Veled jövök!

– Ne! Nem kell, minden rendben van. Maradj csak! – Nem akartam tönkretenni az éjszakáját. – Minden oké. De tényleg. Csak egy kis friss levegő kell.

Csak még egy kis meggyőzés kellett Britnek, és beadta a dekát, én pedig kisiettem a garázból, és annak ellenére, hogy valószínűleg senki még egy pillantásra sem méltatott, úgy éreztem, mintha több száz szempár kereszttüzeiben lennék.

A hideg szél belekapott nedves tincseimbe, de igazából észre sem vettem, hogy fázom. Nem álltam meg. Csak mentem tovább rendületlenül, a két kezem újra és újra ökölbe szorult. Még magam sem tudtam, hogyan kerültem vissza a kocsimhoz, de a zsebemből elővettem a kulcsomat és beszálltam.

Reszkető kezem az arcomhoz nyomtam. Jézusom, még mindig éreztem magamon az érintését – nem a részeg srácét, hanem Blaine-ét! Hallottam a suttogást a fülemben, éreztem, hogy ott van mögöttem, éreztem a nyomást... A fejemet a fej támlának vettem, majd összeszorítottam a szememet.

– Nem, nem lehet, hogy ez történik!

A szavak mintha visszhangot vertek volna a kocsiban, mert szinte gúnyosan csendültek vissza a fülemben. Éppen az történt, és éppen azt tettem, amit nem kellett volna.

Most nem mehetek vissza! Nem ronthatom el a barátaim hangulatát, és a kapucnis pulcsim nem ér ennyit.

A kulcsot a gyújtásba dugtam, majd óvatosan kihajtottam két másik kocsni közül. Még most sem tudom, hogyan sikerült hazavezetnem. Az útnak egyetlen momentumára sem emlékeztem,

de egyszer csak azon kaptam magam, hogy ott állok a lakásom közepén, és próbálok lélegzethez jutni.

Sikerült eljutnom az előszobáig, de már éreztem, hogy le kell ülnöm. A hátamat a falnak vettem, a térdemet a mellkasomhoz húztam. Összegömbölyödtem, majd az ujjaimmal a hajamba túrtam. Amilyen erősen csak tudtam, összeszorítottam a szememet, de a könnyeknek mégis sikerült utat találniuk, és most az orcámon csorogtak végig.

Biztos voltam benne, hogy ezt nagyon elrontottam – hogy túlreagáltam mindent. Persze idegesítő volt az a srác, ahogyan nyomult, de akkor sem így kellett volna kezelnem a helyzetet. Hagytam, hogy a múltam eltorzítsa azt, ami a jelenben történt. Elvesztettem a fejemet, Cam pedig emiatt kis híján verekedésbe keveredett.

A homlokomat a térdemnek szorítottam, és hátrafogtam a hajamat. Nem tudom megtenni. Próbáltam, és az, ami egészen jó estének indult, végül szánalmas kudarcba fulladt. Mi baj van velem?

Erre persze hirtelen eszembe jutott a kegyetlen válasz – nagyon sok baj van velem. Ebben nincsen semmi újdonság, de azért ami ma történt...! Annyira szerettem volna, ha ez az éjszaka jól sül el, és ezzel is kaphatok egy kis lökést a megfelelő irányba, bármilyen irány legyen is az! Zokogás próbált feltörni belőlem, de én összeszorítottam az állkapcsomat annyira, hogy a végén a fogam is belesajdult. Most pedig tessék, itt vagyok, pontosan ott, ahonnan elindultam!

A fejemben a dübörgés olyan hangossá vált, hogy hamarosan úgy éreztem, az egész lakás remeg. Hunyorogva nyitottam ki a

szememet, és csak ekkor láttam, hogy még most is ott vagyok, ahol az előbb ültem, az előszobában, és hogy a testem minden porcikája fáj. Elaludtam, és talán egy vagy két órán keresztül nem is ébredtem fel.

A dübörgés pedig inkább dörömbölés volt, és nem is igazán a fejemben szólt – valaki erősen verte az ajtót.

Feltápászkodtam, és álomittasan indultam a hang irányába. Annyira nem voltam magamnál, hogy eszembe sem jutott megnézni, ki lehet az.

Cam berontott, és mielőtt felfoghattam volna, mi történik, az arcom már a mellkasának nyomódott. Erős karok öleltek, azután az egyik kezét felemelte, és megfogta a tarkómat. Mély lélegzetet vettem, beszívva az arcszesz és az alkohol illatát.

– Jézusom! – mondta, és az ujjai egyfolytában a hajamat simogatták. – Miért nem tudtad felvenni azt a rohadt telefont?

– Azt hiszem, a kocsiban hagytam. – A hangom így, hogy a mellkasának nyomtam az arcom, egészen tompán szólt.

Megint káromkodott, majd elhúzódott. A keze az arcomra vándorolt, de ahogyan ő tartotta a fejemet, az nem idézett fel semmilyen sötét emléket a múltamból.

– Fele van a telefonod nem fogadott hívásokkal... de nemcsak tőlem, hanem Jacobtól és Brittanytól is.

– Ne haragudj! – lassan pislogtam. – Én nem...

– Te sírtál – a szeme összeszűkül, míg már csak egy egészen vékony, kék sáv látszott. – A rohadt életbe, te sírtál!

– Nem, dehogy sírtam! – A hazugság különösen bénán csengett.

– Néztél már a tükörbe? – követelőzött. Amikor megráztam a fejem, levette a karját a vállamról és becsukta maga mögött az ajtót. Aztán megfogta a kezemet. Az állkapcsa egyik izma finoman megremegett, és amikor megszólalt, a hangja keményen csengett. – Gyere!

Hagytam, hogy végigvonszoljon a folyosón, egyenesen a fürdőbe. Amikor felkapcsolta a lámpát, és megláttam magam a tükörben, egy kicsit én is megijedtem.

– Istenem...!

A szemem duzzadt volt és vörös, de az elfolyt szemfesték fekete csíkjai ékesen tanúskodtak a csúfos kudarcról, amelybe az öt év utáni első bulizásom fulladt. A tükörben összekapcsolódott a tekintetünk, és erőt vett rajtam a szégyen. A fejemet a kezembe hajtottam, majd azt motyogtam:

– Tökéletes... ez egyszerűen tökéletes!

– Annyira azért nem rossz a helyzet, szivi! – A hangja most már lágyabban csendült, és kezével megszorította a karomat. Finoman elhúzta a kezemet az arcomtól.

– Ül le!

Leültem a lehajtott végcélőkére. Csak néztem meredten az ujjaimat, és eltompult agyamat arra kényszeríttem, hogy felpörögjön.

– Mit csinálsz te itt?

– Hogy mit csinálok? – A csap alatt megnedvesített egy törülközőt, és letérdelt elé. – Most komolyan kérdezed?

– Nem tudom.

– Nézz rám! – És amikor nem néztem rá, megismételte: – A rohadt életbe, Avery, nézz rám!

Húha! A harag fekete tűzként támadt fel bennem. Felemeltem az államot.

– Most jó?

Az állkapcsán megint ugrálni kezdett az előbbi izom.

– Szerinted miért jöttem ide? Úgy mentél el a buliról, hogy egyetlen szót sem szóltál senkinek!

– Én szóltam...

– Azt mondtad Brittanynak, hogy kimész egy kicsit a friss levegőre. Ez három órával ezelőtt történt, Avery. Jacob és

Brittany azt hitte, velem vagy, de amikor kicsit később találkoztunk, már nem tudtuk, merre lehetsz. És az után, ami azzal a seggfejjel történt, halálra aggódták magukat miattad.

A harag villámgyorsan elszivárgott belőlem, és átadta a helyét a büntudatnak.

– Én nem ezt akartam. Csak a kocsiban hagytam a telefonomat.

Nem válaszolt semmit, csak simogatta az arcomat a nedves törülközővel, lemosva az elfolyt szemfestéket.

– Nem kellett volna eljőnnöd a buliból.

– Túlreagáltam a dolgot. – Lesütöttem a szememet és felsőhajtottam. – Az a srác... tényleg nem tett semmi rosszat. Csak meglepett, és én hirtelen nem tudtam kezelni a helyzetet. Az egész bulit elrontottam.

– Nem rontottad el. És annak a szemétládának nem lett volna szabad a kezét rád tennie! Basszus, hiszen még én is hallottam, ahogy azt mondod neki, hogy hagyjon békén, és ha én hallottam, akkor tuti, hogy neki is hallania kellett! Talán tényleg nem kellett volna olyan... határozottan reagálnom, de leszarom! Tapogattam téged, és ezt nagyon nem bírtam.

Persze, mondtam a srácnak, hogy hagyjon békén, de ő akkora hülyére itta magát. Csak táncolni akart. Tudtam, hogy milyen az, amikor egy srác közeledése fenyegetővé válik. És ő még messze volt ettől. Ki tudja, hogy elért volna-e erre a pontra egyáltalán, de biztos, hogy csak a kellemetlen emlékeim miatt pörögtem be ennyire.

– Nem kellett volna eljőnnöd ide – mondtam ki végül, és egyszeriben nagyon fáradtnak éreztem magam. – Még mindig ott kellene lenned a buliban, és élvezni a társaságot.

Cam annyira sokáig nem válaszolt, hogy végül a szemébe néztem. A tekintetéből azt olvastam ki, hogy egyszerre szeretne megfojtani, és valami nagyon, de nagyon mást tenni velem. A

gyomrom hirtelen összerándult, egy kicsit úgy, mint korábban a buliban, amikor minden a feje tetejére állt.

– Barátok vagyunk, nem? – mondta végül csendesen.

– Igen.

– A barátok vigyáznak egymásra. Törődnek egymással. Brittany és Jacob is itt lenne, de azt mondtam nekik, hogy maradjanak.

Lehet, hogy totálisan félreértelmeztem ezt a pillanatot?

– Most telefonálnom kell...

– Majd én küldök egy SMS-t Brittanynak. Megvan a száma.

– A sarkára támaszkodott, de nem vette le rólam a szemét. – Rádadásul, hogy nem is számítottál arra, hogy bárki is aggódhat majd érted... nem is tudom.

Nem feleltem semmit, és már éppen elfordultam volna, amikor kezével az arcom után nyúlt és maga felé fordította. Simogatni kezdett a hüvelykujjával. A tekintetünk összetalálkozott, és azt kívántam, bárcsak eszembe jutna valami okos és vicces, amit ha kimondok, akkor örökre kitörlöm ennek az éjszakának az eseményeit. Pontosabban mindent, kivéve azt, ahogyan a buliban Cam rám nézett. Az azért annyira nem volt ellenemre.

– Miért sírtál? – kérdezte. – Na, várj csak! Bántott a sarházi? Mert ha igen, akkor most azonnal...

– Nem! Szó sincs erről! – mondtam gyorsan. Volt egy olyan érzésem, hogy ha Cam azt hinné, hogy a srác fájdalmat okozott nekem, akkor megkeresné és péppé verné.

– Akkor miért? – Megint simogatni kezdett az ujjával, én pedig valami régen elfeledett ösztön hatására megmozdultam, és a fejemet a tenyerébe fordítottam. – Beszéljess velem!

A legtöbb ember számára nagyon könnyű beszélgetni, de persze a legtöbb ember olyasmikről beszélget, amikről akar is beszélgetni.

– Nem is tudom. Talán csak azért csináltam, mert csaj vagyok.

Felvonta a szemöldökét.

– Biztos, hogy csak ennyi?

– Igen – suttogtam.

Még egy végtelen pillanatig nem mondott semmi mást, a tekintete azonban lustán feltérképezte arcom minden vonását.

– Minden rendben van?

Bólintottam.

A keze lejjebb mozdult, és a hüvelykujja finoman megsimította az alsó ajkamat. Levegő után kaptam, és hirtelen nagyon is tisztában voltam vele, mennyire közel vagyunk egymáshoz. Furra, döböntem rá. Szerettem volna mondani valamit, ami miatt eltűnnek az éjszaka emlékei, de lehet, hogy nem is szavakra lett volna szükségem.

Egy érintés, egy egyszerű pillantás éppen ilyen hatással volt rám.

Ott és akkor nem gondoltam semmi másra, csak és kizárólag rá. És ebben akkora megkönnyebbülést éreztem, amelyet már nagyon régen nem.

A szemei egyfolytában az ajkaimra tapadtak, és amikor ezt felismertem, a szívem dübörögni kezdett, és felforrt a vérem. Nagyon kevés választott el kettőnket egymástól. Csak annyi kellett volna, hogy tíz centivel közelebb húzódik.

Aztán a tekintetünk megint összetalálkozott.

Még mielőtt alkalmam lett volna bármit is reagálni, Cam váratlanul megtette ezt a mozdulatot. A szívem a torkomba ugrott, mert azt hittem, hogy meg fog csókolni, hogy szó szerint csak másodpercekre vagyok az első csókomtól, és mert fogalmam sem volt, mit kellene tennem. A rengeteg sírás miatt a számat olyan furcsának éreztem, és itt ültem a végén, ami azért – ismerjük el – nem kimondottan a legromantikusabb környezet.

De nem csókolt meg. A homlokát az enyémnek nyomta, és szaggatottan felsóhajtott. A leheletének mentaillata volt.

– Basszus, te teljesen megbolondítasz!

Én magamat bolondítottam meg.

– Ne haragudj!

Cam egy kicsit eltávolodott, és az arcomat tanulmányozta.

– Légy szíves, ne rohanj el így még egyszer! Amikor nem találalak, és senki nem tudta megmondani, merre vagy, nagyon megijedtem!

Kis híján megint bocsánatot kértem, de aztán meggondoltam magam, és inkább tettem valamit, amit soha nem gondoltam volna, hogy valaha képes leszek megtenni – még *azelőtt* sem.

Előrecsúsztam, és az ajkamat simára borotvált arcára nyomtam. A szeme elkerekedett, én pedig visszahúzódtam. Olyan átható tekintettel nézett rám, hogy megfordult a fejemben: talán teljesen félreértelmeztem mindent.

Ő is előrébb húzódott, de aztán megtorpant. A szeme hatalmas nagynak látszott, és ahogyan a kékje egyik pillanatról a másikra sötétedett, csodálatosan szép volt.

– Avery?

Nagyot nyeltem.

– Cam?

Most nem villantotta rám a féloldalas vigyorát, és nem bukant elő a gödröcskéje sem.

– Randizol velem?

A mellkasomban feszülést éreztem, és eszembe jutott az a pillanat, amikor az őszi szünet után egy nappal korábban visszajött, egyenesen hozzám. Valami akkor megrepedt bennem, valami, ami éreztem, hogy most darabokra török. Mintha egy fal omlott volna le. A buli nem úgy sikerült, ahogyan terveztem, de Cam... annyira más. Talán mindig is az volt.

És itt volt. Ez biztosan nem véletlenül történik. Én legalábbis úgy éreztem.

Az agyam azt üvöltötte, rettenetesen rossz ötlet, de azt mondtam az agyamnak, hogy fogja be, mert szinte soha nem ad jó tanácsokat. Aztán vettem egy mély levegőt, pedig nem is lett volna rá szükségem.

– Igen.

Jacob velem és Brittanyvel szemben ült a város kis kávézójában. Ugyanazt a sötét keretes szemüveget és keménykalapot viselte, amit a bulin is. Mind a hárman lógtunk a törielőadásról. Jacob ötlete volt, és csak azért egyeztem bele, mert egyrészt túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy egy egész előadást végigüljek, másrészt pedig egész félévben csak egyetlen óráról lógtam eddig – arról a bizonyos csillagászatról, a legelső napon. Még egy lógás, még akkor is, ha történetesen a főtárgyamról van szó, nem lehet olyan megbocsáthatatlan bűn!

Jacob felnyögött, és belekortyolt a tejeskávéba.

– Bárki volt is, aki hagyta, hogy tegnap este ennyit igyak, megérdemelne egy alapos seggberúgást!

Britre néztem, miközben a lángosomat eszegettem. Félénk tekintettel nézett vissza rám.

– Miért? Te meg hagyta, hogy „jól érezzem magam” Jimmie-vel, úgyhogy azt hiszem, kvittek vagyunk.

– Na és hogy ment? – kérdezte, majd az orrára csúsztatta szemüvegét, és vérekes szemeivel Brit arcát fürkészte. – Mintha úgy láttam volna, hogy kicsit furcsán jársz a kocsi felé menet.

Brit horkantott.

– Azért ennyire nem jó az ágyban! Veled együtt jöttem el, és amikor nem sokkal később küldött egy SMS-t, mert ugye miért is ne küldött volna, akkor nem válaszoltam neki semmit. Jó kis-lány voltam.

– Jól van. Mert ha egy dugás után nem tudsz rendesen járni, akkor az nem az a fajta pasi, akit hazaviszel a szüleidnek bemutatni – Jacob rám nézett. – Na de te, anyukám, rajtad még mindig ki vagyok akadva!

– Én is – kontrázott rá Brit, és ahogy a forró csokim felé nyúltam, alaposan a kezemre csapott. – Úgy megijedtem tegnap, hogy majd’ becsináltam! Azt hittem már, elraboltak vagy ilyes-mi.

– Tényleg nagyon sajnálom, ami történt. Egyenesen hazamentem, és a kocsiban hagytam a telefonomat – mondtam, aztán amikor már úgy tűnt, hogy talán nem fog megint a kezemre csapni, óvatosan megfogtam a csészémet. – De tényleg rettenetes büntudatom van. Nem akartam, hogy bárki aggódjon miattam.

– Nos, mi mégis nagyon aggódtunk! – Jacob elvigyorodott. – Persze csak az után, hogy rájöttünk, nem vagy sehol. Az meg beletelt vagy egy órába.

Brit mérgesen nézte, majd bólintott.

– Igaz. Úgyhogy ha tényleg elrabolt volna valaki, akkor most nyakig benne lennél a szarban!

Felnevettem, és az italom kis híján a torkomra szaladt.

– Húha! Nem is tudom, hogy most nem kellene-e kicsit kevesebb büntudatot éreznem!

– Elismerem, hogy vacak barátok vagyunk – Jacob hátradólt, és a tarkójára pöccintette a kalapot. – Kivéve persze, hogy minden bűnünket jóvátettük azzal, hogy belevontuk az egészbe Camet is.

A szívem mintha cigánykereket hányt volna.

– Tényleg azt hittük, hogy együtt vagytok – mondta Brit, és sikerült elcsennie egy kis darabot a lángosomból. – Ezért tartott olyan sokáig, míg keresni kezdtünk. Aztán megláttuk, hogy Ollie és Jase társaságában kijön valamelyik szobából.

– Nagyon aggódott, amikor megkérdeztük tőle, hogy nem látta-e, merre vagy – Jacob dörzsölni kezdte a homlokát. – Azonnal kimentek Ollie-val, és keresni kezdték a kocsidat.

Brit is bólintott, de a tekintetét le sem tudta venni a lángosról.

– Így elmondva, az egész nagyon romantikusnak hangzik! Különösen úgy, hogy nem heversz holtan valami árokban.

Felnevettem, és közelebb toltam hozzá a lángost.

– És aztán elrohant, mint valami hősszerelmes, maga mögött hagyva a bulit és egy nagyon szomorú Ribanc Piroskát – folytatta Brit, majd boldogan belefogott a lángosba. – Most komolyan, Avery! Értem én, hogy nem akarsz nagyon erőltetni, hogy a következő szintre lépjetek, de tényleg ideje lenne randiznod vele.

– Már igent mondtam – vallottam be csendesen, és megfogtam a forró csoki csészéjét.

– Mert nem fog örökké hívogatni – folytatta Brit nem zavartatva magát. – Tovább fog lépni, te pedig majd ülsz csak egyesegyedül a lakásodban, és összetört szívvel zokogsz...

– Brit, megtennéd, hogy befogod egy pillanatra? – Jacob közelebb hajolt, és az orrára tolta a napszemüveget. – Na, várj csak! Azt mondd, hogy elmész vele randizni?

– Aha – feleltem, és a szívem mintha ki akart volna ugrani a helyéből. Már attól is kimondhatatlanul ideges lettem, hogy egyáltalán beszéltem erről az egészről. – Tegnap megint elhívott, és most igent mondtam neki.

Brit letette a lángost, és a szeme elkerekedett.

– Micsoda? Mikor?

– Éjjel – válaszoltam.

– Amikor elment, hogy megnézzze, jól vagy-e? – kérdezte Jacob.

Bólintottam.

– Szentséges isten! – suttogta Brit. – Te randizni fogsz Cammel!

– Igazi randevún – tettem hozzá. – De most komolyan, annyira nem nagy ügy ez az egész!

Számomra persze igenis az volt. Ez lesz életem első randija – és ez nagyon fontos. De ezt a kis apróságot semmi pénzért nem osztottam volna meg még velük sem. Éppen elég kínos volt, hogy Cam már tudott róla.

– Csak megjegyezném, ha nem lennék olyan rohadt másnapos, most úgy tapsolnék, mint egy főka. Valahol mélyen, legbelül, csillogós kis ruhácskában, pomponokkal a kezemben hátraszaltókat ugrok, annyira örülök! – mondta Jacob, majd nagyot nevetett az arckifejezésemen. – Már éppen ideje volt! Mióta is próbált elhívni?

Megvontam a vállam.

– Annyira nem régen.

Brit elkerekedett szemmel nézett rám, és közben nem vette észre, hogy egy darab lángos az asztalra pottyant. Felnevettem.

– Augusztus vége óta mindennap elhívott. Most van november első napja. Csak azért mondom, ha esetleg nem tudnád, hogy mi a helyzet, Avery! Az igazság ugyanis az, hogy a legtöbb srác a csaj nevére sem képes visszaemlékezni ilyen hosszú időn keresztül.

Felvontam a szemöldökömet.

– Így igaz! – jegyezte meg Jacob. – Még én is elfelejtem a nevedet legalább hetente egyszer.

Nevettem.

– Nos, mikor lesz a nagy nap? – kérdezte Brit a lófarkát húzogatva, amit a következő pillanatban már kénytelen volt megigazítani. – És mit fogtok csinálni?

Biztosra vettem, hogy a szívem most éppen olyan hátraszaltókat ugrik, amiket állítólag Jacob is mélyen, legbelül.

– A jövő hétvégére tettük. Még meg kell írnia egy házi dolgozatot ezen a hétvégén, és már Ollie-val is vannak tervei... valami fizetős kábelcsatornán fognak ketrecharcot nézni. – Az igazat megvallva erre Cam engem is áthívott, de úgy éreztem, hogy ez inkább olyan tipikusan pasis program. – Szóval, ha minden igaz, akkor jövő szombaton Hagerstownba megyünk valami étterembe.

Brit szemei csillogtak az örömtől.

– Hála istennek, csajszi, akkor még rengeteg időnk van felkészülni!

– Egy teljes hét kell, hogy felkészüljek?

Brit vadul bólogatott.

– Először is fodrászhoz kell menned, aztán manikűröshöz, és még gyantáztatnod is, tudod, odalenn...

– Jól van, amikor ti ketten elkezdtek olyan helyek gyantázásáról beszélni, amiknek a nevét még ti sem meritek kimondani, akkor azt hiszem eljött az idő, hogy lelépjek! – mondta Jacob, majd megfogta a táskáját és felállt. Mellém lépett, és arcon csókolt. – Komolyan mondom, éppen ideje volt már!

Az arcomat melegség öntötte el. Halkan mormogva köszöntem meg, bár az igazat megvallva magam sem tudtam, hogy miért. A köszönet valahogy nem tűnt helyénvalónak.

Miután Jacob kitámolygott az ajtón, Brit felvette a csészéjét.

– Beszélhetünk komolyan?

– Igen.

Gondoltam, most majd részletes leírást kapok a teljes csupa-szítással kapcsolatban, és már készültem is a legrosszabbra.

Brit közelebb hajolt hozzám, és tőle tökéletesen szokatlan módon suttogóra fogta:

– Tegnap este a bulin, amikor az a srác táncolni akart veled...

Ajjaj, a gyomrom azonnal egyetlen hatalmas görcsre változott.

– Igen?

– Mi történt kettőtök között? – megnyalta az ajkát. – Láttam, amikor megfogott.

Félrenéztem, és nagyot nyeltem, mert hirtelen mintha gyomorsav áradt volna a torkomba.

– Ennyi történt. Csak az volt a baj, hogy nem számítottam rá, és egy kicsit túlreagáltam a dolgot. Totál hülyének érzem magam.

Brit beszívta az ajkát a fogai közé, és átható tekintettel nézett rám.

– Nem mintha annyira okés volna, ha egy pasi megfogdossa az embert, ennek ellenére szinte minden bulin megtörténik – mondta, majd egy pillanatra elhallgatott. – De miért reagáltad ennyire túl?

Mocorogtam a széken, és a két kezemmel végigsimítottam a combomon.

– Már mondtam, hogy váratlanul ért a dolog. Egyszerűen nem számítottam rá.

– Szóval nem számítottál rá... – ismételte meg, majd a szemembe nézett, és mély lélegzetet vett. – Jól van. Akkor most őszinte leszek veled. Őszinte, mert a barátok őszintén szoktak beszélni egymással, igaz?

Pillanatok alatt elöntött a kényelmetlen érzés.

– Igaz.

Kis szünet.

– Láttam az arcodat, Avery. Annyira meg voltál ijedve, hogy majdnem az eszedet veszítetted. És ez nem azért volt, mert nem

számítottál a dologra, vagy mert nem szoktál bulizni. És nem próbálok szemét lenni veled, mert Isten a tanúm, hogy ez eszembe sem jutna, de ez akkor sem volt épelméjű reakció.

Nem volt épelméjű reakció. Mondj valami újdonságot, Brit! Csak néztem rá, és egy pillanatig úgy éreztem, most azonnal el kell nekimondanom az igazat – a teljes igazságot. Persze lehetetlen egy kívülállónak elmagyarázni, mit éltem át, de nem sok híja volt, hogy kiöntsem a szívemet. Már a nyelvem hegyén volt. Hosszú évek hallgatása lebegett kettőnk között. Brit csak várt, őszinte érdeklődéssel, és még mielőtt egyetlen hangot is kiejthettem volna, az arckifejezésében és a szája apró rándulásában már láttam, hogy sejt valamit. Mert ő nem volt ostoba. Talán a lehető legrosszabbat gyanította. Együttérzés és sajnálat csillant azokban a szemekben.

– Valami... valami történt veled, Avery? – kérdezte csendesen.

A késztetés, hogy elmondjam neki, hogy legyen *valaki*, aki nek mindent elmondhatok, hirtelen úgy eresztett le bennem, mint egy kipukkadt lufi. Tekintetem az ablakra, és az azon túli, zsúfolt utcára vándorolt. Megráztam a fejemet.

– Nem, nem történt velem egyáltalán semmi.

15. FEJEZET

BRIT TÖBBET NEM FESZEGETTE A DOLGOT az után a bizonyos délelőtt után ott a kávézóban, Jacob pedig, éppen úgy, ahogyan ígérte, másnap már különösen izgatott volt – ugrált, tapsolt, és egy kis táncot is lejtett – amiatt, hogy hamarosan randevúm lesz Cammel. Az ember azt hihette volna, hogy nem is én, hanem ő találkozik majd velem.

Annak ellenére, hogy ez szinte lehetetlen elképzelésnek tűnt, próbáltam nem kényszeresen arra a bizonyos napra koncentrálni. És még ennél is nehezebb volt nem gondolni rá minden olyan pillanatban, amit Cam társaságában töltöttem. Nem változott közöttünk semmi, bizonyos szempontból mégis minden más lett. Amikor az előadásokon mellettem ült, nagyságrendekkel tisztábban éreztem a jelenlétét. Minden alkalommal, amikor megmozdult, és vagy a lába, vagy a keze az enyémhez ért, bizsergős érzés költözött az egész testembe, és aztán az előadás végéig el sem tűnt onnan. Mindegy volt, hány réteg ruhát aggattam magamra, minden alkalommal, amikor láttam belépni a terembe, úgy éreztem, mintha Alaszkában lennék.

A „nagy este” előtti napon Cam egészen különös hangulatban volt, és még jegyzetelt is az előadás alatt.

– Nézzenek oda! – súgtam oda neki, miközben Drage professzor egyik képet a másik után tette ki a kivetítőre a Tejútól.
– Te figyelsz?

Cam a szeme sarkából nézett rám.

– Mindig figyelek.

– Na persze!

Az ujjai között forgatta a tollát, és a tekintete eközben állandóan Drage-re szegeződött.

– Ha én nem lennék, megbuknál.

Mosolyra húzódott a szám.

– Ha te nem lennél, sokkal könnyebben tudnék figyelni!

– Valóban? – közelebb hajolt, és a vállát az enyémhez érintette. Egy pillanatig még a professzort figyelte, majd hozzám fordult. Amikor beszélt, az ajkai finoman a halántékomhoz értek, hogy a szívem vagy ezerrel vert. – És vajon miért vagyok annyira zavaró a számodra, szivi?

– Nem azért, amire gondolsz – mondtam, ami természetesen hazugság volt.

– Mondogasd csak magadnak, amíg te is elhiszed!

– Egy napon emiatt a hatalmas egőd miatt akkorára nő a fejed, hogy szétpukkan!

– Kétlem, hogy ez a nap valaha eljön – válaszolta, aztán a tolla végével finoman végigsimította a jobb kézfejemet, egészen a pulcsim ujjáig. – Ez is zavaró?

Mivel képtelen voltam egyetlen szót is szólani, inkább megszorítottam a tollamat.

– Az? – a toll egyre csak simogatta a kézfejemet, végighaladva az ujjaimon is. – Hallottad, hogy hány csillagból áll az Orion öve? Nem? – A toll megint elindult. Soha nem gondoltam volna, hogy egy toll is lehet ennyire... érzéki. – Három csillagból áll az a bizonyos öv, szivi.

Beharaptam a saját ajkamat.

A mellkasából halk, morgó hang tört fel.

– Ez pedig rohadtul zavaró – mormogta. – Valahányszor ezt teszed.

A szemem elkerekedett, és minden levegő kiszaladt a tüdőmből.

Halkan kuncogott, nekem pedig végigfutott a hideg a hátamon.

– Tudod mit?

– Mit? – suttogtam.

Cam úgy tett, mintha nyújtózott volna, és ezzel közelebb húzódott hozzám. Megmerevedtem, mert fogalmam sem volt, mire készül. A kezével végigsimított a hátamon, az ajkait pedig melegnek és lágynak éreztem, ahogyan közvetlenül a fülem alatt, a bőrömhöz értek. Összerezzenem, és hirtelen ideges, ugyanakkor valami egészen más lettem – izgatott.

Az ajkai beszéd közben folyamatosan simogattak.

– Nem tudok holnap estig várni.

Mély levegőt vettem, és lehunytam a szememet. Cam megint nevetett, majd hátradőlt a székében, és a szemét a professzorra függesztette, tollával szorgalmasan jegyzetelve. Számomra az egész csoport megszűnt létezni. Semmi nem volt képes átjutni a ködön, ami az agyamra telepedett, és tudtam, hogy teljesen bele vagyok esve Cambe.

Brit és én az egész délutánt a körmeinkre szántuk. Olyan régen nem manikűröztettem és pedikűröztettem már, hogy teljesen el is felejtettem, mennyire halálosan unalmas az egész procedúra, és mennyire ellenállhatatlan a késztetés, hogy a még meg nem száradt lakkos kezeimmel megérintsek mindent, amit csak tudok.

– Ideges vagy? – kérdezte Brit, miközben élénk rózsaszínre lakkozott lábujjkörmeit legyezgette.

Minden erőmmel ellenállva a vágnak, hogy kivegyem a kezemet a lámpa alól, és azonnal a hajamba túrjak, vadul bólogatni kezdtem.

– Igen, nagyon ideges vagyok. Béna, mi? Mert ha szerinted is az, akkor most én vagyok a bénák királynője.

Nevetett.

– Szerintem nem az. Ha ideges vagy, az azt jelenti, hogy izgulsz. A fenébe, én is izgatott vagyok! Most rajtad keresztül élem ki magam. Mindenképpen hívj fel utána még ma este! – mondta, majd ravasz fény csillant a szemében. – Kivéve persze, ha a ma estéből valahogy holnap reggel lesz...

A szám tátva maradt a döbbenettől.

Hátradőlt a székében, és megint ellenállhatatlan nevetésroham vett rajta erőt.

– Jól van, őszintén szólva nem hiszem, hogy erre sor fog kerülni, de akkor is azonnal hívj! Mindenképpen tudni akarom, hogy jól csókol-e.

– És azt honnan tudod, hogy egyáltalán erre sor fog ma kerülni?

– Komolyan kérdezed? Mindenképpen meg fog csókolni!

A gyomrom megint kezdett becsavarodni.

– Vagy nem.

– Ó, nem, megcsókol. Valószínűleg ennél még sokkal, de sokkal többet is akar majd, de csókolózni tutira. – Brit felsikkantott, mire belőlem meg kitört a nevetés. – Biztos vagyok benne, hogy állati jól csókol!

Arra alapozva, amit eddig tudtam róla, azt gondoltam, hogy valóban nagyon klasszul csókolhat. Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a múltkor majd kiugrottam a bőrömből, pedig akkor csak tollal simogatta a kézfejemet. Mégis olyan volt az egész, mintha előjáték lett volna... tollal.

Nevettem.

A manikűr és a pedikűr után Brit még egyszer megesketett, hogy azonnal felhívom a randi után, azután utamra engedett, én pedig hazamentem. Nagyon vigyázva a csillogós, lila körmeimre olyan sokáig zuhanyoztam, mint még soha, utána alapos leltárt tartottam a ruhatáramban. Valahányszor az órára pillantottam, a mutatók egyre közelebb és közelebb jártak a héthez, és én éreztem, hogy a szívem olyan hevesen dobol, mintha a bordáimon keresztül bármelyik pillanatban kiugorhatna a mellkasomból.

A ruhásszekrényem teljes tartalma az ágyon és a padlón hevert. Kicsit hülyén éreztem magam, amiért ennyire nehezemre esik eldönteni, hogy mit vegyek fel, de tényleg teljesen tanácstalan voltam. Végül, már az idegösszeroppanás határán, amikor kis híján felhívtam Britet valami jó ötletért, sikerült kiválasztanom egy szűk farmert, aminek a szárát fekete csizmába húztam, valamint egy sötétzöld rövid ujjú inget, ami egy kicsit elegáns és szexis is volt egyben.

Ugyanannyi időmbe telt sminkelni és elkészíteni a hajamat, mint amikor filmet nézni jött át. Miközben a szempillámat festettem, eszembe jutott, hogy semmi értelme ennyire aggódnom a kinézetem miatt, ha minden vasárnap reggel, amikor átjön hozzám tojást főzni, úgy lát, ahogy kikeltem az ágyból.

Jaj, istenem, holnap már vasárnap! – gondoltam, ami nagyon blőd megállapítás volt, hiszen a szombat után mindig vasárnap jön. De ez a vasárnap más lesz, mint a többi. Ez lesz az első randi utáni vasárnap. Vajon még így is átjön majd tojást főzni? Mi van, ha a randinkból tényleg egy ilyen másnap reggelbe hajló dolog lesz? Nem voltam naiv. Camnek minden oka megvolt azt hinni, hogy ez a mostani alkalom valóban ebbe az irányba tart majd.

A tükörben a szememet természetellenesen nagynak láttam, a szempillaspirál pedig veszedelmesen közel volt a szemgolyómhoz.

Tutira vettem, hogy ez a randi nem az én hálósobámban fog végződni, mert az egész úgy nézett ki, mintha valami szeretet-szolgálat rendezett volna benne kiárusítást.

Jól van. Hülyén viselkedem. A holnap is ugyanolyan nap lesz, mint a mai, a ma éjjel több okból sem lesz szexmaraton, röviden: semmi okom nincsen azt feltételezni, hogy ez a holnapi vasárnap több lesz pusztán a szombat után következő napnál.

Miután így meggyőztem magam arról, hogy nincs mitől tartanom, rávettem magam, hogy végre kijöjjek a fürdőszobából. A testemben vibráló, feszült idegesség egyáltalán nem volt kellemtelen. Olyan más volt... afféle jóleső izgalom. És szó szerint két pillanat választott el attól, hogy a fenekemet rázva táncoljak egy kicsit a nappalim közepén, amikor megérkezett Cam.

Belépett a lakásba, és a tekintete végigvándorolt a fejem búbjától, egészen a fekete csizmám hegyes orráig. Csodálatos, hogy valakinek a tekintete is mennyire olyan lehet, mint egy simogató, és egyszerre olyan érzések keltek életre bennem, amik mellett a korábbi izgalom labdába sem rúghatott.

Cam megköszöri a torkát.

– Te... nagyon, de nagyon klasszul nézel ki.

Elpirultam.

– Kösz! Te is.

És basszus, ez így volt színigaz! Sötét farmert és fekete, V kivágású, széles vállain megfeszülő pulcsit viselt. Sötét hajtinccsei a homlokába hullottak, a megszokott félvigyor pedig egyetlen pillanat alatt levett a lábamról. Annyira jól nézett ki, hogy még az is megfordult a fejemben, hogy mit keresek én itt egyáltalán, randin egy olyan pasival, mint ő.

– Kész vagy? Hol a kabátod?

Visszazökkenve a valóságba bólintottam, majd berohantam a hálósobámba, és közben kis híján felnyaltam a padlót, amikor a csizmám magas sarka beleakadt egy ott heverő pulcsiba. Felkaptam a kabátomat, majd visszamentem hozzá. A szemében jókedv csillant, miközben a kanapé háta mögül elővette és átadta nekem a táskámat. Legalább kilenc különböző okból is kínosan éreztem magam, de megköszöntem neki.

– Most már készen vagyok – mondtam kicsit kifulladásra.

– Még nem egészen – lelelte Cam, és elkezdte begombolni a kabátomat. – Jéghideg van odakint.

Csak álltam ott, teljesen mozdulatlanul, és ez az egyszerű gesztus megbűvölt. Lentről kezdte, és ahogy haladt egyre feljebb, úgy gyorsult a pulzusom. Amikor a mellkasom közelébe ért, még a lélegzetemet is visszatartottam, és ahogyan a tenyere élével végigsimított a kabátom elején, megmerevedtem. A több réteg ruha azonnal semmivé foszlott, ahogyan két mellbimbómól kiindulva, forróság áradt szét bennem.

– Tökéletes – mormogta. A szeme izzóan fényes kobaltkéknek tetszett. – Most már mind a ketten készen állunk.

Csak néztem rá, és úgy kellett kényszeríteni a lábaimat, hogy remegve bár, de tegyék meg az első lépéseket. Abban a pillanatban, ahogy kiléptünk a folyosóra, feltárult Cam lakásának az ajtaja.

Ollie jelent meg, egyik kezében a mobiljával, a másikban Raffaellóval.

– Mosolyogjatok! – kiáltotta, és azonnal lőtt egy képet. – Olyanok vagytok, mint két kölyök, akik a szalagavatóra mennek.

Mindketten döbbsen álltunk.

Ollie vigyorgott.

– Már törölöm is! Jó szórakozást! – Azzal visszament a lakásba, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Ööö...

Cam hangosan felnevetett.

– Jézusom, ilyet se láttam még!

– Szóval ez nem amolyan megszokott dolog tőle?

– Cseppet sem! – Felnevetett, és az egyik tenyerét a derekamra tette. – Siessünk, még mielőtt eszébe jut, hogy ő is szeretne csatlakozni!

Elvigyorodtam.

– Raffaellóval?

– Raffaellóval nem lenne semmi bajom. De Ollie...! – vigyorodott el Cam, és elindultunk lefelé a lépcsőn. – A legutolsó dolog, amit szeretnék, hogy ezen a randin bármi is elvonja a figyelmedet.

Tényleg? Már késő.

16. FEJEZET

MIRE AZ ITALOKKAL EGYÜTT MEGHOZTÁK A KENYERET IS, és letették a fényes felületű, szögletes asztalra, már többé-kevésbé rendesen tudtam lélegezni.

A kocsiban megint rám tört az idegesség, de Cam látszólag semmit nem vett észre, és éppen olyan higgadtan viselkedett, mint mindig.

Túlságosan sok időt töltöttem a menü tanulmányozásával, és alig bírtam ellenállni annak a késztetésnek, hogy rágcsálni kezdem a lakkozott körmeimet.

Cam az asztal alatt finoman megbökött a lábával.

– Mi van? – kérdeztem, amikor felnéztem.

A fejével bal oldalra biccentett, és ekkor vettem csak észre a pincért, aki mosolyogva állt az asztalunk mellett.

– Ööö, izé, kaphatnék mondjuk... – Kiválasztottam a legelső dolgot, ami érdekesnek tűnt. – Csirke marsalát?

A pincér gyorsan leírta, majd Camhez fordult, aki rendelt egy steaket közepesen átsütve, salátával és főtt burgonyával. Amikor a pincér elment, azonnal rámozdult a kenyérre.

– Simán! – feleltem, és közben reméltem, hogy nem fogom majd félrenyelni. Csak néztem, ahogyan félbevágja, majd alaposan megvajazza az egyik szeletet. – Kösz!

Felvonta a szemöldökét, de nem szólt egy szót sem, csak figyelte, ahogyan apró falatokat harapok. Kutattam a fejemben valami, bármi után, amiről beszélgethetnénk. Nem kellett semmi érdekesnek lennie, csak az volt a fontos, hogy beszéljünk. Valamiért eszembe jutott az az elkapott beszélgetés közte és Ollie között, és nem tudtam szabadulni tőle.

– Sportolsz valamit?

Cam csak pislogott, mintha erre igazán nem számított volna. Elpirultam.

– Ne haragudj! Nem is tudom, miért éppen ezt kérdeztem.

– Semmi baj. – Lassan rágta a kenyerét. – Régebben sportoltam.

Szerencsére vette a lapot, és egy kicsit megnyugodhattam.

– Mit?

Levágott még egy szelet kenyeret.

– Európai focit.

– Tényleg? – Vajon miért néz ki ilyen jól minden pasi, aki európai focit játszik? Van talán valamilyen egyetemes szabály erre? – És milyen pozícióban?

Annak ellenére, hogy szerintem Cam sejtette, hogy halvány gőzöm sincs a fociról, nem mutatta.

– Csatár voltam, vagyis középen játszottam.

– Értem – úgy bólintottam, mintha volna bármilyen fogalmam, hogy ez mit jelent.

Cam felvillantotta a gödröcskéjét.

– Vagyis nagyon sok gólt rúgtam.

– Akkor jó voltál?

– Elég jó. Fontos volt, hogy gyors legyek, mert egy csatárnak sokat kell futnia.

Én egyébként nagyjából ennyit tudtam a fociról – az egész csak egy nagy rohanás.

– Gimiben is játszottál?

– A gimiben, aztán az amatőr ligában, és az egyetem első évében is.

Megkockáztattam még egy falat kenyeret. Eddig egész jól haladtam.

– Miért hagytad abba?

Szóra nyitotta a száját, de aztán gyorsan be is csukta. A vállam fölött, valahova a távolba nézett, majd megvonta a vállát.

– Már nem érdekelt a dolog.

Én voltam a kitérő válaszok nagymestere, úgyhogy azonnal felismertem, ha ilyet hallottam. És annyira szerettem volna sokkal mélyebbre ásni, valódi válaszokat kapni! Csak sajnós én is ugyanezt mondtam neki, amikor a balettről kérdezett. Nem voltam abban a helyzetben, hogy erőltessem a dolgot.

Hihetetlenül csillogó szeme megragadott, és éreztem, hogy az arcom színe egyre mélyebb vörös lesz. Jézusom, mikor fogom már abbahagyni ezt az állandó pirulást?

Kuncogott, én pedig legszívesebben a képébe vágtam volna a vajás kenyeret.

– Avery...

– Cam?

Áthajolt az asztal fölött, és a közepén álló gyertya fénye táncoló árnyékokat vetett az arcára.

– Nincs miért idegesnek lenned.

– Nem is vagyok az.

Felvonta a szemöldökét.

Felsóhajtottam.

– Jól van. Az vagyok. Bocs!

– Miért kérsz bocsánatot? Erre semmi szükség. Hiszen ez az első randid!

– Kösz, hogy emlékeztetsz! – motyogtam.

Az ajka megrándult, mintha mosolyogni próbált volna.

– Ebben egyáltalán nincsen semmi rossz. Biztos, hogy még máskor is ideges leszel.

– De te nem vagy az.

– Ez csak azért van, mert annyira csodálatos vagyok!

Fújtam egyet.

Felnevetett, és a nevetése mély volt, zengő.

– Egyszerűen nincsen miért aggódnod! Egyszerűen csak vedd akarok lenni, Avery. Nincsen semmi szükség arra, hogy görcsösen próbálj lenyűgözni, és minél mélyebb benyomást tenni rám! Már régen megtetted.

– Ez... – Csak ráztam a fejem, és próbáltam nem venni tudomást a torkomban formálódó gombócról. Meredten néztem rá. – Csak te annyira... nem is tudom. Te olyan vagy, aki tudja, hogy mit kell mondani, amikor...

– Amikor?

A fülem mögé fészültem a hajamat, majd az ölembe ejtettem a kezem. Reszkettem.

– Szóval mindig tudod, mit kell mondani.

– De csak azért, mert annyira...

– Csodálatos vagy – fejeztem be a mondatot. – Igen, mondtad.

Cam hátradőlt.

– Nem éppen ezt akartam mondani, de azért örülök, hogy végre te is elkezdted felismerni a csodálatos mivoltomat.

– Akkor mit akartál mondani?

– Hogy azért mondtam, amit mondtam, mert ez az igazság, és mert tényleg így érzek.

– De miért én? – tört ki belőlem a kérdés. Lehunytam a szemem. – Jól van, erre nem kell válaszolnod!

Éppen ekkor érkezett meg a kaja – hála istennek –, és a beszélgetés más mederbe terelődött... majdnem két teljes percen keresztül.

– Most pedig megválaszolom a kérdésedet – mondta Cam.

Legszívesebben az egész arcomat a töltött csirkébe temettem volna.

– Erre semmi szükség.

– De, szerintem igenis szükség van rá.

Megmarkoltam az evőeszközöket, és mély levegőt vettem.

– Tisztában vagyok veled, hogy hatalmas hülyeség volt megkérdezni, de te lenyűgözően jóképű srác vagy, Cam. Kedves vagy, vicces és okos. Két hónapja folyamatosan elutasítalak. Járhatnál azóta bárkivel, és te mégis itt ülsz velem szemben.

– Ez így igaz.

– Egy olyan lánnyal, aki életében egyetlenegyszer sem randizott még – tettem hozzá, és mélyen a szemébe néztem. – Ez túlságosan hihetetlennek tűnik!

– Jól van – levágott egy darab steaket. – Azért vagyok itt veled, mert itt akarok lenni veled... mert nagyon kedvellek. Hadd fejezzem be! Már mondtam. Te más vagy... de a jó értelemben, úgyhogy légy szíves, nagyon gyorsan tüntesd el ezt a kifejezést az arcodról!

Gyanakodva hallgattam.

Ő meg vigyorgott.

– És el kell ismernem, hogy voltak olyan napok, amikor úgy hívtalak el, hogy pontosan tudtam, nemet fogsz mondani. És még ha néha nem is mondtam teljesen komolyan, hogy randizni akarok veled, azzal kapcsolatban mindig is nagyon őszinte voltam, hogy el akarlak hívni. Érted?

Ööö, nem igazán értettem, de azért bólintottam.

– És nagyon szeretek veled lenni – folytatta, miközben a szájába vett egy darab húst. – Azért szerintem nem mindenki fog ki egy ennyire jó pasit az első randijára.

– Jaj, istenem! – nevettem. – Micsoda egy beképzelt hólyag vagy!

Megvonta a vállát.

– Pedig ez az igazság! Most pedig edd meg a csirkédet, mielőtt elcsaklizom!

Mosolyogva elkezdtem szétcincálni a húst, a töltött résszel kezdve. Eltekintve attól, hogy feltettem azt a bizonyos nagyon hülye kérdést, az első randim egész jól alakult. Egy idő után

Cam kezdte átvenni a beszélgetés irányítását, és már nem éreztem annyira kukának magamat. Bár időről időre így is megesett, hogy a tekintetünk összetalálkozott, és én hosszú pillanatokra elfelejtettem, mit is csináltam az előbb, vagy mit mondott Cam, de akkor is jól éreztem magam – jól éreztem magam, és jó volt Cammel lenni. Na és a legjobb rész? Hogy nem törődtem azzal, mi lesz másnap. Egyszerűen csak... *ott* voltam, és nagyon jó érzés volt éppen *ott* lenni.

A vacsora vége felé Cam megkérdezte:

– Nos, hálaadásra van már valami terved? Visszamész Texasba?

Horkantottam.

– Azt már nem!

Összeszaladt a szemöldöke.

– Nem mész haza?

Eltüntettem az utolsó falatokat is a csirkéből, és a fejemet ráztam.

– Itt maradok. Miért, te hazamész?

– Igen, de még nem vagyok biztos benne, hogy mikor – felelte és felemelte a poharát. – Te tényleg egyáltalán nem is tervezed, hogy hazamész? Hiszen a szünet több mint egy hetes lesz... pontosabban kilencnapos! Van egy csomó időd.

– A szüleim... éppen nem lesznek otthon – mondtam, és ez még csak nem is volt olyan egetverő hazugság. Az évnek abban a szakaszában, vagyis hálaadás és karácsony között általában hajókörútra mentek vagy síeltek valahol. – A te szüleid amolyan világraszóló hálaadásnap vacsorát csapnak?

– Aha – motyogta, és a tekintete az üres tányérra vándorolt.

A beszélgetés ekkor egy kicsit megfeneklett, és amikor megjött a számla, úgy tűnt, Cam nemigen szeretne tovább maradni. Éjszakára nagyon lehűlt a levegő, és mindkettőnk lehelete kis fehér felhőkben szállt fel. Vad szél támadt, belekapott a hajam-

ba, az arcomba fűjt. Csak álltam ott és reszkettem, bár a kabátomat egészen összehúztam magamon.

– Fázol?

– Hát ez nem Texas! – ismertem el.

Cam nevetett, majd közelebb lépett hozzám, és az egyik karjával átölelte a vállamat. Testének melege azonnal átkúszott belém is, és teljesen elgyengült a térdem, úgy éreztem, ha nem tartana, a földre rognék.

– Így jobb? – kérdezte.

Meg sem tudtam szólalni, ezért csak bólintottam.

Amikor már a vad szél elől védve voltunk a kocsiban, bekapcsoltam az övemet. Cam is bemászott, beindította a motort, és összecsapta majd összedörzsölte a két tenyerét. Rám pillantott.

– Jól érezted magad?

– Igen. És köszönöm a kaját! Úgy értem a vacsorát. Köszönöm! – Csak hebegtem-habogtam. Lecsuktam a szememet. – Szóval kösz!

– Nincs mit – válaszolta, és a hangjából jókedv csendült. – Én pedig köszönöm, hogy végre megengedted, hogy elhívjalak randizni.

Bekapcsolta a rádiót, annyira lehalkította, hogy nyugodtan tudjunk beszélgetni, csak sajnós éppen sokkal fontosabb dolgokra összpontosítottam. Valahol Hagerstown és a University Heights között hihetetlenül fontos döntést hoztam.

Ha Cam megcsókol, nem fogom összecsínálni magam!

Nem, nem és nem!

Úgy viselkedem majd, mint egy morzsányi tapasztalattal legalább rendelkező, teljesen normális tizenkilenc éves csaj, és nem csinálom össze magam! Persze az is lehet, hogy nem is akar majd megcsókolni. Az is lehet, hogy valamikor a randi során arra a következtetésre jutott, hogy nem vagyok csókra méltó, ezért egyszerűen hazamenekül majd, és Ollie, valamint Raffael-

lo társaságában keres menedéket. Ha ez történik, akkor sem fogok kiakadni. *Én* legalábbis nem akadnék ki az ilyesmin.

De amikor megérkeztünk a ház elé, majd felmentünk az ötödikre, rádöbbsentem, hogy nem akarom, hogy ez az éjszaka máris véget érjen. Megálltunk a lakásom ajtajában, szembe fordultam vele, és idegesen babráltam a táskám pántjával.

Az ajkára kiült a fél mosoly.

– Nos...

– Szeretnél bejönni? Egy italra vagy ilyesmi? Van kávé meg forró csoki.

Forró csoki? Ez most komoly? Hány éves vagyok én? Tizenkettő? Ó basszus!

– Viszont nincs itthon se sör, se erősebb...

– A forró csoki tökéletesen hangzik – szakított felbe. – De csak akkor, ha olyan fajta, amiben azok az egészen apró pillecukordarabok vannak.

A szám mosolyra húzódott, és hirtelen nem érdekelt, hogy mennyire széles ez a mosoly, vagy mennyire idiótán nézek ki, ahogy így vigyorgok.

– Olyan.

– Akkor csak utánad, szivi!

A szívem hevesen vert, miközben mind a ketten bementünk a lakásba, és felkapcsoltam a kanapé melletti lámpát. Levettem a kabátomat, majd a konyhába mentem. Cam a kanapén ült, amíg elkészítettem mindkettőnknek a forró csokit. Miközben melegegett a víz, lekaptam a csizmámat, és a szobába már két gőzölgő csészével a kezemben tértem vissza.

– Köszönöm! – mondta. – Kérdezhetek valamit?

– Igen. – Leültem vele szemben, és magam alá húztam a lábamat.

Belekortyolt az italába.

– Az első randi tapasztalatai alapján kész lennél eljönni egy másodikra is?

Kellemes érzés kezdte feszíteni a mellkasomat.

– Úgy érted, csak úgy nagy általánosságban?

– Igen.

Megvontam a váltam, és én is belekortyoltam a forró csokiba.

– Nos, ez egy nagyon kellemes első randi volt. Ha a második randik is ilyenek szoktak lenni, akkor azt hiszem, hogy igen.

– Hmm. Na és bárkivel, vagy...?

Lesütöttem a szememet.

– Bárkivel azért nem.

– Vagyis akkor csak egy bizonyos személlyel?

A kellemes érzés már a végtagjaimat is elárasztotta.

– Azt hiszem, igen.

– Érdekes – mormogta és megint ivott egy kortyot. Amikor rámnézett, a szeme szó szerint csillogott. Jézusom! Most alaposan benne vagyok! Csillogó szemekkel néz rám!

– És ennek a bizonyos személynek megint várnia kellene két hónapot, mire igent mondanál?

Nem tudtam visszafojtani a mosolygásomat, miközben tovább szürcsöltem a forró csokit.

– Attól függ.

– Mitől?

– A hangulatomtól.

Cam nevetett.

– Készen állsz?

– Igen.

– Akkor megint randira szeretnék hívni... de nem vacsorázni mennék, mert szeretem a változatosságot. Moziba szeretnék vinni.

Úgy tettem, mintha eltöprengenék a dolgon, pedig legbelül már régen tudtam, hogy igent mondok majd neki. Lehet, hogy

hatalmas ostobaságot teszek, és az egésznek semmi értelme, de nagyon szerettem volna megint együtt lenni vele.

– Mozi?

Bólintott.

– Igen, de ez autósmozi. Az egyik legutolsó a környéken.

– Kint, a szabadban?

– Igen – mondta, majd elvigyorodott. – De ne aggódj, felmelegítelek majd!

Most nem is tudtam, hogy nevessek vagy inkább közöljem vele, hogy ez az utolsó megjegyzése valami aranyos módon nagyon gázos volt.

– Jól van.

Felvonta a szemöldökét.

– Úgy érted, jól van, eljössz velem a moziba?

Az ajkamba harapva bólintottam.

– Komolyan nem lesz szükség még két hónapra?

Megráztam a fejem.

Cam nevetve elfordult.

– Jól van. Akkor mit szólnál a szerdához?

– Jövő szerdához?

– Nem.

Letettem a kisasztalra a bögrémet.

– Akkor a rákövetkezőre?

– Aha.

Visszafelé számoltam a napokat, majd összevontam a szemöldökömet.

– Várj csak! Az nem a hálaadás előtti szerda?

– De igen.

Csak néztem rá meredten.

– Nem azt mondtad, hogy akkor hazamész?

– De igen.

– Mikor? A mozi után, az éjszaka kellős közepén, vagy hálaadás reggelén?

Megrázta a fejét.

– Tudod, ez a bizonyos autósmozi nem messze van a szülővárosomtól. Vagy tizenöt kilométerre.

Zavartan dőltem hátra a kanapén.

– Ezt nem értem.

Megitta a forró csokit, majd úgy fordult, hogy szemben legyen velem. Közelebb csúszott, és már csak néhány centi választott el bennünket egymástól.

– Ha el akarsz jönni erre a randevúra, akkor kénytelen leszel hazajönni velem.

– Mi van? – kiáltottam fel, és azonnal felültem. – Hazamenni veled?

Összeszorította az ajkait, majd sűrűn bólogatott.

– Ez komoly?

– Mint egy vakbélgyulladás – felelte. – Gyere haza velem! Meglátod, milyen buli lesz!

– Menjek haza veled... úgy érted, hogy a szüleid házába? Konkrétan a hálaadásnap vacsorára? – kérdeztem, és amikor megint bólintott, a karjába boksoltam. – Te nem vagy normális!

– Dehogynem. Nagyon is komolyan mondom. A szüleim nem bánnák. – Elhallgatott, az orrát ráncolta. – Jobban mondván, valószínűleg nagyon boldogok lennének, hogy láthatnak rajtam kívül valaki mást is. És anya egyébként is szeret egy hadseregnek való adagot főzni. Minél többen vagyunk, hogy megegyük, annál jobb!

Nem találtam a szavakat.

– Akkor indulunk, amikor csak akarod, de persze legkésőbb szerda délután. Megiszod még a forró csokit? – kérdezte, és

amikor megráztam a fejemet, elvette a csészét. – Illetve vissza is akkor jövünk, amikor te akarsz.

Figyeltem, ahogy megissza a maradékomat.

– Nem mehetek haza hozzátok!

Csodálkozva nézett rám.

– Miért?

– Vagy száz teljesen nyilvánvaló okból, Cam! A szüleid azt fogják hinni...

– Nem fognak hinni az égvilágon semmit.

Dühösen néztem rá.

Felsóhajtott.

– Jól van, akkor elmondom, én hogyan látom a helyzetet. Ez sokkal jobb lesz neked, mint ha itt maradsz egész héten tők egyedül. Mit tudnál itt csinálni? Üldögélsz és olvasol? Közben pedig nagyon hiányzom majd neked. Tudom, hogy így lesz. Én meg azzal fogom tölteni az ünnepet, hogy végtelen SMS-eket küldözgetek neked, és nagyon rohadtul érzem magam, mert itt ülsz, teljesen egyedül, és még egy McDonald'sba sem tudsz elmenni, mert hálaadáskor az is zárva van.

– Nem akarom, hogy sajnálj. Annyira nem nagy ügy az egész. Szeretek egyedül lenni.

– De én nem akarom, hogy itt ülj, és éppen te vagy az, aki olyan nagy feneket kerít ennek az egésznek. Én egy *barát* vagyok, aki arra kéri a *barátját*, hogy jöjjön el hozzájuk, és töltsék együtt a hálaadási szünetet.

– De te egy olyan *barát* vagy, aki éppen most randizott ezzel a bizonyos *barátjával*.

– Ó! – jegyezte meg, és letette a csészémet. – Ez igaz.

Megráztam a fejem, majd felvettem egy párnát, és a mellkasomhoz szorítottam.

– Erre nem vagyok képes. Hogy családlátogatásra menjek hozzátok, éppen ünnep idején? Ez túlságosan is olyan lenne, mintha...

– Milyen lenne? Gyors?

– Igen. Nagyon, de nagyon gyors.

– Nos, akkor még szerencse, hogy nem járunk együtt, mert ha ez lenne a helyzet, akkor igazad van, ez tényleg túlságosan gyors volna.

– Hogy mi?

Cam elvette a párnámat, és a háta mögé dobta.

– Te és én csak barátok vagyunk, akik egyszer randiztak. Ha pedig a következőbe is beleegyezel, akkor már kétszer. De nem járunk. Csak barátok vagyunk, egy randevúval a hátunk mögött. Éppen ezért haza hozzánk is barátokként megyünk.

Forgott velem a világ.

– Ennek így semmi értelme.

– Pedig bizony, hogy van! Hiszen még csak nem is csókolóztunk! Csak barátok vagyunk.

Tátva maradt a szám.

Megrántotta a vállát.

– Gyere haza velem! És ígérem, hogy nem lesz semmi kínos vagy kényelmetlen. A szüleim nagyon boldogan találkozónának veled. Jól fogod érezni magad, és az egész sokkal jobb lesz annál, mintha itt maradnál teljesen egyedül. És nem várok el tőled egyáltalán semmit. Érted?

A szám már megformálta a nemleges választ, de valahogy képtelen voltam kipróbálni a levegőt magamból, hogy ki is mondjam. A gondolataim egymást kergették, és legszívesebben megmondtam volna neki, hogy teljesen elment az esze. Menjek haza vele? Ez valóban... sokkal jobb volt annál, mint egy magányosan eltöltött hálaadás. Már az is elég rossz, volt, amikor még otthon a szüleimmel éltem, és nekik éppen ezen az estén kellett

elmenniük valahova. Persze akkor legalább a házvezetőnő ott volt, hogy készítsen nekem pulykát vacsorára. Mrs. Gibson. Az utolsó három évben ő sütötte meg a hálaadási pulykát. És a McDonald's tényleg bezár ilyenkor? Apám, ez hatalmas szívás! És mégis, hazamenni Cammel maga az örület lett volna. Az indoklásának pedig se füle, se farka. Meggondolatlanságnak éreztem elfogadni az ajánlatot, márpedig az ilyesmi egyáltalán nem volt jellemző rám.

Nagyon, de nagyon nem.

Felnéztem, és összetalálkoztam a tekintetünk. A szeme... egyszerűen lenyűgözően kék volt. Most komolyan gondolkodom még az ajánlatán? A szívverésem felgyorsult. Nagyot nyeltem.

– És a szüleid tényleg beleegyeznének?

Megcsillant valami a szemében.

– Máskor is vittem már haza barátokat.

– Lányokat?

Megrázta a fejét.

Nos, ez... ez azért elég érdekes fordulat volt.

– És a szüleid tényleg el fogják hinni, hogy csak barátok vagyunk?

– Mi okom lenne arra, hogy mást mondjak nekik? Hiszen nem járunk! Ha azt mondom, hogy barátok vagyunk, akkor pontosan ezt fogják gondolni.

Minden logikus gondolkodással foglalkozó idegsejtem azt üvöltötte, hogy mondjak nemet.

– Jól van, elmegyek hozzátok. – Kimondtam, és már nem lehetett visszaszívni. – Pedig ez egy egészen örült ötlet.

– Inkább egy egészen tökéletes ötlet! – A szája elégedett mosolyra húzódott. – Akkor jöhet az ölelés!

– Mi van?

– Ölelés – mondta, és a szemében a csillogás mintha erősödött volna. – Ha egyszer már összeölelkeztünk, és ezzel megpecsételtük az ígéretet, nem lehet többé visszavonni.

– Jézusom, ezt komolyan mondd?

– Halálosan.

Hitetlenkedve morogtam, majd feltérdeltem és kitártam felé a karomat.

– Jól van, akkor pecsételjük meg a dolgot, még mielőtt... – A szavaim egy kis sikoltásba fulladtak, ahogyan Cam felém nyúlt, átölelte a derekamat és magához húzott. Ott ültem, egészen közel, gyakorlatilag az ölében úgy, hogy a bal térdem az ő lábai között volt.

Megölelt. Nem volt különösebben szoros, de a pusztá tény, hogy ennyire közel vagyok hozzá, meglepően nagy hatással volt rám.

– Akkor ezt megpecsételtük, szivi! Hálaadás Hamiltonéknál.

Mondtam valamit arról, hogy jól van, és amikor eltávolodtunk egymástól, az arcunk éppen egy vonalba került egymással. Hirtelen megértettem, mi volt az a csillogás a szemében.

– Te...!

Nevetett, és nekem valahol a gyomrom tájékán összeugrottak az izmaim.

– Bevetted, ugye? Egészen mostanáig sikerült. Még egy-két pillanat, és ünnepélyes fogadalmat is teszel.

Nem tudtam visszafojtani a vigyorgásomat.

– Te beteg vagy!

– De csak csupa jó tekintetben. Be kell ismernem valamit. – Kissé eltávolodott, majd közelebb hajolt, és amikor beszélt, az ajkai az arcomat simogatták. – Amikor átjöttem hozzád, hazudtam.

– Miről?

A keze a derekamra siklott.

– Amikor azt mondtam, hogy klasszul nézel ki. Nem voltam veled teljesen őszinte.

Erre aztán tényleg nem számítottam. Egészen kicsit elfordítottam a fejemet és levegőért kaptam. Az ajkunk mindössze néhány *centire* volt egymástól, és eszembe jutott, mennyire határozottan állította Brit, hogy ma éjjel Cam megpróbál majd megcsókolni. A nyelvemet és az ajkaimat kényszerítenem kellett, hogy szavakat formáljanak.

– Nem néztem ki klasszul?

– Nem – felelte komoly arccal, miközben a keze simogatva elindult felfelé a gerincem mentén, közvetlenül a tarkóm alatt állapodva meg. Lehajtotta a fejét, a halántéka az enyémnek nyomódott. – Mert csodálatosan szép vagy!

Elakadt a lélegzetem.

– Köszönöm!

Mást nem mondott, az ajkát végigfuttatta az arcom vonalán, én pedig éreztem, hogy a testem megmerevedik. A szívem csak úgy zakatolt az izgalom és valami egészen más miatt is. Talán a félelem volt az? Ezt éreztem a torkomban? Mintha a semmiből jelent volna meg, nyersen és erőteljesen. E két érzelem együttes hatása, hogy mindenképpen maradnom kell, de közben menekülni is akarok, majdnem szétszaggatott.

Cam ajkával még mindig az arcomat simogatta, az orra pedig az enyémhez ért. A lehelete forrón égette az ajkamat. Édes, csokoládés illata volt. Vajon az íze is olyan? Feltámadt bennem az érdeklődés, és a kezemet a karjára tettem.

– Avery?

Lehunytam a szememet.

– Tessék?

– Ugye még soha nem csókolóztál?

A pulzusom az egekbe szökött.

– Nem.

– Akkor csak, hogy tisztázzunk valamit... – mondta. – Ez nem csók.

Kinyitottam a számat, és az ajka azonnal az enyémre tapadt. Édesen simogatta az én ajkaimat, lélegzetelállítóan lágyan és puhán, és túlságosan gyorsan.

– Megcsókoltál! – sóhajtottam, és belekapaszkodtam fekete pulóverébe.

– Ez nem csók volt – felelte, és beszéd közben az ajkaival cirógatta az enyémet. A hideg futkározott a gerincemen. – Emlékszel? Ha ez csók lett volna, akkor annak, hogy hazajössz velem, valami sokkal nagyobb jelentősége lenne.

– Ja, akkor jó.

– És éppen ezért ez sem csók.

Amikor az ajka másodszor is az enyémre forrt, túlcsoordultak az érzelmeim, minden érzékem kiélesedett. Már nem tudtam és nem is akartam másra gondolni, mint az ajkaira. Csodálatos melegség kúszott fel a nyakamon, lángra lobbantva a mellkasomat, majd lejjebb haladva, a combjaim közé. Nagyon finoman csókolt, az ajkaival újra és újra végigrajzolva az enyém vonalát. Valami mélyen a bensőmben feltámadt, kinyílt, és fájdalommal töltött el. Belekapaszkodtam, és mire észbe kaptam, már a hátamon feküdtem.

Cam fölém emelkedett, és ahogy a kezemet a karjaira tettem, éreztem, ahogyan az izmai folyamatosan megfeszülnek és elernyednek. A szája még mindig az enyémre tapadt. A testünknek egyetlen más része sem érintkezett, és nem voltam biztos benne, hogy emiatt megkönnyebbülést vagy csalódottságot kellene éreznem. De az ajkai, istenem, az ajkai egy pillanatra sem pihentek az enyémen! Elkezdtem visszacsókolni, lassabban, esetlenebbül, miközben az ő mozdulatai magabiztosak és gyakorlottak voltak. Aggódtam, hogy talán rosszul csinálom valamit, de ekkor feltört a torkából egy mély hang, jóformán morgás, és én ösztö-

nösen tudtam, hogy ez az ellenkezőjére utal. A testemen megint reszketés futott végig. A fájdalom szétterjedt bennem, egyre erősebben, és kezdett egy kicsit ijesztővé válni az egész.

Egyre mélyebben csókolt, ezzel arra csábítva az ajkaimat, hogy szétnyíljanak. Megfordult velem a világ, amikor a nyelve a számba csúszott és a nyelvemhez ért. Levegő után kaptam, ő pedig egy kicsit mélyebbre hatolt a nyelvével. Elvesztem ebben a csókban, a pulóverét markoltam, a nyakam pedig hátrafeszlött. Csokoládé- és férfíze volt. Feltámadt bennem a vágy, majd kibújtam a bőrből. Közvetlenül ezután pánik tört rám, de amint a nyelve a szájpadról simította végig, egy pillanat alatt ennek is nyoma veszett. Azután felemelte a fejét, finoman beharapta az alsó ajkamat, mire élvezettel telve felnyögtem. Mindketten levegő után kapkodtunk.

– Ez még mindig nem csók volt? – kérdeztem.

Cam felegyenesedett, és engem is felhúzott ülő helyzetbe. A szeme megint az az intenzív kék volt, perzselően forró. Úgy éreztem, mintha lefutottam volna a maratont. A mellkasom gyorsan emelkedett és süllyedt. Még mindig nem engedtem el a karját. Az ujjával végigsimította az alsó ajkam vonalát, majd megint odahajolt hozzám.

– Nem, ez nem csók volt. – Az ajka elbűvölő, ígéretes módon simult az enyémmre. – Csak jó éjt puszi.

17. FEJEZET

CAM MÁR RÉGEN HAZAMENT, de én még mindig álmatlanul hevertem az ágymban. Ez az álmatlanul töltött éjszaka azonban semmiben nem hasonlított a többihez. Azok a közelébe sem érhettek. Mintha a testem nem is a sajátom lenne – fájdalom költözött bele, és túlságosan forrónak tűnt. Már lerúgtam a takarómat, és ahogyan a bőrömhöz ért, a magamra terített vékony lepedő is túl durvának tűnt. Az oldalamra fordultam, és amint a két combom egymáshoz ért, beharaptam az ajkamat.

Gyűlöltem Camet.

Persze nem igazán.

Viszont igenis gyűlöltem, amiért így köszönt el, amiért így hagyott itt, és azért is, mert minden alkalommal, amikor megmozdultam, fájdalmasan megfeszültem, és különösen érzékeny-nyé vált bőröm ennél sokkal többre vágyott.

Többre.

Nem gyűlöltem Camet.

A hátamra fordultam, és a lepedőt is lerúgtam. A hideg levegő végigsimított meztelen karjaimon és a mellkasomon. Pamut-atlétám alatt a mellbimbóim megkeményedtek és bizseregni kezdtek, míg végül már nem is idegesítő, hanem egyenesen fájdalmas volt a dolog.

Felhúztam a két térdemet, finoman szétváló ajkaim közül nyögés tört ki, miközben a vérem a combjaim és a mellem között lüktetett. Kinyújtottam a lábamat, megmarkoltam magam alatt a puha lepedőt, és próbáltam kiüríteni az agyamat. Sajnos semmi másra nem tudtam gondolni, mint Cam csókjára, arra, ahogyan az ajkai az enyémhez értek, hogy mennyire forrónak és

nedvesnek éreztem a nyelvét a számban. Még mindig éreztem a csokoládé ízét és erős izmainak tapintását. A lélegzetem elakadt, ahogyan felidéztem magamban, milyen érzés volt, ahogyan a kézfeje a mellemet súrolta.

Ehhez foghatót soha nem éreztem még azelőtt. Mintha Cam csókja elfordított volna egy kapcsolót a testemben. Persze nem voltam se hülye, se naiv, se annyira tapasztalatlan, hogy ne tudjam, egyszerűen felizgultam Camtól. A testem végre felébredt Csipkerózsika-álmából, feltámadt mély szendergéséből, és most hirtelen többet akart.

A kezem véletlenül a hasamhoz ért, és összereztem. A pulzusomat egyre gyorsabbnak éreztem a torkomban, és a szívem is kihagyott egy-két ütemet. A fájdalom egyre erősebb lett a két combom között. A szemhéjam felpattant, és a tekintetemet a koromfekete mennyezetre függesztettem. Lélegzetemet visszatartva csúsztottam lefelé a kezem a köldököm alá. Valódi, testen kívüli élmény volt, mintha nem is rendelkeznék semmilyen irányítással az események felett.

Lehunytam a szemem, és az egyik kezemet becsúsztottam az alváshoz használt rövid nadrágom laza gumija alá. A hasamban megkeményedtek az izmok, a légzésem felgyorsult. Ujjaim hegye ebben a pillanatban elérte odalent az érzékeny idegcsomót, mire minden testrészemen áramütés futott végig. Beharaptam az ajkaimat, mert csak így akadályozhattam meg, hogy feltörjön belőlem a kiáltás.

Az ujjaimat vadul dobogó szívvel csúsztottam mélyebbre a nedves részeim felé.

Lényem egy része el sem tudta hinni, hogy azt teszem, amit teszek.

El sem tudta hinni, hogy *ilyen sokáig* tartott, míg végre megtettem.

De ekkor már nem állhattam le. Lelki szemeim előtt megjelent Cam. A tekintete perzselő kéken szikrázott, és az ajka az enyémre tapadt, hogy megnyíljak neki. Igazából fogalmam sem volt, mit kellene tennem az ujjaimmal, de úgy tűnt, jól csináltam, amit csináltam. Simogattam magam, ami nagyon jó érzés volt, de a vágy nyilvánvalóan csak még forróbban lángolt bennem. Mintha mindenem megduzzadt volna, és ekkor már biztosra vettem, hogy ha a kín tovább erősödik, addig sikítok, amíg be nem rekedek.

Beharaptam az alsó ajkamat. Az ujjam előre-hátra mozgott, majd egy mély sóhaj kíséretében mélyebbre nyomtam. Rekedtem kaptam levegő után, és a feszültség kicsit csillapodott. Jól van. Ez így jó. Még mélyebbre nyomtam az ujjam, és újabb áramütés rohant végig a testemen, ahogyan a tenyerem megint végigsimított a halmon. A csípőm megrándult, és a bensőmben egyre égetőbben izzott a tűz. A csípőm ekkor apró körökben kezdett mozogni, a feszültség pedig egyre mélyebben és mélyebben áthatotta mindenemet. Ha bárki hallotta volna, biztosan nagyon kínosnak éreztem volna a torkomból előtörő hangokat, de itt, a saját hálószobám sötétjében, csak még jobban felizgattak.

A csípőm egyre határozottabban dörzsölődött a tenyeremhez, és úgy éreztem, mintha valahol legbelül, egy megfeszített ideg csomóba ugrott volna. Éreztem, és tudtam, hogy hamarosan megérkezik, már csak másodpercek kérdése. Ebben a pillanatban megjelent előttem a kép, hogy Cam csinálja velem mindezt – az ő keze és az ő ujjai, és ekkor már nem volt tovább. Ahogyan a csomóba húzódott ideg kioldódott, a testem legmélyéről tört fel a nyögés, korbácsként csapva végig a testemen, és széjjelszórva minden gondolatomat.

Miután a pulzusom és a légzésem visszatért a normális tempóba, remegő kezekkel és remegő lábakkal még mélyebben a

párnák közésüllyedtem. Szentséges isten, szóval ilyen érzés ez! Az oldalamba fordultam, és az ajkaim halvány mosolyra húzódtak. Nevetésemet a párnámba fojtottam.

Habár a kellemes, ernyedt nyugalom, amely a testemet eltöltötte, lassan álomba ringatott, valahol legbelül tudtam, hogy bármi, amit éreztem, meg sem közelítheti a valót. Hogy egy olyan sráccal, akivel én is együtt akartam lenni – *Cammel* –, ha akarom, mindezt sokkal intenzívebben is átélhetem.

És én pontosan ezt akartam.

Brit és Jacob éppen annyira meglepődött, amikor elmondtam nekik, hogy hazamegyek *Cammel* a hálaadásnap vacsorára, mint én magam. Attól tartottam, hogy kiselőadást tartanak nekem arról, milyen rettenetesen ostoba dolgot teszek, de nem ez történt. Mind a ketten úgy viselkedtek, mintha ez az egész nem is lenne igazán nagy ügy. Talán az örültség fertőző is tud lenni? Különbözik pedig sokkal jobban érdekelte őket, hogy ezenkívül mi minden történt még a randinkön.

– Szóval jól csókol? – kérdezte Jacob.

Körbenéztem a teremben, és azért imádkoztam, nehogy valaki minket figyeljen. A professzor még nem érkezett meg, és a hallgatók fele majdnem aludt.

Brit nevetett.

– Mondd el neki is, amit nekem mondtál tegnap!

Elpirultam, amikor eszembe jutott, hogy mit meséltem neki a telefonban.

– Szóval megcsókolt? – Jacob szemei elkerekedtek, de szerencsére sikerült ugyanolyan halkán beszélnie, mint eddig.

A füzetemet a mellkasomhoz szorítottam, és próbáltam nem venni tudomást Britről, aki a szomszéd széken ugrált izgalmában.

– Igen.

– Mondd már el! – suttogta Brit.

Jacob bólintott.

– Igen, mondd már el!

Lehunytam a szememet.

– Jól csókol... nagyon klasszul csókol.

– Nem ezt mondtad.

Jacob rosszállóan húzta el a száját.

– Most azonnal mondd el, különben kikiabálom az egész egyetemnek, hogy ti ketten...!

– Jól van! – sziszegtem, és egész testem lángba borult. – Az első csók finom volt és lágy. Még a második is amolyan visszafogottan felfedező volt, de azután, amikor hanyatt feküdtem, ő pedig fölém hajolt!

Már a puszta gondolattól visszatért a kín, ami már csak azért is elég gázos volt, mert törielőadásra készültünk.

– Úgy csókolt, mintha... fel akarna falni.

Brit, a pálcika alakú gumicukorral a szájában felnevetett.

Jacob másodperceken át csak tátogott, majd így szólt:

– El is hiszem! – mondta, és miközben felvonta a szemöldökét, az állával lefelé mutatott. – De szerintem az is elég lett volna, ha megnyalhatja...

– Értem, kösz szépen! De most akkor foglalkozzunk a fontos dolgokkal! – mondtam, és a füzetemet az asztalra tettem. – Szerintetek nem komplett örültség, hogy haza akarok menni vele?

Brit megrázta a fejét.

– Ez teljesen normális. Emlékszel Rachel Adkinsre, igaz? Rajzra jár veled. Ő Jareddel megy haza ahelyett, hogy a szüleihez repülne, Kaliforniába.

– Együtt járnak? – kérdezte Jacob.

Megrántottam a vállamat.

– Már nem – mondta Brit, és kivett a zacskóból még egy gumicukor pálcikát. – Szakítottak, de Rachel akkor is hazakíséri.

Emiatt persze nem lettem sokkal nyugodtabb. Egész, óra alatt felváltva egyszer arra figyeltem, hogy mit mond az előadó a középkorról, máskor meg a Brit táskájából elcsent gumicukrot majszolva azon töprengtem, mégis hogyan fogom tudni végigcsinálni ezt a következő hetet.

Igazság szerint nem is az okozta a gondot, hogy haza kell mennem Cammel. Természetesen örülségnek tartottam az egészet, de valójában legbelül már nagyon készültem rá. Szerettem volna többet megtudni róla, szerettem volna megismerni a családját, és látni, milyen kapcsolatban van velük. Tudni akartam, miért hagyta abba a focit, és mit művelt péntek esténként.

És azt akartam... nos, hogy Cam az enyém legyen.

Olyan módon, ahogyan még soha, egyetlen srácot sem akartam, olyan módon, ahogyan elképzelni sem tudtam volna, hogy srácot valaha akarhatok még. Az érzés, ami akkor töltött el, amikor megcsókol, pontosan az volt, aminek el kellett töltenie. Persze ott volt ebben az egészben egy egészen kicsi pánik is – és valamennyire még mindig éreztem, ha visszagondoltam az előző estére –, de a kíváncsiságom minden mást könnyedén elnyomott. Éppen úgy, ahogyan a megmagyarázhatatlan melegség is, ami minden alkalommal eltöltött Cam közelében.

Egyetlen pillanatig sem kételkedtem abban, hogy szeretnék újra csókolózni vele. Szerettem volna megint átélni ugyanazt, amit azután éltem át, amikor hazament tőlem. Az, hogy megcsókoljam, nem volt gond. Hazamenni vele nem volt gond.

Csak az volt a gond, hogy magam sem tudtam, meddig leszek képes még elmenni. Hogy mikor jön el az a pont – bármi legyen

is az –, amikor a melegség már nem lesz képes elűzni a rossz emlékeket.

A következő héten egymilliószor is meggyőztem magam arról, miért ne menjek haza vele, és aztán természetesen ugyanennyiszor az ellenkezőjéről is. Egészen addig a pillanatig, amikor becsomagoltam az utazótáskámat, nem tudtam eldönteni, mi lenne a helyes. És csak akkor ébredtem rá, hogy igen, tényleg megteszem, amikor már mellette ültem a kocsijában.

– Biztos vagy benne, hogy a szüleid nem fognak kiakadni?

Cam bólintott. Még csak vagy száz alkalommal tettem fel neki ugyanezt a kérdést.

Rágcsálni kezdtem a hüvelykujjamat.

– És tényleg felhívtad őket, és el is mondtad nekik, igaz?

A szeme sarkából nézett rám.

– Nem.

Ezt nem tudtam elhinni.

– Cam!

Hátrahajította a fejet, és mély hangon felnevetett.

– Csak hülyéskedek! Nyugi már, Avery! Már másnap szóltam nekik, amikor beleegyeztél. Tudják, hogy jössz, és alig várják, hogy megismerjenek.

Dühös pillantást vetettem rá, majd tovább rágtam a körmömet.

– Ez egyáltalán nem volt vicces.

Megint nevetett.

– Dehogynem.

– Barom.

– Kocka.

Kinéztem az oldalsó ablakon.

– Köcsög.

– Húha! – mondta Cam, és füttyentett. – Kemény szavak ezek! Még egy pár ilyen, és azonnal megfordulok, aztán visszaviszlek!

Elvgyorodtam. Kiértünk az I70-es államközire.

– Jól hangzik.

– És akkor zokoghatnál kétségbeesetten egész héten – jegyezte meg, majd elhallgatott. Odanyúlt hozzám, és elhúzta a kezemet a szám elől. – Kérlek, hagyd ezt abba!

– Ne haragudj! – mondtam. – Csak rossz szokás.

– Tényleg az. – Az ujjait összefonta az enyémmel, mire a szívem kihagyott egy ütemet. Egymásba kapaszkodó kezünk az én combomon nyugodott, és nem is tudtam hirtelen, mit gondoljak minderről.

– A húgom csak valamikor holnap kora reggel fog megérkezni. Ma este fellépése van Pittsburgben.

– Milyen fellépése? – A tekintetem a kezünkre rebbent, majd gyorsan megint kinéztem az ablakon.

– Balett, ha minden igaz.

A figyelmemet folyton elterelte az a tény, hogy milyen nehéznek tűnik a keze az enyémben.

– A balett a kedvence?

– Úgy tudom, jobban szereti a klasszikus és a modern táncok keverékét.

A modern táncok nagy részben a klasszikus balettre építkeznek, és így teljesen érthető volt, ha a kettő keverékét kedvelte a leginkább. Cam végül elengedte a kezemet, ami már csak azért is szerencsés volt, mert biztosra vettem, hogy a tenyerem elkezdett izzadni, ami elég undorítósnak tűnt. A kétórás vezetés gyorsan eltelt! Mintha csak percek teltek volna el, és ő már kanyaro-

dott is le az államköziről, behajtva egy kis dimbes-dombos városba, amit mintha közvetlenül a hegyoldalba vájtak volna bele.

És apám, mintha a Nyugat-virginiai Egyetem focicsapatának a legkeményebb magja lakott volna itt! Minden egyes üzlet kirkatában, és szinte minden verandán NY-VE-zászló lógott. Keresztülhajtottunk a városon, és hamarosan már olyan alsóbbrendű utakon mentünk tovább, amiket mintha nem is olyan régen aszfaltoztak volna le.

Nem is emlékszem, mikor voltam utoljára ennyire ideges. A gyomrom egyetlen hatalmas görcs volt, ahogyan Cam lelassított, majd jobbra befordult egy magánútra. Legalábbis annak tippeltem. Az utat szegélyező hatalmas tölgyek között hajtottunk, amikor egy enyhe kanyar után lenyűgözően szép villa tárult a szemünk elé.

Maga a ház nem volt túl nagy, de azért különösebben kicsi sem. Oszlopos volt, háromszintes, és annyira emlékeztetett a szüleim házára, hogy szinte fájt. Kívülről rideg és tökéletes, belülről pedig valószínűleg ugyancsak.

Cam a ház mögé hajtott, és így megnézhettem a hatalmas, gondosan nyírt pázsitot, valamint a csodálatosan szép, vidékies parkot. Nyeltem, de a torkom, mintha nem akart volna működni. Végül egy különálló garázsépület mellett álltunk meg, ami akkora volt, hogy önmagában is beillett volna egy vidéki háznak. A garázson túl észrevettem egy hatalmas, télre befedett medencét.

Cam leállította a motort, majd felém fordult, és az arcán halvány mosollyal megkérdezte, hogy készen állok-e.

Legszívesebben a képébe sikoltottam volna, hogy nem, és utána egyenesen a közeli erdőbe menekülök, de ezt azért egy kicsit erősnek éreztem. Így inkább bólintottam, kinyitottam az ajtót, majd kiléptem az eddigihez képest legalább tíz fokkal hi-

degebb levegőre. Hátranyúltam a táskámért, csakhogy Cam a saját, sokkal kisebb cuccával együtt már kivette.

– Elbírom.

A táskámra nézve elvigyorodott, majd keresztben a vállára vette.

– Én viszem. Különben is, azt hiszem, a kék és rózsaszín pillangóminta nagyon jól áll nekem.

Annak ellenére, hogy ennyire ideges voltam, felnevettem.

– Végre valami, amire igazán büszke lehetsz!

– Pontosan. – Megvárta, míg odaérek mellé, majd elindultunk a ház mögötti fedett teraszhoz vezető, kőlapokkal kirakott járdán. Közvetlenül a csupa üveg hátsó ajtó előtt álltunk meg, egy nagy fonott cséza mellett. – Tudod, úgy nézel ki, mint akinek mindjárt szívrohama lesz.

Összerezzentem.

– Ennyire látszik?

– Eléggé. – Közelebb lépett, és a keze villámgyorsan mozdult. A hajamat a fülem mögé tűrte, és kicsit lejjebb hajtotta a fejét. Az arcán különös kifejezés suhant végig, ami miatt a szemem kékje egészen sötét, már szinte indigókék lett. Levegőért kaptam. – Hidd el, nincsen semmi okod arra, hogy ideges légy!

Az arcom bizsergett ott, ahol az ujjai megérintettek, és amilyen közel volt az ő arca, eszembe jutott az a csók, ami nem is volt igazán csók. Az óta a bizonyos első este óta nem ismétlődött meg a dolog, de azt hiszem, ebben a pillanatban ő is nagyon közel állt hozzá, hogy megint megtegye.

– Jól van – suttoztam.

Még egy pillanatig csak nézett a szemembe, majd megrázta a fejét. Megfogta a kilincset, és kinyitotta az ajtót. Meleg levegő áradt ki a házból, alma- és fűszerillat, amolyan hívogatóan csábító aroma. Követtem Camet, és csodálkozva néztem szét a ház legalsó szintjén.

Egyfajta játékszobába jutottunk. Középen hatalmas biliárdasztal állt, jobbra, a helyiség hátsó részében dugig tömött bár, és volt még ott egy méretes tévé is, előtte több, kényelmes székkal. Az én szüleimnek is volt egy hasonló szobája, csakhogy a mi biliárdasztalunkat soha senki nem használta, a bárból csak anya ivott és csak akkor, amikor nem látta senki, a tévét pedig szerintem még soha nem kapcsolták be.

Itt azonban minden olyan... belakottnak tűnt.

A biliárdgolyók nem voltak akkurátusan középre beállítva, hanem az asztalon mindenfelé szétgurulva álltak, mintha valaki egyik pillanatról a másikra hagyta volna abba a játékot. A bárpulton egy üveg scotch, mellette pohár, a székek pedig kopottnak tűntek, illetve olyan régebbi bútoroknak, amiket az ember a pincéből szokott felhozni. Szemben az én szüleim házával, ahol minden szobában vadonatúj cuccok voltak.

– Ez itt a férfibarlang – jegyezte meg Cam, és a lépcső felé indult. – Apa rengeteg időt tölt itt. És ott van a pókerasztal, aminél a múltkor úgy elvert.

Balra néztem, és egy teljesen átlagos kártyaasztalt láttam. Éreztem, hogy mosolyra húzódik a szám.

– Tetszik ez a hely.

– Nekem is – felelte Cam. – Anya és apa valószínűleg oda-fent van...

Bólintottam, majd vonakodva követtem. A nappaliba jutottunk, ami – akárcsak a férfibarlang – élettelinek tűnt. Hatalmas, osztott kanapé foglalta el a helyiség legnagyobb részét, és közvetlenül vele szemközt egy másik nagy képernyős tévé állt. A dohányzóasztalon újságok heverték, a sarkokban pedig növények álltak, nem pedig fura kinézetű szobrok.

– A nappali – jegyezte meg Cam, amikor átléptünk egy boltív alatt. – Ez pedig itt a második nappali, amit senki nem használ.

Ez akkor mondjuk a *nem nappali* szoba? Ki tudja. Ez itt pedig a nagyétkezőnk, amit ugyan soha nem használunk, de azért...

– Igenis használjuk! – szólalt meg egy női hang. – Minden évben egy vagy két alkalommal, amikor vendégeink érkeznek.

– Na és akkor vesszük elő a „szép porcelánt” is – jegyezte meg szárazon Cam.

A lábam azonnal a földre gyökerezett, amikor meghallottam Cam édesanyját. Megálltam az asztal mögött, és legszívesebben el sem mozdultam volna, amikor lejött a lépcsőn és belépett az étkezőbe.

Éppen olyan magas és döbbenetesen szép volt, mint Cam. Koromfekete haját hátul laza lófarokba fogta, a szeme barna volt, és nem viselt semmilyen sminket. Amikor megpillantotta a fiát, a szája széles mosolyra húzódott, és a szeme sarkában megannyi szarkaláb jelent meg. Farmert és bő pulóvert viselt.

Keresztülsetett a szobán, és őszinte szeretettel ölelte meg Camet.

– Azt sem tudom, hol vannak a „szép porcelánok”, Cameron! Cam felnevetett.

– Én sem, de az biztos, hogy a papírtányérok elöl bujkálnak valahol!

Cam anyja halkán felnevetett, és hátrébb lépett.

– Örülök, hogy hazaértél! Apád már kezd az agyamra menni. Egyfolytában arról beszél, hogy mikor megy vadászni – azután a válla felett rám nézett, és elmosolyodott. – Ő pedig biztosan Avery!

– Jaj, nem, anya! – mondta Cam. – Ő itt Candy!

Az anyja szemei elkerekedtek, és az arca halványan elvörösödött.

– Jaj, hát...

– Avery vagyok – mondtam, és dühös pillantást vettem Camre. – Jól emlékszik.

Cam anyja azonnal megpördült, és Cam vállára csapott. Jó erősen.

– Cameron! Jézusom, én meg már azt hittem... – még egyet odaszózt Camnek, majd felnevetett. – Rettenetes vagy!

Azután hozzám fordult.

– Biztosan nagyon türelmes ifjú hölgy vagy, ha sikerült éppéssel kibírnod az utazást ezzel az idiótával!

Néhány pillanatig csak pislogtam, mert nem voltam biztos benne, hogy jól hallottam, amit mondott. Utána azonban, ahogyan Cam sértett arcára néztem, már nevetnem kellett.

– Annyira azért nem volt rossz – mondtam.

– Aha! – Cam anyja a válla fölött a fiára nézett. – És milyen jól nevelt! Jól van. Pontosan tudom, hogy a fiam... néha kicsit sok tud lenni. Egyébként tegeződjünk, és szólíts Daninek! Mindenki így hív.

Azután megölelt.

És ez az ölelés igazi ölelés volt – meleg, és szeretettel teli. Nem is emlékeztem, mikor ölelt meg így engem a saját anyám utoljára. Elborítottak az érzelmek, de még sikerült idejében gátat vetnem nekik, mielőtt teljesen bolondot csinállok magamból.

– Köszönöm, hogy megengedtetek, hogy eljőjsek! – mondtam, és nagyon megkönnyebbültem, amiért nem bicsaklott meg a hangom.

– Igazán semmisség! Nagyon örülünk, ha vendégeink vannak. Gyere, bemutatlak a pasinak, aki szereti azt állítani magáról, hogy ő a jobbik felem! – Mrs. Hamilton átkarolta a váltamat, és magához húzott. – És, édes istenem, már most előre elnézést kérek, ha arról kezd beszélni neked, hogy hány nyolcpontos bakot tervez kilőni a hétvégén!

Ahogy a hall felé vezetett, visszanéztem oda, ahol Cam állt. A tekintetünk egymásba fonódott, és a mellkasomban megbre-

bent valami. A szája széles mosolyra húzódott. Elővillant a gödröcskéje is.

Kacsintott.

Én pedig visszamosolyogtam rá.

18. FEJEZET

CAM AZ APJÁTÓL ÖRÖKÖLTE nem csak a szikrázóan kék szemét, de a humorérzékét is... valamint azt a képességét, hogy a világ legbonyolultabb logikai láncait is össze tudja fűzni, ami valószínűleg az egyik legfontosabb oka volt annak, hogy Richard Hamilton ennyire kiváló ügyvéd volt. Mindössze néhány óra kellett hozzá, és kis híján sikerült is meggyőznie arról, hogy kóstoljam meg a szárított őzhúst.

Kis híján.

Ha nem lett volna ott Cam, aki percenként odahajol hozzám, és azt suttogja a fülembe, hogy „Bambi”, akkor biztosan beadom a derekamat. Bambit azonban képtelen lettem volna megenni, bármilyen étvágygerjesztően beszélt is róla Mr. Hamilton.

A tágas konyhában ültünk, az összekarcolt tölgyfa asztal mellett, ami éppen akkora volt, hogy négy vagy öt ember kényelmesen le tudjon ülni mellé. Együtt megkávéztunk. Az oldalam szó szerint belesajdult, annyit nevettem Camen és az édesapján. Ők ketten olyanok voltak, mint két tojás. Hullámos, megfésülhetetlen haj, szintiszta huncutsággal teli, szikrázóan kék szemek, és az a csodálatos képesség, hogy ki tudják forgatni az ember minden egyes szavát.

– Figyelj, apa, most komolyan, tiszta bolondot csinálsz magadból!

Az apja rám nézett, és a Camtól már olyan ismerős gesztussal felvonta a szemöldökét.

– Úgy nézek én ki, mint egy bolond, Avery?

Összeszorítottam a számat, és megráztam a fejemet.

Cam olyan pillantást vetett rám, amiből azt olvashattam ki, hogy ezzel nemigen segíték a dolgon.

– Itt ülsz, és arról próbálsz meggyőzni engem, anyát, Avert és még a Kisjézust is, hogy a Nagyláb biztosan létezik, mert emberszabású majmok is léteznek.

– Igen! – kiáltotta az idősebb Hamilton. – Ezt nevezik evolúciónak, fiam. Nem tanítanak nektek semmit az iskolában?

Cam a szemeit forgatta.

– Nem, apa, én még soha, egyetlen előadásomon sem hallottam a Nagylábról.

– Az igazat megvallva – szóltam közbe, a torkomat köszörülve – van egy elmélet, ami szerint létezik egy hiányzó láncszem a főemlősök fejlődésében.

– Tetszik nekem ez a lány! – kacsintott rám Mr. Hamilton.

– Ezzel nem segítettél! – morogta Cam.

– Csak annyit mondok, hogy ha már eltöltöttél egy bizonyos időt az erdőben, és hallottad azokat a dolgokat, amiket én hallottam – folytatta az apja –, akkor te is elhinnéd, hogy igenis létezik nemcsak a Nagyláb, de a chupacabra is.

– A chupacabra? – Camnek leesett az álla. – Légy szíves, apa!

Mrs. Hamilton szeretetteljesen ingatta a fejét.

– Életem két férfija. Annyira büszke vagyok rájuk!

Elvigyorodtam, és kortyoltam a testes ízű feketekávéból.

– Így együtt tényleg nem mindennapiak!

– Nem mindennapiak? – fűjtatott, ahogyan felállt az asztal mellől, és elvette a férje elől a kiürült csészét. – Ez csak a szebbik kifejezés arra, hogy istenverte idióták.

– Hé! – Mr. Hamilton hirtelen a felesége felé fordult. – Na, idehallgass, asszony!

– Majd jól seggbe rúglak, ha még egyszer leasszonyozol! – Mrs. Hamilton újratöltötte a csészét és a cukorért nyúlt. – És ezt a bíróság előtt is idézheted.

Cam felsóhajtott, és lehajtotta a fejét.

A kezem mögé rejtettem a nevetésemet.

Cam családja... egyszerűen csodálatos volt, barátságos és melegszívű. És semmiben sem hasonlított az enyémhez. Gyanítottam, hogy anya nem is tudja, hogyan működik a kávéfőző, addig pedig le sem alacsonyodott, hogy mást kiszolgáljon, még akkor sem, ha ez a másvalaki történetesen apa.

Mrs. Hamilton a férje elé tette a csészét.

– Nem akartatok ti ketten ma éjjel az autósmoziba menni?

– De – mondta Cam és felállt. Felvette a táskáinkat. – És jobb lesz, ha már most indulunk, mert nem lesz jó helyünk.

– El ne felejtsetek néhány vastag takarót is magatokkal vinni! – mondta Mrs. Hamilton, és visszaült az asztal mellé. – Mostanában már nagyon hidegek az éjszakák.

Az igazat megvallva nem sok kedvem volt otthagyni a családot, még akkor sem, ha egy kicsit bizarr volt a beszélgetés témája. Felálltam, és megköszöntem a kávé Cam anyukájának.

– Egészségedre, drágám! – mondta Mrs. Hamilton, majd Cam felé fordult. – Averynek már előkészítettem a sárga szobát. Légy úriember, és mutasd meg neki, merre van!

Cam arcán furcsa kifejezés suhant át, de mire kiléptünk a hallba, nyoma sem volt. Követtem őt fel a lépcsőn.

– Tetszenek a szüleid! Mindketten nagyon kedvesek.

– Igen, tényleg jó fejek. – A kezével végigsimította a fakorlátot. – A te apád is meg van győződve róla, hogy a Nagyláb tényleg létezik?

Felnevettem.

– Nem.

– Na és a chupacabra?

Megint felnevettem, és a fejemet ráztam.

– Még kevésbé.

Elindult a második emeleti folyosón.

– A szüleim szobája egy emelettel feljebb van, a húgom pedig a folyosó elején lakik – ezzel megállt az egyik ajtó előtt, és belökte a cipője orrával. – Ez pedig itt a sárga szoba. Mert jó sárga.

A szoba tényleg sárga volt, de nem olyan élénk, mint az iskolabuszok, inkább amolyan boglárkaszínű. Cam az ágyra tette a táskámat, én pedig az oldalsó kertre néző ablakhoz mentem.

– Nagyon szép szoba. Remélem, anyukádnak nem volt túl sok gondja miattam!

– Nem. – A karját a feje fölé nyújtotta és megropogtatta a hátgerincét. – Gondolod, hogy olyan fél óra alatt el tudsz készülni?

Az ágy szélére ültem.

– Simán.

Cam hátrálva elindult az ajtó felé, még mindig felnyújtott karral. Megkopogtatta az felső ajtófélfát.

– Tudod, mi van?

– Mi?

Az arcán halvány vigyor jelent meg.

– Az, hogy az én szobám meg itt van a folyosón, szemben.

A gyomrom dobott egy szaltót.

– Oké.

A vigyor szélesebb lett, és most már kicsit gonoszka is.

– Csak gondoltam, örülsz majd, ha tudod.

– Majd kiugrok a bőrömből – motyogtam.

Kuncogva ment ki, és becsukta maga mögött az ajtót. Még ültem ott néhány másodpercig, aztán hanyatt vettem magam az ágyon. Szóval Cam a szemközti szobában alszik. Éppen úgy,

mint a bérházban otthon, nem? Nagyon nem. Mert ma éjjel és holnap éjjel sokkal közelebb lesz hozzám, mint valaha.

Vagy fél órával később ott álltam a pickup mellett, és azt figyeltem, ahogy két hosszú párnát helyez el a platón, közvetlenül a fülke mögött. Egy olyan helyre tolatott, ahol nyugodtan kiülhetünk majd, és kicsit távolabb lehetünk a többi kocsiól. De nem mi voltunk az egyetlenek, akik elég bátrak voltak ahhoz, hogy ezen a hideg éjszakán autósmoziba jöjjenek. Több nagy pickup parkolt mindenfelé, és ők is ugyanezt csinálták párnákkal és takarókkal, mint mi. Az egyikre még egy felfújható matracot is tettek.

Cam odajött a plató végéhez, és a kezét nyújtotta.

– Készen állsz?

Megfogtam a kezét, ő pedig felemelt. A hirtelen mozdulat miatt kicsit elvesztette az egyensúlyát, hátralépett egyet, és a derekamba kapaszkodva tudott csak állva maradni. Ahogyan felnéztem, a forróság egyetlen pillanat alatt a gyomromba gyült.

Sűrű szempillái elrejtették a szemét, de úgy tűnt, a keze megfeszül. Az ajkai szétváltak, a testemen pedig remegés futott végig. Itt, a csillagos ég alatt úgy éreztem, nem is kell tökéletesebb helyszín a következő csókhhoz. Szinte már éreztem is az ajkait, ahogy az enyémre tapadnak.

Leengedte a kezét, majd az egymásra halmozott párnák és takarók melletti két táska felé fordult. Csalódottságot éreztem, miközben figyeltem, ahogyan letérdepel. Miért nem akar megcsókolni?

A pokolba is, hát miért nem csókolta meg egyszer sem a randink óta?

– Tessék – mondta, és megint felállt. – Hoztam neked valamit, hogy melegen tartson.*

Egy dokkmunkássapkát tartott a kezében, és ahogy felém emelte, megéreztem a samponja illatát. Csak álltam mozdulatlanul, mialatt ő gondosan a fülem mögé fésülte a hajamat, majd a fejemre húzta a sapkát.

– Kösz! – mondtam.

Elmosolyodott, majd megragadta a másik táskát, és leült a párnák elé. Óvatos léptekkel én is odamentem, és leültem mellé. Elővette a papírvödörbe csomagolt sült csirkét, és az italokat, amiket útközben vásároltunk.

Kezdődött a vetítés – egy viszonylag régi film, amit valószínűleg minden évben leadnak ilyenkor, mert amikor az első jelenet elkezdődött, több felől is füttyögés és üdvrivalgás hallatszott.

– *A Reszkessetek betörők?* – kérdeztem, és Camre néztem.

Kuncogott.

– Errefelé ez amolyan hálaadásnap hagyomány.

Vigyorogtam.

– Nem is tudom, mikor láttam utoljára.

Abban a pillanatban, hogy megjelent a vásznon Kevin McCallister duzzogva, és dühös tekintettel nézve a családját, enni kezdtünk. Mire eljutottunk oda, hogy Kevin anyja a repülőn a kisfiú nevét kiáltja, nekem már tele volt a hasam, és biztosra vettem volna, hogy Cam egy egész csirkét megevett. Egy halom morzsás szalvétát hagytunk magunk után.

A vállamig felhúzott takaró ugyan többé-kevésbé megvédett a hideg ellen, de néha, különösen, amikor feltámadt a szél, reszketni kezdtem.

– Miért nem jössz közelebb? – kérdezte Cam, én pedig csodálkozó tekintettel fordultam felé. – Úgy látom, fázol.

Közelebb húzódtam, de nyilvánvalóan nem eléggé. Ezért lehúzta rólam a takarót, majd odahajolt hozzám. Felemelt, és beültetett maga elé, a szétterpesztett lábai közé.

A szívem konkrétan leállt.

Ezután visszaterítette rám a takarót, és a szélét gondosan begyűrte a nyakam mellett. Hosszú másodperceken keresztül csak ültem ott, merev háttal, és bár a szemem végig a vászonra tapadt, semmit nem fogtam fel abból, amit látok. Azután a két kezét bedugta a takaró alá, megfogta a derekamat, és hátrahúzott. Így most már egészen hozzásimultam.

Mindenem megfeszült, de magamra kényszerítettem néhány nyugodtabb, mély lélegzetvételt. És éppen, amikor a szívverésem már kezdett visszaállni a viszonylag normális ritmusra, a két kezét a hasamra csúsztatta.

– Így már jobb? – kérdezte és a lehelete megrebegtette a fülem körüli kis hajszájakat.

A torkomon egyetlen hang sem jött ki, úgyhogy csak bólintottam.

Az egyik keze elindult felfelé, és közvetlenül a mellem alatt állapotodott meg, míg a másik lefelé indult, a köldököm alá, és végül alig valamivel a farmerem gombja fölött állt meg. Mintha mind a két tenyere eleven tűz lett volna. A bőröm egyetlen szempillantás alatt felmelegedett azokon a helyeken.

– Akkor jó – mormogta. – Ugye megígértem, hogy én majd felmelegítelek?

És pontosan ezt is tette.

– Tényleg megígérted.

A mellem alatt a hüvelykje lassú köröket kezdett írni, és egy kicsit később a másik keze is mozogni kezdett, finoman simogatva fel és le, és minél tovább tette, a légzésem annál jobban felgyorsult.

Minden alkalommal, amikor a keze a sliccemet fedő hajtóka fölött haladt át, egy kicsit beleakadt, és így, minden egyes alkalommal a testemnek nyomódott a lenti varrás. Fogalmam sem volt, hogy vajon tudja-e, mit tesz velem, de Camet ismerve, a válasz valószínűleg igen volt. Mindössze néhány perc kellett hozzá, és máris lüktettem odalent.

A fejem hátrabicsaklott a mellkasára, és lehunytam a szememet. Az élmény, amit ezzel az apró mozdulattal okozott, leírhatatlan volt.

– Avery?

– Hmm?

Kis szünet.

– Ugye figyelsz a filmre?

– Aha – és bizonytalanul mocoogtam.

Cam kuncogott, és most már semmi kétség sem maradt bennem azt illetően, hogy nagyon is tudja, mit csinál.

– Jól van. Mert nem szeretném, ha egyetlen részt is kihagynál. De nem ám!

Nem hagytam ki egyetlen másodpercet sem!

Arra számítottam, hogy újabb álmatlan éjszaka elé nézek. Miután hazaértünk az autósmoziból, még órákon át csak forgolódtam az ágyamban, és a testem ugyanazokat élte át, mint az első csókunkat követő éjszakán. Már majdnem hajnali kettő volt, mikor úgy éreztem, nem bírom tovább, és a kezemet az alsóm gumija alá csúsztattam. Kicsit mocskosnak éreztem magam, amiért valaki más házában és más szobájában teszem ezt, ráadásul úgy, hogy Cam mindössze egyajtónyira van tőlem, de na-

gyon rövid idő alatt készen voltam. Magam sem voltam biztos abban, hogy ez most jó vagy rossz.

Még aludtam néhány órát, majd hat óra körül kezdtem felébredni. Tisztában voltam vele, hogy most már képtelen leszek visszaaludni, ezért inkább lezuhanyoztam, felöltöztem, majd összeszedtem a bátorságomat, és kiléptem a szobámból.

Úgy álltam Cam ajtaja előtt, mint valami perverz. Vajon mit szólna hozzá, ha felébreszteném? Ha bemásznék az ágyába?

Úgy döntöttem, inkább félbeszakítom ezt a kilátástalan gondolatfolyamot. Ha ezt tenném, akkor nagy valószínűséggel olyan szerencsétlenül próbálnék csábos vagy kacér lenni, hogy a saját bénaságom miatt még a végén súlyosan megsérülnek.

Hátat fordítva az ajtajának elindultam, majd lementem a földszintre, és közben őszintén reméltem, hogy nem ébresztettem fel senkit. Mintha minden egyes lépcsőfok direkt miattam nyikorogott volna. Viszont abban a pillanatban, hogy elértem a hallba, és megéreztem a frissen főtt kávé illatát, máris tudtam, hogy valaki még nálam is korábban kelt.

Csak álltam a lépcső alján, az ujjaimat tördeltem, és azon tételődtem, hogy vajon visszaosonjak-e az emeletre, vagy hívjam fel magamra a figyelmet? Eszembe jutott az a számtalan alkalom, amikor esetleg valami rémálomból az éjszaka közepén felriadva, lementem a földszintre, és éppen rajtakaptam anyát, ahogyan titokban a bárszékényt dézsmálja.

Amikor ilyenkor észrevettem, nem volt az a kimondott álmom.

Biztos voltam benne, hogy nem helyes vendégként csak úgy fel és alá mászkálni, és úgy éreztem, mintha valami íratlan törvényt szegnék meg. Már éppen megfordultam volna, hogy elinduljak vissza, fel, amikor Mrs. Hamilton dugta ki a fejét a konyhából.

Basszus!

Az arcán azonnal megjelent az a barátságos mosoly.

– Ugye nem én ébresztettelek fel? Mindig nagyon korán kelek, de hálaadáskor különösen – a konyharuhával intett, hogy menjek közelebb. – Tölteléket készítek.

– Nem ébresztettél fel – lassan közelebb óvakodtam, és még mindig meg voltam döbbenve azon, hogy ilyen korán reggel már tölteléket készít. – Nincs szükséged segítségre?

– Ó, a konyhában mindig elkel a segítség! – felelte, és intett, hogy menjek oda hozzá. – Ráadásul éppen most főztem le a kávéét.

A kávé jelentette vonzerőnek már végképp nem tudtam ellenállni. Követtem a konyhába, és elkerekedett szemmel néztem azt a rengeteg kaját, ami mindenhol szét volt pakolva. Egy tálcán egy pulyka csak arra várt, hogy a tölteléket belenyomja valaki.

– Cukorral és tejszínnel, ugye? – kérdezte.

– Nem felejtetted el? – mosolyogtam halványan.

– Mindig úgy tartottam, hogy egy jó kapcsolathoz, az első lépés, ha emlékszünk arra, hogy issza a másik a kávéét!

– Cam nemigen kávézik – abban a pillanatban, hogy ezek a szavak elhagyták a számát, el is pirultam.

Mrs. Hamilton úgy tett, mintha nem vette volna észre, milyen pipacspiros vagyok.

– Nem, a kávé tényleg nem a kedvence. De a tej...!

– Képes akkor is tejet inni, ha kínai kaját eszik! – Az emlék hatására megint végigfutott a hátamon a hideg. – Annyira gusztustalan!

Mrs. Hamilton nevetett, és átadta nekem a csészét.

– Ezt az apjától örökölte. És Teresa is ilyen. Erről jut eszembe, néhány órán belül vele is találkozhatsz majd.

A gyomrom összeszorult. Nagyon ideges voltam emiatt.

– Csináltál már tölteléket? – kérdezte Mrs. Hamilton, és a konyha közepén lévő szigethez lépett.

– Nem – feleltem, és megálltam vele szemben, a kenyeret, a hagymát, a tejet és a tojást szemlélve.

– Általában a lányom szokott segíteni ilyenkor, reggel – folytatta Mrs. Hamilton, és a konyharuhát a pultra terítette. – De cseppet sem bonyolult, úgyhogy szívesen veszem azt is, ha segítesz, de azt is, ha csak beszélgetünk.

– Szeretnék segíteni. Mit csináljak?

Mrs. Hamilton szélesen elmosolyodott.

– Akkor először is a kenyérral kezdjük. Csak annyi a dolgod, hogy szaggasd széjjel, kis darabokra, és tedd bele ebbe a tálba – mondta, és egy nagy, kék tálra mutatott. – Amikor megvagy a kenyérral, jöhet a következő lépés.

– Értem. – A hajamat gyorsan lófaroakra kötöttem, majd felgyűrtem az ingem ujját, és elkezdtem kezet mosni.

– Nagyon csinos ez a karkötő! – jegyezte meg, miközben apró darabokra vágta a hagymát.

– Köszönöm! – Elkezdtem széjjeltépkedni a kenyeret, de talán egy kicsit indulatosabban, mint kellett volna. – Cam mondta, hogy a hűgának fellépése van.

– Pittsburgben – felelte Mrs. Hamilton, és kicsendült a szavából, mennyire büszke emiatt. – Csak a meghívott előadók mehettek el. Richarddal mi is szerettünk volna ott lenni, de inkább úgy döntöttünk, hogy itthon maradunk Cameron miatt. Teresa megérti. Szinte soha nem hagyjuk ki egyetlen fellépését sem.

Végeztem a kenyérral.

– És most?

– Hagyma, vaj, tej és fűszerek. Aztán az egészet össze kell nyomkodnod a kezeddal.

Vártam, amíg minden hozzávalót belepakolt a tálba, közben végig mondogatta nekem, hogy miből mennyit használ. Aztán

egyszerűen belenyomtam a kezem a kutyvaszba. Vigyorogtam és hangosan felnevettem.

- Na, jó, ez elég érdekes érzés!
- Aha. De te legalább nem eszel belőle.
- Nyersen?
- Igen. Cameron és Teresa is mindig megpróbál lopni.

Elfintorodtam, utána addig kevergettem kézzel a masszát, amíg a tej és a vaj elég egyenletesen el nem oszlott mindenhol, és el nem keveredett a kenyérral. Miután ezzel végeztem, kezdtem a következő vekni kenyeret.

- Régebben én is táncoltam – ismertem be.
- Cameron említette.

Megmerevedtem. Mesélt róla a szüleinek? Nem is tudtam, hogy mit gondoljak.

– De akkor is tudtam volna, ha egy szót sem szól – folytatta, miközben a hagymát a tálamba borította. – Még mindig úgy mozogsz, mint egy táncos.

Elmosolyodott, majd folytatta:

– Régen én is táncoltam, és mivel évek óta figyelem Teresát is, azonnal észreveszem, ha valakiben benne van a tánc.

– Nagyon kedves, hogy ezt mondod! Úgy értem, én már nem érzem magamon.

– Pedig így van.

Megint belekezdtem a masszázásba, és rájöttem, hogy ez a kedvencem. Fura.

– Te még soha nem készítettél tölteletet az anyukáddal? – kérdezte Mrs. Hamilton.

Ártatlan kis kérdés volt, mégis mélységes fájdalom támadt a mellkasomban, amikor meghallottam. Anyával már a történetek előtt sem voltunk valami közel egymáshoz, de a történetek után a kapcsolatunk gyakorlatilag teljesen megszűnt létezni.

– Szerintem anya nem is tud főzni.

– Tényleg?

Megráztam a fejem,

– A szüleim nemigen szoktak.

Kis szünet.

– Cameron mesélte, hogy nagyon sokat utaznak az ünnepek alatt.

– Igen, és élük a világukat, tudod, gyerektől mentesen. – Kényszeredetten felnevettem, hogy ezzel elvegyem az élet a dolgoknak. – Nekem ezzel nincs is semmi bajom. Én akkor se tudnék síelni, ha az életem múlna rajta, és arra sem vágyom különösebben, hogy heteket töltsék el egy hajón, az óceán közepén.

Mrs. Hamilton nem szólt egyetlen szót sem. Odatette a tálba az utolsó hozzávalót is, én pedig mélyen beledugtam az ujjam a masszába, és élveztem az érzést, ahogy belehatol.

– És akkor mit szoktál csinálni, ha otthon vagy? – kérdezte végül.

Megvontam a vállamat.

– Azért nem vagyok mindig teljesen egyedül. Van egy házzvezetőnőjük, aki általában főz nekem, mielőtt hazamegy. És ez nagyon kedves tőle, mert az ünnepek alatt senki nem várja el tőle, hogy dolgozzon.

– Na és a karácsony?

– Ugyanez – ismertem be, de ezzel magamat is megleptem. Felnéztem, és észrevettem, hogy áthatóan néz. – De annyira nem is nagy kaland ez az egész! A családom tagjai nem állnak annyira közel egymáshoz, mint ti, és ez talán jobb is így.

Miután kimondtam, már tudtam, hogy valószínűleg csak rontottam a helyzeten. Inkább másra tereltem a szót.

– Egyébként készen vagyok. És most mi jön?

– Belepakoljuk a pulykába. – Elmosolyodott, de mintha kicsit máshol jártak volna a gondolatai. – Szeretnéd, hogy a tiéd legyen a megtiszteltetés?

– Még szép! – Megvártam, amíg megfordítja a pulykát, majd nekiláttam annak a bizonyos szempontból gusztustalan folyamatnak, hogy beletömtem a masszát a madár intim testrészébe.

Mikor elkészültem vele, megmostam mind a két kezem, Mrs. Hamilton pedig alufóliába csavarta és a sütőrácsra helyezte a pulykát.

– Köszönöm a segítséget, Avery!

– Szívesen – feleltem. – Klassz volt. Nagyon örülök, hogy segíthettem. Jól éreztem magam.

És ezt komolyan is gondoltam.

Mrs. Hamilton rám mosolygott, de a tekintetében csak szomorúság csillogott.

– Nos, drágám, téged ebben a házban mindig szívesen látunk ünnepek idején. Mert olyankor itt nincsen az a segítő kéz, aminek ne lehetne munkát adni a konyhában!

Elmotyogtam egy köszönömöt, majd folytattam a kézmosást.

Ahogy megfordultam, észrevettem Camet, aki a konyhaajtóban állt. Fogalmam sem volt, mennyit hallott a beszélgetésből, de az álmos arcról leolvasható gyengéd kifejezésből ítélve éppen eleget.

19. FEJEZET

AKINEK VOLT SZEME, AZ LÁTHATTA, hogy Teresa és Cam nagyon közel állnak egymáshoz, és nagyon szeretik egymást. Így együtt kész örültek háza volt, amit csináltak, folyamatosan egymást ugratva, és pusztítást hagyva maguk után.

Teresa olyan volt, mintha Cam női megfelelője lett volna – magas volt, és koromfekete hajával meg a csillogóan kék szemével döbbenetesen szép is. Minden testrészén látszott, hogy elkötelezett táncos, és bármit tett, azt kirobbanó energiával tette.

Hatalmas megkönnyebbülésemre ugyanakkor nagyon kedves lány is volt. Kicsit tartottam tőle, hogy ilyen vagy olyan okból esetleg majd eleve utálni fog, de amikor találkoztunk, azonnal megölelt. Ez a Hamilton család amolyan ölelkezős fajta volt.

Egy ideig mindannyian a férifibarlangban voltunk, de utána Teresa és én felmentünk a konyhába, és segítettünk Mrs. Hamiltonnak a köretek elkészítésében. Ráadásul éppen a megfelelő pillanatban hagytuk ott Camet és az édesapját, mert a vadászatról kezdtek beszélgetni, és ettől nekem a hideg futkározott a hátamon.

Miközben azt figyeltem, ahogyan anya és lánya együtt dolgozik és együtt nevet, valami egészen különös érzés lett úrrá rajtam. Mintha egy idegen bolygóról származtak volna – egy olyan család volt, amit az ember csak a tevés vígjáték sorozatokban láthat. Irigyeltem őket ezért, ugyanakkor bizonyos szempontból el is könyveltem magamban, hogy az én kapcsolatom anyával soha az életben nem lesz már ilyen.

Egész idő alatt, amíg a vacsorát készítettük, Teresa szinte le sem tette a mobilját, folyamatosan SMS-ezgetett valakivel, és ez a vacsoraasztalnál sem maradt abba.

– Kivel SMS-ezel? – kérdezte Cam követelőzve, miközben a második adag yamgumót pakolta a tányérjára.

Teresa elvigyorodott.

– Semmi közöd hozzá!

– A bátyád vagyok, úgyhogy igenis, van közöm hozzá.

Ajjaj! Csak figyeltem őket, és láttam, hogyan szűkül össze Cam szeme, mikor a húga megint elkezd üzenetet gépelni a telefonján.

– Anya, megmondanád a *lányodnak*, hogy mennyire udvariatlan dolog a vacsoraasztal mellett SMS-ezni?

Mrs. Hamilton felvonta a szemöldökét.

– Szerintem nem árt vele senkinek.

Cam az asztal alatt megbökte a térdemet. Vagy ötpercenként megtette, mióta csak leültünk.

– De az én lelkem rémesen fáj, ha ezt látom!

A szememet forgattam, és visszaböktem.

– Hát ez nagyon szomorú! – jelentette ki Teresa, és az ölébe ejtette a mobilját. – Egyébként, Avery, te hogyan kötöttél ki éppen Nyugat-Virginiában?

– Olyan helyre akartam menni, ami más, mint ahol eddig laktam – feleltem, a tört burgonyában turkálva. – És a családom eredetileg Ohióból származik, úgyhogy jó ötletnek tűnt, hogy ide jöjjenek.

– Én a helyedben szívesebben választottam volna New Yorkot, Floridát vagy Virginiát, Marylandet, vagy... – Ekkor csipogott a telefonja, ami úgy vont el a figyelmemtől, mint a csillagó holmik egy szarkáét. És abban a pillanatban, hogy a kijelzőre nézett, az arcára széles mosoly ült ki.

Cam megint megbökte a térdemet, és a szeme még jobban összeszűkül. A pulykáért nyújtotta a kezét, de az utolsó pillanatban irányt váltott, és kikapta a mobilt a húga kezéből.

– Hé! – kiáltotta Teresa. – Azonnal add vissza!

Cam egészen közel hajolt hozzám, elkerülve Teresa kapkodó ujjait. Rosszallóan olvasta a telefon kijelzőjén megjelenő szöveget.

– Ki az a Murphy?

Mrs. Hamilton megrázta a fejét.

– Semmi közöd hozzá! Istenem! – csattant tel Teresa. – Add vissza a telefonomat!

– Csak akkor, ha megmondod, hogy ki az a Murphy. A pasid?

Teresa elpirult, és csak ekkor döbbsentem rá, hogy Cam az a fajta fivér, aki szereti túlságosan is védeni a hűgát. Egészen addig nem adta vissza Teresának a telefont, míg az végül beadta a derekát, leült, és a karjait a mellkasa előtt keresztbe fonta.

– Cam, add vissza neki a telefonját!

Amikor azonban Cam nem mozdult, az anyja elmosolyodott.

– Már találkoztunk a sráccal. Igazán kedves fiú.

Cam nem úgy tűnt, mint akit különösebben meggyőzött volna a dolog, és azon gondolkoztam, hogy nincsen-e valami több is a viselkedése mögött. Teresára néztem, akinek a szemeiben már mintha könnyek csillogtak volna. Gyorsan a tányéromra szegeztem a tekintetemet.

– Nagyon kedves, és én nagyon kedvelem – jelentette ki végül halkán.

Cam horkantott.

– Hát nem ismerős?

– Ő nem olyan, mint Jeremy – szólt közbe hirtelen Mr. Hamilton komoly hangon. – Azonnal add vissza neki a telefonját!

Cam úgy nézett ki, mint aki élete végéig nem fogja letenni a kezéből a mobilt.

Annak ellenére, hogy a megérkezésem óta egyetlen pillanatig sem éreztem feszültséget a házban, itt, a vacsoraasztal mellett most nagyon is jelen volt, még hozzá különösen erősen. Az asztal alatt Cam combjára tettem a kezemet, és megszorítottam. Ez annyira meglepte, hogy egy hirtelen mozdulattal el tudtam cseni a telefont a kezéből.

– Hé! – Rosszallóan nézett rám. – Ez nem volt szabályos!

Elvigyorodtam, és a háta mögött kinyújtottam a kezem, átadva a telefont a hűgának.

– Bocs!

– Kösz! – mondta Teresa, és biztos voltam benne, hogy ezzel az egy mozdulattal egy életre szóló barátságot kötöttem vele.

Cam tekintete azt sugározta, hogy ezért később még megkapom a magamét, de hamarosan a hűgához fordult.

– Szeretnék én is találkozni ezzel a Murphyvel.

Teresa hangosan felsóhajtott.

– Jól van. Csak mondd meg, hogy mikor!

Megdöbbsentem mindezen. Nem gondoltam volna, hogy ilyen könnyen beadja neki a derekát. A tekintetem egyik testvérről a másikra ugrott, és annak ellenére, hogy első pillantásra Cam egészen nyugodtnak látszott, azért nem kerülte el a figyelmemet az állkapcsánál remegő izom, ami az előbb még nem remegett. A beszélgetés hamarosan tovább folytatódott, de akkor is úgy éreztem, hogy valami ki nem mondott titok lebeg a fejünk felett.

Persze az is lehet, hogy csak simán paranoiás voltam.

A vacsora után Cam és én egyedül maradtunk az étkezőben, és a tányérok szedtük össze.

– Minden rendben van a tesóddal? – kérdeztem.

Cam felnevetett, de azért kerülte a tekintetemet.

– Minden kóser. Most pedig játszunk! – Megfogta a keze-
met, és a férfibarlang felé húzott. – Biztos vagyok benne, hogy
megversz biliárdban!

– Nem is tudom – mondtam neki, de azért hagytam, hogy
magával vigyen.

– Hidd el, nagyon szarul játszom!

Felnevettem.

– Na és mi van a tányérokkal, meg a...

Cam minden előzetes figyelmeztetés nélkül megtorpant, mire
én a mellkasának ütköztem. A kezét a csípőmre csúsztatta, a
fejét pedig lehajtotta, így a homlokunk összeért.

– Felejtsd el a tányérok! Gyere, és játszd velem, szivi!

Basszus! Ez tényleg szivit csinált belőlem!

Éppen csak felvettem a pizsamámat, és a lábamat a puha meleg
takaró alá csúsztattam, amikor az ajtó felől halk kopogtatást
hallottam. Felkőnyököltem. A szívem nagyot dobbant, amikor
Cam kinyitotta az ajtót.

– Szia! – mondta, az arcán halvány mosollyal.

– Szia! – mondtam, és a szó félig suttogásként, félig károga-
sként hagyta el a torkomat.

Az a féloldalas vigyor egy kicsit szélesebb lett.

– Csak jó éjszakát akartam kívánni.

A mellkasomba minden bizonnyal örökre bevette magát va-
lami kellemesen feszítő érzés, és aztán átköltözött a gyomromba
is. Ujjaimmal megmarkoltam magam alatt a lepedőt.

– Már elkészöntél.

– Tudom. – Belépett a szobába, és én végignézhettem rajta.
Ahogy ő viselte, még a sötét póló és a flanel pizsamaalsó is

nagyon szexis volt. – De még nem igazából. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy szerettem volna.

Ó, szentséges Mária, Jézus anyja...!

Halkan bezárta az ajtót maga mögött. Ahogyan a zár nyelve kattant, a szívem vadul verni kezdett. Cam itt van velem egy szobában, és egy vékony, hosszú ujjú pólón, meg egy pizsama-rövidnadrágon kívül nincs rajta semmi.

Visszatartottam a lélegzetemet, és a tekintetemmel követtem, ahogyan lassan odalép az ágyhoz. Leült mellém, és a csípője a lábamhoz ért. A félhomályban úgy világított a szeme, akár két drágakő. Tekintetét lassan végighordozta az arcomon, majd le a mellkasomon. De ez olyan tekintet volt, hogy a mellbimbóim azonnal nekifeszültek a pólómnak.

A szemével már megint az arcomat fürkészte, és én halkan felsóhajtottam. Mintha ezernyi pillangó költözött volna a gyomromba, amiknek mind egyszerre jutott eszébe, hogy valahogy ki kellene törni onnan.

– Örülök, hogy úgy döntöttél, hazajössz velem! – szólalt meg rekedtes hangon.

Megremegtem.

– Én is.

– Tényleg? – az egyik kezével a csípőm mellé támaszkodott.
– Te tényleg most ismerted be, hogy örülsz, amiért itt vagy?

– Azt hiszem.

Közelebb hajolt, így a felsőtete már egészen fölöttem volt.

– Bárcsak lenne nálam egy telefon, hogy felvegyem ezt a pillanatot!

A tekintetem az ajkára tapadt, és az agyamban azonnal semmivé lett az előbb kitalált elmés visszavágás. Megnyaltam az alsó ajkamat, ő pedig lassan kinyitotta a száját. A mellkasom hirtelen felemelkedett, és alig tudtam Cam szemébe nézni.

– Nagyon... csodálatosan éreztem magam.

– Én is. – A tekintete egy kicsit ellágyult, de a szemében azért még mindig égett a tűz. – Szóval akkor van már valami terved a téli szünetre?

Mivel tudta, hogy hallottam a beszélgetését az anyjával, nem hazudtam.

– Nem is tudom. Arra gondoltam, hogy talán elugrok Washingtonba valamelyik napon. Megnézhetném a Smithsonian Intézetet meg a National Mailt. Még soha nem jártam ott.

– Hmm, ez egészen jól hangzik. Lehetnék az idegenvezetőd. Az ajkam finom mosolyra húzódott.

– Ez... ez ugyancsak nagyon jól hangzik.

– Jól bizony! – mondta, és szavaitól lángra lobbant az arcom. – Mondj egy időpontot!

– Most?

– Most.

– Január 2. – feleltem azonnal, majd elpirultam. – Szerinted akkorra szabaddá tudod majd tenni magadat?

– Akkorra teszem szabaddá magamat, amikorra csak te akarsz!

Ezt hallva leírhatatlan boldogság töltött el, és leplezetlenül fülig ért a szám.

– Tudod mit, Avery?

– Mit? – Azon töprengtem, vajon látja-e, mennyire hevesen ver a szívem a pólóm alatt.

– Emlékszel még, hogy az előbb azt mondtad, csodálatosan éreztél magad? – Közelebb hajolt, így az ajkunk már csak néhány centire volt egymástól. – Most még csodálatosabb leszel.

– Igen?

Oldalra döntötte a fejét, és egymáshoz ért az orrunk.

– Ó, igen.

– Megint nem csókolsz meg?

Mosolyra húzódott a szája.

– Pontosan ezt nem fogom tenni.

Ahogy a testem megfeszült és egyszerre befogadóvá vált, minden porcikámat melegség öntötte el. Lehunytam a szemem, miközben az ajkai egyszer, majd még egyszer végigsiklottak az én ajkaimon, majd rájuk tapadtak. Az a finom érintés szinte az örületbe kergetett.

Cam a bal karjára támaszkodott, a másik kezével pedig az arcomat simogatta. Először a szám egyik, majd a másik sarkába is belecsókolt, utána a kezét, végigsimítva a nyakamon, a tarkómra csúsztatta. Ajkaival végighaladt az arcomon, lángolóan forró vonalat rajzolva, egészen a fülemig. Megremegtem, mire ő mélyen, halkán felnevetett. Az ajkai megtalálták a fülem alatti érzékeny kis helyet, amitől felnyögtem.

– Jó éjt, Avery!

Azután megcsókolt – de éppen úgy, ahogyan közvetlenül az előtt, hogy az első randink után magamra hagyott a lakásomban. Úgy, mintha fuldokolna, és csak tőlem kaphatna levegőt. A tarkómra csúsztatott keze nem hagyta, hogy elmozduljak, így félig felülve maradtam, amíg ő az ajkaimat falta. Mert ez az egyetlen szó, ami megközelítőleg leírhatja, milyen volt, amikor csókolt.

Cam felfalt.

Az ajkaim szinte maguktól nyíltak meg neki, a nyelve becsúszott, és simogatott, miközben a keze szorosán tartotta a tarkómat. Éreztem a fogkrémje ízét, és ettől minden érzékem felbolydult. Amikor eltávolodott, és kihúzta alólam a kezét, a mellkasa mélyéről valami morgásféle hallatszott.

Abban a pillanatban, hogy a fejem a párnára hanyatlott, rémület öntött el, és levegőt sem tudtam venni. Mi lesz ebből? A hűgára gondoltam, aki a folyosó végében nyíló szobában alszik, és a szüleire, akik egy emelettel feljebb, de aztán már megint megcsókolt, édesen, lágyan, miközben a két kezével az arcomat

fogta. Az ijedtség eltűnt, és minden gondolat kitörlődött a fejéből.

Cam fölöttem volt, de én magamon akartam érezni, úgy, hogy a testünk egymásnak feszül. Amint ráébredtem arra, hogy mit akarok, egymásnak ellentmondó érzések törtek rám. Nem megyünk túlságosan messzire? Nem lesz még elég? Az alsó ajkamat a fogai közé harapta, és pedig felnyögtem.

Azt hiszem, nem.

Egy tőlem szokatlanul bátor mozdulattal, amihez a vágyam adta a hajtóerőt, a két kezemet a pólója alá csúsztattam. Cam megremegett, ahogyan az ujjaim a háta meztelen bőréhez értek. Egy pillanatig nem mozdult, azután eltávolodott egy kicsit. Kis híján kérdőre vontam, hogy miért teszi ezt, miért akar elhagyni, ha már ennyi bátorságot összeszedtem magamban, hogy ilyen messzire menjek? Mi az ördögért csinálja ezt velem?

Cam azonban csak megfogta a pólóját és levette.

Ó!

Ó!

A lélegzetem elakadt, ahogyan magamba szívtam a látványt. Cam teste egyszerűen lenyűgöző volt. Sima bőre ráfeszült kőkemény izmaira. A tetoválásáról akartam kérdezni, hogy van-e valami különleges jelentése, de nem tudtam rávenni magam, hogy megszólaljak.

Lerántotta rólam a takarót, és a szívem nagyot dobant. Azonnal eszembe jutott, hogy mit csináltam az ágyban. A tekintetünk egymásra talált, és én nem tudtam se mozdulni, se lélegezni. Fölém feküdt, a karjai mintegy ketrecbe zártak, úgy vettek körül, hogy attól kicsinek éreztem magam... és azt éreztem, hogy biztonságban vagyok. A kezemet a hasára csúsztattam és végigsimítottam. Az izmok sorra megrándultak az érintésem alatt.

Cam az enyémhez érintette a homlokát.

– Fogalmad sincs, hogy milyen hatással vagy rám!

Tényleg nem volt, de ahogy közelebb ereszkedett hozzám, már kezdtem sejteni. A ruháinkon keresztül is éreztem, ahogy nekifeszül a hasamnak – kemény volt és vastag. Arra gondoltam, hogy ez majd talán kirángat a vágy ködéből, de nem ez történt. Az ölemben mintha tűz gyúlt volna, és a pulzusom az egekben volt. Úgy helyezkedtem, hogy közelebb kerüljön oda, ahol annyira kívánom.

– Basszus! – morogta, és izmos teste megremegett.

Elkapta az ajkaimat, a csókja perzselt, miközben elhelyezkedett a combjaim között, elfojtva az élvezettel teli kis nyögést, amely a torkom mélyéről indult. A csípője összekapcsolódott az enyémmel, és az idegvégződéseim izzani kezdtek. A pizsamám vékony anyaga mintha nem is lett volna ott az ő forró, kemény mellkasa és az én melleim között. A csípője lassan előrenyomakodott, mire a lábujjaim begörcbültek, és ujjaim az oldalába mélyedtek. A csókja mélyebb és türelmetlenebb lett, az egyik keze lecsúszott az arcomról, és elindult lefelé a nyakamon. Végigsimította a mellemet, nagyon közel az érzékeny bimbóhoz, azután végigkövette a hasam vonalát, egészen a csípőmig. A kezét a combomra csúsztatta, majd felhúzta a lábamat a csípője mellé. Még mélyebben a lábaim közé temetkezett, és még keményebben nyomódott hozzám, ami egyszerre izgatott fel, és keltett életre bennem megannyi kavargó érzelmet. Amikor a csípője mozogni kezdett, halkán belenyögtem a szájába.

– Tetszik ez a hang – mondta, és egyre csak mozgatta a csípőjét. Megismételtem. – Javítani szeretnék. Rohadtul tetszik nekem ez a hang.

Megannyi érzés rohant végig rajtam egyidejűleg, míg végül összegyűltek, fájdalommal fokozódtak. Olyan volt, mint az ágyamban előző éjjel, csak annál sokkal erősebb, sokkal eleve-nebb és sokkal valóságosabb. A kezem megint elindult, végig az

oldalamon, és az ujjai egy pillanatra újra összefonódtak az enyémmel. Azután benyúlt a pólóm ujjá alá, és közben a nyelveink egymáson táncoltak.

Hirtelen megmerevedett, és felemelte a fejét. Nagy nehezen kinyitottam a szemem, és mély lélegzetet vettem. Nem értettem az arcára kiülő kifejezést.

– Cam?

Anélkül, hogy egyetlen szót szólt volna, felemelte a karomat. A szívem hatalmasat dobbant. Ne. Ne! Olyan volt, mintha mindent lassított felvételen néznék. A hüvelykujját végighúzta azon a hosszú sebhelyen, ami a verőerem fölött haladt végig.

Csak nézte.

Követtem a tekintetét.

Egyetlen pillanat alatt semmivé foszlott mindaz a csodálatos érzés, ami eddig bennem összegyűlt. A hüvelykujja ismét megmozdult, mintha csak le próbálta volna törölni onnan a sebhelyet, de amikor nem sikerült, a tekintete rám vándorolt. Nem tévedés. Tudta – pontosan tudta, milyen sebhely ez.

– Avery...? – suttogta, és összevonta a szemöldökét. – Jaj, Avery, mi ez?

A rémület áradatként sodorta el az iménti hitetlenkedést. Az a fájdalommal teli kifejezés, ami ezt a csodálatos arcot eltorzította, a lelkemig hatolt, és mély, borotvaéles karmokkal tépett szét. Az az arckifejezés... úgy pusztított el, mint semmi más azóta a bizonyos halloweeni buli óta.

A sebhely – soha, nem akartam, hogy bárki meglássa, hogy megtudja, mennyire gyenge voltam valamikor régen. Ez rosszabb volt, mint a nyilvános megszégyenítés.

Kiszakítottam az ujjai közül a karomat, és kimásztam alóla. Ahogyan a pólóm ujját lerántottam, és megint eltakartam vele a sebhelyet, a testemet egymást váltva árasztotta el a perzselő forróság és a jeges hidegség.

- Avery...! – Cam felém nyúlt.
– Légy szíves! – mondtam, és az ágy szélére csúsztam. –
Légy szíves, most menj el!
Visszahúzta a kezét.
– Avery, beszéljük meg!
Remegő ajkakkal ráztam meg a fejem.
Megint megremegett egy arcizma.
– Avery...
– Menj el! – kiugrottam az ágyból, és botladozva tettem egy lépést hátra. – Csak menj el!
Cam egy pillanatra megmerevedett, mintha mondani akart volna még valamit, de azután felállt. Ahogy elindult az ajtó felé, egész testemben remegni kezdtem. A kilincsre tette a kezét és megállt.
– Avery, ha akarod, akkor beszélhetünk...
– Menj el! – megbicsaklott a hangom. – Légy szíves!
Magába roskadva tette meg, amit kértem. Kiment, és halkán becsukta maga mögött az ajtót.

20. FEJEZET

SE HÉTFŐN, SE KEDDEN NEM MENTEM BE CSILLAGÁSZATRA. Egyszerűen nem bírtam rávenni magam, hogy Cam szemébe nézzek. Mert láttam az arckifejezését, amikor rádöbrent, hogy mitől keletkeztek azok a sebhelyek. Mert a szülei előtt úgy kellett tennünk, mintha nem történt volna a világon semmi, egészen addig, amíg vissza nem indultunk. Bár csak nagyon rövid ideje ismertem őket, biztos voltam benne, hogy csodálatos emberek, és előre sajnáltam, hogy valószínűleg soha többé nem találkozhatom velük. Mert a péntek délelőtti hazaúton szinte egy szót sem szóltunk egymáshoz, habár utána Cam egészen a lakásom ajtajáig követett, miközben folyamatosan próbált beszélgetésre bírni.

Amikor pedig vasárnap reggel a megszokott módon átjött nekem reggelit készíteni, én pedig a kopogtatására nem nyitottam ki az ajtót, már tudtam, hogy soha többé nem találkozom a szüleivel.

A hétvége nagy részét ágyban töltöttem, és habár a szemem már így is majd kifolyt a szinte folyamatos sírástól, gyanítottam, hogy ennek ezzel még nincs vége. Nem voltam hajlandó felvenni a telefont. Brit üzenetet küldött. Jacob is.

Cam is.

Aztán megpróbált átjönni vasárnap este, azután hétfő este, és meg kedd este is, de minden alkalommal olyan érzés fogott el, mintha gyomorszájon vágtak volna.

Egyszerűen képtelen voltam a szemébe nézni, mert a kifejezés, ami az arcán tükröződött, pontosan az volt, amit az anyám arcán láttam.

Vagy öt hónappal a halloweeni buli után határoztam el, hogy nem vagyok hajlandó tovább elviselni a megaláztatást. Rettentés volt a rengeteg e-mail, SMS, telefonhívás, és facebookos üzenet is, de az iskolai mindennapok... A folyosón, a mosdókban, az étkezőben és a termekben a srácok nem csak a hátam mögött suttogtak arról, hogy mit hallottak, mi történt, amikor Blaine-nel bementem a hálószobába, hanem nyíltan, hangosan, és a fülem hallatára tárgyaltak ki minden kis részletet. A hazug ribanc összes létező változata voltam. És úgy tűnt, a tanárok sem hajlandók ennek gátat vetni.

Még a legjobb barátnőm is hangosan kiabálva kurvázott le az iskolai folyosón, úgyhogy aznap a keret, amiben addig a közös fényképünk volt, és a csuklóm nagyon is közeli kapcsolatba került egymással.

A szüleim már az előtt is alig bírtak rám nézni, hogy felvágtam volna az ereimet, de utána még kevésbé. A kórházban anya elveszítette minden önuralmát. Még soha nem láttam olyanak, mint akkor.

Nyomában apával egyszerűen berontott a privát kórterembe, és tekintete az arcomról a bekötözött csuklómra rebbent.

Döbrent kétségbeesés kifejezése suhant végig túlságosan tökéletes vonásain. Egy másodpercig magam is elhittem, hogy most végre megölel majd, hogy azt mondja, minden rendben lesz, és együtt majd legyőzzük a világot.

De a fájdalom kifejezése a következő pillanatban csalódottsággá változott, azután pedig már csak a színtiszta harag maradt.

„Hogy merészeled így megalázni magadat és a családot? Mit fogok mondani az embereknek, ha kiderül, mit műveltél?” A hangja remegett, és minden erejére szüksége volt, hogy csendben tudjon maradni a kórházban. Nem sokáig bírta. A következő szavak már éles sikoltásként hagyták el a száját. *„Miután úgy viselkedtél, még ilyesmire is vetemedsz? Hát nem hoztál már*

bennünket így is elég kényelmetlen helyzetbe? Beteg vagy, Avery? Az isten szerelmére, mi bajod van neked?"

A nővéreknek kellett kikísérniük a kórteremből. Különös módon, arról az éjszakáról a legélénkebben az arcára kiülő pánikra emlékszem, és arra, hogy ostoba módon azt hittem, hogy aggódik majd miattam.

Az a döbrent kifejezés ott tükröződött Cam arcán is, és abban a pillanatban bármit megadtam volna, csak valaki más lehessen. Mert tisztában voltam vele, hogy a fájdalommal teli döbbenet hamarosan átadja majd a helyét valami másnak, előbb csalódottságnak, azután szánalomnak, és végül izzó dühnek.

És nem bírtam volna elviselni, hogy ez Cammel is megtörténjen.

Megtettem volna bármit, a legdrasztikusabb lépéseket is, hogy ezt elkerüljem. Valamikor a kedd éjjel és a szerda reggel között határozott döntésre jutottam az életemmel és a helyzettel kapcsolatban.

Ez... ez a valami, ami közöttünk volt, a kezdetek óta bukásra volt ítélve. Hiszen ha egy lány és egy fiú ennyire lángoló vonzalmat érez egymás iránt, akkor semmiképpen nem lehetnek csak barátok, nem? Biztos voltam benne, hogy nem. Minden sokkal bonyolultabbá válik inkább előbb, mint utóbb, és akkor már csak két választásuk marad; vagy követik az érzelmeiket, vagy távol tartják magukat egymástól. Mi, egyetlen forró másodpercig megpróbáltunk az érzelmeinkre hallgatni. Néhányszor csókolóztunk is. De ennyi. És, őszintén szólva, nem sok esély volt arra, hogy ennél tovább menjünk.

És magam sem voltam biztos benne, hogy szerettem volna egyáltalán továbbmenni. Minél többet gondolkodtam rajta, annál kevésbé tűnt jó ötletnek. Cam egyszer biztosan továbblép majd, én pedig itt maradok, a darabokra tört szívemmel. Nem, nem is darabokra tört, inkább porrá zúzott szívemmel, mert Cam... nos,

ő olyan srác, akibe az ember lánya fülíg szerelmes szokott lenni. És ezt nem hagyhattam.

„Talán már bele is szeretted!” – szólalt meg a fejemben egy gonosz, rettenetesen rosszindulatú hang.

Éppen ezért szerdán elmentem a tanulmányi tanácsadóhoz, és kitaláltam valami fal indokot azzal kapcsolatban, hogy túlságosan sok az anyag, és nem vagyok képes tartani a tempót. Október végén volt utoljára lehetőség arra, hogy töröljük valamelyik felvett tárgyat, vagyis ahhoz, hogy ne kelljen többet bejárnom csillagászatra, az kellett, hogy teljesítetlenné nyilvánítsam.

Egy teljesítetlen persze totálisan tönkreteszi az átlagomat, de szerencsére a többi tárgyból elég jól álltam, és annyira nem lesz nagy a csapás.

Ezek hát a lehetőségeim, már csak döntenem kellett, mit tegyek.

A mérleg egyik serpenyőjében Cam és az elkerülhetetlenül összetört szívem, a másikban pedig egy teljesítetlen tárgy.

Az utóbbit választottam.

Amikor kiléptem a tanulmányi tanácsadó irodájából, pontosan tudtam, hogy amit az előbb meghoztam, az közel sem megalapozott döntés volt. Inkább megfutamodás. De hát nem ez az, amiben a legjobb vagyok? A megfutamodásban?

Brit és Jacob a következő hétvégen megpróbált szembesíteni a saját hülyeségemmel. Mind a ketten megjelentek a lakásomnál, és ahogy rájuk néztem, biztos voltam benne, hogy ha nem engedem be őket önszántamból, képesek lesznek rám törni az ajtót, vagy ami még ennél is rosszabb, képesek lesznek bevonni Camet is. Csak ültem a nagy fonott székemben, és onnan néztem fel rájuk.

– Srácok, most komolyan...!

Brit karba fonta a kezét, és az állát makacs kifejezéssel emelte fel.

– A barátaid vagyunk, te pedig nyilvánvalóan valami krízisen mérsz éppen keresztül, ezért eljöttünk hozzád, és nem fogsz tőlünk olyan könnyen megszabadulni!

– Nincs itt semmilyen krízis! – Istenem, lehet, hogy Cam máris elmondta nekik, mit látott? A gyomrom görcsbe rándult, de azt mondogattam magamnak, hogy soha nem tenne ilyet. Vagy legalábbis nem hittem, hogy képes lenne rá.

– Tényleg nem? – kérdezte Jacob, amint visszatért a konyhából.

– Mióta visszajöttél a hálaadásról, úgy járkálsz körbe, mint valami zombi. És most nem arra a klassz, agyvelőszürcsölő fajtára gondolok. Úgy nézel ki, mint aki mind a két szemét kisírta, kerülöd Camet, még beszélni sem vagy hajlandó róla, ráadásul nincsen a konyhában semmi, ami csak megközelítőleg ehető lenne.

Csodálkozva vontam fel a szemöldökömet.

– Én egyáltalán nem kerülöm Camet!

– Baromság! – felelte Brit. – Tegnap beszélgettem vele. Azt mondja, hogy szóba sem állsz vele, ha látod, hogy ő hív, nem veszed fel a telefonodat, ha ő kopogtat, nem nyitsz neki ajtót, és nem jársz be csillagászatra sem.

A mellkasomba éles fájdalom hasított. Már a nyelvemen volt a kérdés, hogy vajon kifaggatta-e Camet, de aztán rájöttem, hogy az egész úgysem annyira fontos. Minél kevesebbet gondolok rá, annál könnyebb lesz elfelejtenem. És ha a nevét sem mondom ki, az még jobb.

Az viszont, ha a két legjobb barátom mindezt a szememre hányja, igazán nem segít.

– Összevesztetek? – kérdezte Jacob, és ledobta magát a kanapéra.

Összevesztünk? Nem igazán. Megráztam a fejemet.

– Az egész semmiség, srácok! Nem veszekedtünk, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak nem vagyok abban a hangulatban, hogy beszélgetni akarjak veled.

Brit lapos pillantást vetett rám.

– Avery, ez is baromság!

Tehetetlenül emeltem fel a kezemet.

– Miért nem jársz be csillagászatra? – kérdezte.

– Mert ejtettem.

Brit szája tátva maradt.

– Te ejtettél egy tárgyat? Avery, hiszen az utolsó nap, amikor töröltetheted, az... Jézusom, te teljesítetlent kértél!

– Azért ez még nem a világ vége.

Brit csak nézett meredten előbb rám, azután Jacobra.

– Basszus, Avery, elment a maradék józan eszed is?

Összerezzenem.

– Dehogy.

Brit mély lélegzetet vett, Jacobról rám nézett, majd hirtelen vissza, Jacobra.

– Ne haragudj, de megoldható lenne, hogy egyedül mész vissza a koleszbe?

Jacob rosszállóan viszonzta a pillantását.

– Aha, persze, annyira nincsen messze, de...

– Klassz – felelte mosolyogva Brit, azután lehajolt, és arcon csókolta. – Később találkozunk!

Jacob még ült ott néhány pillanatig, majd megrázta a fejét. Mielőtt elment, gyorsan megölelt.

– Miért zavartad el? – kérdeztem Brittől.

– Mert most olyasmiről szeretnek beszélni, amiről a csajok csak egymás között tudnak – felelte.

Jesszusom!

Előrehajolt, és átfogta a két térdét.

– Mi történt kettőtök között?

Minden erőmmel azon voltam, hogy sikerüljön találnom valami jó indokot arra, miért kerülöm annyira Camet.

– Egyszerűen csak úgy gondolom, nem a legokosabb dolog kapcsolatba bonyolódni vele.

– Ez persze a szíved joga. De még a barátság sem jöhet szóba? Olyannyira, hogy már egy előadásban sem vagy képes ülni vele?

– Nem lehetünk barátok – feleltem néhány pillanat múlva. Máris nagyon fárasztott ez a beszélgetés. – Ennyi, és nem több. Rendben? Tényleg nem akarok erről beszélgetni. Nem akarok bunkó lenni veled, de tényleg nincs erről mit mondanom. Egyszerűen csak nem akarom látni többet. Történet vége.

Nem akarom látni többet. Na, igen, ezzel csak az volt a baj, hogy jó esetben is maximum féligazság volt. Pontosabb lett volna, ha úgy fogalmazok: túlságosan szégyelltem magam, és túlságosan kínosan éreztem volna magam a társaságában. Még csak egy hete nem láttam, de már is hiányoztak az okostojás megjegyzései, az esze, az elbűvölő lénye, na és persze... – ekkor megszakítottam a gondolatok folyamát, és megráztam a fejem.

Brit kifésülte a homlokából a haját.

– Jól van, de szeretnék feltenni neked még egy kérdést, és ha kérhetlek, akkor adj rohadtul őszinte választ! Oké?

A szemem el kerekedett.

– Oké.

– Megpróbált valamit?

– Mi van? – kiáltottam fel.

Brit állta a pillantásomat.

– Bántott, vagy valami ehhez hasonló?

– Jaj, istenem, dehogy! – Felálltam, és a kezemmel idegesen végigsimítottam a csípőmön. – Cam nem tett a világon semmit!

Semmi rosszat. Velem van a baj. Érted? Kérlek, ne gondold, hogy ez miatta van!

Brit lassan bólintott.

– Nem is gondoltam volna, de akkor is fel kellett tennem a kérdést.

Maradt még egy kicsit, és a beszélgetés fonalát hamarosan áterelte a legutóbbi kalandjára Jimmie-vel, én pedig el is felejtkeztem Camról és erről az egészről.

Mielőtt elment, az ajtóban még megállt és visszafordult.

– Csak ha esetleg tudni akarod, amikor beszéltem Cammel, látszott rajta, hogy rettenetesen aggódik miattad. Egészen fel volt dűlva. Bármi történt is kettőtök között, akkor nagyon remélem, hogy sikerült megoldanotok, mert...

– Mert mi?

Összeszorította a száját, és az orrán keresztül fújta ki a levegőt.

– Mert azt hiszem, hogy ez a srác tényleg nagyon kedvel téged, Avery! És szerintem te is így érzel iránta. Piszok nagy kár lenne, hanem sikerülne helyrehoznotok vagy megbeszélnetek, bármilyen istenverte baromságot csináltatok is!

Ahogy közeledtek a félévi vizsgák, teljes erőmmel a tanulásra koncentráltam. Az után, hogy a csillagászat teljesítetlen lett, a többi vizsgámon kénytelen voltam hatalmasat villantani, hogy valamennyire jobban érezzem magam az örült döntésem ellenére is. Az elmúlt egy hétben nem egy alkalommal legszívesebben képen rúgtam volna saját magamat, amiért olyan hülye voltam, hogy teljesítetlent kértem, és azokban a nagyon is ritka pillanatokban, amikor képes voltam logikusan gondolkodni, minden lehetséges módon elátkoztam a saját ostobaságomat. Hülye, nagyon hülye dolgot tettem, ráadásul egy srác miatt hoztam magam ebbe a helyzetbe! Az utolsó két hétben egyetlen

előadásra se mentem be, és ez sajnos már behozhatatlan veszteség volt.

Miután megírtam a félév utolsó vizsgáját is – zeneelméletből –, a vasútállomás felé indultam, ahol a kocsimat leparkoltam. A brutálisan erős szél mintha valahogy mindig az arcomba fújtna volna.

Elővettem a mobilomat. Több olvasatlan SMS volt rajta Camtól, amiket a múlt héten küldött, és még egy az ismeretlen számtól is, aki nyilvánvalóan megunt, hogy hangpostán kurvázson le, és inkább SMS-ben tette. Cam üzeneteivel is ugyancsak jártam el, mint az unokatesómtól kapott e-mailekkel. Tudomást sem vettem róluk.

Kitörölni azonban nem volt szívem őket. Magam sem tudtam, hogy miért.

Volt egy nem fogadott hívásom is Britttől. Szeretett volna találkozni és dumálni egy kicsit, mielőtt elindul haza a téli szünetre. Sem ő, sem Jacob nem emlegette fel azóta a Cammel történeteket, de minden alkalommal, amikor együtt voltunk, ki nem mondott kérdésként lebegett közöttünk a téma. Miután eljöttem az egyetemről, úgy döntöttem, elmegyek a közeli boltba, és elvégzem a régóta esedékes bevásárlásomat. Csak járkáltam fel és alá a sorok között, de nem igazán sikerült találnom semmi étvágygerjesztőt, ezért inkább csak találmra dobáltam bele dolgokat a kosaramba.

Amikor kiléptem, észrevettem Ollie-t, aki éppen az üzletsor végén levő pizzériába tartott. Alig egy kilométerre voltunk a lakástól, ezért annyira nem volt meglepő, hogy itt látom, de akkor is vadul dobogó szívvel torpantam meg a parkoló közepén. Ő nem nézett felém, és valószínűleg észre sem vett. Én azonban láttam őt, és azonnal eszembe jutott az a hülye teknős.

Lenyeltem a torkomból a gombócot, és nagyot sóhajtottam. A szememet máris könnyek marták, de összeszedtem magam, és

visszamentem a kocsimhoz. Elkezdtem bepakolni a csomagtartóba a kaját, és közben erre a semmi gondolkodást nem igénylő feladatra koncentráltam, éreztem, hogy lassan megnyugszom.

Persze, amikor otthon, a kajával teli zacscikat cipeltem fel a lakásba, megtörtént az elkerülhetetlen.

Hallottam, ahogyan kinyílik Cam lakásának ajtaja, és pontosan tudtam, hogy ez nem lehet Ollie. A szívem kihagyott egy ütemet. Próbáltam minél gyorsabban kinyitni az én ajtómat, és bevinni minden cuccot, mielőtt észrevehette volna, hogy itt vagyok. Csakhogy ez eleve lehetetlen volt. Eszembe jutott az az idióta ötlet, hogy otthagynom a folyosón azokat a cuccokat, amiket nem sikerült bepakolnom, de aztán gyorsan elvetettem. Lehajoltam, és megfogtam annyi szatyrot, amennyit csak tudtam.

– Avery?

Szorosan lehunytam a szememet, mozdulatlanra dermedtem, a háromzacskónyi kaja súlya lefelé húzta a kezemet, a zacskók füle pedig vágta az ujjaimat. A torkom összeszorult, amikor megéreztem, hogy közelebb lép. Mintha a teste valami tudatlan szinten állna kapcsolatban velem.

– Engedd meg, hogy segítek!

Mély hangja hallatán, ami mintha a mellkasomban zengett volna, lúdbőrözni kezdtem. Kinyitottam a szemem, de a tekintetem mereven azt a kis rést bámulta, ahol az ajtón keresztül a lakásomba lehetett látni.

– Megoldom.

– Nem úgy tűnik – felelte. – Az ujjad már teljesen lila.

És tényleg.

– Semmi baj. – Elindultam befelé a lakásomba, de Cam gyorsabb volt. Megkerült, és már nem láttam mást, csak a mellkasát. Szerencsére pulcsi volt rajta. Aztán megláttam a kezét is, éreztem, ahogy kiveszi a szatyrokat lüktető ujjaim közül, és eközben

finoman hozzájuk ér. Hátratántorodtam, minek eredményeképpen az egyik szatyor a földön kötött ki.

– Basszus!

Lehajoltam, és felkaptam a hajbalzsamot, mielőtt legurult volna a lépcsőn. Cam is letérdelt, és összeszedte a többi, szétszóródott cuccot. A kezében volt a samponom, a fogkrémem és a tamponom is.

Király! Halkan káromkodva felemeltem a tekintetem.

Szorosan összeszorította a száját, és nekem gyorsan el kellett fordulnom, mert nem esett jól látnom.

– Ha most nevetni merészelsz, gyomron váglak! – mondtam, és összekapkodtam a maradék holmikát.

– Ez eszembe sem jutna – felelte, de kis jókedv csendült ki a hangjából.

Követett a lakásba, majd kikerült, és egyenesen a konyhapult-ra pakolta a szatyrokat. Én ugyanezt tettem, azután dobogó szívvel csak álltam ott vele a konyha közepén.

– Nem lett volna szükséges segítened, de köszönöm! – szólaltam meg, és remegő kézzel vettem ki a tejet az egyik szatyorból. Cam még mindig a konyhában volt, és az ajtó előtt állt. – Most már tényleg szeretnék egy kicsit...

– Te sem gondolod komolyan, hogy ennyire könnyen meg fogsz tudni szabadulni tőlem! – jegyezte meg.

A tejet betettem a hűtőbe, és elkezdtem kipakolni a fagyaszott cuccokat.

– A remény hal meg utoljára.

– Ha-ha! Vicces. Beszélünk kell!

A mirelitkészételeket egymásra pakoltam, majd mindet egyszerre tettem be a fagyóba.

– Nincs miről.

– De igenis van.

– Nem, nincs. És most nagyon sok dolgom van. Mint látod, el kell pakolnom ezt a rengeteg kaját, és...

– Nem baj, majd segíték! – Cam előrelépett, és a pult felé indult. – És miközben segíték, akár beszélgethetünk is.

– Nincs szükségem a segítségedre.

– Pedig én azt hiszem, hogy nagyon is van.

Olyan hirtelen fordultam felé, hogy a fagyó ajtaja nyitva maradt. A tarkómat jeges levegő nyalogatta, de a pánik és a harag miatt, ami azért töltött el, mert szembe kellett néznie velem, ezt szinte észre sem vettem.

– Ez meg mégis mit akar jelenteni?

– Nem azt, amit szerintem te hiszel, Avery. Jézusom! – A kezesei kócos hajamba túrt. – Csak szeretnék beszélgetni veled! Egész idő alatt mindössze ennyit szerettem volna.

– Miközben teljesen egyértelmű, hogy nekem semmi kedvem hozzá! – Döngő léptekkel mentem oda a pulthoz, és gyors mozdulattal felkaptam a zacskós hamburgerhúst. Bedobtam a fagyasztóba, majd teljes erőből bevágtam az ajtaját. Odabent és a hűtő tetején összecsörrentek az edények. – Te pedig ennek ellenére is itt vagy!

Cam mély lélegzetet vett, és az álla fölött remegni kezdett az izom.

– Nézd, én értem, hogy nem örülsz, amiért itt vagyok, de légy szíves, mondd el nekem, hogy mit csináltam, amiért ennyire berágtál rám, hogy már se beszélni nem vagy hajlandó velem, se...!

– Te nem tettél semmit, Cam! Egyszerűen csak nem akarok beszélni veled! – Sarkon fordultam, kirobogtam a konyhából, és a bejárati ajtóhoz mentem. – Rendben?

– Nem, nagyon nincs rendben! – Utánam jött a nappaliba, de megállt a kanapé mögött. – Az emberek nem szoktak így visel-

kedni, Avery! Nem szoktak csak úgy kitörölni valakit az életük-ből egyik pillanatról a másikra. Ha pedig...

– Tudni akarod, hogy hogyan nem viselkednek az emberek? – Bántani akartam őt, mert az igazság az, hogy a szavai nagyon is az elevenembe vágtak. – Az emberek nem szokták egyfolytában hívogatni és cseszegetni azokat, akik nyilvánvalóan látni sem akarják őket! Na, ehhez mit szólsz?

– Cseszegetni? Szerinted én ezt csinálom veled? – Nevetett, de nagyon is reszelősre sikerült a hangja. – Most ugye szívatsz? Az, hogy aggódom érted, neked úgy jön le, hogy cseszegetlek?

Szóra nyitottam a számat, de ekkor már megint a torkomban volt a gombóc, és egyetlen hang sem jött ki.

– Nem kellett volna ezt mondanom. Nem cseszegetsz. Csak... – Elhallgattam, és a két kezemmel a hajamba túrtam. – Nem is tudom.

Cam ajkai vékony vonallá szűkültek össze, ahogyan nézett rám, meredten. Megrázta a fejét.

– Ugye ez amiatt van, amit láttam? – A karomra mutatott, én pedig megmerevedtem. – Avery, nem lehet, hogy...?

– Nem – mondtam, és megfogtam a csuklómat. – Nem erről van szó. Nincsen szó semmiről. Egyszerűen csak nem akarom tovább folytatni ezt az egészet.

– Micsodát?

– Ezt! – Lehunytam a szemem, és szaggatott sóhaj tört fel belőlem. – Nem akarom ezt.

– Az isten szerelmére, te hülye liba, én csak beszélgetni akarok veled!

A szavai a szívemig hatoltak, de amint a tekintetünk összetalálkozott, megráztam a fejemet.

– Nincs miről beszélünk, Cam!

– Avery, ugyan már...! – Beharapta az alsó ajkát, amivel csak úgy vonzotta a tekintetemet. – Jól van, akkor tudod mi

lesz? Nem fogom megfeszíteni magam emiatt az egész miatt. Leszarom!

Összerezzenem és elléptem az útjából. Teljességgel megérdemeltem minden szót, de akkor is fájt – és nagyon mély sebet ejtett rajtam.

Kikerült és a bejárati ajtó kilincse felé nyúlt.

– Nézd, a téli szünetre hazamegyek. Csak megyek és jövök, úgyhogy ha kell valami... – azután örömtelenül felnevetett, és a kezével a hajába túrt. – Ja persze, neked nincsen szükséged semmire!

A mellkasomat fájdalom öntötte el, amint azt figyeltem, hogy kinyitja az ajtót. Kilépett a folyosóra, azután visszafordult.

– Gondolom, itt maradsz, tök egyedül egész idő alatt. Még karácsonykor is.

Néma csendben fontam karba a kezemet.

Elfordult, és láttam, hogy az izom megint ott remeg az álla fölött.

– Tök mindegy. Boldog karácsonyt, Avery!

Elrobogott a saját lakása felé, és arra számítottam, hogy majd bevágja maga mögött az ajtót, de nem tette, és ez még sokkal rosszabb volt így. Becsuktam az ajtót, és a szemem előtt máris kezdett elmosódni a világ. Ennek meg kellett történnie. Ezt mondogattam magamnak, miközben a nappali felé hátráltam. Brit nagyon tévedett. Nincsen már itt semmi, amit helyre lehetne hozni, vagy át lehetne beszélni. És jobb is így. Ennek így kellett lennie.

Csak az volt a baj, hogy nagyon nem éreztem ezt helyesnek.

21. FEJEZET

KARÁCSONYKOR KÉT DOLOG IS TÖRTÉNT. Apa írt egy SMS-t, amiben az állt, hogy „*Boldog Kar-t*”. Kar-t. Még arra sem volt képes, hogy végigpötyögje a karácsony szót. Mennyire személyes! Én is nagyon szeretlek, apa!

És aznap éjjel havazott.

Soha nem volt fehér karácsonyom.

Úgy elöntöttem, kell egy kis izgalom, úgyhogy felvettem a dzsekimet és a vastag csizmámat, azután kiosontam a lakásomból. Annak ellenére, hogy pontosan tudtam, Caméknél senki, még Ollie sincs otthon, a lépcsőhöz érve visszapillantottam az ajtójukra. Vajon kigondoskodik ilyenkor Raffaellóról?

A mellkasomra mintha ólomsúly nehezedett volna, de nagy nehezen rávettem magam, hogy lesiessek a lépcsőn, majd kilépjek a bérház előtetője alól. Néhány lakás ablakában színes égőfüzérek lógtak. Másokban karácsonyfák fénye izzott. Én persze semmit nem díszítettem. Úgy éreztem, nem volna értelme a nagy felhajtásnak, bár azért rendeltem magamnak egy kis karácsonyi ajándékot.

Egy új futártáskát – koptatott bőrből. Új félév, új táska.

Magam sem tudtam, hogy pontosan merre megyek, de mire észbe kaptam, már a legutolsó bérház távolabbi oldalán levő kis füves területen találtam magamat. A sűrűn hulló, fehér pihék finom réteggel vonták be a gyepet.

A kezemet a zsebembe dugtam, a fejemet hátrahajtottam, és lehunytam a szememet. Az arcomra és az ajkaimra apró pelyhek kezdtek hullani, mint egy-egy jeges kis érintés. Elég sokáig áll-

tam ott ahhoz, hogy ha valaki kinéz a lakása ablakából, azt higgye, teljesen elvesztettem az eszemet. Nem érdekelt.

Cam azóta nem próbálta felvenni velem a kapcsolatot, hogy segített becipelni a kaját.

Nem mintha számítottam volna rá, hogy megteszi, de minden alkalommal, amikor megnéztem a telefonom kijelzőjét, és láttam, hogy nem hívott, és nem is üzent, a mellkasom egy kicsit elnehezült. Mennyire beteges volt már ez? Hiszen én mondtam neki, hogy nem akarok beszélni vele többet, ő pedig pontosan ennek megfelelően cselekedett. Én akartam, hogy így legyen, nem?

Az arcomon hirtelen egészen másfajta nedvességet éreztem, elkeveredett a hópelyhekkkel, és felsóhajtottam. Kinyitottam a szemem, néhány másodpercig még figyeltem, ahogyan a pelyhek hullnak, azután megfordultam és hazamentem.

A bejárati ajtóban állva Cam lakása felé néztem és azt suttogtam:

– Boldog karácsonyt!

Az újév utáni napon elegendem lett a magánzárkából, és megtettem azt, amit már régen szerettem volna. Egy hideg és viharos napon megnyitottam a Google térképet, kocsiba ültem, és elmentem a fővárosba múzeumokat látogatni.

Mire sikerült parkolót találnom, már nagyon büszke voltam magamra. Houston környékén nőttem fel, így bizonyos szinten fel voltam készülve arra az örületre, ami ezeken az utakon zajlott, és szerencsére sikerült azt is elkerülnöm, hogy balesetet okozzak.

A múzeumok dugig voltak családokkal, de nem voltam biztos benne, hogy ez megszokott dolog újév másnapján. A legtöbb időt a Smithsonian Intézet *Öröklét az ókori Egyiptomban* című kiállításán töltöttem el. Teljesen lenyűgözött, hogy láthatom ezeket a több ezer éves leleteket.

Na és persze az a múmia is tök izgalmas volt.

A széles folyosókat járva, a bennem lakozó töribolond egyik ámulatból a másikba esett. Teljesen egyedül voltam, de szinte percenként jutott eszembe, hogy Cam biztosan nagyon szeretne most itt lenni velem. És éppen ennyi alkalommal sikerült leállítani magam, még mielőtt tovább gondoltam volna a dolgot. Mivel ezt közvetlenül a csók előtt mondta, gyanítottam, hogy abban a pillanatban bármibe azonnal beleegyezett volna.

Még csak azzal sem nyugtathattam magam, hogy Cam a szüleinél van, hiszen amikor aznap reggel elindultam, megláttam az ezüstszín pickupot valahol a parkoló hátuljában.

Megálltam egy agyagedényeket bemutató vitrin előtt. Rohadtul nem segített a helyzetemen, hogy egyfolytában arra gondoltam, milyen volt vele csókolózni – ellenben mindent sokkal nehezebbé tett. Kifordultam, és lopva figyeltem egy ideig egy tizenéves párt, akiket sokkal jobban érdekelt egymás szájának felfedezése, mint bármi, amit a történelem kínálhatott nekik.

A mellkasomba fájdalom költözött.

Na, jó, talán mégsem volt annyira nagy ötlet eljönni ide, de azért otthon sem maradhattam.

Végső soron ez volt a születésnapom!

A nagy XX!

A szüleim egyelőre nem jelentkeztek, de úgy gondoltam, hogy legalább egy SMS-t csak küldenek majd! Ennek ellenére, amikor délután négy óra magasságában kocsiba ültem és úgy döntöttem, most már hazamegyek, még mindig nem jelentkeztek.

Aha, keserű a csalódás!

Hazafelé megálltam egy Dairy Queen előtt, és vettem magamnak egyet azokból a csodálatos jégkrémtortákból. Igaz, hogy nem vagyok kimondottan jégkrémrajongó, de bármiből készítik is a közepén azt a ropogós részt, na, az egyenesen mennyei!

Egy kis szelet tortával egy tányéron összegömbölyödtem a tévé előtt, és megnéztem az *Odaát* első évadának felét, azután szinte kínosan korán elnyomott az álom.

Olyan hajnali négy és öt között ébredtem fel, és úgy éreztem, mintha az agyamra valami sűrű köd telepedett volna. Ülő helyzetbe tornáztam magam, de azonnal éles fájdalom hasított a háltánkomba. Először azt hittem, biztosan azért, mert ilyen kifacsarodott pózban aludtam el a kanapén, és felálltam.

– Húha! – A tenyeremet a homlokomra szorítottam, de az egész szoba vadul forogni kezdett velem. Forrónak éreztem a fejemet. Izzadok is?

A hálószoba felé indultam, hogy átöltözsem, de csak félútig jutottam el, amikor kénytelen voltam hirtelen a fürdőszoba felé kanyarodni.

– Jaj, istenem! – kaptam levegő után.

A gyomromat görcsök rántották össze, térdre rogytam, és gyorsan felemeltem a végé ülökéjét. A fagyitorta, és vele együtt minden más is, amit aznap fogyasztottam, villámgyorsan jött vissza belőlem. Amikor úgy éreztem, már nincs több, hátradőltem, és arcomat a jólesően hideg kádnak támasztottam. Ez nagyon jó érzés volt, csakhogy a nyugalom sajnos nem tartott túl sokáig. A gyomrom megint összehúzódott, és ez alkalommal hajsza! híján nem sikerült elérnem a végéig.

Szóval most már hivatalos a dolog.

Az úristen a „lesújtok tereád” eszközeként azt választotta, hogy egy különösen súlyos influenzát küld a nyakamba. Hogy

hol kaptam el? Számít ez egyáltalán? Nem. Most nem számított semmi más, csak az, hogy a padlón hevertem, élveztem hűvösét, és biztos voltam benne, hogy ahogyan az arcom a csempének nyomódik, már a bőröm is olyan mintázatú. El sem tudtam képzelni, mennyi idő telhetett el így. Azt felfogtam, hogy kell valami gyógyszer, és le kellene mennem vásárolni magamnak. Igen, el kell mennem a boltba! Veszek tyúkhúslevest, meg gyógyszert...

Botladozva álltam fel, és vánszorogtam vissza a nappaliba. A falakat furcsának láttam, elmosódottnak, és úgy hullámoztak, mintha kimondottan nekem produkáltak volna magukat. Egy kis kutatás után megtaláltam a kulcsaimat, és valahogy sikerült eljutnom a bejárat ajtóig. Azonban abban a pillanatban, hogy elfordítottam a kulcsot, megéreztem azt a vészjósló morgást a gyomrom felől.

A földre dobtam a táskámat és a kulcsomat, és megpördültem. A falak vad táncot jártak. Ez nem valami jó! Mindössze néhány lépést tettem csak meg, és a lábaim valami egészen különös dolgot csináltak. Egyszerűen felmondták a szolgálatot. Kész. Ennyi meg egy bambi. Elszakítottam őket a padlóról, de nem is éreztem, hogy mit csinálok. Négykézláb másztam el a konyháig, mert annyi eszem azért maradt, hogy ami most következik, azt jobb lenne nem a szőnyegre tenni, és a mosogató felé indultam. Felhúztam magam, föléhajoltam, és a gyomrom addig rándult össze újra meg újra, míg a könnyeim patakzani nem kezdtek.

Basszus, ez aztán szívás!

Végül, amikor már úgy tűnt, hogy a vihar elcsendesedett valamennyire, a földre ültem, és a hátamat a mosogató alatti szekrénynek vettem. Jól van. A bolt kilőve. Az ágy is. Nem vagyok biztos benne, hogy lefeküdtem, vagy csak úgy egyszerűen

elborultam, de hamarosan már megint a hideg padlón hevertem. Itt, a konyhában legalább több hely volt.

Az izmaimba és a csontjaimba kízó fájdalom költözött. A fejem annyira lüktetett, hogy fájt kinyitni a szememet is, és nem voltam képes semmi másra koncentrálni, csak erre. Ezenkívül a torkomon is mintha gyökérkefét dugtak volna le. Az agyam hihetetlenül lelassult. Többé semminek nem volt értelme. Hallottam, hogy a telefonom csippan egyet valahol, aztán valamivel később csörögni kezdett, és csak csörgött, csörgött. Azon töprengtem, hogy talán a szüleim azok, mert eszükbe jutott, hogy tegnap volt a szülinapom.

Azt hiszem el is aludhattam, mert hamarosan dörömbölést hallottam, de messziről, nagyon messziről. És mintha azt is hallottam volna, ahogyan kinyílik a nappaliba vezető ajtó. Ekkorra eljutottam odáig, hogy az sem érdekel, ha egy sorozatgyilkos jön be hozzám. Minden megoldás jó, ha elűzi a fájdalmat.

– Avery? – kérdezte a hang, majd hozzátette: – Jaj, istenem!

A gyilkos név szerint ismer, és az istenhez fohászodik?

Hűvös kezek érintették a homlokomat.

– Avery, jaj istenem, jól vagy?

A gyilkos hangja nagyon emlékeztetett Brit hangjára, úgy-hogy kikövetkeztettem, hogy talán mégsem azért jött, hogy megöljön. Nagy nehezen kinyitottam a szemem. A fölém hajoló arc egyetlen pillanatra összeállt, majd megint elfojt, de azt még láttam, hogy mélységes aggodalom tükröződik rajta.

– Influenza – motyogtam. – Influenzás vagyok...

– Akkor miért van az egész lakásban olyan szag, mintha valaki hányópartit rendezett volna?

Elhúztam az orromat.

– Fúj!

– Igen, és a fúj ebben az esetben nagyon enyhe kifejezés.

Hallottam, hogy valami a padlón koppan, azután a homlokomról eltűnt az a hűvös érintés. Kinyílt a hűtő ajtaja, és a testemet körülvette a csodálatosan kellemes, hideg levegő. Ez már a mennyország, ez csakis a mennyország lehet!

Az ajtó becsukódott, és megjelent Brit, kezében egy üveg ásványvízzel.

– Innod kell! Gyere, segíték felülni!

Motyogva magam alá húztam a kezemet, és habár próbáltam volna felemelkedni, túlságosan gyengének éreztem magam. Brit átölelte a vállamat, és háttal a szekrénynek támasztott. Az ajkaimhoz egy vizesüveg szája ért.

– Ne! – próbáltam ellökni magamtól, de nem tudtam mozdítani a karjaimat. – Te... is... elkapod...

– Már beadattam magamnak a védőoltást, úgyhogy nem valószínű. Igyál! Jó sokat – megint odatette az üveget a számhoz, és a víz a torkomra szivárgott, felperzselve azt. – Gondolom, ez most nemesik valami jól. De ha ezt megiszod, akkor elmegyek, és veszek neked gyógyszert, oké? Azt hiszem, talán lázad is van. Igen. Lázás vagy.

Ekkor már a homlokomon volt a keze.

Megköszöntem neki, megittam a vizet, és utána azt hiszem, megint a padlón kötöttem ki. Minden elmosódott. Brit beszélgett velem, én pedig, ha minden igaz, válaszoltam is neki. Azt persze, hogy mit mondtam, elképzelni sem tudom. Otthagytott a padlón heverve, de hamarosan hallottam, ahogyan fojtott hangon beszélget valakivel a nappaliban.

Karok csúsztak a testem alá, és egy másodpercre csak lebegtem. Aztán megmozdultam, és nekitámaszkodtam valami melegnek és keménynek. Nyögtem, majd arrafelé fordítottam a fejemet. Éreztem valami ismerős, megnyugtató illatot, és ez egészen addig velem is maradt, amíg nem kerültem át egy sok-

kal kényelmesebb helyre, és amíg valami hűvös és nedves nem terült a homlokomra.

Újra és újra elaludtam, és a leggyakrabban arra ébredtem, hogy nem vagyok egyedül. Valaki ült az ágyam mellett, és egy ruhát tartott a homlokomra. Motyogtam valamit, aztán megint álomba merültem. Nem tudom biztosan, hogy ez az állapot meddig tarthatott, de végül kinyitottam a szememet, és úgy éreztem magam, mint aki kómából ébredt. Az ablakon beszűrődő napfény túlságosan éles volt, és annak ellenére, hogy a homlokom még mindig lüktetett, már sokkal tompábban, mint annak előtte.

Kinyitottam a számat, de azonnal köhögni kezdtem.

Léptek dobbantak a nappali irányából, és hamarosan megjelent az ajtóban Brit, egyik kezében egy pohár vízzel, a másikban egy csészével.

– Hát élsz? Hála istennek, már kezdtem attól félni, hogy véletlenül kinyírtalak, annyi gyógyszert erőltettem le a torkodon!

Tompa aggyal néztem rá.

– Gyógyszert vettem be?

– Aha – odalépett mellém és leült az ágyamra. – Kétszer is, és most fogod bevenni a harmadik adagot. És ezt a vizet mindet meg kell innod! Azután pedig megiszod ezt is... ami egy negyedik adag gyógyszer! Anya nővérként dolgozik és azt mondta, hogy mivel tegnap éjjel óta már nincsen lázad, hamarosan kutya bajod. Legalábbis, ha minden jól megy.

– Tegnap éjjel? – a kezemet a szám elé tettem, mert abban a pillanatban, hogy belekortyoltam a vízbe, vad köhögés tört rám. És hátkénytelenek voltunk megvárni, amíg ez elmúlik. – Hány... hány óra van?

Brit csak ült az ágy szélén, kezében a gőzölgő csészével. Az orromat máris megcsapta a citrom illata.

– Hogy hány óra? Drágám, jobb lenne, ha azt kérdeznéd, hogy milyen nap van! Egyébként szombat.

Majdnem félrenyeltem.

– Én egy... egy egész napon keresztül... ki voltam ütve?

– Pontosabban másfél napon keresztül – felelte, a hangjában együttérzéssel. – Amikor sem az SMS-emre, sem a hívásomra nem válaszoltál, aggódni kezdtem, úgyhogy átjöttem. Nagyon vacak állapotban voltál. Anya szerint valószínűleg kiszáradtál.

Ezen egy kicsit eltöprengtem, mialatt kiittam a pohár tartalmát, majd azonnal elvettem tőle a csészét is. Újabb köhögési roham tört rám, de a csodával határos módon sikerült nem a nyakamba öntenem az egészet.

– És te... egész idő alatt itt voltál?

– Azért nem egész idő alatt. Volt segítségem is.

– Köszönöm! – mondtam. – Tényleg nagyon köszönöm! Még mindig ott hevernék a padlón, ha nem segítesz te... és Jacob.

Brit megrázta a fejét.

És ekkor hirtelen eszembe jutott valami nagyon fontos. Lenéztem csuklómra. Hosszú ujjú póló volt rajtam. Még mindig melltartóban voltam, és pizsamaalsót is viseltem, és – *szentséges istenem!* – nem volt rajtam a karkötőm. A fejemet túlságosan gyorsan emeltem fel, így az egész arcomat elárasztotta a fájdalom. A karkötő ott volt, az éjjeliszekevényen.

– Te...

– Igen és nem – mondta, miközben a feje tetején levő kis lófarkat babrálta. – Én adtam rád az alsódat.

– Akkor ki... – olyan érzés tört rám, hogy hirtelen attól tartottam, megint a fürdőszobába kell majd rohannom. – Jézus úristen...

Brit összerezett.

– Kérlek, ne gyűlölj emiatt, Avery, de fogalmam sem volt, hogy mi mást tehetnék! Nem tudtalak felemelni a padlóról. Ah-

hoz képes, hogy milyen kicsi vagy, legalább egy tonnát nyomsz, és Jacobhoz képest még én is kigyúrtnak számítok. Cam pedig itt lakik szemközt, úgyhogy ez tűnt a leggyorsabb megoldásnak.

Ó, istenem, képtelen voltam a még mindig betegségtől tépázott agyammal felfogni ezt a kis hírmorzsát. Ha nem Brit rángatta le rólam a csupa veríték pulcsimat, akkor csakis Cam lehetett, és akkor ugyancsak ő tette az éjjeliszekrényre a karkötőmet.

Lehunytam a szememet.

– Megint hányni akarsz?

– Nem – feleltem reszelős hangon. – Szóval... akkor Cam itt volt?

– Ő cipelt az ágyadba, és melletted maradt, amíg én lerohantam vásárolni neked – keresztbe tette a lábát. – Mire visszaértem, már rád adta a pólódat, és mindenre megesküdt, hogy nem leskelődött. Én persze nagyon is leskelődtem, mert volt rajta mit nézni! Egészidő alatt félmeztelen volt annak ellenére, hogy sarkig tártam minden egyes ablakot a hányásszag miatt.

A hányásszag. Szegény Cam pedig itt ült, ebben a bűzben!

– Ő volt a tökéletes ápoló. Egész idő alatt borogatta az arcodat, és ügyelt, nehogy túl meleged legyen – Brit álmodozó sóhajt hallatott. – Még akkor is melletted volt, amíg én a hányásodat takarítottam.

– Köszönöm! – mondtam megint. És kiittam a csésze tartalmát. – Komolyan. Rettenetesen hálás vagyok. Jövök neked egygyel.

– Jössz bizony! – felelte, és rám villantott egy gyors vigyort. – És Camnek is.

Visszarogytam az ágyamba, majd lehunytam a szememet.

– Biztos vagy egy évig kellett könnyörögnöd, hogy segítsen!

– Hülyéskedsz? – felelte, és addig bökögte a lábamat, míg minden figyelmemet rá nem fordítottam. – Nem kellett kétszer

sem mondanom neki. Azonnal abbahagyta, amit csinált, és jött segíteni.

22. FEJEZET

A BETEGSÉG AZONBAN MAKACSUL KITARTOTT, és hamarosan afféle undorító, krákogó megfázás lett belőle, amit szinte kénytelenesen kezeltem minden, ember által ismert gyógyszerrel. A köhögéstől ugyan a tavaszi szemeszter első napjára még mindig nem tudtam megszabadulni, de már elég jól éreztem magam ahhoz, hogy legalább órára bemenjek.

Ahogy elindultam, úgy éreztem, sikerült elég kurázsit összeszednem magamban, és Cam ajtajához léptem. Mindenképpen meg akartam neki köszönni a segítséget személyesen is, nem csak üzenetben. Amikor bekopogtattam, a szívem olyan hevesen vert, mintha fel és le rohangáltam volna a lépcsőkön.

Súlyos léptek dobbantak, és a következő pillanatban valaki feltépte az ajtót. Ott állt előttem Ollie, és látszott rajta, hogy éppen akkor kelt ki az ágyból. Álmosan mosolygott rám.

– Szia! Örülök, hogy újra talpon vagy!

– Kösz! – feleltem, és éreztem, hogy elvörösödök. – Cam ébren van már?

– Pilla és megnézem. – Résnyire nyitva hagyta az ajtót, és eltűnt a lakásban. Néhány, örökkévalóságnak tűnő pillanattal később visszajött és kicsit értetlenül nézett. – Ööö, úgy tűnik, hogy már bement az egyetemre!

– Értem. – Próbáltam a mosolyom mögé rejteni a csalódottságomat. – Nos, akkor... később találkozunk.

– Aha – bólintott, és a kezével hátrafésülte vállig érő haját. – Hé, Avery, remélem, már jobban vagy!

– Igen. Kösz!

Intettem neki, majd megigazítottam az új táskám pántját, a zsebemből előhalásztam a kesztyűmet, és kiléptem a szikrázóan fényes, de fagyos reggeli levegőre. Még el sem értem a kocsihoz, amikor a szívem nagyot dobbant.

Ott állt Cam pickupja.

Nem is volt órán. Otthon volt. Az igazságot éppen olyan ridegnek éreztem, mint a levegőt. Ollie bement a lakásba, megkérdezte, ő pedig azt mondta, hogy nem akar látni.

Az elkövetkező néhány hétben egy csomó alkalommal láttam az egyetemen vagy Jase, vagy Steph társaságában. Úgy tűnt, hogy az órarendünk miatt mindig egymáshoz közeli termekbe voltunk beosztva.

Minden alkalommal egyfajta gonosz kis érzés költözött a gyomromba, amikor megláttam őket. Pontosán tudtam, hogy semmi jogom hozzá, de persze ez még nem azt jelentette, hogy legszívesebben nem rohantam volna oda és karatézta volna le Stephet úgy, hogy csak a jövő héten térjen magához.

Ugyanakkor nem is ez volt a legrosszabb abban, ha megláttam. Legtöbbször ugyanis Cam szintén észrevett engem, és a tekintetünk össze is találkozott, de ő mindig elfordította a fejét. Mintha nem is lettünk volna majdnem öt hónapon keresztül barátok, vagy mintha nem osztottunk volna meg egymással nagyon is intim pillanatokat. Úgy viselkedett, mintha nem is ismernénk egymást.

Ez az egész nagyon is emlékeztetett arra, ahogyan a halloweeni buli után viselkedtek velem a barátaim. Mintha az együtt töltött éveink egyik pillanatról a másikra semmivé lettek volna.

Pénteken volt egy gyenge próbálkozásom. Cam egyedül sétált a Knutti Épület felé, a feje lehajtva, a keze mélyen a kapucnis pulcsija zsebében.

– Cam! – kiáltottam olyan váratlanul, hogy azonnal rám tört a még mindig megmaradt megfázásom egyik kisebb köhögéshulláma. Szánalmas!

Megállt és felemelte a fejét. A kötött sapka alól sötét, hullámos tincsek kandikáltak ki.

Nagy nehezen felküzdöttem magam a dombra, de mire felértem, majd kiköptem a tüdőmet, és sajgott a lábam is. Teljesen kimerülve álltam meg előtte.

– Ne haragudj! – A hangom olyan volt, mint a károgás, és több mély lélegzetet is kellett vennem. – Csak egy pillanat.

Összevonta a szemöldökét.

– Rettenetes a hangod!

– Aha, ha az emberre rátör a fekete halál, egy örökkévalóság, míg megszabadul tőle. – Megköszörültem a torkomat, majd nagy nehezen rávettem magam, hogy a szemébe nézzek. Egy pillanat alatt úgy vesztem el abban a kristályos kékségben, hogy egy kis időre azt is elfelejtettem, miért akartam annyira megállítani!

Valami átsuhant az arcán, azután elfordult. Az állkapcsa fölött megremegett egy izom.

– Mennem kell órára, úgyhogy...

Azért siet, nehogy elkéssen óráról? Most már tényleg itt a világvége! Legyőztem a késztetést, hogy azonnal sarkon forduljak és faképnél hagyjam, mert fájdalmasan nyilvánvalónak tűnt, hogy cseppet sem érdeklő, miről akarok beszélni vele, mégis kitartottam. Tartoztam neki ennyivel.

– Csak szerettem volna megköszönni, hogy segítettél Britnek, amikor beteg voltam.

Csücsörített, és a tekintete valami olyasmire tapadt, ami messze, a hátam mögött volt.

– Nem nagy ügy.

– Nekem az volt – feleltem halkán, és azt kívántam, bárcsak a szemembe nézne! – Úgyhogy köszönöm!

Bólintott, majd mély lélegzetet vett. A tekintete egyszer rám rebbent, aztán megint valahova másfelé. A vállán látszott, mennyire feszült.

– Szívesen.

– Nos... – hirtelen kifogytam minden mondanivalómból, mert ami abban a pillanatban eszembe jutott, az mind olyasmi volt, amit jobb volt kimondatlanul hagyni. Mint például, hogy bocs, hogy olyan kiállhatatlan ribanc voltam! És hogy bárcsak soha ne vetted volna észre a forradást!

– Tényleg mennem kell – szólalt meg végül, és hátrálni kezdett a bejárat felé, ahol több srác is cigizett. – Később találkozunk.

– Sajnálom! – tört fel belőlem, és a szívem összevissza dobogott.

Cam megfordult, és a szeme úgy szűkült össze, mintha mondani akart volna valamit, de aztán csak megrázta a fejét.

– Én is.

Ezúttal nem állítottam meg.

A torkomat könnyek marták, és azóta sem tudom, hogyan sikerült eljutnom az irodalom-előadásra, amit ugyanabban az épületben tartottak, ahol neki is órája volt. Az egész délelőtt felszívódott valami meghatározhatatlan ködben, és amikor az étkezőben összefutottam Brittel és Jacobbal, egyszerűen képtelen voltam követni a beszélgetésüket. Csak piszkáltam a szendvicsemet. Addigra már biztosan hozzászoktak, hogy ilyen vagyok, mert egyikük sem tett semmi megjegyzést.

Miközben Brit és én közgazdaságtan-órára sétáltunk a Whitehall felé, elmeséltem neki, hogy mi történt valamivel korábban Cam és énköztem.

– Látszott rajta, hogy nem akarja, hogy bármi közünk legyen egymáshoz.

– Szerintem éppen ellenkezőleg, Avery.

– Pedig hidd el, hogy tévedsz! Mindent megtett, hogy minél előbb megszabaduljon tőlem. Szó szerint azt mondta, hogy nem akar elkésni az óráról, pedig te is tudod, milyen! Ő mindig is magasról tojt az ilyesmire!

Brit mélyen a fülére húzta a sapkáját, és megállt a társadalomtudományi épület előtti kis faház mellett.

– Mondhatok valamit őszintén?

– Persze.

Összezsapta kesztyűs kezét.

– Ugye tudod, hogy szeretlek? Úgyhogy nyersen őszinte leszek veled. Hálaadás óta kerülöd Camet, és neki, nekem, de még a szentséges Kisjézusnak is úgy tűnik, hogy éppen te vagy az, aki azt akarta, hogy tűnjön el az életedből.

Kinyitottam a számat, de persze erre mit mondhattam volna? Tényleg ez volt a helyzet.

– Ő pedig eltűnt. Ezért nem hibáztathatod. Az ő türelme is véges – azután csücsörített, majd hozzátette: – És miután ilyen hosszú időn keresztül levegőnek nézted, ne is csodálkozz rajta, ha nem fog repesni az örömtől, hogy beszélgethet veled.

– Tudom – ismertem be. – Csak...

– Csak végre sikerült kibányásznod a fejed a seggedből, és atól félsz, hogy már túl késő.

Tényleg erről van szó? Magam sem voltam benne biztos, de azért reméltem, hogy nem, mert legalább amíg a fejem a seggemben volt, nem tűnt ennyire reménytelennek a helyzet.

– Adj neki egy kis időt! – mondta, és átölelte a vállamat. – Ha pedig nem tér jobb belátásra, akkor kinyalhatja!

– Kinyalhatja – ismételt meg, de nem túl nagy meggyőződéssel.

Brit jól megszorongatott.

– Ez az, csajszi!

Péntek este csak ültem, és a közgázházimat olvastam. Határozottan meg voltam győződve róla, hogy egy teljesen más nyelven írták az egészet, aminek egyetlen célja, hogy összezavarja az embereket. Több oka is volt annak, hogy nagyon nehezen tudtam odafigyelni. Számtalanszor azon kaptam magam, hogy a tévé képernyőjére meredek, de nem igazán látom, hogy mi van benne, mert a gondolataim össze-vissza csaponganak, és végül szinte mindig visszatérnek Camhez.

Ezt az egészet kezdtem nagyon, de nagyon unni.

Hirtelen megszólalt a telefonom, valahonnan a táskám mélyéről. Előhalásztam, és amikor megláttam ki hív, felnyögtem. Az unokatesóm. Kicsit meglepődtem, hogy miután vagy tucatnyi e-mailjét töröltem olvasatlanul, végre rászánta magát, hogy fel is hívjon.

Es éppen ez volt az, ami miatt összeszorítottam a lovamat és felvettem.

– Halló? – szólaltam meg színtelen hangon.

Egy pillanatnyi csend, majd meglepett hang.

– Te felvetted?

– Miért ne vettem volna fel? – Igen, ez azért még nekem is erős volt. – Mi a helyzet, David?

– Olvasod te az e-mailjeidet? – hirtelen észrevettem, hogy eltűnt a hangjából a megszokott felsőbbrendűség. Döbbenet.

– Egyet vagy kettőt elolvastam, de nagyon sok a dolgom. Tudod, az egyetem, meg minden... – felálltam, és a táskámat az asztalka alá rúgtam. – Úgyhogy...

David jól hallhatóan felsóhajtott.

– Akkor te nem is tudsz semmiről? A szüleid nem akartak beszélni veled?

Horkantottam.

– Hát nem! Még a születésnapomról is elfelejtkeztek!

– Nem valami kedves – felelte, és gyakorlatilag hallottam, ahogyan összebb húzza magát. – Gondoltam, talán próbálnak tájékoztatni arról, hogy mi folyik itt. Mert valamilyen szinten neked is van hozzá közöd.

Kimentem a konyhába. Összevontam a szemöldökömet, és kivettem a hűtőből egy doboz üdítőt.

– Mégis mi van otthon, aminek bármi köze lehet még hozzám?

A kis szünet, mielőtt a ledobott bomba a célpontba csapódik.

– Blaine Fitzgeraldról van szó. Letartóztatták.

Az üdítő doboz kicsúsztam az ujjaim közül, a földre esett és begurult az asztal alá. Én meg csak álltam ott és a hűtőt bámultam.

– Tessék?

– Letartóztatták, Avery. Ezért próbáltalak elérni. Gondoltam... nem is tudom. Gondoltam, szeretnél tudni róla.

A lábaim elgyengültek, ezért megfordultam, és az egyik kezemmel megkapaszzkodtam a pultban. A szoba úgy forgott, mintha megint beteg lennék.

– Avery, ott vagy még?

– Igen – mondtam, és nagyot nyeltem. – Mi történt?

– Még a nyár elején volt az egész, de nagyjából augusztus közepéig nem hagyták kipattanni a dolgot. Akkor tartóztatták le. Rendezett valaki egy bulit. Voltak ott fiatalabbak is, legalábbis ahogy hallottam – magyarázta, és én lehunyva szemmel hallgattam. – Egy lánnyal történt, aki veled járt egy iskolába. Azt hiszem, talán egy évvel alattad... Molly Simmons.

Emlékszem, hogy láttam ezt a nevet David egyik e-mailjében, de akkor valami egészen másra gondoltam.

– Mit... mi történt vele?

David nem válaszolt azonnal.

– Blaine-t nemi erőszakkal és még egy halom más dologgal vádolták meg. Júniusban lesz a tárgyalása, de addig is óvadékkal kiengedték. Nem valami rózsás a helyzete. Nagyon sok a bizonyíték ellene. Én is csak azért tudok ennyit, mert az apja eljött, és megkérte apát, hogy védje Blaine-t. Apa elutasította. Gondoltam jó, ha tudod.

Erre mégis mit lehet mondani? Kösz, hogy apád nem képviseli azt a seggfejt? Fogalmam sem volt, mi lenne a helyes válasz. Nagyon sokat töprengtem azon, hogy Blaine talán mással is megtehetette azt, amit velem, és hogy talán éppen a hallgatásom biztosít számára újabb lehetőséget. Reméltem, hogy nem – imádkoztam, hogy ne így legyen.

– A lány... akit megerőszakolt, beszélt a szüléiddel.

Nem is tudom, mi döbentett meg jobban; a tény, hogy a lány elment a szüleimhez, vagy az, hogy David kimondta a *megerőszakol* szót.

– Tessék? Miért? Én nem mondtam neki semmit. Én megtartottam a...

– Tudom, Avery. Tudom, hogy nem mondtál semmit, de ő is ugyanabba a gimibe járt, mint te. Hallotta a pletykákat rólad és Blaine-ről, és hát, levonta a következtetést. Először a szüleidhez

ment, és gondolom, te is kitalálod mennyire fogadták jól a dolgot.

Le kellett ülnöm, mert féltem, hogy összeesem.

– Amikor még arra sem voltak hajlandók, hogy szóba álljanak veled, hozzám jött el – David elhallgatott. – Én sem mondtam neki semmit, Avery. Ez nem az én dolgom, de azt hiszem, hogy Molly megpróbálta felvenni veled a kapcsolatot. Azt én sem tudom, hogy honnan jöhetett rá, hogyan érhet el téged.

– Nem hiszem, hogy tudja – lerogytam a kanapéra. De persze az utóbbi időben minden e-mailt töröltem, aminek a küldőjét nem ismertem. – És ő? Úgy értem... rendben van? Pontosabban így ránézésre úgy tűnt, mint aki rendben van?

David megköszöri a torkát.

– Őszintén? Nem.

A homlokomat dörzsöltem, és halkán felsóhajtottam.

– Hát persze hogy nem! Hülye kérdés volt.

– Talán tényleg jó lenne, ha megnéznéd az e-mailjeidet vagy ilyesmi. Tényleg az az érzésem, hogy nagyon szeretett volna beszélni veled, és ez még augusztusban történt!

– De hát semmit nem mondhatok neki! Ha megteszem, és kiderül a dolog, akkor Blaine családja több millióra beperelheti az én szüleimet – a torkomba gyomorsav kúszott. – Ez is része a titoktartási megegyezésnek.

– Tudom – felelte David. – De ahogy mondtam, akkor is úgy gondoltam, hogy talán tudni szeretnél arról, ami történik.

A fejemben annyi gondolat üldözte egymást, hogy szinte nem is tudtam kitalálni, melyik lehet a legfontosabb.

– És mivel vádolják? Gondolod, hogy van esély arra, hogy elítéljék? Szerinted lesittelik?

– Abból, amit apa látott, a vádak nagyon is megalapozottnak tűnnek. Biztos, hogy lesittelik, Avery, még hozzá évekre.

A szemeim hirtelen felpattant. Elöntött a megkönnyebbülés, de olyan erőteljesen és olyan áthatóan, hogy úgy éreztem, mint ha egy tonnányi téglát vettek volna le a mellkasomról. Ezt még a legvadabb álmaimban sem mertem volna remélni. Blaine ugyan nem azért megy börtönbe, amit velem tett, de akkor is utoléri a törvény keze. Végre! Gyűlöltem arra gondolni, hogy ehhez egy másik lányt is bántania kellett – egy olyan lányt, akinek talán pokollá válik majd az élete, amiért ilyen nyíltan kiáll, és a megkönnyebbülés egy része büntudattá és szégyenné változott. Mi lett volna, ha én mondom azt a szüleimnek, hogy nem vagyok hajlandó befogni a számat? Ha én makacsolom meg magam? Akkor Mollynak talán soha nem kell átélnie, amit átélt, és csak az isten tudja hány lány is megúszhatta volna, akikről nem is tudhatunk. Felfordult a gyomrom, amikor ez az eszembe jutott.

– Szóval... – folytatta David – ...csak azt akartam, hogy tudd!

– Köszönöm! – mondtam, és komolyan is gondoltam. – Ne haragudj, amiért nem reagáltam! Azt hittem, hogy... nos, nem is tudom, hogy mit gondoltam.

– Pontosan tudom, hogy mit gondoltál. És az igazat megvallva, nem is nagyon adtam okot neked arra, hogy másképpen tégy. – Elkerekedett szemmel hallgattam. – Nézd, azt is el akartam mondani neked, hogy nagyon sajnálom az egészet.

– Mit?

– Ezt a sok évet. Az igazat megvallva soha nem tudtam, hogy mi történt akkor, de tudom, hogy akkor is tennem kellett volna valamit – mondta. – Sajnálom. Nagyon sajnálom, hogy át kellett menned mindazon, amin átmentél.

Elárasztottak az érzelmek. Valóságos csoda volt, ami történt! Nem elég, hogy David lekerült a fejemen összeállított „foslistárról”, de ez az egyetlen szó olyan volt, mint a vakítóan világító jelzőfény az éjszaka sötétjében. A telefont tartó ujjaim

remegni kezdtek. Összeszorítottam a szememet, de egy könnycsepp akkor is utat talált.

– Köszönöm! – suttogtam rekedt hangon. – Köszönöm!

23. FEJEZET

SZOMBATON TÖBBNYIRE még mindig amolyan benuult kábulatban töltöttem a napomat, olyannyira, hogy a Jacobbal és Brittel szokásos együtt-tanulósos-kávézós találkánk után bárhogy próbáltam, képtelen voltam visszaemlékezni, hogy mit csináltunk. Azután ettem egy kis sajtos makarónit, és csak ekkor döbbsentem rá, hogy a táskámat, benne a telefonommal, lent hagytam a kocsimban.

Tele volt a fejem, és túlságosan lusta is voltam, ezért nem is foglalkoztam azzal, hogy cipőt vegyek, egyszerűen kinyitottam az ajtót, és egy szál zokniban léptem ki a folyosóra. Amikor megláttam Ollie-t, aki kezében egy tálca sörrel jött felfelé a lépcsőn, azonnal megtorpantam.

– Szia! – mosolygott. – Mit csinálsz te itt... zokniban?

– Ja, csak le akartam ugrani a kocsimba a táskámért – egyik lábamról a másikra álltam. – Látom, szomjas vagy.

Felnevetett.

– Igaz, hogy tényleg mindig szomjas vagyok, de ez itt nem csak az enyém. Ma bunyóestét tartunk, és átjött hozzánk egy pár ember.

– Jól hangzik.

– Aha... – Az ajtójuk felé pillantott, és átvette a tálcat a másik kezébe. – Miért nem jössz át te is?

A szívem megdobbant.

– Ó, nem is tudom, hogy jó ötlet volna-e! Talán majd...

– Ugyan már, gyere! A legfontosabb meccs még el sem kezdődött! Nem maradsz le semmiről.

Haboztam.

– Nem tudom.

Ollie lebiggyesztette az alsó ajkát, és olyan túljátszottan szomorú tekintettel nézett, hogy nevetnem kellett.

– Cam is nagyon boldog lesz, hogy láthat.

– Aha, nem hiszem, hogy...

– Akkor hát eldöntetett? – szakította félbe a mondatomat. – Ne gondolkozz sokat! Gyere át! Csak egy kis időre, rendben? Talán elkísérhetnél, amíg Raffaellót sétáltatom.

Megint felnevettem, mert a lelki szemeim előtt megjelent Ollie és a szegény teknős képe, majd én is az ajtójuk felé néztem. Miért ne ugranék át hozzájuk? Hiszen ez lenne a természetes dolog, és végső soron nem csak Cam lakik ott! Ollie is meghívhat. Ráadásul, ha igazán őszinte akartam volna lenni magammal, akkor be kellett vallanom, hogy rettenetesen szerettem volna látni Camet.

Nagyon... de nagyon hiányzott.

Mély lélegzetet vettem, majd bólintottam.

– Jól van. De csak egy egészen rövid időre.

– Király! – Ollie a karomba fonta a szabad karját, és még mielőtt tiltakozhattam volna, elindult a lakásuk felé.

– Várj! Hiszen cipő sincs rajtam.

– Na és? – fura vigyort villantott rám, ahogyan közeledtünk.

– Az emberek túlnyomó része messze túlértékeli a cipő jelentőségét!

Amikor belökte az ajtót, a szívem nagyot dobbant. A nevetés és a verekedés hangjai egy pillanat alatt szinte elviselhetetlenné fokozódtak.

Mindenki a tévére meredt. Ollie elengedte a karomat, és a tálcát a hűtőbe tette, majd felvett a konyhapultról két teli feles poharat. Mégis mi a fenét keresek én itt?

– José szeretné megköszönni, hogy eljöttél.

A kezem egy kicsit remegett, ahogyan átvettem az italt. A fejemben lakozó hang egyre csak azt hajtogatta, hogy ne tegyem meg, de az isten verje meg, ezt a hangot én már rohadtul untam! Ugyanaz a hang volt, amelyik azt a tanácsot adta, hogy okosabb lesz, ha elüldözöm magam mellől Camet. Ugyanaz, amelyik azt mondta, tegyem azt, amit a szüleim akarnak. Ugyanaz, amelyik azt mondta, hogy nyugodtan menjek be Blaine-nel a szobába. Amelyik egész életemben nem csinált mást, csak kicseszett velem. Bedobtam a tequilát, és a szemembe azonnal könnyek szöktek. Az ital felperzselte a torkomat.

– Szentséges isten! – motyogtam, és sűrűn pislogtam.

Ollie felnevetett, kivette a kezemből az üres poharat, kicserélte egy üveg sörre, majd megragadta a karomat, és bevonszolt a szobába.

– Nézzétek, kit találtam! – kiáltotta.

Több fej is felém fordult, az ujjaim pedig erősebben kulcsolódtak az üveg nyakára. Nem láttam senki mást, csak Camet, és abban a pillanatban már tudtam, hogy nagyon, de nagyon rossz ötlet volt idejönnöm.

Mintha hónapok teltek volna el az utolsó találkozásunk óta.

Ott ült a kanapén, baseballsapkája hátrafordítva. Előrehajolt, és a két pasinak kiabált, akik éppen a szart is kiverték egymásból a tévéképernyőjén. Bordó kapucnis pulcsija ki volt cipzárázva, és így láthattam az alá felvett fehér pólót. Steph ott ült mellette.

Egészségeset húztam a sörből.

Steph most is éppen olyan tökéletesnek látszott, mint mindig. A haja csillogósan barna, a szűk, fekete garbó a melleire feszült.

Mondott valamit Camnek, ő pedig hirtelen felém fordult, és én úgy éreztem magam, mintha valami teljes erőből gyomorszájon vágón volna.

Azon a jóképű arcon csodálkozás villant, majd a tekintete lejjebb vándorolt a kezemre és a sörösüvegre. A szemöldöke csodálkozva szaladt fel a homlokára, és csak ez után nézett a szemembe. A szívem mintha kihagyott volna egy ütemet. Úgy éreztem, mindenki abba hagyta a beszélgetést, és bennünket bámul, de az igazság az, hogy,, mindössze néhány másodperc telt így el, és valószínűleg az égvilágon senki nem vett észre az egészről semmit.

Cam ajka félmosolyra húzódott.

– Szia!

– Szia! – feleltem, és nagyon bénának éreztem magam.

Még néhány pillanatilag nézett rám, majd visszafordult a tévé felé, a vállai megmerevedtek, és látszott rajta, mennyire feszült. Nem akarta, hogy itt legyek. Ez tisztán érződött minden mozdulatában, és különben is ott volt mellette Steph.

Elindultam az ajtó felé, de még mielőtt észbe kaphattam volna, Ollie már mögöttem volt, és a következő dolog, amire emlékszem, hogy egy üres karosszékből ülök, szemben a tévével. Azt néztem, ahogy két félmeztelen pasi szűk latexgatyában csépele egymás képét.

Hmm.

Mivel én is éppen olyan feszült voltam, valószínűleg a kellenél is gyorsabban ittam ki a sörömet. Steph mély hangú nevetése bevette magát a gyomromba, és elkezdte belülről felfalni a testemet.

Mindössze néhány perc kellett hozzá, és gyakorlatilag Cam ölében ült, egyik kezét a dagadó bicepszen nyugtatva. Közelebb hajolt hozzá, és a fülébe suttogott valamit. Cam megrázta a fejét, és Steph a lehető legédesebb és legtökéletesebb módon biggyesztette le az ajkát. Vajon mit mondhatott Camnek?

Valaki – talán Ollie – a kezembe nyomott még egy fél Josét, ami megmelegítette a gyomromat, és egyetlen pillanat alatt elvette Steph oroszlánkarmainak életét.

– Tetszik a zoknid!

Felnéztem, és Cam egyik barátja állt előttem. Nem tudtam a nevét, és abban sem voltam biztos, hogy találkoztunk már valahol, de a mosolya nagyon kedves volt. Kinyújtottam a lábamat, és megmozgattam szivárványszín zokniba bújtatott lábujjaimat.

– Kösz!

Az egyik kezével rövidre nyírt, barna hajába túrt, majd a kezét a tarkójára tette.

– Ketrecharcrajongó vagy?

A képernyőre meredtem. Az egyik pasit éppen ekkor rugdosták vissza a ketrecbe.

– Az igazat megvallva most először nézek ilyesmit.

– Nem úgy tűnsz, mint akinek ez lesz ezután a napi programja.

Kinyitottam a számat, és magam is meglepődtem rajta, hogy egy kis nevetés jött ki rajta.

– Hát, nemigen!

– Milyen istenverte nagy szégyen! – felelte a srác finoman elmosolyodva. – Cam minden hónapban előfizet egy ilyen estére, és még érdekesebb lenne az egész, ha te is eljárnál.

Nem szóltam semmit, csak visszafordultam a tévé felé, és az egyik kezemmel végigsimítottam a térdemet. A felesék és a sör átmelegítették az izmaimat, ugyanakkor összezavarták minden gondolatomat. A srác megkérdezte, hogy kérek-e még egy sört, és csak ekkor döböntem rá, hogy üres az üvegem.

– Simán! – A mosolyomat kicsit túlságosan is szelesnek és barátságosnak éreztem.

A srác egy hideg üveggel a kezében tért vissza, leült a fotel karfájára, én pedig elpillantva mellette láttam, hogy Cam felénk fordul, és a szeme összeszűkül.

– Tessék!

– Kösz szépen! – Ittam, és már elértem arra a pontra, amikor cseppet sem érdekelt a kellemetlen utóíz, ami a számban maradt. A tekintetem egy másodpercig Cam tekintetébe fűródott, majd szándékosan elfordítottam a fejem. Mikor megint észbe kaptam, már a srác szemébe néztem.

– Ne haragudj, de nem hallottam a neved.

A srác a vállával meglökte a vállamat.

– Mert azt hiszem, még nem is találkoztunk. Henry vagyok.

– Avery – feleltem.

Mosolyogva ismételte meg a nevemet.

– Tetszik. Nem mindennapi.

– Mint ahogy a zoknim?

Henry felnevetett és a képernyőre nézett.

– Aha, mint a zoknid. Az egyetemre jársz, Avery?

Bólintottam.

– Miért, te nem?

– Nem. Néhány éve diplomáztam. Camet még... nos, voltak együtt bizonyos dolgaink – nagyot kortyolt a sörből, én pedig azon töprengtem, hogy mit akarhatott ezzel mondani. Lenézett rám, és összevonta a szemöldökét. – Elég idős vagy te már ahhoz, hogy igyál?

Kuncogtam.

– Nem.

– Nem is gondoltam. Fiatalnak tűnsz.

– Annyira azért nem vagyok fiatal. Nemrég volt a huszadik születésnapom.

– Hála istennek, legalább nem vagy kiskorú! – felelte, és amint a szemöldökét felvonta, a fejét kezdte ingatni. – Nyugi, nem szólok senkinek arról, hogy sört iszol.

A fejemet oldalra billentve próbáltam kitalálni az ő életkorát.

– Na, és te hány éves vagy?

Lenézett rám.

– Elég idős ahhoz, hogy tudjam, mit szabad, és mit nem.

Mielőtt arra kérhettem volna, hogy ezt fejtse ki egy kicsit bővebben, Cam odakiáltott neki.

– Hé, Henry! Idejőnnél egy pillanatra?

Henry felállt a fotel karfájáról, és néhány vendéget megkecérülve vagy átlépve, odament. Amikor Cam intett neki, hogy üljön le mellé, Steph hátrébb húzódott és karba fonta a kezét. Természetesen esély sem volt arra, hogy halljam, miről beszélgetnek. Henry azonban a következő pillanatban felállt, és odament, ahol Jase támasztotta a falat.

Mivel több, mint érdekes volt, hogy pontosan mi is folyik itt, úgy döntöttem, odamegyek, és kiderítem. Szóra nyitottam a számat, mert végül is mi a fenéért ne, de ekkor elterelte a figyelmemet, hogy Steph keze megjelent Cam karján. Cam suttozott neki valamit. Steph azonnal elkapta róla a kezét, majd rám nézett, és olyan pillantást vetett rám, amiből egyetlen szót lehetett csak kiolvasni: „ribanc”. Az igazat megvallva fekete öves nagymester szintű volt ez a pillantás, és irigykedtem is rá rendszeren, amiért ennyire tökélyre fejlesztette.

Henry felé pillantottam, ő pedig felnézett. Kacsintott, és széles jókedvemben visszamosolyogtam rá. Amikor odafordultam, ahol Cam ült, a nyakamon bizseregni kezdett a bőr. Cam is engem bámult. Rá is villantottam egy mosolyt, ő azonban ekkor elfordult, és Henry felé nézett.

Cam suttozott valamit, Steph pedig felpattant, a fürdőszoba felé viharzott, feltépte az ajtót és bement. Cam ekkor felállt,

elindult felém, mire a jókedvem az egekig emelkedett. Az arcomra széles, ostoba vigyor terült. Annyira rég volt már, hogy utoljára beszéltünk, és nagyon hiányzott. Komolyan.

Cam... nos, ő... különleges volt számomra, és a legszívesebben azonnal visszamentem volna az időben egészen tavaly hálaadásig. Bárcsak ne reagáltam volna annyira túl a dolgokat, ahogyan tettem! Bárcsak visszacsinálhattam volna, hogy abbahagytam a csillagászatot, és azt is, hogy azt mondtam neki, nem akarok vele beszélni többé! Nem akartam az a lány lenni, aki ennyire hülye, és ostoba dolgokat csinál. Azt akartam, hogy Cam megint ugyanúgy mosolyogjon rám, mint régen.

Azonban ebben a pillanatban bármilyen kifejezés tükröződött is az arcán, annak a mosolyhoz köze sem volt.

– Velem jönnél egy pillanatra?

Vele bárhova!

Felugrottam, és mivel a szoba azonnal megbillent, egy kicsit meginogtam.

– Hoppá!

Összeszorította a fogait, és megfogta a karomat.

– Tudsz járni?

– Igen. Persze – tettem egy lépést, és azonnal nekiütköztem. Amikor pedig megláttam az arcán a kételkedő kifejezést, nevetni kezdtem. – Nincs semmi bajom.

Cam sötét pillantást vetett Ollie-ra, majd a fényesen kivilágított konyha felé vitt, és nekitámasztott a pultnak. Karjait keresztbe fonta a mellkasa előtt, ahogyan közém és az ajtó közé állt.

– Mi a fenét művelsz itt, Avery? – kérdezte halkán.

Feltartottam az üveget.

– Iszom. Miért, te mi a fenét művelsz?

Azok a jegesen kék szemek megint összeszűkültek.

– Te is nagyon jól tudod, hogy nem ezt kérdeztem. Miért jöttél ide?

A fenébe. A sértődött ártatlanság. Megpróbálkoztam azzal a pillantással, amit Steph-től láttam az előbb, de attól félek, én úgy néztem ki, mint akinek rohama van. Sóhajtva adtam fel a próbálkozást.

– Csak úgy, Cam.

– Tényleg? – felvonta a szemöldökét. – Sakál részeg vagy!

– Nem vagyok!

Lapos pillantást vetett rám.

– Minden részegnek ezek az utolsó szavai, mielőtt pofával lefelé a padlón csattan.

– Ez nem történt meg... egyelőre.

Megrázta a fejét, majd megfogta a karomat, és a nappali felé vezetett. Először azt hittem, hogy oda fog ültetni maga mellé vagy valami ilyesmi, mintha büntiben lennék, de ő kinyitotta a bejárati ajtót, kivitt a hűvös folyosóra, és bezárta az ajtót mögöttünk.

– Ööö... – nem éppen erre számítottam.

– Most haza kell menned, Avery! – elengedte a karomat, és úgy mutatott a lakásom felé, mintha gyanította volna, hogy fogalmam sincs, hol lakom.

A szám tátva maradt, ahogyan az üveget a mellkasomhoz szorítottam.

– Ez most komoly?

– Igen, basszus, rohadtul komoly! Sakál részeg vagy, és nem tűröm, hogy ezt a baromságot a szemem láttára műveld!

– Milyen baromságot? – tettem egy lépést hátra, és nem értettem mit beszél. – Már elnézést, de engem Ollie hívott meg, és...

– Aha, és ezért később szét is rúgom majd a seggét – összeszorította a száját, majd a hajába túrt. – Légy szíves, menj haza, Avery! Később majd beszélgetünk.

Égett a torkom. Ezernyi gondolat fogant meg a fejemben, de csak néztem rá, meredten.

– Most dühös vagy rám...

– Nem vagyok, Avery.

Nem a fenét! Egyik lábamról a másikra álltam.

– Nem akarok hazamenni. Nincs ott senki, és én... – Elhallgattam, de a torkom egyre erősebben égett.

Cam mély lélegzetet vett, és lehunyta a szemét.

– Kicsit később átjövök, és akkor beszélgethetünk, jó? Most viszont menj haza! Kérlek!

24. FEJEZET

SZÓRA NYITOTTAM A SZÁMAT, de nem volt mit mondanom. Cam konkrétan kirúgott a lakásából. Könyörgött nekem, hogy menjek haza. Most már az egész arcom égett, és a feltörő könnyek a szememet marták.

– Jól van – motyogtam.

– Avery...

– Totál rendben van – elfordultam, azután botladozva hazaindultam. Még el sem értem a lakásomhoz, amikor már hallottam, hogy az ő ajtaja kinyílik, és azonnal be is csapódik. A homlokomat az ajtómnak nyomtam, és teljes erőből szorítottam a szememet, de egy kis könnycsepp ennek ellenére is utat talált, végiggördülve lángoló arcomon.

Cam kirúgott, és a lakásom teljesen üres. Én is üres vagyok. Ha pedig hazamegyek, nem lesz otthon senki, csak én és az idióta sörösüveg.

Na, jó. Lehet, hogy tényleg be vagyok csípve – gondoltam. Elleptem az ajtóm elől. Nem voltam biztos benne, hogy hova is akarok így menni, csak azt tudtam, hogy a lakásomban semmiképpen nem maradhatok. Valami isteni gondviselés eredményeképpen sikerült letántorognom az összesen ötemeletnyi lépcsőn úgy, hogy nem botlottam el és törtem ki a nyakamat.

A járda hidege átszivárgott a vastag zokni talpán, és ahogyan botladoztam, lassan teljesen elzsibbadt a lábam. Megint ittam egy korty sört. Találtam egy üres parkolóhelyet, és leültem a padkára. Hátrahajtottam a fejem, azután csak bámultam a csillagokkal teliszórt égboltot. Hé, hiszen ott van a Corona Borealis!

És még mindig nem úgy nézett ki, mint egy rohadt korona!

Lehet, hogy nem is a Corona Borealis az? Honnan a fenéből kellene tudnom?

A csillagok... nagyon szépek voltak, és annyira távoliak, annyira elmosódottak! A szememben könnyek gyűltek, a torkom elszorult. A kezem a két térdem közé csúszott, és a sörösüveg alja az aszfaltnak ütődött.

Most már hivatalosan is én voltam *Señorita* Köcsög. Sikerült a világon mindent alaposan elkúrnom Cammel kapcsolatban – azt is, ami volt, és azt is, ami lehetett volna. Mert valaminek biztosan lennie kellett közöttünk, egyszerűen csak túl elcseszett idióta voltam.

És ami a legrosszabb, tönkretettem a barátságunkat is, pedig Cam még e téren is egészen kivételes volt. Annak ellenére, hogy mennyire rövid ideje ismertem, életem legjobb barátja lett belőle. Komolyan.

Beletöröltem az arcomat a pulcsimba, és megint ittam. Hideg szél támadt, és ahogyan a fejemet lehajtvá pityeregtem, egészen összekócolta a hajamat. Persze mivel cseppet sem fáztam, minden bizonnal istentelenül be lehettem rúgva.

Igazi kispályásnak éreztem magam.

Mégis mit üldögéltem én ott, a padkán? Őszintén mondom, hogy fogalmam sem volt, de még ez is sokkal jobbnak tűnt, mint otthon ülni, egyes-egyedül a lakásomban. Na persze, most is teljesen egyedül voltam, de itt valahogy nem éreztem ezt annyira szörnyűnek. Biztosan van ott a fán legalább egy mókus vagy ilyesmi, és azért az is számít, nem?

Felnevettem, és a szél elkapta, majd messzire sodorta a hangomat, fel a csupasz ágak közé, amelyek olyan hangot adtak, mintha csontok ütődnének egymáshoz.

Megint a számhoz emeltem az üveget, és csak ekkor döbben-tem rá, hogy teljesen üres.

– Na, basszus...! – De ennek ellenére sem mozdultam, csak ültem ott a kihalt parkolóban, és bámultam bele a semmibe. Nem tudom, mennyi ideig ülhettem így, de mire végre felemeltem a fejemet, már nem láttam a csillagokat az eget eltakaró, vastag felhőktől. Az arcomat egészen zsibbadtnak éreztem. Vajon mit csinál most éppen Molly? Vajon csak azért, mert velem szemben neki volt bátorsága meglépni, ami helyes, másképpen dolgozza fel a történeteket? És ha igen, akkor vajon jobban vagy rosszabbul érzi magát?

– Avery?

Úgy megijedtem, hogy az üres tüveg is kiesett a kezemből. Csörögve pottyant le az aszfaltra, és azonnal elgurult, be, valakinek a kocsija alá. Hoppá!

Cam lassú léptekkel közeledett felém a járdán, és a szél a homlokába fújta a hajtincseit. Hol a sapkája? Szerettem azt a sapkát. A tekintetét látva azonban valami összeszorult a mellkasomban.

– Mi a fenét művelsz te itt kint?

– Én... a csillagokat nézem.

– Mi van? – Megállt mellettem, és letérdelt. – Avery, itt alig 1 fok van. Megint meg fogsz betegedni.

Megrántottam a vállam, és elfordultam tőle.

– És te mit keresel itt?

– Téged kerestelek, te hülye liba!

Azonnal felé fordultam, és dühösen húztam össze a szemem. Lehet, hogy tényleg alig egy fok volt, de a pia azért még dolgozott a hasamban, melegen tartott, és a hangulatomat sem tette békésebbé.

– Már elnézést! De te is itt kint vagy, úgyhogy te is hülye vagy, egy hülye pöcs!

Megrándult az ajka, majdnem mintha egy mosolyt próbált volna elfojtani.

– Mondtam, hogy átjövök, és akkor beszélgethetünk. Először a lakásodba mentem. Mivel pedig nem volt kulcsra zárva az ajtó, bementem.

– Te csak úgy bementél a lakásomba? Ez azért nem valami udvarias.

Láthatólag nem hatotta meg a dolog.

– És amikor kinéztem az ablakodon, megláttam, hogy itt ülsz.

A megszokottnál egy egészen kicsit tovább tartott, míg az agyam feldolgozta mindezt az információt.

– Vége a bunyónak?

Leült mellém úgy, hogy a vállunk összeérjen.

– Nem. Éppen csak most kezdődött el a legfontosabb össze-csapás.

– És nem látod.

Nem válaszolt azonnal. Kezével végigsimított a haján, és a fekete tincsek az ujjai között kandikáltak elő.

– Istenem, Avery...!

Megmozdultam, és szinte éreztem, ahogyan a pia ide-oda lötyög a hasamban.

Cam azokra az autókra nézett, amiket nem is olyan régen még én is bámultam, és megrándult az arcizma.

– Az, hogy ma eljöttél, az rohadtul meglepő volt.

– Steph miatt? – tört ki belőlem a kérdés, de biztos vagyok benne, hogy csak a pia tette velem.

– Tessék? – Mérgesen nézett rám. – Dehogy! Őt Jase hívta meg.

– Pedig nagyon úgy nézett ki, hogy csak miattad van itt.

Megrántotta a vállát.

– Lehet, hogy így van, de kit érdekel? – Felém fordult, a fejét oldalra billentette, a kezét a térdén nyugtatta. – Avery, mióta veled találkoztam, egyszer sem kavartam Stephfel. Mióta veled találkoztam, senki mással nem kavartam.

A szívem csak úgy vert a mellkasomban.

– Értem.

– Érted? – megrázta a fejét. – Nem hinném. Te soha nem értetted, basszus! Hálaadás óta kerülsz engem. Pontosan tudom, hogy miattam hagytad abba az istenverte csillagászatot is, és minden alkalommal, amikor beszélgetni próbáltam veled, elszaladtál!

– De amikor meg akartam köszönni, hogy segítettél Britnek, te voltál az, aki nem akart szóba állni velem – feleltem.

– Hű, elképzelni sem tudom, hogy miért lehetett ez! Talán azért, mert olyan fájdalmasan egyértelművé tetted, hogy nem akarod, hogy bármi közünk legyen egymáshoz? Aztán fogod magad, és ma este megjelenysz csak így, minden előzetes nélkül? Eljössz hozzám, és seggrészegre iszod magad? Neked tényleg fogalmad sincs, mit próbálok itt elmondani!

Megnyaltam száraz és jéghideg ajkamat. Minden, amit mondtott, színigaz volt.

– Nagyon sajnálom. Tényleg részeg vagyok, de csak egy egészen kicsit, és ne haragudj rám, mert minden igaz, és... mert beszélek itt össze-vissza.

Néhány pillanatig csak nézett, aztán hangosan felnevetett.

– Jól van. Látom nem ez a legjobb alkalom erre a beszélgetésre. Nézd, tényleg nem akartam olyan gyökér lenni veled, amikor arra kértelek, hogy menj haza, de...

– Semmi baj. Megszoktam már, hogy az emberek nem akarják, hogy ott legyek a bulijukban – felálltam. A csillagok egy pillanatra mintha a testem mozgásával összhangban hullámozottak volna. – Nem nagy ügy.

Cam is felállt, és gyanakvóan figyelt.

– Nem arról van szó, hogy nem akarom, hogy ott legyél a bulimban, Avery.

– Ööö... tényleg? – Felnevettem, meglepően reszelős hangon. – Pedig megkértél, hogy menjek haza.

– Én...

– Helyesbítenék! – feltartottam az egyik ujjamat Cam orra elé, és kicsit kásás hangon folytattam. – Azt *parancsoltad*, hogy menjek haza.

– Tényleg ez történt. És tényleg nagyon szemétláda voltam veled, de ez volt az első alkalom, hogy átjöttél a lakásomba, erre leiszod magad, és aztán... – Mély lélegzetet vett, majd lassan kiengedte. – Henry gyakorlatilag rád mászott, te pedig csak vihogtál...

– Engem Henry nem érdekel!

– Pedig nagyon nem úgy néztél ki, Avery! Részeg vagy, és nem akartam, hogy valami olyat tegyél, amit később talán megbánsz – mondta. – Az idő nagy részében fogalmam sincsen, hogy mi jár a fejedben, és elképzelni sem tudtam, hogy miért jöttél át ma este, de még soha nem láttalak inni, és így azt sem tudtam, mit fogsz művelni. Nem akartam, hogy bárki is kihasználja a helyzetet.

– Pedig nem ez lenne az első eset – mondtam ki gondolkodás nélkül, majd azonnal befogtam a számat. Jézus ereje, soha nem iszom többet! Soha!

Cam felemelte a kezét, de a mozdulat félbe szakadt. Csak nézett rám, és az arckifejezésén látszott, hogy megértette a rettentés igazságát.

– Mi van?

Ez hiba volt. Nagyon, nagyon nagy hiba. Az agyam azonnal átállt harcolj vagy menekülj üzemmódba, és ismerve magamat, természetes módon a menekülést választottam. Elnéztem mellette, valahova, a sötétbe.

– Ó, a fenébe, ez nem lehet igaz! – Cam ott állt, közvetlenül előttem, és a két keze a vállamon nyugodott. – Mit mondtál az előbb?

Helyre kell hoznom a hibát.

– Nem tudom, mit mondtam az előbb, oké? Részeg vagyok, Cam. Helló! Ki a fene tudja, milyen baromságok jönnek ki a számon? Én biztosan nem. Még abban sem vagyok egészen biztos, hogy mi a fenét művelek itt kint egyáltalán!

– Basszus! – A szeme egészen sötétkékné tűnt, ahogyan az én szemembe nézett. – Avery...

Az arcán fájdalom suhant át, és megszorította a vállamat.

– Mi az, amit nem akarsz elmondani nekem? Mi az, amit nem mondtál el?

A torkom összeszorult.

– Semmit! Esküszöm. Ígérem, hogy semmit. Csak szófosásom van, ennyi. Úgyhogy légy szíves, ne nézz úgy rám, mintha valami hatalmas baj lenne velem!

– Én soha nem néznék úgy rád, szivi! – Ahogyan az arcomat kutatta, a szemöldöke rosszállóan szaladt össze.

Tudni akartam, mit gondol, mert biztos voltam benne, hogy nem mond igazat. Csak egyetlen kis alkalommal csúszott ki a számon olyasmi, aminek nem kellett volna, de most bármit megtettem volna, hogy kitöröljem ezt a pillanatot. Arra gondoltam, mondhatnám neki, hogy egyszer nagyon berúgtam, és teljesen hülyét csináltam magamból. ez hihetőnek is tűnhetne ugyan, de attól tartottam, a mostani állapotomban képtelen lettem volna irányítani a számat.

Azután Cam olyasmit tett, ami miatt a gondolataim azonnal ezerfelé rohantak.

Magához szorított és átölelt. Egy pillanatig mozdulni sem mertem, de aztán én is átöleltem őt. Lehunytam a szemem, és az arcomat a mellkasának nyomtam.

Mélyen beszívtam az illatát, és hagytam, hogy belém ivódjon.
– Hiányoztál!

A keze felfelé indult a hátamon, és beletúrt szélfúttá hajamba.
– Te is nagyon hiányoztál nekem, szivi! – hátrahajolva fel-
emelt a földről, majd visszaengedett. Aztán az ujjai rátaláltak az
arcomra és felnevetett. – Mintha egy jégkockát ölelgetnék.

– Pedig én nem fázom – és ez igaz is volt. A bőröm ekkorra
többnyire érzéketlenné fagyott, de nagyon is éreztem az ölelését
és a simogatását. Felnéztem, és a tekintetünk összetalálkozott. –
Ugye tudod, hogy nagyon szép a szemed?

– Azt hiszem, ezt most a tequila mondta – felelte vigyorogva.
– Na, gyere, menjünk be, mielőtt teljesen összefagsz!

Hátralépett, és elengedte a vállamat. Még nem álltam annyira
biztosan a lábaimon, de amikor az ujjait összefonta az enyéme-
kel, az arcomon széles, ostoba vigyor jelent meg. Mintha soha
nem is kért volna meg arra, hogy menjek el a lakásából, és nem
is ültem volna itt a padkán, mint a világ legnagyobb lúzere.

Lehet, hogy tényleg csak a tequila vagy a sör tette velem, de
legszívesebben úgy rohantam volna körbe-körbe, mint egy
holdkóros.

Még szerencse, hogy ezt azért nem próbáltam meg, mert a
lépcsőhöz érve már kisebb nehézségeim támadtak, de biztos
voltam benne, hogy csak azért, mert az egyes fokok közötti ma-
gasságkülönbség folyamatosan változott. Amikor pedig beér-
tünk a lakásomba, ami hirtelen olyan forrónak tűnt, mint egy
kemence belseje, Cam bezárta az ajtót mögöttünk. Még akkor is
a kezemet szorította, amikor hozzám fordult. Nem mondott
egyetlen szót sem, és bennem valami ideges várakozás támadt
fel.

– Nem fogod látni a bunyót – mondtam megint.

– Mindegy – megkerültette velem a kanapét, majd leültetett
és ő is mellém ült. Csak ekkor engedte el a kezemet.

- Hogy érzed magad?
- Jól – mondtam, és az izzadt tenyeremet beletöröltem a farmerem szárába. – A barátaid már biztosan keresnek.
- Cam hátradőlt a párnákra, és a kezét feltette a háttámlára.
- Keressenek csak!
- Nem érdekel?
- Nem.

Előrehajoltam, és a vállam felett pillantottam hátra, az arcára. Úgy tűnt, vár valamire. Mivel úgy éreztem, hogy képtelen vagyok a fenekemen maradni, felugrottam, és kis híján arccal előre zuhantam rá az asztalra. Még szerencse, hogy Cam elkapta a karomat.

- Talán jobb lenne, ha a fenekeden maradnál, Avery!
- Minden rendben van. – Kiszabadítottam magam a szorításából, majd megkerültem a dohányzóasztalt, óvatosan, nehogy az alattomos bútordarab megint megpróbálja rám vetni magát. Az energia egyik forrásának az alkohol tűnt. Kihúztam a pulcsimat a verítékező bőroimtól. Úgy éreztem, lángra lobbanok.
- Szóval... mit akarsz csinálni? Mondjuk, bekapcsolhatom nekünk a tévét, és akár még egy filmet is betehetnénk, ha lenne filmem. Rendelhetnék egyet a...

- Avery, csak ülj le egy kicsit, légy szíves!
- Ehelyett lehajoltam, felvettem a földről egy párnát, és a kanapéra helyeztem. A felegyenesedés nem ment egészen zökkenőmentesen, de végül megtaláltam a nagy fonott székemet.
- Szerinted nincs itt egy kicsit túl meleg?
- Kék szemében jókedv csillant.
- Pontosan mennyit ittál?
- Ööö... – Ezen alaposan el kellett töprengennem. – Annyira nem sokat... talán két vagy három fél tequilát, ééééss két sört? Asszem.

– Húha! – Cam előrehajolt, és az ajkain mosoly játszott. – És mikor volt a legutóbb, hogy ilyen masszívan piáltál?

– Halloweenkor – feleltem kásásan.

Cam zavartan nézett.

– Akkor nem is láttalak inni.

– Ja, nem most. – Felálltam, lehúzogattam a pulcsim ujját és eközben megsimítottam a karkötőmet is. – Az öt évvel ezelőttin.

– Húha! Az elég régen volt – előrecsúsztam ültében, majd felállt. – Van itthon vized? Úgy értem üveges.

– A konyhában – válaszoltam, és megnyaltam az ajkaimat.

Eltűnt a konyhában, de hamarosan vissza is jött, kezében egy üveg vízzel, amit átadott nekem.

– Jobb lenne, ha ezt meginnád.

Elvettem az üveget, de nem voltam szomjas.

– Mennyi idős is voltál akkor? Tizennégy? Tizenöt? – Leült a kanapé szélére.

– Tizennégy – suttoztam, és a tekintetem oda rebbent a két térde között nyugvó kezére.

– Ez azért elég korai a piáláshoz.

A homlokomon verítékcseppek gyöngyöztek. Letettem az üveget a dohányzóasztalra, majd felvettem róla egy hajgumit, és laza kontyba fontam a hajamat.

– Aha, mert te tizennégy évesen még csontszáraz voltál, mi?

Halvány vigyor jelent meg az arcán.

– Egy vagy két sör azért már lecsúszott. De azt hittem, a szüleid rettenetesen szigorúak.

Horkantottam, majd leültem a fonott székembe.

– Nem akarok beszélni se róluk, se az ivásról, se halloweenról.

– Oké.

Úgy éreztem, hogy az egész testem csupa veríték, ezért felhúztam a pulcsimat. Azután elkezdtem levenni, és habár egy

másodpercre beleakadt a fejem, végre sikerült lehámoznom magamról a kellemetlenül szúrós holmit. Kisöpörtem az arcomból a kontyból kiszabadult néhány laza tincset, majd Camre néztem. Úgy bámult, hogy az ember azt hitte volna, teljesen meztelen vagyok a pulcsi alatt, pedig volt rajtam még egy ujjatlan felső is. A tekintetében ugyanakkor ennél több tükröződött.

Megint felálltam, mintegy próbálva minél jobban eltávolodni ettől a beszélgetéstől. Cam úgy nézett rám, mintha megint többet látna annál, mint ami a felszínen van. Eszembe jutott az arc kifejezése akkor, amikor meglátta a forradást, és az, ahogyan néhány perccel ezelőtt, odakint nézett rám.

Ugyanolyan volt mind a kettő.

Mintha csak most kezdte volna el összeilleszteni a kirakós darabjait. Valami megmagyarázhatatlan okból az jutott eszembe, hogyan viselkedett, amikor megtudta, hogy Teresa egy sráccal chatel. Egyetlen pillanat alatt több volt már, mint aggódó báty. Leltet, hogy Teresa...

Megráztam a fejem, és elhessegettem magamtól a gondolatot, mert erről eszembe jutott, hogy nekem bezzeg nem volt senkim, aki így aggódott volna értem.

De én akkor sem akartam, hogy továbbra is így nézzen rám! Nem akartam, hogy folyamatosan óvjon, és aggódjon, hogy mi-kor mit csinálok éppen, vagy mi történik velem. Nekem csak arra volt szükségem, hogy...

Úgy nézzen rám, mint azon az éjszakán, amikor először megcsókolt, vagy ahogyan a szülei házában, az ágyban fekve. Azt akartam, hogy olyannak lásson, mint akkor.

– Mit művelsz?

Megálltam, félúton a konyha és az előszoba között. Az ujjaim már a felsőmbe kapaszkodtak, Cam szemében pedig egy egészen másfajta érdeklődés villant, bizonyos élénk óvatosság. A szívem csak úgy dobogott, a gondolataim pedig minduntalan

egymásba ütköztek. Kedvelem Camet – nagyon is. Még akkor is, ha örültséget csinálok, és mindenképpen csak az lehetett a vége, hogy összetöri a szívem. Az ugyanis máris romokban hevert. És nagyon hiányzott nekem. És én is nagyon hiányoztam neki. És itt volt velem, pedig lehetett volna a barátaival és Stephfel is.

Lényem egy része már egyáltalán nem gondolkodott. A másik azt mondta, hogy tegyem azt, amit tennem kell, amit egy olyan srác, mint Cam akarhat, és amire szüksége lehet. Hát nem ez az, amiért most itt van? Hiszen nem beszélgetünk, és én megint az a lány akarok lenni, aki akkoriban voltam!

Még mielőtt az agyam felfoghatta volna, mit csinálok, levettem a felsőmet. Fura módon, nem is ez volt az egészben a legnehezebb. Verítékező bőrömön végigcsapott a hűvös levegő, hogy mindenem csupa lúdbőrös lett. A nehéz az egészben az volt, hogy amikor hallottam, hogy Cam levegő után kap, az arcába néztek.

– Avery!

A szívem hevesen vert és a pulzusom a fülemben dübörgött. Az arcom vérrel telt meg, de akkor is ránéztem. Csak nézett, és az óvatos arckifejezés már szinte el is tűnt. A mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt, és gyanítottam, hogy a szíve éppen olyan hevesen ver, mint az enyém.

Kicsit szédültem, de háttal a falnak támaszkodtam, és nem emeltem fel a karomat. Cam mindössze néhány méterre állt tőlem. Nem is láttam, hogy mikor kelt fel, és kerülte meg a kanapét. De már nem ugyanúgy nézett, mint eddig. Ó, nem, ez sokkal több volt annál! Szinte felfalt a tekintetével, kicsit úgy, mint amikor csókolóztunk, mintha csak minden egyes kis részletet mélyen az emlékeibe akart volna vésni. Melegség áradt szét a torkomban, a mellkasomban, fel, egészen a fekete melltartóm csipkés széléig. Felsőhajtott, én pedig beharaptam az alsó ajka-

mat. Amikor a tekintete megint elindult felfelé, a gyomromba korábban nem tapasztalt, erős feszültségköltözött. Azokba a kristályosan kék szemekbe forróság ömlött, és emiatt mélyebb kéken ragyogtak.

A szívemben ekkor a kétség halk hangja szólalt meg, de a feszültség nagyon is kellemes volt, a torkom pedig egészen kiszáradt. Nem akartam így érezni. Csak annyi kellett, hogy enyém lehessen a forróság. és az az érzés, hogy mindjárt belefulladok a látványába.

– Cam?

Megrázta a fejét, és a keze újra és újra ökölbe szorult.

– Ne!

– Mit?

Lehunyta, és összeszorította a szemét.

– Ezt... ne csináld ezt, szivi!

– Hát nem erre vágysz? – nyeltem nagyot.

Cam szemei felpattantak.

– Én nem várok el tőled semmit, Avery!

A magabiztosságom úgy ingott meg, ahogyan vékony fa a vad viharban, azután teljesen összeomlott. Levegőt vettem, de már nem maradt erőm, hogy kifújjam.

– Nem akarsz?

Cam a másodperc törtrésze alatt ott termett előttem. Túlságosan gyorsan ahhoz, hogy a szemem felfogja a mozdulatot. A két kezével megfogta a fejemet, és lehajolt, míg az arcunk csak néhány centire volt egymástól. A feszültség hullámokban áradt a testéből. A tudómet levegő töltötte meg, és a testem megmerevedett.

– Basszus, Avery! Te tényleg azt hiszed, hogy nem akarlak? – A hangja mély volt, szinte már morgás. – Nincsen a lényednek egyetlen része sem, amit ne akarnék, érted? Rajtad akarok lenni, benned akarok lenni. Meg akarlak kapni a falnál, a kanapén, az

ágyadban, az én ágyamban, és minden rohadt helyen, ami csak az eszembe jut. Márpedig hidd el, hogy ha ilyesmiről van szó, akkor az én fantáziám konkrétan kimeríthetetlen! Soha ne merészd még egyszer kétségbe vonni, hogy akarlak! Itt most nem erről van szó.

Elkerekedett szemmel hallgattam, és zavaros gondolatok kavargtak bennem, még nehezebbé téve, hogy az agyam megfelelően működjön – pedig ezen a ponton ez már eleve lehetetlennek tűnt.

Közelebb hajolt, és a homlokát az enyémhez érintette. A pulzusom az egekbe szökött.

– De nem *így* akarlak... soha nem foglak *így* akarni. Részeg vagy, Avery. És amikor valóban együtt leszünk, mert biztos, hogy együtt leszünk valamikor, akkor azt akarom, hogy a tudatában legyél mindennek, amit veled csinálok.

Beletelt ugyan néhány másodpercbe, de végül még a pia ködén és a zavaró gondolatokon keresztül is sikerült felfognom, amit mondott.

Lehunytam a szememet, majd oldalra fordítottam a fejem, élvezve a bőre érintését.

– Te nagyon rendes srác vagy, Cam!

– Nem – nagyot sóhajtott, és forró lehelete szinte megperzselte az arcomat. – Csak veled.

25. FEJEZET

AZ, AMIÉRT CAM VALÓJÁBAN MELLETTEM MARADT, nem sokkal az után következett be, hogy levettem a felsőmet, és megmutattam neki a melltartómat. Először leültetett, majd egy takarót bugyolált körém. Éppen valami rémesen vacak sci-fit néztünk a tévében, amikor a gyomromban levő alkohol úgy határozott, hogy elege volt, és ki akar jönni.

Letéptem magamról a takarót, majd keresztülbotladoztam Cam lábán és ölen.

– Ó, istenem...!

– Mi az? Hányini fogsz? – Azonnal felpattant.

A fürdőszobába rohantam, és becsaptam az ajtót magam mögött. Térdre rogytam, majd felhajtottam a vécétetőt, és öklendezni kezdtem. Testem minden izma megfeszült, ritmikusan, újra és újra. Egész testemben remegtem, az arcomon könnyek patakzottak. Rettenetesen igazságtalannak éreztem, hogy ez történik velem, hiszen éppen csak kilábaltam az influenzából.

A hangos öklendezés miatt nem is hallottam, ahogyan Cam belép a fürdőszobába. Az egyik pillanatban azonban megjelent, és letérdelt mellém. Végigsimította a gerincemet, majd megnyugtatóan tovább simogatott, miközben a másik kezével kifésülte az arcomból a kontyból kiszabadult, kósza tincseket. Ott maradt mellettem, és érthetetlen szavakat motyogott nekem, amik annak ellenére is megnyugtattak, hogy ekkor már éppen a legvadabb, szárazan öklendezős fázisba jutottam.

Amikor mindennek vége volt, segített feltápászkodni és a kádnak támaszkodni, miközben ő felkapott egy kis törülközőt, és a csap alátartva megnedvesítette. Lehajolt hozzám, és a vizes

ruhával óvatosan letörölgette az arcomat, éppen úgy, ahogyan a halloween-parti éjszakáján, és amikor beteg voltam.

– Jobban vagy? – kérdezte.

– Asszem – mormogtam, és lehunytam a szemem, mert zavart az erős fény. – Jaj, istenem, ez annyira ciki!

Kuncogott.

– Ez semmiség, szivi!

– Fogadjunk, hogy ezért maradtál – nyögtem fel, és úgy éreztem magam, mint a világ legnagyobb idiótája. – Tudtad, hogy hányni fogok, én meg elkezdtem levetkőzni neked.

– Csss! – mondta, és hátrafésülte a kiszabadult tincseket. – Bármennyire is vadító látványt nyújtasz, amikor sugárban hánysz, ez még nem lett volna elég ahhoz, hogy maradjak. És szerintem ezt te is tudod.

Megint lehunytam a szememet, és úgy éreztem, lebegek.

– Akkor azért maradtál, mert akarsz engem, csak nem akkor, amikor sakál részeg vagyok, és összerokázom az egész lakást?

Cam nevetett.

– Hát igen, tudod ez nagyjából pontosan az, amit mondani akartam.

– Azért jó, ha egy malomban őrlünk – motyogtam megint.

Most döböntem csak rá, hogy még mindig farmerben és egy szál melltartóban vagyok. Abban a pillanatban nem tudott érdekelni, de biztosra vettem, hogy másnap már másképp fogok vélekedni.

– Pedig nem.

Sikerült valahogy kinyitnom az egyik szememet.

– Haha!

– Gondoltam, ez jól fog esni – mondta, miközben megint megtörölte az államot a vizes ruhával.

– Nagyon... ügyesen csinálsz.

– Gyakoroltam eleget – félredobta a törülközőt, majd felvett egy másikat, és azzal is megismételte, amit az elsővel. – Jó pár alkalommal sikerült már eljutnom oda, ahol most te vagy.

A törülközőt végighúzta a nyakamon, majd át a melltartópántom fölött, végül le a karomon.

– Akarod, hogy átöltöztesselek a lefekvéshez?

Erre már a másik szemem is felpattant.

Megrázta a fejét, és ahogy vigyorgott, az arcán megint megjelent az a gödröcske.

– Minden hátsó szándék nélkül.

– Akkor igen.

– Jól van – mondta, és felállt. Hátat fordított, matatott a mosdókagylónál, megnyitotta a csapot, és amikor újra szembefordult velem, már egy bekrémezett fogkefe volt a kezében. – Gondolom, el akarod tüntetni a szádból azt az ízt.

Türelmetlenül nyúltam felé.

– Csodálatos vagy.

– Tudom. – Előbb odaadta a fogkefét, majd megtöltött egy használatlan papírpoharat, és azt is átadta. Amikor mindennel megvoltam, megint letérdelt, és a sarkára ült. Kicipzárta a kapucnis pulcsiját, és levetette.

– Azóta próbálom elérni, hogy csodálatosnak nevezz, amióta először nekem rohantál. Ha tudom, hogy ehhez egy fogkefe is elég, akkor már sokkal hamarabb adok neked egyet. Jól elbénáztam.

– Nem, inkább én... – kicsit feljebb tornáztam magam, és figyeltem, ahogyan a pólóját az alsó szélénél fogva áthúzza a fején. – ...bénáztam. Most mit csinálsz?

– Nem tudom, merre vannak a ruháid...

– Aha. – A tekintetem lefelé vándorolt, és hirtelen úgy éreztem, hogy megint szükségem lenne a nedves törülközőre.

– ...és arra gondoltam, hogy talán szeretnél átöltözni.

A vakító fényben olyan részletesen láttam a naptetkóját, mint korábban soha. Több ezer, aprólékosan kidolgozott kis részlete miatt az egész kép hihetetlenül valóságosan lángett.

– Igen...

– Meg arra, hogy a legegyszerűbb, ha a saját pólómat adom kölcsön.

A tekintetem még lejjebb vándorolt, a sötétlő mellbimbók alá, végigsimítva a hasizom minden egyes halmán.

– Értem.

– Merthogy az sokkal kényelmesebb volna.

A köldöke alatt alig észrevehető kis szőrszálak voltak, amelyek a farmere alatt is folytatódtak. A csípője olyan volt, mintha valaki mindkét oldalon belenyomta volna az ujját, így alakítva ki a mélyedéseket.

– Simán – motyogtam. Mégis hogyan tud az ember még ott is izmos lenni? Milyen gyakorlatokat kell végezni, hogy ez így kirajzolódjon?

– Egy szót sem hallottál abból, amit mondtam.

Felemeltem a tekintetemet.

– Nem.

Az arcán megint megjelent a gödröcske, ahogyan a két kezével átfogta a csípőmet, felemelt, majd a kád szélére ültetett.

– Légy szíves, még ne emeld fel a karodat!

Mozdulatlanul ülve megragadtam a kád szélét, ő pedig áthúzta a fejemen a pólója nyakát.

– Tartsd még lent! – folytatta, majd elengedte a pólót, és a két kezét a póló alatt a hátamra csúsztatta. Egyetlen másodperc, majd gyakorlottan kikapcsolta a melltartómat.

– Mit csinálsz? – a gyomrom összerándult, és esküszöm, ez nem volt valami kellemes érzés azok után, ami nem is olyan régen még ebben a fürdőszobában zajlott.

Felnevetett, majd lehúzta rólam a melltartót. A finom érintéstől megint csupa libabőr lettem.

– Már mondtam, hogy semmi hátsó gondolat. Az erényed biztonságban van tőlem.

– Az erényem? – kérdeztem, és egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy tényleg biztonságban szeretném tudni.

Felnézett.

– Egyelőre.

– Egyelőre? – suttogtam.

Cam bólintott.

– Most pedig dugd ki a kezedet.

Megtettem, amit kért, ő pedig gondosan felhajtotta a póló ujját, végigsimította a karomat, és a keze csak közvetlenül a karkötőm előtt állt meg.

– Ne...! – Amint kikapcsolta a karkötőt, egyszerre pánik lett úrrá rajtam. Megpróbáltam elrántani a karomat, de Cam felnézett, és erősebben fogva tartott.

– Már láttam, Avery.

A mellkasomra nyomás telepedett.

– Kérlek, akkor se csináld! Így is nagyon szégyellem, és bár soha ne láttad volna! De sajnós ezt már nem tudom visszacsinálni.

Ujjait a karkötőmre és a csuklómra fonta, majd komolyan a szemembe nézett.

– Emiatt történt az egész, igaz? Ezért viselkedtél velem úgy, ahogy. Ezért nem voltál hajlandó szóba állni velem. És ezért hagytad abba a csillagászatot.

Olyan hirtelen gyűlt össze a gombóc a torkomban, hogy megszólalni sem tudtam.

– Jaj, szivi! – A hangja és a tekintete megint olyan lágy volt. – Mindannyian csinálunk olyasmit, amire nem vagyunk büszkék. Ha tudnád...

Megrázta a fejét, majd folytatta.

– Csak azt akarom mondani, hogy fogalmam sincs, miért tetted ezt, és remélem, hogy bármi volt is az oka, mostanra sikerült feldolgoznod magadban. Emiatt nem tartalak kevesebbre. Soha nem tartottalak.

– De ahogy nézted, az annyira... – a hangomat túlságosan reszelősnek éreztem.

Lehúzta a karkötőt, és miközben a mosdó szélére helyezte, a másik kezével folyamatosan takarta a csuklómát.

– Csak meglepődtem és aggódtam. Nem tudtam, mikor szerezted a forradásokat, és eszembe sem jutott volna erről kérdezősködni. Ahogyan most sem, oké? De azt akarom, hogy tudd, előlem semmi értelme rejtegetned. Ezt ugye megérted?

Bólintottam, pedig eddig életem minden pillanatában rejtegetni próbáltam. Cam lehajtotta a fejét, felemelte a karomat, majd kifordította, hogy a tenyerem felfelé nézzen. Az ajkai a forradáshoz értek, amiktől elakadt a lélegzetem. Elfordultam, a szememet összeszorítottam. Valami megpattant bennem, és az a bizonyos fal, amit telepítettem magam köré, egyszerre omladozni kezdett.

– Éppen csak elmúltam tizenhat – mondtam, és beszélnem kellett, mert attól tartottam, hogy ha most elhallgatok, akkor örökre bennem marad. – Akkor csináltam. Még azóta sem tudom, hogy tényleg meg akartam halni, vagy csak arra vágytam, hogy valaki... Mindenesetre azóta nincs olyan nap, hogy ne bánnám.

– Tizenhat? – A kérdésében nem volt semmi elítélő.

Bólintottam.

– Soha többé eszembe sem jutna még egyszer. Esküszöm, hogy nem! Már nem ugyanaz az ember vagyok, mint akkoriban.

– Tudom. – Pillanatok teltek el némán, majd a kezemet a lábamra fektette. – Most pedig itt az ideje, hogy levegyük a nadrágot is.

Ez a hirtelen témaváltás önkéntelenül is megnevettetett.

– Kedves.

Segített felállni. A pólója majdnem a térdemig ért, a melltartóm pedig ott hevert a lábamnál, a padlón. Amikor kinyújtotta az ujjait a farmerem gombjai felé, a kezére csaptam.

– Azt hiszem, hogy ez egyedül is menni fog.

– Biztos? – Felvonta a szemöldökét. – Mert itt állok a szolgálatodra, és úgy érzem, hogy a nadrágod kigombolása éppen olyasmi, amiben kivételesen csodálatos lennék.

– Na, ebben biztos vagyok! Vedd vissza a pulcsidat!

Tett hátra egy lépést, és a mosdókagylónak támaszkodott. Az a rengeteg izom ott volt, karnyújtásnyira tőlem.

– Szeretem, ha nézel.

– Aha, emlékszem – morogtam, és elfordultam. Olyan érzésem volt, mintha a karkötőm még mindig a kezemen lenne, és furcsa módon most, hogy nem volt rajta, sokkal meztelenebbnek éreztem magam, mint ha egy szál ruha nélkül kellett volna ott állnom. Kis riszálással sikerült levennem a farmert, de amikor szembefordultam vele, még mindig félmeztelen volt.

Felkapta a földről a kapucnis pulcsiját, majd megfogta a kezemet.

– Szerinted most már biztonságos lesz kimenni a fürdőből?

– Remélem.

Visszamentünk a nappaliba. Mivel ekkor már bőven elmúlt hajnali két óta, azt hittem, hogy hazaindul. Ezzel szemben előbányászott nekem néhány szem aszpirint, rávett, hogy igyak meg még egy üveg vizet, majd leült a kanapémra.

– Ülj ide!

Át akartam lépni a lába fölé, de megállított.

– Ne úgy!

Mivel fogalmam sem volt, hogy mi a célja ezzel, inkább megráztam a fejem. Cam előrehajolt, és egy kicsit határozottabban meghúzta a karomat. Hagytam magam, és ő az ölébe ültetett. Az oldalam a mellkasának nyomódott, és a lábamat kinyújtva, a párnákon nyugtattam. Amikor végre úgy ültem, ahogyan szeretne volna, rám terítette a takarót, a karjaival pedig átölelte a derekamat.

– Meg kellene próbálnod aludni egy kicsit – mondta, de a hangját alig lehetett hallani a tévé zúgása miatt. – Reggelre jobban leszel, meglátod.

Nekidőltem, és elengedtem magam. Sokkal könnyebben ment, mint azt lehetségesnek tartottam volna. Majd még közelebb fészkelődtem, és a fejemet a mellkasának nyomtam.

– Vissza fogsz menni?

– Nem.

– Egyáltalán? – lehunytam a szememet.

Előbb hozzáérintette az állát a tejem tetejéhez, majd ajkával végigsimította a homlokomat. Felsőhajtottam.

– Nem megyek innen sehova – mondta. – Akkor is itt leszek, amikor felébredsz, szivi. Ígérem.

Beletelt néhány pillanatba, míg rádöbentem, hogy még mindig Cam ölében fekszem, és a vakító fényesség, ami a szememet bántja, a saját nappalim ablakain beáradó napfény. A fejem a vállán, az ő álla pedig az én vállamon. Két karjával szorosan átölelt, mintha csak attól tartana, hogy bármelyik pillanatban felpattanhatok és elmenekülhetek.

A mellkasomban a szívem megint teljes gőzzel kezdett dolgozni.

Az előző éjszakával kapcsolatos emlékeim kezdetben kicsit szedett-vedettek voltak, de aztán kezdett összeállni a kép, és emiatt gyors egymásutánban éreztem izgalmat, zavart, döbbenetet, majd megint csak izgalmat.

Cam még mindig ott volt mellettem. Az előző éjjel azt mondta, hogy akar engem, és hogy együtt leszünk – még annak ellenére is, hogy most már pontosan tudta, mit tettem magammal, és hogy úgy viselkedtem vele, mint egy kiállhatatlan dög.

Alig bírtam elhinni, hogy ez igaz lehet! Még azt is valószínűbbnek tartottam, hogy csak álmodtam az egészet. Meg sem érdemlem.

Amikor a tenyeremet a mellkasára tettem, éreztem, hogy a szíve ütemesen és erősen ver. A bőre selymes volt és meleg. Mindenképpen látnom kellett az arcát, mert csak akkor lehettem teljesen biztos abban, hogy tényleg valóságos. Mocarogni kezdtem az ölében.

Mélyen, rekedten fel nyögött.

Elkerekedett szemekkel hagytam abba a mocorgást. Szentséges isten, hiszen én éreztem a férfiaságát a csípőmnél! A karjai szorosabban fogták a derekamat, és éreztem, hogy a szíve nagyjából olyan ritmusban ver, mint az enyém.

– Bocs! – mondta, álmos, kásás hangon. – Reggel van, te pedig rajtam ülsz. Nincs az a pasi, aki ennek a kombinációnak ellen tudna állni.

Az arcomat melegség árasztotta el, és vér helyett izzó láva rohant végig a testemen. Eszembe jutott, milyen érzés volt, amikor még régebben ott feküdt rajtam, és egy ütemre hullámozott a testünk. Mondjuk ebben a pillanatban nem ez volt a legszerencsésebb gondolat. Elengedte a derekamat, és a keze a csípőmre

csúszott. A vékony pólón – az ő vékony pólóján – keresztül lúd-bőrözni kezdtem.

Na, jó, lehet, hogy mégis ez a legszerencsésebb gondolat.

– Akarod, hogy leszálljak rólad? – kérdeztem.

– Most hülyéskedsz? – A másik kezével felfelé végigsimította a hátamat, majd az ujjai játszani kezdtek a hajammal. – Baszszus, semmit nem szeretnék ennél kevésbé!

Elvigyorodtam.

– Akkor jó.

– Nocsak, végre sikerül egyetértenünk valamiben?

Kicsit hátrébb hajoltam, hogy jobban lássam az arcát. Így álomittasan, egy egészen enyhe borostával, egyszerűen fantasztikusan nézett ki.

– Szerinted tényleg megtörtént a tegnap éjjel?

Ahogy a szája egyik sarka felfelé húzódott, végtelen öröm töltött el. Nagyon hiányzott már ez a mosoly.

– Attól függ, hogy szerinted mi történt.

– Először is melltartóra vetkőztem neked?

A tekintete megint mélykék lett.

– Igen. Az nagyon klassz pillanat volt!

– Te pedig visszautasítottál.

A kéz, ami a csípőmön volt, most lejjebb csúszott.

– De csak azért, mert azt szeretném, hogy amikor először vagyunk együtt, akkor mindketten józanok legyünk.

– Együtt, mi ketten?

– Aha.

A gyomrom görcsbe rándult.

– Te tényleg ennyire biztos vagy abban, hogy lesz valaha is olyan, hogy én együtt leszek veled?

– Igen – a fejét hátrahajtotta a párnára.

Összpontosítanom kellett.

– Ugye beszélgettünk is? – A tekintetem ekkor a fedetlen csuklómra rebbent. – És ugye azt is elmondtam, hogy mikor csináltam ezt?

– Igen.

Lopva pillantottam rá.

– És nem tartottál hisztis picsának?

– Mondjuk azért...

Oldalra billentettem a fejem, és gyilkos pillantást vettem rá. Még szélesebben vigyorgott, majd a kezét, ami eddig a hátamon volt, följebb csúsztatta, és megfogta a nyakamat.

– Tényleg akarsz tudni, hogy mit gondolok?

– Attól függ.

Közelebb vonta a fejemet, úgy, hogy az ajkaink már csak centikre voltak egymástól.

– Beszelnünk kellene.

– Beszéljünk! – egyeztem bele, mert bár megijesztett a dolog, úrrá lettem a rossz érzéseimen.

Cam hirtelen mind a két kezével megragadta a csípőmet, fel-emelt magáról, majd a kanapéra tett. Azonnal hiányozni kezdett a testmelege. Nem értettem a dolgot, és csak néztem, amint fel-áll.

– Azt hittem, hogy beszélgetni akarsz.

– Azt is akarok, mindjárt jövök.

Fogalmam sem volt, mi a fenére készül.

– Csak maradj itt, légy szíves! – mondta, és hátrálva elindult az ajtó felé. – Ne is mozdulj el arról a helyről! Ne gondoldj semmire! Csak ülj ott, és én azonnal itt vagyok!

Érdeklődve néztem, hogy ebből vajon mi lesz.

– Jól van.

Megjelent a ferde vigyor.

– Komolyan mondtam, hogy ne gondoldj semmire! Se az elmúlt néhány percre, se a tegnapi éjszakára. Se az elmúlt hónapra. Vagy arra, hogy mi lesz ez után. Úlj, és ne mozdulj!

– Értettem – suttogtam. – Ígérem, hogy nem fogok.

A tekintete még egy pillanattal fogva tartotta az enyémet, majd elrohant, és abban az öt percben, amíg vissza nem jött, természetesen mindenféle szörnyűség jutott az eszembe. Annyira beforgattam magam, hogy mire visszaért, biztos voltam benne, hogy nem látom többé.

Pedig de.

Megfordultam a kanapé fölött hátrapillantva, és amikor megláttam, mi van a kezében, szélesen elmosolyodtam.

– Tojás... te tényleg tojásért mentél?

– Na meg a serpenyőért! – A csípőjével lökte be az ajtót. – És fogat is mostam.

– De nem vettél pólót.

Fura pillantást vetett rám, azután a konyhába ment.

– Csak mert tudom, hogy darabokra törném a szívedet, ha nem engedném, hogy félmeztelenül láss.

Amikor eltűnt a konyhaajtó mögött, a fejemet visszahajtottam a kanapé párnájára, és amolyan lányos sóhaj tört fel belőlem. Reméltem, hogy nem hallotta.

– Avery, mi a fenét csinálsz te ott?

Felemeltem a fejemet.

– Semmit.

– Akkor húzz ide a konyhába!

Vigyorogva másztam le a kanapéról, és a hálószoza felé indultam.

– És ne merészelj átöltözni!

Megálltam, és csodálkozó arcot vágtam.

– Nagyon szeretlek a saját ruháimban látni – tette hozzá.

– Nos, ha így gondold...

Megfordultam, és a konyha felé indultam. Megálltam az ajtóban, és figyeltem, ahogyan ugyanazt csinálja, amit már vagy tucatszor láttam.

A válla fölött hátranézett.

– Mi van? Ennyire hiányzott a tojás is?

Pislogtam néhányat, hogy kitisztuljon a világ.

– Nem gondoltam volna, hogy még egyszer a konyhámban fogsz nekem reggelit csinálni.

Vállaiban megremegtek a vastag izomkötegek, és én önkéntelenül is rácsodálkoztam. Csodálatosan rajzolódott ki mindegyik, ahogyan előrehajolt, és beállította a tűzhelyet.

– És én is hiányoztam?

Most az egyszer habozás nélkül rávágtam:

– Igen.

Felém fordult.

– Te is nekem.

Mélyet sóhajtottam.

– Csak azt akartam mondani, hogy nagyon sajnálom, amiért olyan rettenetesen viselkedtem, miután... nos, miután megláttad a sebemet. Soha senkinek nem hagytam még, hogy lássa – beszippantottam az alsó ajkamat, és tettem felé egy lépést. – Tudom, hogy ez nem mentség, amiért olyan hülye liba voltam, de...!

– Egyetlen feltétellel fogadom el a bocsánatkérést – felelte, és a mellkasán keresztbe fonta a karját.

– Megteszek bármit.

– Bízz meg bennem!

Oldalra billentettem a fejem.

– Én megbízom benned, Cam.

– Nem, ez nem igaz – odalépett a kis asztalomhoz, és kihúzta az egyik széket. – Ülj le!

Leültem, és egy kicsit lehúzogattam a pólóját, miközben ő visszament a tűzhelyhez, és feltette a gázra a serpenyőt.

– Tudod, ha megbíznál bennem, akkor nem viselkedtél volna úgy, ahogyan viselkedtél – folytatta, majd feltört egy tojást. – És ne gondold, hogy most el akarlak ítélni, vagy valami ilyesmi! Meg kell bíznod bennem annyira, hogy tisztában légy velem, nem leszek egy tuskó, és nem fogom összefosni magam ilyen dolgoktól. Meg kell bíznod bennem annyira, hogy tudd, nagyon szeretlek, és azt akarom, hogy neked jó legyen.

Elakadt a lélegzetem.

Megfordult, és láttam, hogy csillog a szeme.

– Nagyon sok olyan dolog van, amit nem tudok még rólad, és ezen a lehető leghamarabb változtatni szeretnék. Nem foglak erőltetni, de akkor sem teheted meg, hogy kizársz az életedből. Jó? Meg kell bíznod bennem.

Tényleg nagyon sok dolog volt, amit nem tudott rólam, és semmiképpen nem szerettem volna, ha ezek közénk állnak. Se most, se máskor.

– Megbízom benned. Illetve meg fogok bízni benned.

Cam mélyen a szemembe nézett.

– Elfogadom a bocsánatkérését.

Ezután visszafordult a tűzhelyhez és megkavarta a tojást. Nem is nagyon szóltunk semmit, amíg le nem ült hozzám az asztalhoz a szokásos négy főtt tojásával. Elém egy pohár narancslevet is tett.

– Nos, akkor innen mi lesz a következő lépés? – kérdezte. – Mondd, hogy te mit szeretnél!

A villám, kajával telepakolva, megállt a levegőben. Felnéztem, és láttam, hogy éppen az egyik tojást emeli a szájához.

– Hogy én mit akarok?

– Igen, tőlem. – Beleharapott a tojásba, és lassan rágni kezdett. – Mit szeretnél tőlem?

Letettem a villámot, hátradőltem a székből, és csak néztem rá. Hirtelen ráébredtem, hogy addig fog kérdezősködni, amíg eléri, hogy kimondjam, és... és tudtam, hogy nekem is erre van szükségem. Eszembe jutott Molly, meg az, hogy neki mit kellett elmondania vagy száz alkalommal. Ehhez képest én nagyon is könnyű helyzetben voltam.

– Téged.

– Engem?

– Igen, téged akarlak – az arcom égett, de akkor sem akartam abbahagyni. – Az nyilvánvaló, hogy soha nem volt egyetlen kapcsolatod sem, és így elképzelésem sincs, mi az, amit te töltem akarhatsz. Talán nem is ugyanazt...

– De ugyanazt – mondta, és lenyelte az utolsó falat tojást.

A mellkasom összeszorult.

– Igen?

Kuncogott.

– Miért vagy annyira meglepődve? Mintha nem is akarnád elhinni. – Felvett még egy tojást. – Egyébként az egész nagyon aranyos. Folytasd, légy szíves!

– Folytassam? – Megráztam a fejem, és nagyon nagy zavarban voltam. – Hiszen én csak veled akarok lenni!

Cam megette a második tojást is.

– Ez már a második dolog ma reggel, amiben egyetértünk.

– Te is velem akarsz lenni?

– Én azóta szeretnék veled lenni, hogy először elutasítottál. Csak arra vártam, hogy végre te is így gondold. – A szája mosolyra húzódott. – Nos, akkor, ha ezt szeretnénk tenni, akkor jobb, ha már most felállítunk bizonyos szabályokat.

Cam rám várt?

– Milyen szabályokat? – kérdeztem.

Bólintott, majd megtisztította a harmadik tojást is.

– Nyugi, nem sokat. Először is: nem zárhatsz ki az életedből. Másodszor: félrelépni tilos. – Szünetet tartott, és a szívem vadul dörömbölni kezdett.

– Végül pedig: továbbra is mindig fantasztikusan szexisnek kell lenned a pólóimban.

Kitört belőlem a nevetés.

– Azt hiszem, ezeket tudom majd tartani!

– Akkor jó.

Csak figyeltem, ahogyan a harmadik tojást is megeszi, és annak ellenére, hogy nagyon boldog voltam, mégis idegesség lett úrrá rajtam.

– Én még soha nem csináltam semmit azokból a dolgokból, amikre most készülünk. Tudom, hogy néha nagyon nehéz velem. Nem ígérhetem, hogy ez lesz életed legsimább kapcsolata.

– Szerintem, ami könnyű, abban nincs is élvezet – kiitta a tejes poharat, majd felállt, és odajött mellém. Megfogta a kezeimet, és felállított. Átölelte a derekamat, és amikor beszélt, annyira közelhajolt hozzám, hogy az ajkai az arcomat simogatták. – Én mindezt nagyon komolyan gondolom, Avery! Ha tényleg engem akarsz, akkor a tiéd vagyok.

Lehunytam a szememet, és a kezem a mellkasára tettem.

– Tényleg akarlak.

– Jó ezt tudni – mormogta, majd a fejét oldalra billentette, és az ajkai az enyémhez simultak. A várakozásteljes feszültség teljesen eltöltött. – Mert ha nem, akkor ez az egész nagyon kínos lesz.

Nevetni kezdtem, de ebben a pillanatban az ajkai az enyémre forrtak, belém fojtva minden hangot. Eleinte lágyan csókolt. Finoman fedezte fel az ajkaimat. Már nagyon régen csókolta őket utoljára. És nagyon rég volt, hogy legutóbb így éreztem. Többet akartam.

A kezem feljebb csúszott a mellkasán, majd fel az arca két oldalán, és az ujjaim beletúrta a lány hajtincsekbe. Nem is volt szüksége ennél több bátorításra. A csókja azonnal mélyebbre indult, az ajkaim pedig szétváltak a nyelve előtt. A keze előbb a csípőmet simogatta, utána a derekamra vándorolt. Szorosan magához húzott, és az a lány és finom csók egyetlen másodperc leforgása alatt vált izzóan szexissé.

Felemelt, én pedig meglepetten kaptam levegő után, de azután nagyon gyorsan elvesztem az érzésben. Lábaimat dereka köré fontam, és már az ösztönök irányították a mozdulataimat. Cam egy gyors mozdulattal megindult előre, háttal a fálnak nyomott, a mellkasa pedig az melleimnek préselődött. A combjaim között a testem ellágyult és nedvessé lett, és azonnal megéreztem a lábam között őt is. Nyilvánvaló volt, hogy mennyire akar. Minden izmom megfeszült, és elöntött a forróság.

Életemben először nem fogott el a pánik. Csakis csodálatos érzések töltöttek el, amelyektől előbbnek éreztem magam, mint valaha, és ezért teljesen elvesztettem az uralmat a testem felett. Volt ebben egyfajta korábban soha nem tapasztalt szabadság, és én teljes valómmal átadtam magam a csóknak. Hihetetlenül szexis hang tört fel Camből, megremegetve az ő mellkasát, és az enyémet is.

Úgy tűnt, egy örökkévalóság telt el, míg végül elszakította az ajkait az enyémről.

– Most már mennem kell!

Reszketegen sóhajtottam.

– Biztosan?

– Nem vagyok szent, kedvesem – szinte morgott, ahogyan ezt mondta. – Ha most nem indulok, akkor még nagyon sokáig itt maradok.

A mellbimbóimból remegés indult el a mellem belseje felé.

– És ha nem akarom, hogy elmenj?

– A fenébe! – A kezei a combomra csúsztak. – Akkor nagyon nehéz lesz olyan jófiúnak maradnom, mint tegnap este voltam!

– De most nem vagyok részeg.

A homlokát az enyémhez nyomta, és halkán kuncogott.

– Igen, azt látom, és annak ellenére, hogy már a gondolata is teljesen megvadít, hogy most azonnal itt, a fálnál szeretkezzem veled, azt akarom, hogy tudd, mennyire komolyan gondolom minden szavamát. Te nekem nem csak egy kósza dugás vagy. Nem egy ágyastárs. Ennél sokkal többet jelentesz nekem.

Lehunytam a szememet, és sóhajtottam.

– Nos, ez... szinte teljesen tökéletes volt.

– Ez vagyok én. Szinte teljesen tökéletes – felelte, és finoman lehámozta magáról a combomat. Leültetett a földre, és biztos vagyok benne, hogy ha nem ő tesz oda, akkor is odarogytam volna abban a pillanatban, ahogy a talpam a földet éri. – Ezt mindenki más nagyon jól tudja. Csak neked kicsit tovább tartott, hogy rájössz.

Felnevettem.

– Most mit fogsz csinálni?

– Hideg zuhany.

– Komolyan?

– Aha.

Megint felnevettem.

– Visszajössz még?

– Tuti – mondta, és gyorsan megcsókolt.

– Akkor jó – feleltem, és mosolyogtam. – Itt várok rád.

26. FEJEZET

AZ ÉLETEM SZÁMTALAN TEKINTETBEN, szinte egyik pillanatról a másikra változott meg. És ahogyan ezek összeadódtak, az – legalábbis nekem – rettenetesen fontos volt. Cam az egész vasárnapot nálam töltötte, és reggel, amikor felébredtem, a telefonon egy jó reggelt üzenet várt tőle.

Még nem is volt alkalmam elmondani Britnek és Jacobnak a Cammel kapcsolatos fejleményeket, de amikor hétfő reggel arra vártunk a Whitehall bejárata előtt, hogy Brit elszívja a cigijét és bemenjünk, a saját szemükkel látták, mennyi minden megváltozott.

Cam észrevétlenül mögém lopakodott, és megölelte a derekamat. A másodperc töredékéig megmerevedtem, de aztán nyugalmat kényszerítettem magamra. Arcon csókolt, és a lúdbőrözésnek köze sem volt ahhoz, hogy mennyire hideg van.

– Szia!

Brit ajkai közül kifordult a cigi.

Jacob pislogott egyet. Aztán megint. És harmadjára is.

– Mi a...?

Megragadtam Cam alkarját, ő pedig az ajkaival megtalálta a fületem, és amíg odajutott, izzó ösvényt égetett az arcomba.

– Azt hiszem, Brittany cipője mindjárt lángra kap!

Amint sikerült kiszabadítanom magamat, arrafelé néztem.

– Jézusom, Brit, a cipőd!

Ő is lenézett, és halkán felsikoltott. Lerúgta a cipője orrára hullott égő cigarettát, és hátraugrott.

– Majdnem tűzhalálra jutottam. És ez az egész a te hibád lett volna!

– Az én hibám?

– Igen, mert nem szóltál erről az egészről – mondta, és közben vadul gesztikulálva Camre mutatott. – Erről!

– Akkor most ti ketten... – mutatott ránc Jacob is. – Együtt vagytok? Együtt?

Nem válaszolhattam, mert Cam maga felé fordított, és ott, az épületek között, megcsókolt. Ráadásul nem is csak amolyan baráti puszi volt az. Amikor a nyelvünk összetalálkozott, a táskám lecsúszott a vállamról, és a fagyos földre pottyant.

– Szentséges isten! – motyogta Jacob. – Ezek ketten mindjárt elkezdnek itt gyereket csinálni!

Izzóan vörös arccal húzódtam el tőle. Camen látszott, hogy egyáltalán nem érzi kínosnak, ami történt, aztán közelebb hajolt, és a homlokomon is megcsókolt. A válla fölött eltekintve láttam, ahogyan Steph és a barátnője tátott szájjal figyel, mit csinálunk. Úgy tűnt, őket sem értesítette senki a hírről.

– Most rohannom kell, mert még el akarom kapni a profot, mielőtt az előadás elkezdődik – mondta Cam, majd hátralépett.

– Utána találkozunk?

– Igen. – Az ajkam, a testem számos egyéb részével együtt, bizseregni kezdett. – Akkor utána.

Amikor visszafordultam a barátaimhoz, mind a ketten olyan arccal meredtek rám, mintha a cicimet villantottam volna ki nekik az előbb. Lehajoltam, majd felvettem a földről a táskámat.

– Jól van, mielőtt elkezdenétek mind a ketten üvöltözni velem, éppen csak tegnap történt az egész, és nem volt alkalmam szólni nektek.

Brit összefonta a karját.

– Vagyis nem volt egy másodperced, hogy felhívj, vagy küldj egy nyomorult SMS-t?

– Nos, az igazat megvallva tegnap egész nap együtt lógtunk, aztán vacsiztunk, és utána...

– Lefeküdtél velem? – Jacob megragadta a vállamat, és finoman rázni kezdett. – Jézusom, csajszi, részleteket akarok hallani... mindenkis apróságot! Például, hogy mekkora a...

– Nem volt semmi ilyesmi! – mondtam, és lesöpörtem magamról a kezét. – Jesszusom, hiszen csak tegnap óta járunk! Kell még egy kis idő.

– Én augusztus óta, folyamatosan kefélnék velem – jegyezte meg Jacob.

Lapos pillantást vettem rá.

Folyamatosan faggattak, míg befelé mentünk a Whitehallba, és az első óra túlnyomó részében is. Mire eljöttem az épületből, hogy Cammel találkozom, már biztosan sikerült kiköszörülnöm a kis hibát, hogy nem értesítettem őket.

Csak álltam ott, az előtető alatt, és az egyik oszlopnak támaszkodtam. Lehet, hogy furán néztem ki, mert gyakorlatilag ráfagyott az arcomra a széles mosoly, de az igazat megvallva úgy éreztem, hogy az előző nap reggele óta folyamatosan mosolyognom kell.

Ez a mosoly egy egészen kicsit halványabb lett, amikor kilépett Cam, és láttam, hogy közvetlenül mellette ott jön Steph, szinte rátapadva. Szerencséjére láttam, hogy Camet teljesen hidegen hagyja a jelenléte, mert csak ez akadályozott meg abban, hogy nősténytigrisként rávessem magam a csajra.

Amikor közelebb értek, Steph az egyik válla mögé dobta hosszú, csillogóan fekete haját.

– Szia! – mondta, és a hangjából kicsendült, mennyire tetteti ezt a hatalmas jókedvet.

– Szia! – feleltem, és álltam a tekintetet.

Cam mellém lépett, és az ujjainkat összefonva, megfogta a kezem.

– Korábban elengedtek benneteket?

Bólintottam.

– Csak néhány perce várok.

Steph gyilkos pillantásokat vetett a kezünkre.

– Elmész Jase bulijára szombaton, Cam?

Buli lesz? Akármekkora ostobaság is volt, nagyon nem tetszett a gondolat, hogy Cam elmegy egy olyan buliba, amiben Steph is jelen lesz. Ne csináld! Ne csináld! Ugyanakkor, amikor eszembe jutott, hogy ők ketten korábban többször is kavartak egymással, rettenetes érzések támadtak bennem.

– Még nem tudom – felelte Cam, és megszorította a kezemet.

– Attól függ, hogy Averynek lesz-e kedve menni.

Steph tökéletes szája csodálkozva kinyílt, én pedig, azt hiszem, megint beleszerettem Cambe.

– Ha Averynek lesz kedve...? Na, mindegy. – Azzal távozott, oldalán azzal a csajjal, akivel a halloweeni bulin is ott volt.

Felnéztem Camre.

– Nem tűnt valami boldognak.

Megrántotta a vállát.

Elindultunk a dombon felfelé, a Knutti irányába.

– Szóval akkor ti ketten ágyastársak voltatok?

Cam a szeme sarkából rám pillantott.

– Néha tényleg összejöttünk, de mint a hétvégén is mondtam neked, azóta, hogy téged ismerlek, senkivel nem kavartam.

– Tudom. De most is úgy tűnt, mintha ő ennél többet akarna.

– Miért, te nem?

– Húha, ekkora arccal csoda, hogy el nem durran a fejed!

Cam kuncogott, és közelebb húzott magához. A dombon végigcsapó szél ellen védekezve összebújtunk.

– Van valami, amit jobban szeretnék, ha eldurranna.

– Perverz – mondtam annak ellenére, hogy az én fejemben is pontosan ez járt.

Megcsókolta a halántékomat.

– Nem tagadom, szivi.

Cam végül nem ment el Jase szombat esti bulijába. Nem hozta fel a témát, és úgy gondoltam, talán jobb lesz, ha én sem emlegetem. Kicsit büntudatom volt, mert nem akartam, hogy miattam ne találkozzon a barátaival, de úgy tűnt, hogy őt nem zavarja, ha így kihagyja az évszázad sörpongmeccsét.

A szomszédos városban vacsoráztunk, azután visszamentünk hozzám. Ha volt is bennem bármi kétség a kapcsolatunk komolyságával kapcsolatban, az ezen az éjszakán mindörökre eltűnt.

Cam áthozta hozzám Raffaellót.

Nincs semmi, ami biztosabban jelezhetné, ha egy kapcsolat komolyabb szintre lépett, mint amikor az egyik fél hagyja, hogy a másik teknőse az ő padlóján mászkáljon.

– Kell neki a mozgás – mondta Cam, miközben szétvetett lábakkal ült a földön, a hűtőm előtt. – Ha nem mozog, akkor kövér és lusta lesz, mert csak ül ott, a teknőjében.

– Szegény kis Raffaello! – mondtam, majd felvettem és megfordítottam, hogy megint Cam irányába menjen. – Nagyon unalmas lehet neki az akváriumban!

– Terráriumban – javított ki Cam. – És hozzá kell tennem, hogy az a terrárium nagyon király! Nemrég kapta, a szülinapjára.

– Te tudod, mikor van a szülinapja?

– Aha. Július 26-án. – Elhallgatott, és engem figyelt. – És a tiéd?

Keresztbe fontam a lábamat.

– Elég sok idő fog eltelni, amíg neked emiatt aggódnod kellene. És a tiéd?

– Június 15. És a tiéd?

Ez kezdett kicsit kínossá válni.

– Január2-án volt.

Cam előrehajolt, majd felvonta a szemöldökét. Másodperceken keresztül csak nézett rám, elkerekedett szemekkel.

– Nem köszöntöttelek fel!

– Annyira azért nem drámai a helyzet! – mondtam legyintve.

– Elmentem a Smithsonianbe, aztán dögrovásra kerültem, úgy-hogy valószínűleg jobb, hogy nem voltál a közelemben.

A kifejezése feszültebbé vált.

– Ó, apám, szóval ezért mondtad, hogy másodikán oda szeretnél menni! És végül teljesen egyedül kellett elmenned? Baszszus! Annyira...

– Ne! – Feltettem a kezem. – Emiatt nem kell rosszul érezned magad. Nem tettél semmi rosszat.

Néhány pillanatig még kutatóan figyelt, utána ellágyult az arckifejezése.

– Nos, mindig van jövőre!

Elmosolyodtam. Jövőre? Hú! Egyszerre volt félelmetes és izgalmas, hogy ennyire előre gondolkodott.

Kicsit később Cam felvette a teknőst, majd felállt.

– Mindjárt jövök!

Mialatt visszavitte a kis állatot a saját lakásába, én a fürdőszobába rohantam, és gyorsan fogat mostam. Mindössze másodpercekkel az előtt végeztem, hogy visszajött. Levette a gyapjú-pulcsiját, és a kanapé támlájára terítette. A szürke póló, amit alatta viselt, egészen a testéhez simult, és amikor leülés előtt nyújtózkodott, a pólója felhúzódott, elővillantva egy kis darabot a feszes hasából.

Ahogy a folyosón állva figyeltem, a szívverésem folyamatosan gyorsult. Cam és én sokat csókolóztunk – rengeteget. Nagyon szerette az ölelkezést is, ezért mindössze egy hét leforgása alatt egészen hozzászoktam, hogy a karja állandóan rajtam van,

az ajkai pedig az enyémen. De annak ellenére, hogy képzeletben többször is megtörtént a dolog, még egyetlen alkalommal sem volt köztünk olyasmi, ami hálaadásakor. Vagyis nagyon sok olyan éjszaka volt, amikor egyedül feküdtem le, és habár sikerült némiképpen enyhíteni a mostanra folyamatossá váló, kínzó vágyakozást, azért ez mégsem volt elég.

Engem akart.

Én pedig őt.

Együtt voltunk.

És megbíztam benne.

Beharaptam az alsó ajkamat, azután játszani kezdtem a kötött ruhám szegélyével. Mikor visszajöttünk, már levettem a csizmámat és a harisnyámat is, és a meztelen lábam egyszerre lúdbőrözni kezdett.

Talán arra vár, hogy én tegyem meg az első lépést? Annyira... óvatos volt velem, mintha mindig attól kellene tartania, hogy elfutok előle. Pedig ha úgy éreztem volna, hogy futnom kell, akkor csakis az ő karjaiba futottam volna. Rám nézett, és felvonta a szemöldökét. A szobában teljesen sötét volt, egyedül a tévé képernyője villogott.

– Most idejössz hozzám, vagy egész éjjel ott fogsz állni, és engem bámulni?

Elpirultam, és ellöktem magam az ajtótól. Meg tudom tenni! Nem kell arra várnom, hogy ő kezdeményezzen!

Összeszedtem minden bátorságomat, és odamentem hozzá. Csak nézett engem azokkal a fantasztikus szemekkel, és kinyújtotta felém a kezét. Az ujjaink összefonódtak, de ahelyett, hogy mellé ültem volna, inkább lovaglólülésben az ölébe ereszkedtem.

Azonnal felegyenesedett, és a keze máris a csípőmön volt.

– Szia, szivi!

– Szia! – mondtam, és a szívem olyan hevesen vert, hogy pillanatnyilag egy szívrohamot is valós veszélynek éreztem.

Lehajtotta a fejét.

– Ennyire hiányoztam? Hiszen csak néhány percre mentem ki!

– Talán igen, talán nem.

Kezemet a vállára tettem, és egészen leereszkedtem rá. Erősebben szorított, és éreztem, hogy a férfiassága testem leglágyabb részének feszül.

A két keze elindult felfelé a testemen, de annyira fájdalmas lassúsággal, hogy attól tartottam, megőrülök, mire eléri az arcomat.

– Mit csinálsz?

Megnyaltam az ajkamat, ő pedig a szemembe nézett, és az a kék most minden korábbinál mélyebbnek tetszett.

– Szerinted?

– Van néhány tippem... – A hüvelykujjával simogatni kezdte az arcomat. – És mindegyik félelmetesen izgalmos.

– Izgalmas? – a lélegzetem újra és újra elakadt. – Az jó.

Azután, mivel nyilvánvalóan azt akarta, hogy én diktáljam az iramot, lehajoltam hozzá. Az ajkaink összeértek egyszer, majd még egyszer, és utána már sokkal erőteljesebben csókoltam. Követett, és a csókok egyre mélyebbek és lassabbak lettek, és minél tovább kínzott a nyelve érintésével, én annál erőteljesebben remegtem, és annál többet akartam.

A keze megint elindult lefelé, de olyan kínzó lassúsággal, hogy az élvezettől megfeszült a hátam. Annak ellenére, hogy az ilyesmivel kapcsolatban csak a hálaadaskor történtek jelentették az egyedüli tapasztalatomat, a testem, a jelek szerint ösztönösen tudta, mit kell tennie. A csípőmet lassan mozgattam, ő pedig mind erőteljesebben tartott. Remegés futott végig csupa izom testén, és ez az élmény egyszerre volt ijesztő és izgató.

Egyik kezének ujjával belekapaszkodott a ruhám szegélyébe, és lassan elkezdte felfelé húzni a combomon. A másik keze elő-

re vándorolt, majd elindult felfelé, és végül a tenyerébe fogta a mellemet. Ahogyan simogatott, a hüvelykujja újra és újra áthaladt a mellbimbóm felett, kínzó kéjt árasztva. A bimbók keménysége hamarosan a ruhán keresztül is érezhető lett, én pedig önkéntelenül felnyögtem, ami láthatólag az egekig korbácsolta az ő vágyának hullámain.

– Jó érzés? – kérdezte, amint az ajka az enyémet simogatta.

Most tényleg az kell neki, hogy bizonygassam?

A hüvelykujja kegyeden lassúsággal mozgott a mellbimbóm körül, és ahogyan az ajka egy pillanatra elvált az enyémtől, kétségbeesetten próbáltam levegőhöz jutni. Az állapot, majd a nyakamat harapdálta. A hátam még jobban hátrafeszült, amitől a mellem egészen belenyomódott a tenyerébe, miközben a csípőm előre-hátra mozgott. Soha nem hallottam szexisebbet a mellkasából feltörő morgásnál, miközben hátradőlt, és engem nézett.

– Mondd, mit akarsz, szivi! – A kezével a másik mellemet kezdte, simogatni. – Bármit. Megteszem.

Csak egyetlen dolgot akartam tőle.

– Érints meg!

Cam megint megremegett, és a teste erre a felszólításra lángba borult.

– Megengeded?

Bólintottam. Annak ellenére, hogy fogalmam sem volt, mi is az, amibe beleegyeztem, teljesen megbíztam benne. Kezei a nyakamról a ruhám széles kivágása alá csúsztak. Mozdulatlanul vártam, míg ő lassan lecsúsztatta a ruhát a vállamról, felfedve a melltartómat, azután még lejjebb, amíg ki nem tudtam húzni az ujjából a karjaimat, és végül a csípőm köré nem tekeredett.

– Csodálatos! – mormolta, és az ujjával végigrajzolta a melltartóm csipkeszegélyét. – Micsoda pír! Annyira szexi!

A válaszom elveszett, mert ekkor lehajtotta a fejét, és a szájába vette a mellbimbómat. Az ajkait a melltartó selymes anya-

gán mozgatta, miközben megfogta a csípőmet, és még szorosabban odahúzott magához. Az érzékeim, úgy tűnt, nem bírják tovább, és az élvezetem minden alkalommal újabb csúcspontot ért el, amint a szája a mellemet szívta, és ahogyan éreztem, hogy ott lent egyre sürgetőbben nyomódik a testemhez. A kezem a fejére tettem, és hátrahajoltam.

Ekkor a szája a másik bimbóra tapadt, finoman beharapta, mire felkiáltottam.

Mostanra teljesen elvesztem benne, átadva magam az érzéseimnek. Úgy éreztem, bármelyik pillanatban a mélybe zuhanhatok, és amikor a két keze a combomra csúszott, majd elindult fölfelé, a szoknyám alá, soha nem tapasztalt élvezet feszült bennem.

Az ajkai újra lángoló ösvényt égettek a nyakamra, majd eljártszadoztak az alsó ajkammal.

– Kérdezhetek valamit, szívi? – A keze a combom belső oldalára vándorolt, és egyre kisebb köröket írva le közelített oda. – Jutottál már el a csúcsra?

Az egész testemet melegség öntötte el, és amikor nem választam azonnal, a keze elindult lefelé a combomon, egyre távolodva. A francba!

– Igen – suttogtam. – Néhányszor.

– Egyedül? – kérdezte, és a keze megint elindult felfelé.

Közelebb húzódtam hozzá és felnyögtem. A homlokomat az övéhez érintettem, és lehunytam a szememet.

– Igen.

Mintegy jutalomként azért, hogy válaszoltam neki, az egyik hosszú ujjá végigsimított a bugyim középső részén, és válaszul az egész testem összerándult. Ahogyan az ujjá előre és hátra mozgott, olyan leheletfinom érintéssel, hogy azt hittem, mindjárt megőrülök, a hasamban erősebb lett a szorító érzés.

A vágy teljesen elködösítette a gondolataimat, és nem akartam mást, csak hogy ő is érezze azt, amit én. Sejtettem, hogyan érhetem el ezt. Kezemmel végigsimítottam a mellkasán, le a lapos hason. Amikor elértem a farmere szélét, megálltam.

Cam megmerevedett, és az ajkaimmal játszott.

– Mit szeretnél, Avery?

– Azt akarom... Azt akarom, hogy megérinthesselek – ismerem be, és magam is meglepődtem, amikor meghallottam ezeket a szavakat. – De nem tudom, hogy hogyan szereted.

Amikor a kezét az enyémre helyezte, megint ugyanaz a hang tört fel belőle, ami az előbb is egész testemben megremegettetett.

– Szívi, te bármit csinálhatsz velem, azt én szeretni fogom!

– Tényleg?

– Tényleg – mondta, majd egy kicsit elhúzódott, hogy legyen egy kis hely kettőnk között. – Bármit is csinálsz majd velem, azt imádni fogom. Emiatt egy pillanatig sem kell aggódnod.

Bátorsággal töltöttek el a szavai, ezért kigomboltam a farmérét, és lehúztam a cipzárt. Szentséges isten! Levegő után kaptam, amikor megláttam a merevedő férfiasságát. Se alsógatya, se semmi. Cam kaliforniai stílusban nyomta.

Amikor meglátta az arckifejezésemet, halkán felnevetett.

– Akadálymentesítettem.

Majd lenyúlt, és kivette.

Nem tudtam megállni, hogy ne bámuljam. Tudatában voltam, mennyire bénának tűnhetek, de akkor is volt valami kimondhatatlanul izgató abban, hogy így láthatom, miközben tudom, hogy engem akar, én pedig alig várom, hogy megkapjon. Egy kicsit azért haboztam, mert bár ő azt mondta, tehetek bármit, azt mindeképpen élvezni fogja, ebben azért nem voltam annyira biztos. És nem azt akartam, hogy szeresse, amit csinálok vele, hanem, hogy élvezze. Figyeltem, amint az ujjai rákulcsolódnak a farkára, és a keze fel-alá mozogni kezd rajta.

– Rád gondoltam – suttogtam.

Megállt a keze.

– Tessék?

– Amikor... magamhoz nyúltam, akkor rád gondoltam.

– Szentséges isten! – morogta Cam. – Ennél izgatóbbat soha életemben nem hallottam!

Keményen megcsókolt, erőteljesebben és durvábban, mint szokott. De nem ijesztett meg. Inkább még jobban felizgatott. Megfogta a csuklómát, vezette a kezemet, én pedig rákulcsoltam az ujjamat a merevedő húsrá. Megremegett, és hirtelen nagyot sóhajtott.

Valamit belemotyogott a számba, amit nem igazán értettem, de utána a keze elkezdte előbb felfelé, majd lefelé mozgatni a kezemet, megmutatva, milyen ritmust kövessék. És pontosan azt tettem. Elengedte a csuklómát. Most, hogy a keze szabad volt, az egyikkel megfogta a tarkómát, a másikat pedig a combjaim közé csúsztatta. Amikor a tenyere a bugyimhoz ért, mind a ketten felsóhajtottunk. Nekinyomta az érzékeny ideggócnak, az ujjai belecsusszantak az izzó forróságba, én pedig azon nyomban elvesztem. Miközben mélyen csókolt, a kezem fel és alá járt rajta, én pedig ott lovagoltam, az ő kezén. Mélyebben nyomta belém az ujját, kicsi, de erőteljes mozdulatokkal. Megremegettem, és éreztem, hogy a testem összerándul, aztán mintha megint kioldódott volna a csomó, elszabadultak az érzéseim. Az élvezet mindenemet áthatotta, és rekedtes hangon suttogtam Cam nevét. A keze még utána is ott maradt, finoman simogatva a bugyin keresztül, és a testemen újra és újra, apró remegések futottak végig. Azután ő is követett, a teste megrándult, a csípője előre mozdult, és kitört.

Mintha egy örökkévalóság telt volna el, amíg végül finoman elhúzta a kezemet. Ernyedt és kimerült volt. Odahúzott a mellkasához, olyan szorosan, hogy éreztem a szívdobbanásait, me-

lyek éppen olyan gyorsak voltak, mint az enyéme. Megcsókolta előbb a szememet, majd az ajkaimat. Nem beszéltünk, és ekkor megtanultam, hogy gyakran semmi szükség a szavakra.

Ugyanakkor valami azt súgta, hogy vannak dolgok, amiket ki kell mondanom. Olyan igazságok, amelyeket meg kell osztanom vele, még mielőtt ennél tovább megyünk. Olyasmik, amikkel el kell számolnom.

– Hé – hallottam Cam hangját, és nem is éreztem, hogy mennyire feszült vagyok. – Minden rendben? Ugye nem...?

– Tökéletes volt. – Megcsókoltam, és hirtelen azt kívántam, bárcsak lenne egy kapcsoló, amivel leállíthatom az agyamat. – Ez is tökéletes.

Bárcsak örökké tartott volna ez a pillanat!

27. FEJEZET

A KÖZGAZDASÁGTAN összehasonlíthatatlanul érdekesebbnek tűnt most, hogy egész idő alatt arra gondoltam, mit csináltunk az előző éjjel Cammel, miután elmentek a barátai, Ollie pedig lefeküdt aludni.

Bevitt a hálósobájába, és halkan becsukta az ajtót maga mögött. Amikor közelebb lépett, és lágyan megérintette az arcomat, rám tört a félsz. A kanapén töltött éjszaka óta már nagyon sokszor csókolóztunk és simogattuk egymást, de itt, a hálósobájában az egész valahogy intimebb volt, és több lehetőség tárult elénk.

Próbáltam nem gondolni a szeretkezésre, mert magam sem voltam benne biztos, hogy képes lennék végigcsinálni. Nem tudhattam előre, vajon élvezném-e, vagy csak felidézne bennem az akkor éjjel történeteket. Azt gondoltam, hogy fájni fog, mert alapjában véve még szűz voltam, de vajon a fájdalom ezúttal erősebb lenne?

Akkor éjjel Cam nem akart ennél tovább menni, és én azon töprengtem, hogy sejti-e valahol legbelül, miken jár az eszem.

Levette rólam a pulcsimat, de a melltartómat és a farmert rajtam hagyta. A pólója is hamarosan a többi, levetett ruhadarab mellé került, és ahogyan csókolt, egészen összeborzolta a hajamat. Az ágyára borultunk, és a lába becsúszott az enyém közé. Apró csókokkal haladt végig a nyakamon, és ajkai csipkével borított mellemen álltak meg. A keze a csípőmre csúszott, azután odahúzott magához, hogy a testünk egy ritmusra mozogjon. Beszívta megkeményedett mellbimbómat, én pedig együtt mozogtam vele, a fejemet hátrahajtva, a kezemet a számra szorítva,

nehogy felsikoltsak. Úgy sikerült eljuttatnia a csúcsra, hogy a kezével szinte hozzám sem ért, a farmeremen és a bugyimon keresztül. Amikor pedig benyúltam a melegítőalsójába, és megfogtam kemény, súlyos férfiasságát, újra és újra előretolta a csipőjét, én pedig biztos voltam benne, hogy akkor is ugyanígy tenne, ha bennem volna.

Ott maradtam még egy darabig, szorosán hozzábújva. Késő éjszakáig beszélgettünk mindenről és semmiről. Akkor indultam haza, amikor már szinte elaludt, de még ekkor is eléggé éber volt ahhoz, hogy megpróbáljon visszacsábítani az ágyába. Végül azonban felkelt, és kikísért a lakásból, egészen a saját ajtómig. Soha edesebb jóéjt csókot nem kaptam még!

Jó eséllyel fülig beleszerettem.

Na, jó, ez valószínűleg már hónapokkal ezelőtt megtörtént, most azonban sokkal valóságosabbnak tűnt, mint korábban bármikor, kézzelfoghatóbbnak, és – jaj, istenem! – most már valóban tudtam, milyen érzés, ha az ember szerelmes. Kellemesen meleg és „buborékos” – mert amikor vele voltam, vagy rá gondoltam, akkor úgy éreztem magam, ahogyan a pezsgő buborékjai érezhetik magukat, folyamatosan lebegve, feljebb és feljebb emelkedve. Van ennek egyáltalán valami értelme?

Szélesen elmosolyodtam.

Brit elkapta a tekintetemet, és fintorgott.

Espirultam, és úgy döntöttem, okosabb lesz, ha inkább odafigyelek az óra utolsó tíz percére. A professzor a nyolcvanas évek elején felépített gázvezetékekről beszélt éppen, és a keresletkínálat összefüggéseivel kapcsolatban mondott valamit. Azt hiszem, kénytelen leszek otthon elolvasni az egész fejezetet.

– Jézusom, te aztán súlyos eset vagy! – jegyezte meg Brit, miközben tanítás után, a Whitehallból kifelé sétáltunk. – Minden az. arcodra van írva.

– Aha, tudom – mondtam vigyorogva.

Amikor kiléptünk, belém karolt. Az égen vastag, sötét felhők úsztak, és hópelyhek szálltak a szélben.³

– Nagyon örülök, hogy sikerült mindent tisztáznotok! Ti ketten annyira aranyosak vagytok így együtt, hogy az már szinte gyomorforgató!

– Tudod ő... – Megráztam a fejemet. – Nagyon szerencsésnek érzem magam.

– Inkább ő a szerencsés – javított ki, és ahogy felfelé sétáltunk a dombra, finoman oldalba bökött. – Na, kitaláltad már, hogy mit fogsz adni neki Valentin-napra?

– Valentin-napra? – Hirtelen megtorpantam. Mögöttünk többen is morgolódni kezdtek, mert kénytelenek voltak kikerülni Britet és engem. – Basszus, hiszen az a jövő héten van! És fogalmam sincs, hogy mit vegyek neki!

Amikor meglátta az ijedségtől elkerekedett szememet, halkan felnevetett, majd megragadta a karomat. Továbbindultunk.

– Látnod kellene magadat! – szólalt meg. – Mintha most jutott volna eszedbe, hogy a jövő héten vége a világnak, és nem csak egy ostoba, mesterséges ünnepnapról lenne szó.

Úgy döntöttem, elengedem a fülem mellett a megjegyzést.

– Ötletem sincs, mit kellene vennem.

– A többi pasidnak mit vettél?

– Semmit – feleltem, és túlságosan meg voltam ijedve ahhoz, hogy felfogjam, mit is ismertem be éppen most. – Még soha nem jártam senkivel.

Ezúttal Briten volt a sor, hogy megtorpanjon, és feltartson egy csomó embert.

– Mi van? Hogy soha? Szentséges isten, elismerem, hogy mindig is egy kicsit visszahúzódnak tartottalak, de ez azért...! Szóval, még egy amis csajnak is nagyobb tapasztalata van, mint neked?

Dühös pillantást vetettem rá.

– Tudod, ezzel nem sokat segítesz, és komolyan mondom, hogy így is mindjárt összecsinálom magam.

– Jól van, rendben. Majd később cikizlek halálra – mondta, és összeráncolta az orrát. – Órák után vásárolni jössz velem.

Aznap, valamivel később még mindig hullt a hó, de az utak elég tiszták voltak ahhoz, hogy kocsiba szálljunk, és elmenjünk Martinsburgbe. Amikor beléptünk a plázába, és a mennyezetről alácsüngő, ezernyi kis vörös szívre néztem, hirtelen teljesen elvesztettem a talajt a lábam alól.

Brit felvett egy fekete selyem bokszeralsót, rajta vörös szívekkel.

– Na?

– Nem – feleltem. Amellett, hogy ennél nyálasabbat elképzelni sem tudtam, amennyire én tapasztaltam, Cam soha nem viselt alsónadrágot.

Csücsörített.

– Nos, mindig ott vannak a szokásos dolgok. Vehetsz neki arcszeszt, tárcát, nyakkendőt vagy inget.

– Ez mind nagyon béna lenne.

– Nem is mondtam, hogy annyira eredetiek lennének.

Egyre jobban elkeseredtem, ahogy boltról boltra mentünk. Eltekintve attól, hogy Brit végigpróbált minden egyes testápolót, az egész kirándulás egyetlen hatalmas csőd volt. Mire hazaindultunk, már olyan szaga volt, mint egy kis gyermekmunkásnak a *Bath and BodyWorks* egyik gyárából.

Amikor hazamentem, elkezdtem böngészni a neten, hátha rátalálok valami jó ajándékötletre. Igazán különleges dolgot szerettem volna venni, mert úgy éreztem, hogy mióta vele vagyok, egészen új világ tárult fel a szemem előtt. Mindent másképpen és sokkal tisztábban láttam. Ugyanakkor magam sem voltam biztos benne, hogy ez miatta van-e, vagy amiatt, hogy egyáltalán járni kezdtem valakivel, vagy esetleg végre én vagyok az, aki

megváltozott. Bármilyen legyen is az ok, Cam fontos szerepet játszott ebben a változásban, és én olyan ajándékot szerettem volna választani neki, ami sokat jelent a számára.

Vagy egy órával később arra a következtetésre jutottam, hogy pasinak vásárolni *hatalmas szívás*.

Egyre csak töprengtem. Ha sikerülne megszerezni neki annyi tojást, hogy élete végéig kitarson, annak biztosan nagyon örülne.

Csalódottan nyögtem fel, majd felálltam, az ablakhoz léptem, és kinéztem. A hó egyre sűrűbben hullott, fehér takaróval vonva be az egyetemet és a kocsikat is. A hírekben hatalmas hófúvással fenyegettek, de gyanítottam, hogy emiatt a tanítás nem fog szünetelni.

A hajamat laza lófarokba fogtam össze, és elindultam a konyha felé. Ekkor jutott eszembe a megoldás. Valami olyasmi, amit Cam néhány alkalommal már említett.

Beszélt arról, hogy szeretne elmenni a D. C. United egyik meccsére.

Felsikoltottam, visszarohtam a laptophoz, és megnyitottam a focicsapat honlapját. Rákattintottam a meccsekre, azután lefoglaltam két jegyet az egyik, április elejére betervezett mérkőzésre, mert úgy okoskodtam, hogy akkorra már biztosan sokkal jobb lesz az idő.

Lecsuktam a laptop tetejét, és nagyon elégedett voltam magammal, amiért ezt is ilyen ügyesen megoldottam. Ha akarja, akkor elvihet engem, de ha nem, akkor elviheti, mondjuk az egyik barátját. Ha ez azt jelenti, hogy örül az ajándékának, nekem teljesen mindegy, kivel megy.

Cam nem egészen egy órával később jelent meg, hótól nedves hajjal.

– Pizzavacsi?

– Jól hangzik.

Arcon csókoltam, és elvettem tőle a dobozt.

– Milyen az út?

– Vacak – mondta, és kivett a hűtőből két doboz üdítőt. – Amiről eszembe jutott egy csodálatos ötlet.

Elvigorodtam.

– A te ötleteid azért elég ijesztőek tudnak lenni.

– Az én ötleteim soha nem ijesztőek, ellenben mindig nagyon jók.

– Háát...

– Akkor mondj egyet, ami nem az volt!

Nem is kellett olyan sokáig töprengenem.

– Mondjuk az, amikor egy zsinórt kötöztél szegény Raffaello páncélja köré, és azt mondtad, hogy az a póráza.

– Az egy nagyon is jövőbe mutató ötlet volt!

– Szerencsétlen kis állat csak állt egy helyben, és végül visszabújt a teknőbe.

Cam fújtatott.

– Vagyis éppen azt csinálta, mint amit mindennap szokott.

Felnevettem.

– Ez igaz.

– A mostani ötletem viszont egyenesen fantasztikus!

Két szelet pizzát pakolt egy papírtányérra, azután szélesen vigyorogva rám kacsintott.

– Állítólag holnap reggelig folyamatosan havazni fog.

Egyszerre éreztem örömet és zavart. Az, hogy havazik, tényleg nagyon klassz. Az viszont, hogy az ember a csupa hó és jég egyetemvárosban mászkáljon, már nem annyira.

– Ugyanakkor nagyon kétlem, hogy holnap bármelyik óránkat is elhalasztják – folytatta, miközben bementünk a nappaliba. – Viszont nagyon sokan hiányozni fognak, amire a tanárok számitanak is.

– Értem – leültem a kanapéra, és közelebb csúsztam hozzá.

– Szóval arra gondoltam, hogy mi lenne, ha holnap ellógnánk az egész napot, itt lennénk nálad, és végig csak vacak filmeket néznénk?

Az első gondolatom az volt, hogy egy egész napot azért mégsem lóghatok el, de aztán észrevettem Cam tekintetét, és megdöntöttem magam.

– Ez tényleg fantasztikusan hangzik!

– Ugye, hogy ugye? – Megkopogtatta a fejét. – És van még több is ott, ahonnan ez jött!

– Igen, hát az biztos, hogy sok van...

– Na?

Belenevettem a csupa sajtos pizzába. Cam felfalta a pizza felét, és amikor Ollie is feltűnt, gyorsan befalta a maradékot is. Nem értettem, hogy lehet, hogy ez a két srác ennyit eszik, és mégis olyan testük van, hogy bárki összepisili magát, ha meglátja őket. Nekem az is elég, ha két szeletet megeszem, és máris kétszeresére nő a seggem.

Kicsit elszundítottam kettejük között, miközben egy szesz-csempészekről szóló valóságshow minimaratonját nézték. Amikor felébredtem, Ollie már nem volt sehol. Camnek dőlve feküdtem, és a testét valahogy természetellenesen feszültnek éreztem.

Felültem, ásítottam, majd kifésültem az arcomba hulló hajtin-cseket.

– Ne haragudj! Nem akartam elaludni rajtad.

Rám nézett, de az arckifejezése különös maradt. A gyomromban úgy tekeregték és kavaroztak a nyomasztó érzések, mint viperafészekben a kígyók. A száját annyira erősen szorította össze, hogy attól féltem, mindjárt összeroppantja a saját fogait.

– Minden rendben van? – kérdeztem.

Lassan kifújta a levegőt, és a dohányzóasztalra nézett.

– Mialatt aludtál, jött egy üzeneted.

A tekintetem követte az övét, és megláttam az asztalon a mobilomat. Először fogalmam sem volt róla, mi lehet ez a nagy dráma, de az idegesség váratlanul feltámadó viharként ragadott magával. A szemem egyetlen pillanat alatt kipattant, és felkaptam a készüléket. Amikor a kijelzőre böktem, a szívem a torokomba ugrott.

Hazug ribanc! Hogyan vagy képes együtt élni önmagaddal?

Levegőért kaptam, és a torkom azonnal elszorult. Csak néztem az üzenetet, és azt kívántam, bárcsak egyszerűen eltűnne!

– Amikor megérkezett, a teló automatikusan megjelenítette – mondta Cam.

Reszkető ujjakkal töröltem ki az üzit, és letettem a telefont. Sértődöttség és okatlan harag öntött el, de ez a két érzélem még mindig sokkal jobb volt, mintha a pánik tört volna ki rajtam.

– Te elolvastad az én üzenetemet?!

– Nem szándékosan. – Előrehajolt, és két kezét a térdére támasztotta. – Egyszerűen megjelent a telefon kijelzőjén.

– De akkor sem kellett volna megnézned! – feleltem vádlón, és elléptem a kanapétól.

Cam szemei összeszűkültek.

– Avery, én nem kémkedem utánad, és nem kutatok a holmidban! Az a rohadt üzenet egyszerűen megjelent! Még mielőtt felfogtam volna, mit csinálok, önkéntelenül is odanéztem. Lehet, hogy nem kellett volna.

– Hát nagyon nem!*

– Jól van, akkor hibáztam! Nagyon sajnálom – mélyen felsőhajtott. – De ez akkor sem változtat azon, hogy láttam.

Csak álltam ott megkövülve a nappali közepén. Bele sem mertem gondolni, mennyire kis híja volt, hogy a legrosszabb félelmeim valóra váljanak. Az első, hogy Cam rájön, mi történt velem, a második pedig csak hajszálnyival lemaradva, pontosan ez, ami éppen most történt meg.

– Avery! – mondta halkán. Ebben a pillanatban döbbsentem rá, hogy egyáltalán nem haragszik rám. A legkevésbé sem haragszik, pedig az előbb szinte a fejét kiabáltam le, amiért megnézte azt az istenverte üzit. De ez talán még rosszabb volt annál, mintha mérges lenne. – Miért küld neked bárki is ilyen üzenetet?

A szívem fájdalmasan nagyot dobbant.

Cam arcán hitetlenkedő kifejezés suhant át.

– Nem tudom – mondtam, és teljes erőmből belekapaszkodtam ebbe a hazugságba. – Időről időre szoktam ilyet kapni, de fogalmam sincs, hogy miért. Talán rossz számra küldik, vagy ilyesmi.

Cam csak nézett.

– És nem is tudod, hogy kitől érkeznek?

– Nem. A feladó mindig ismeretlen. Te is láttad.

Ez már színigaz volt. Cam kihúzta magát és összeszorította a térdét. Másodperceken keresztül meg sem mozdult, az én szívem pedig a torkomban dobogott.

– Ne haragudj, amiért úgy viselkedtem, mint akinek elmentek otthonról – tettem hozzá sietve. – Csak nagyon meglepődtem. Elaludtam, és amikor felébredtem, azonnal éreztem, hogy valami nem kerek. Aztán eszembe jutott, hogy... nos, nem is tudom, mi jutott eszembe, de nagyon sajnálom.

– Nem kell egyfolytában bocsánatot kérned, Avery! – mondta, és a kanapé szélére csusszant. – Nem várom el tőled. Csak azt akarom, hogy legyél mindig őszinte velem, szívi. Ennyit, és nem többet. És ha ehhez hasonló üzeneteket szoktál kapni, arról tudni szeretnék.

– Miért?

Összevonta a szemöldökét.

– Mert a barátod vagyok, és igenis érdekel, ha valaki leribancoz.

Összerezzenem.

Cam elfordult, és mélyet sóhajtott.

– És őszintén? Még akkor is rettenetesen be vagyok rágva miatta, ha csak amolyan kósza üzenet volt. Senkinek nincs joga ilyen baromságokat üzeni neked!

A tekintetét megint rám szegezte, és egy örökkévalóságba telt, mire újra megszólalt.

– Ugye tudod, hogy nekem mindent elmondhatsz? Nem foglak elítélni, és nem fogok haragudni rád.

– Tudom. – A saját hangomat halknak és nagyon vékonykának hallottam, és ezért máris gyűlöltem magamat. Hangosabban is megismételtem: – Tudom.

A tekintete fogva tartotta az enyémet.

– És ugye meg is bízol bennem?

– Igen. Hát persze hogy meg – feleltem.

Újra egy olyan végtelenre nyúló néma csend következett, már-már kezdtem a legrosszabbtól tartani.

– A fenébe! – szinte morogva mondta ki a szót, és a szívem azonnal megdobbant a félelemtől. Talán megtudta? Vajon most min töpreng? Az igazság – és vele együtt minden más is – már ott volt a nyelvem hegyén, amikor becsukta a szemét és megszólalt:

– Én sem voltam teljesen őszinte veled.

– Tessék?

Ez volt a legutolsó dolog, amire számítottam.

Az egyik tenyerével megdörzsölte az állát.

– Azt mondogatom itt neked, hogy meg kell bíznod bennem, hogy nekem mindent elmondhatsz, de éppen én vagyok az, aki nem ezt teszi. Persze abban is biztos vagyok, hogy előbb vagy utóbb magadtól is rájösszél.

Húha! Felejtkezzünk csak el erről az üzenetről! Felejtkezzünk csak el arról, hogy elmondom neki minden titkomat! Mi a fene

folyik itt? Szinte zsibbadt aggyal kerültem meg a dohányzóasztalt, és leültem a kanapé másik végébe.

– Te meg miről beszélsz, Cam?

Felemelte a fejét, és olyan végtelen fájdalom csillant a tekintetében, hogy a szívem azonnal belesajdult.

– Arra ugye emlékszel még, amikor azt meséltem, hogy mindannyian csinálunk olyan baromságokat az életünkben, amire később már nem vagyunk büszkék?

– Igen.

– Nos, ezzel kapcsolatban közvetlen tapasztalattal rendelkezem. Erről a bizonyos dologról csak nagyon kevesen tudnak – mondta, és eszembe jutott az a nap, amikor minden különösebb ok nélkül annyira bepöccent Ollie-ra. Meg az az éjszaka is, amikor a bulin nekiment annak a srácnak. Volt akkor valami Jase tekintetében, valami kimondatlan igazság. – És hidd el, nagyon nem vagyok büszke arra, amit most el akarok mondani neked.

– Nekem mindent elmondhatsz, – nyugtattam meg, és igen, egy hazug ribancnak éreztem magam, amiért én makacsul őriztem a titkaimat. Azután kivertem a fejből ezeket a gondolatokat, és minden figyelmemet Cam re összpontosítottam. – Őszintén mondom, hogy velem nyugodtan beszélgethatsz. Hallgatlak.

Habozott.

– Idén kellene diplomáznom Ollie-val együtt. De nem tehetem.

– Igen, emlékszem. Mondtad, hogy halasztanod kellett.

Bólintott.

– Másodévbén. Azon a nyáron nem sűrűn tudtam hazamenni, mert Marylandben edzősködtem, egy focitáborban. Persze amilyen gyakran csak lehetett, otthon voltam, de a húgom minden alkalommal... furcsán viselkedett. Nem igazán tudtam volna megmondani, mi lehet a baj, de mindig nagyon feszült volt, és az idő nagy részében egyszerűen begubózott a szobájába. Persze

a szüleim szerint már az is csoda volt, hogy egyáltalán hazament!

A gyomrom összerándult, és keresztbe tettem a lábamat. Reméltem, hogy tévedek, de sejtettem, hogy merrefelé fog haladni ez a történet.

– Tudod, a húgom mindig afféle vérző szívű szamaritánus volt. Összeszedett mindenféle elkallódott kis állatot, és elkallódott embereket is, különösen az elkallódott srácokat. Még kiskorában is mindig csak azokkal haverkodott össze, akiket mások kiközösítettek.

Erre visszagondolva elmosolyodott.

– Aztán összejött ezzel a sráccal. Egy-két évvel lehetett idősebb Teresánál, és ha jól tudom, akkor a kapcsolatuk elég hamar komolyra fordult... már amennyire egy kapcsolat komoly lehet, ha az ember tizenhat éves. Csak egyszer találkoztam a sráccal. Nem jött be. Gyanítottam, hogy meg akarja fektetni a kishúgomat, de nem emiatt voltak rossz érzéseim vele kapcsolatban. Egyszerűen volt benne valami, ami nagyon bökte a csőrömet.

Végigsimított az arcán, majd a két kezét a térde közé szorította.

– Szóval éppen otthon voltam hálaadáskor, és a konyhában segítettem. Teresa is ott volt, és persze ment a szokásos baromkodás. Ellökött, én visszalöktem, és eközben hozzáértem a karjához. Nem löktem különösebben erősen, ő mégis fájdalmasan kiáltott fel. Először azt hittem, hogy hülyéskedik, de aztán megláttam a könnyeket a szemében. Valami tréfával elütötte a dolgot, és el is felejtkeztem volna az egésztől, ha hálaadás reggelén anya váratlanul rá nemnyit a szobájában, amikor törülközőt akart neki vinni. És meglátta.

Visszatartottam a lélegzetemet.

– Teresa teste... tele volt zúzódásokkal. Fent és lent, a karjain és a lábain is.

Cam két keze ökölbe szorult.

– Azt mondta, hogy biztosan tánc közben szerezte őket, de mindannyian pontosan tudtuk, hogy a balettől nem lesznek ilyen zúzódásai az embernek. Majdnem egész délelőtt faggattuk, míg végre elmondta az igazságot.

– A pasija csinálta?

Felidéztem magamban a vacsoraasztalnál lezajlott beszélgetést, és hirtelen megértettem, miért akarta Cam ennyire megtudni, hogy kivel beszélget a húga.

Megrándult az arca és bólintott.

– Az a kis köcsög verte. De nagyon okosan csinálta, és mindig csak olyan helyeken ütötte meg, ahol nem hagyott feltűnő nyomokat. Teresa pedig ennek ellenére is mellette maradt. Először nem értettem, miért, de végül elmondta, hogy egyszerűen túlságosan fél tőle, és nem mer szakítani.

Cam hirtelen felállt. A tekintetem követte minden mozdulát. Odament az ablakhoz, és elhúzta a függönyt.

– Ki tudja, meddig tartott volna még, ha anya nem nyit rá véletlenül! Vajon Teresa végül elmondta volna valakinek? Vagy a rohadék tovább verte volna addig, amíg egy napon talán agyon is veri?

A feltörő érzelmek fojtogatni kezdtek, és beharaptam az alsó ajkamat.

– Rohadtul be voltam pöccenve, Avery. Meg akartam ölni a kis köcsögöt. Verte a húgomat, apa pedig csak annyival akarta elintézni, hogy szól a zsaruknak. Azok meg mit csinálhattak volna vele úgy mégis? Hiszen ő is és Teresa is fiatalok voltak! A kis gyökér megúsza volna egy kis fejmosással, aztán pszichológushoz küldik, és ennyi. És ez nem helyes. Ezt egyszerűen képtelen volt bevenni a gyomrom! Hálaadás estéjén elmentem otthonról, és megkerestem. Nem kellett hozzá túl sok idő abban a vacak kis városban. Bekopogtattam az ajtón, és azonnal

kinyitotta. Megmondtam neki, hogyne merjen még egyszer Teresa közelébe jönni, és tudod mit csinálta kis gyökér?

– Mit? – suttogtam.

– Odalépett elé, és kidüllesztette a rohadt kis mellét. Azt mondta, bele a pofámba, hogy márpedig kurvára azt tesz, amit csak akar. – Cam élesen felnevetett. – És akkor elvesztettem a fejemet. Az, hogy dühös voltam, nem kifejezés arra, milyen állapotba kerültem valójában. *Tomboltam!* Megütöttem, és aztán csak ütöttem tovább. Ütöttem és ütöttem, nem hagytam abba akkor sem, amikor a szülei kijöttek a házból, és akkor sem, amikor az anyja sikoltozni kezdett. Két zsarutudott csak leszedni róla.

Megfordult, de látszott rajta, hogy nem is engem lát. Jézusom, fogalmam sem volt, mit mondhatnék erre. Csak figyeltem, ahogyan beleül a fonott fotelembe. Nem tudtam elképzelni róla, hogy képes lenne bárkit is megverni. Még az után sem, hogy a saját szememmel láttam Jase buliján, mennyire dühös tud lenni.

Megint megsimította az állát.

– Engem lesitteltek, ő pedig kómába esett.

Még mielőtt megakadályozhattam volna, ezt hallva leesett az állam.

Elfordult tőlem, és lehajtotta a fejét.

– Korábban is verekedtem már néha... de csak a szokásos. Ez azonban valami egészen más volt. Az összes bütykőm darabokra tört, de az egészből semmit nem éreztem – mondta, és megrázta a fejét. – Apa... kész csoda, amit tett. Ezért nagyon hosszú időre hidegre kellett volna tenniük, de nem így történt. Gondolom az is segítette a dolgot, hogy a srác néhány nappal később magához tért.

Ahogy teltek a másodpercek, az izmaim, egyik a másik után, fokozatosan megfeszültek.

– Könnyen megúsztam a dolgot... egyetlen éjszakát sem kellett a rácsok mögött töltenem.

Elmosolyodott, de ebben a mosolyban nyoma sem volt a melegségnek.

– Amíg azonban el nem simítottunk mindent, nem jöhettek el otthonról. Végül egy évig közszolgálati munkát kellett végeznem a helyi fociklubban, további egy éven keresztül pedig pszichológushoz kell járnom, hogy megtanítsa, hogyan kezelhetem a haragomat. Oda szoktam járni péntekenként. Ősszel lesz vége. A szüleimnek kellett kifizetniük a kárpótlást, és hidd el, nem is akarod tudni, milyen összegről volt szó! A közszolgálati munka miatt persze abba kellett hagynom a focit, de ennek ellenére... mint mondtam, nagyon könnyen megúsztam.

Könnyen megúsztá.

Éppen úgy, ahogyan Blaine is.

Nem! Most azonnal véget kell vetnem ennek a gondolatmenetnek! A két eset teljesen más – Blaine lányokat erőszakolt, Cam pedig megvert egy srácot, aki a húgát bántotta. Persze amit csinált, az nem helyes, hiszen az erőszak soha nem lehet válasz, de a srác akkor is bántotta a húgát.

– Megértem – mondtam, és éreztem, hogy bár a két helyzet több szempontból hasonló, azért jelentősen különböznek is egymástól. És ezzel természetesen magamat is nagyon megdöbentettem. A régi énem – nos, az nem bírt volna gondolni semmi egyébre, mint arra, hogy hála a származásuknak és a vagyonuknak, mind a ketten megúszták az igazságos büntetést. De én már nem voltam az a régi Avery. És tudtam, hogy néha a jó emberek is szoktak rossz dolgokat csinálni.

Felém fordult.

– Tessék?

– Megértem, hogy miért tetted.

Cam felállt.

– Avery...

– Nem tudom, mit árul ez el arról, hogy én milyen ember vagyok, de azt tudom, hogy az a rohadék verte a testvéredet, hogy nagyon nem volt helyes péppé verned, de Teresa akkor is a húgod, és... – És ha nekem lenne egy bátyám, és ő is így viselkedett volna az után, ami velem történt? Nos, akkor – bármennyire elítélendő is a gondolat – azonnal ő lett volna a személyes hősm – ...és vannak emberek, akik megérdemlik, hogy szétrúgják a seggüket!

Cam csak nézett rám.

Kinyújtottam a lábamat.

– És talán vannak olyanok is, akik azt sem érdemlik meg, hogy levegőt vegyenek. Lehet, hogy betegesen és szomorúan hangzik, amit mondok, de akkor is igaz. Az a srác meg is ölhetett volna a húgodat. Basszus, hiszen ki tudja hány lányt verhetett volna még halálra!

Cam csak nézett rám, és úgy bámult, mintha egyszerre kinőtt volna egy második orrom.

– Megérdemelném, hogy börtönben legyek, Avery! Majdnem megöltem.

– De nem ölted meg.

Erre semmit nem mondott.

– Hadd tegyek fel egy kérdést! Kész lennél megint megtenni? Másodpercek teltek el, mire válaszolt.

– Megint elmennék a házához, és megint megverném. Talán nem annyira durván, de az igazat megvallva nem hiszem, hogy ez bármin is változtatna. A rohadék verte a húgomat.

Mélyet sóhajtottam.

– Nem vádollak.

– Te...

Megvontam a vállamat.

– Beteg vagyok? Ezt gondolod?

– Nem – mondta, és a feszültség őszinte mosolynak adta át a helyét az arcán. – Lenyűgöző vagy!

– Ilyen messzire azért nem mennék.

– Komolyan! – mondta, és odalépett a kanapéhoz. Leült melém. – Azt hittem, hogy megutálsz majd, vagy dühös leszel rám, vagy valami ilyesmi.

Megráztam a lejem.

Az enyémhez érintette a homlokát, és finoman megfogta az arcomat. A tekintete az enyémet kutatta.

– Nagyon jó érzés, hogy ez a súly már nem nyomja a szívemet. Nem akarom, hogy titkaink legyenek egymás előtt.

Ahogy előrehajolt, elmosolyodtam. Olyan finoman csókolta meg a szám sarkát, hogy szinte észre sem vettem. Aztán hátradőlt, és a mellkasára húzott. Közelebb bújtam hozzá, de valami hidegség mégis bevette magát a csontjaimba. Ő annak ellenére is megosztotta velem súlyos titkát, hogy attól tartott, talán elítélem majd a tettéért. Én viszont hallgattam, és a saját titkaimat elzártam bensőm legmélyére. Ez nem volt igazságos vele szemben, és képtelen voltam szabadulni a baljós gondolattól, hogy egyszer még visszaüt rám a gyávaságom.

Hogyan vagy képes együtt élni önmagaddal?

Cam megcsókolta a fejem búbját, és elakadt a lélegzetem.

Magam sem tudtam a választ a kérdésre.

28. FEJEZET

KORÁBBAN NEM TÚNT FEL, de Cam mintha állandóan egy óriási súlyt cipelt volna, hiszen titokban kellett tartania valamit, amiről úgy gondolta, hogy ha kitudódik, akkor tönkretesz mindent, amit szeret. Nem is tudom, hogy eddig miért nem vettem ezt észre. Persze most már minden jó volt... többnyire.

Valahol legbelül gyanítottam, hogy részben azért tárta fel előttem a múltját, mert nem hitte el, amit az üzenettel kapcsolatban mondtam neki. Talán azt remélte, ha ő megnyílik nekem, akkor én is megnyílok neki.

Bárcsak valóban képes lettem volna erre! Attól féltem, hogy az én titkom valóban tönkretenné azt, ami számomra a legfontosabb. Kettőnkét.

Úgy döntöttem, hogy nem fogok ilyesmivel törődni éppen Valentin-napon. Ez volt életem legtökéletesebb napja, és eltökéltem magamban, hogy ezt semmi nem ronthatja el.

Cam aznap reggel egy szál vörös rózsával jelent meg a bejárat ajtóban, és utána egy-egy újabbal minden órák után. Délutánra már fél tucat vörös rózsám volt, és amikor aznap este ájtott hozzám, kikerekítette egy teljes tucatra. Nem sejtettem, hogy mit tervezett arra az estére, de mivel farmerben és pulcsiban jött át, megkönnyebbülten következtettem arra, hogy semmi különösebben elegáns nem lesz benne. Késő volt már, kilenc óra is elmúlt, és mivel ez a Valentin-nap idén éppen péntekre esett, nem tudtam, hogy egyáltalán elmegyünk-e még valahova.

Megköszöntem neki az újabb virágokat, azután a konyhába mentem, és ezeket is vázába tettem. Ő csak állt ott, az ajtóban.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

A vigyorából szinte áradt a pajkosság.

– Maradj ott, ahol vagy, és hunyd le a szemedet!

– Le kell hunynom a szememet?

– Aha.

Felvontam a szemöldökömet, és próbáltam leplezni egyre erősebb izgalmammat.

– Szóval akkor meglepetést kapok?

– Hát persze. Na, csukd be a szemedet!

Az ajkam megrándult.

– A te meglepetéseid éppen olyan ijesztőek, mint az ötleteid.

– Az én ötleteim és meglepetéseim egyformán fantasztikusak szoktak lenni.

– Emlékszel arra, amikor úgy gondoltad, hatalmas ötlet lenne...

– Csukd már be a szemed, Avery!

Elvigyorodtam, majd engedelmeskedtem. Hallottam, ahogyan kimegy a lakásból, és azt is, ahogyan néhány pillanattal később visszatér.

– Ne less!

Mintha elém tettek volna egy szelet isteni tortát, a kezembe egy villát, és aztán rám parancsoltak volna, hogy nem szabad ennem! Mocerogtam egy kicsit.

– Cam...

– Meg néhány másodperc – mondta, és hallottam, ahogyan valami nehéz dolog gördül a szobában.

Mi a fene ez? Most már iszonyatosan kíváncsi voltam, és minden akaraterőmre szükségem volt, nehogy leskelődjek egy kicsit, őszintén megmondom, elképzelni sem tudtam, mire készül, de ha róla volt szó, bármit lehetségesnek tartottam.

A keze az én kezemre kulcsolódott.

– Még ne nyisd ki, jó?

– Oké!

Hagytam, hogy a konyhából a nappaliba vezessen. Elengedte a kezemet, majd hátulról átölelt, és az arcát az arcomhoz érintette. Hónapokkal ezelőtt képtelen lettem volna elviselni, hogy valaki így álljon a hátam mögött, most azonban már nagyon tetszett a dolog. Élveztem a karja súlyát, az ölelés erejét, és az intimitást, amit ez akis mozdulat sugárzott.

– Kinyithatod!

Ajkaival megsimogatta az arcomat, mire az egész testem lúd-bőrös lett.

– Vagy, ha akarod, akkor csukva is maradhat a szemed. Akkor is ugyanolyan szép vagy.

Felnevettem, majd a kezemet az ő hasamat simogató kezére tettem, és kinyitottam a szememet. Leesett az állam.

– Jézusom, Cam!

Elöttem ott állt egy 200 literes terrárium teljesen berendezve homokkal, kövekkel és zöld növényzettel, na meg egy kis búvóhellyel. Benne pedig egy teknős lakott, akkorácska, mint a tenyerem.

Cam halkán kuncogott.

– Tetszik?

– Hogy tetszik-e? – Döbönt arccal bólintottam, majd kibontakoztam az öleléséből, odaléptem a terráriumhoz, és a kezemet a búvós üvegre tapasztottam. Odabent a kis állat rám nézett. – Én... egyszerűen imádom!

– Akkor jó. Gondoltam, Raffaello örülni fog egy kis játszótársnak.

Megint felnevettem, és visszapislogtam a könnyeimet.

– Ezt nem lett volna szabad megvinned, Cam! Ez... túlságosan sok.

– Annyira azért nem, és mindenkinek szüksége van egy teknősre. – Lehajolt, majd arcon csókolt. – Boldog Valentin-napot!

Körbe-körbe pörögtünk. A nyakába kapaszkodtam, és úgy csókoltam, mintha nem létezne a holnap. Amikor elhúzódtam tőle, a szemei szintiszta kék lánggal égtek.

– Köszönöm!

Megint megcsókolt, lágyabban és fájdalmasan finoman.

– Nincs mit.

A kezemet a csípőjére csúsztattam, és a fejemet a mellkasára hajtottam.

– Fiú vagy lány?

– Tudod, az igazat megvallva fogalmam sincs. Elvileg a páncél alakja alapján meg lehet mondani, de ha megölnek sem tudom, hogyan.

Elvigyorodtam.

– Nos, ha fiú, ha lány, én mindenesetre Michelangelónak nevezem majd.

Cam hátrahajtotta a fejét, és felnevetett.

– Tökéletes.

– Még kettőt szereznünk kell.

– Bizony.

Amikor kibontakoztam az öleléséből, megint rámosolyogtam.

– Egy pillanat és itt vagyok.

A hálóba rohantam, felkaptam az üdvözlőkártyát, benne a két jeggyel. Mikor visszaértem a nappaliba, Cam éppen a melegítő lámpát állítgatta. Megfordult, és lágyan elmosolyodott.

– Boldog Valentin-napot! – mondtam neki, és a kezébe nyomtam az ajándékot. Elpirultam. – Nem annyira király, mint a te ajándékosod, de remélem, akkor is örülni fogsz neki.

– Az tuti!

Mosolyogva nyitotta ki a borítékot, majd vette elő belőle a kártyát. Nem jutott eszembe semmi jópofa, ezért csak néhány szót írtam rá, és a nevemet. A félvigyor teljes vigyorrá nőtt, amint a két jegyet az ujjai közé csippentve felemelte.

– Ez aztán az ajándék, szivi!

– Tényleg? – összefontam az ujjaimat, és nagyon elégedett voltam magammal. – Reméltem, hogy tetszeni fog! Úgy értem, tudom, mennyire vacak érzés, hogy nem focizhatsz, és remélem, nem fogsz elkeseredni, ha csak nézheted a meccset, és nem is kell engem is...

Cam úgy kapott az ajkaim után, mint aki hetek óta nem evett. Ebben a csókban nem volt semmi lassú. Ez a csók új szintre emelte a csábítást.

– Hát persze hogy téged viszlek magammal! Az ajándék csodálatos! – mondta, és az alsó ajkamat harapdálta, de úgy, hogy újabb és újabb hullámokban csapott át rajtam a forróság, és hirtelen úgy éreztem, valami nagyon hiányzik. – És te is csodálatos vagy!

Egy gonosz hang szólalt meg bennem hirtelen. *Ha tudná, mennyire távol vagyok én attól, hogy csodálatos legyek!* Azonban elhessegettem ezt a gondolatot. Hagytam, hogy egész lényem felolvadjon a csókjában, ami nem is volt annyira nehéz, hiszen úgy ivott belőlem, mint akitől túlságosan hosszú ideig vonták meg a vizet.

A kezét a csípőmre tette, és közelebb vont magához. A hasamnál éreztem a férfiaságát. Cam... nagyon érzéki pasi volt, így nem is lepődtem meg azon, hogy ilyen gyorsan ennyire kemény lett, de mindig megdöbbsentett, hogy soha nem kényszeríti ki azt, amihez pedig olyan nagy kedve lenne.

Amikor erősebben kezdte szorítani a csípőmet, a karjaimat a nyakába fontam. Öntudatlanul is tisztában voltunk vele, mit kell tennünk, mert ő felemelt, én pedig a combjaimmal átfogtam a derekát. Nyögdecselve nyomtam magam oda hozzá, miközben a nyelve az én nyelvemmel csatázott.

Elindult velem, az ereim pedig lüktető tűzzel teltek meg. Tudtam merre megy, és izgalommal vegyes félelem támadt fel

bennem. Letett az ágyra, én pedig hanyatt dőltem a közepén. Csak annyi időre szakadt el tőlem, míg a fején keresztül lerántotta a pulcsiját, utána fölém hajolt, és a kezével megsimította az arcomat. Karjának és testének ereje mindenemet áthatotta, mégis éreztem, hogy nincs miért félnem tőle.

Felnyúltam, majd ujjaimmal végigrajzoltam a mellkasa bal oldalán tekerdő lángnyelveket.

– Imádom ezt a tetkót – mondtam. – Miért varrattad fel?

Megjelent a félvigyor.

– Tényleg tudni akarod?

– Igen.

– Elég béna a sztori.

Követtem a vonalakat, végig a vállára.

– Azt majd én eldöntöm.

– A verekedés után csináltattam – Cam úgy helyezkedett, hogy a két térde a combom külső oldalának feszült, majd a kezét a pólóm alá csúsztatta. Felemelkedtem egy kicsit, hogy könnyebben le tudja venni rólam, ő pedig egyszerűen a háta mögé hajította. – Akkoriban elég vacak állapotban voltam. Nem mehettem vissza a suliba, otthon kellett maradnom, és ráadásul az egészet csak magamnak köszönhettem. Még az is eszembe jutott, hogy azért vesztettem el ennyire az önuralmamot, mert valami baj van a fejemmel.

Az oldalát simogattam, míg ő a kezét meztelen hasamon nyugtatta. Aztán az ujjai hegyével benyúlt a melltartóm merevítőjéhez, majd a középrész alá.

– Komolyan depressziós lettem – ismerte be. A haja előre hullt, és eltakarta a homlokát, amint a másik kezét a fejem mellé tette. – Rettenetesen mérges voltam magamra és a világra is, amiért ilyen hatalmas baromságot csináltam.

Elhallgatott, végigsimított a hasamon előbb lefelé, majd vissza fel, és finoman megcsiklandozott. Ekkor már visszatért arcára a halvány mosoly.

– Azt hiszem, néhány hét leforgása alatt bevedeltem minden csepp töményt, amit apa a bársekreányben tartott. Tudtam, hogy a szüleim nagyon aggódnak, de...

Elhallgatott, lehajtotta a fejét, és megcsókolt a két mellem között. Levegő után kaptam, mire megint megismételte.

– Jase gyakran eljött meglátogatni. És Ollie is. Basszus, azt hiszem, ha ők ketten nincsenek, akkor megőrülök! Szabad?

Felnézett, a szemeiben vágy, az ujjai a melltartóm kapcsán.

Ezt először csinálta. A szívem megdobbant, a szám kiszáradt. Bólintottam.

– Köszönöm! – mondta, és arra gondoltam, hogy egy kicsit azért furcsa, hogy ezt megköszöni. Végignézett rajtam, nekem pedig elakadt a lélegzetem. Kikapcsolta a finom kis kapcsot, de nem húzta széjjel a kosarakat. – Jase mondott nekem valamit, amikor egyszer mind a ketten seggrészegek voltunk. Nem is tudom miért, de megmaradt bennem.

Szakadozottan felsóhajtottam, ahogyan az ujja végigsimított a mellkasom közepén.

– Mit... mit mondott?

Cam nem emelte rám a tekintetét.

– Valami olyasmit, hogy amíg süt a nap, semmi nem lehet annyira szörnyű. Ez valahogy megragadt bennem. Talán azért, mert igaz. Amíg a nap odafent süt az égen, tényleg nem lehet annyira szar. Ezért varrattam magamra ezt a napot. Hogy emlékeztessen.

– Ez a sztori egyáltalán nem béna – mondtam.

– Hmm... – finoman összecsipentette a melltartóm szélét, és félrehúzta előbb az egyik kosarat, majd a másikat is. A hűvös levegő kényeztette ágaskodó mellbimbóimat. Mostanra deréktől

felfelé teljesen meztelen voltam. – Istenem, mennyire csodálatosan szép vagy, Avery!

Azt hiszem megköszöntem a bókot, de abban már nem vagyok biztos, hogy a szavaim összefüggőek voltak-e egyáltalán. A kezével a mellemet simította végig, és ahogyan a bőre az enyémhez ért, a vállamat hátrafeszítve nyomakodtam hozzá. Mondott valamit, ami túlságosan halk volt ahhoz, hogy megértem, és az egyik hüvelykujjával végigsimított a mellbimbómon. A fejem mellett megfeszült a karja.

Felnézett, majd a tekintete lejjebb kúszott, és a kezét a farmerem gombjára tette. Kérdés csillant a tekintetében, én pedig bólintottam, mert mindenképpen tudni akartam, hogy többet is fog-e tenni, hogy megpróbál-e elmenni addig a pontig, amíg annyira tartok.

Először a farmeremet hámozta le rólam, aztán a zoknimat. Tett valami megjegyzést a zoknimat díszítő kis halálfejekre, de a testem ekkorra túlságosan erősen lüktetett ahhoz, hogy igazán oda tudjak rá figyelni.

Azután a melltartómat is teljesen levette rólam. Már csak egy szál bugyiban feküdtem az ágyán, ő pedig lassan és kínzóan kényeztetni kezdte a testemet. Ugy éreztem magam, mintha egyszerűen kiléptem volna a perzselően forró texasi augusztusba.

Az ajkaink összeértek, és ő egész súlyát az egyik könyökére helyezte. A csókjai lassúak és egyre mélyebbek lettek, miközben a keze elindult lefelé. Az érintésein érződött, hogy nem először csinálja, és a csókjai izgatóan simítottak végig az államon, majd le a nyakamon.

Egy pillanatra mozdulatlanul merevedtem, közvetlenül az előtt, hogy az ajkai a mellbimbómra tapadtak volna. Persze többször csinálta már ugyanezt melltartón keresztül is, de az semmi nem volt ahhoz az érzéshez képest, amikor nem volt az ajka és a mellem között semmi. A vérem izzó láva lett, a csípőm

pedig egyre csak mozgott, kis köröket írva le. Erősen beszívta a bimbót, a keze pedig lassan végigsimította a hasamat, azután becsúszott a bugyim alá.

A lábujjaim begöbültek, amikor megérintette a csiklómat. Új, sokkal erősebb érzések lüktettek végig bennem. A fejem hátrahanyatlott, ő pedig a szájával lassan elindult lefelé, miközben az ujjjaival folyamatosan simogatott.

Felemelte a fejét, és mélyen a szemembe nézett, ahogyan belém nyomta az egyik ujj hegyét. Levegő után kapkodtam, ujjaim karmokként szorították a karját.

– Ez jó? – kérdezte. A hangja mély volt és füstös.

Felsóhajtottam és bólítottam.

– Igen.

Az ajkán halvány, érzéki kis mosoly jelent meg, amint az ujját mélyebbre dugta. A testem lángra lobbanva vette fel vele az ütemet, és a tekintete az enyémbe kapaszkodott. Most már egész testemben remegtem. A csomó, ami mindig ott formálódott, ahol éppen megérintett, mostanra sokkal mélyebbnek és intenzívebbnek tűnt.

– Annyira szorítod az ujjamat! – motyogta, azután belefojtott a csókjaiba.

A csípőm gyorsabban mozgott, ő pedig kifordította a tenyerét, hogy az érzékeny részt is dörzsölhesse. Az érzés, ahogyan a meztelen mellkasa a mellemnek nyomódik, ahogyan a keze a bugyimban, az ujjja pedig bennem van – ez így egyszerűen túl sok volt. A combjaim közé szorítottam a kezét, majd elszakítottam magam a csókjaitól, és amint a kielégülés robbanása végigcsapott a testemen, a nevét sikoltottam.

Ő halkán morgott, és közben az ajkaival a nyakamat csipkedte.

– Szeretem, ahogyan a nevemet mondod!

Szinte levegőt alig kaptam, nemhogy beszélni tudtam volna, ahogyan az ujjá továbbra is ott mozgott bennem, az utolsó kis remegést is kikényszerítve belőlem. Amikor a testem lenyugodott, ő elvette a kezét, én pedig csak hevertem, teljesen kimerülten, de mámorosan. Többet akartam adni neki annál, amit eddig kapott tőlem. Ideges és izgatott voltam, a tenyeremet a mellkasára támasztottam, majd eltoltam magamtól, hanyatt fektetve az ágyon. Mély levegőt vettem, majd ráültem, és mielőtt meggondolhattam volna magam, lejjebb csúsztam rajta, azután kigomboltam a nadrágját, és lerángattam róla.

Cam felsóhajtott, amikor az ujjaim ráfonódtak a férfiasságára, es forró leheletem átcsapott rajta. Ujjai azonnal megmarkolták a tarkómat.

– Ó, basszus! – morogta.

Elmosolyodtam elkínzott hangja hallatán, majd a számba vettem. Egész testében összerándult. Fogalmam sem volt, honnan jutott eszembe ezt csinálni, de úgy éreztem, hogy természetesen jön.

És valóban így is jött.

Cam az egyik kezével megfogta az őt szorító kezem csuklóját, a másik kezét pedig a tarkómra tette, és a lehető legfinomabb nyomással irányította cseppet sem gyakorlott mozdulataimat. Nem éreztem magam kínosan, és nem tartottam attól, hogy valamit esetleg rosszul csinálok. Ha a teste és a mélyről jövő nyögések bármit is jelentettek, nos, akkor éppen elég jót csináltam vele ahhoz, hogy nagyon élvezze, ami történik.

Mielőtt az élvezettől egész teste megremegett volna, elhúzta a fejemet, majd félig ülő helyzetbe emelkedett, és megcsókolt. Csodálatos volt, hogy a teste így válaszol, de ami a legjobb, hogy mennyire hihetetlenül magabiztosnak és bátornak éreztem magam, amiért ezt megtettem vele. Fáradtan szakadtam el tőle,

és hanyatt feküdtem az ágyon, mellettem pedig ő is ugyanígy tett. A mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt.

– Basszus, ez volt életem legjobb Valentin-napja!

Mély, torokhangú nevetés tört ki belőlem.

– Egyetérték.

A keze rátalált az enyémre kettőnk között, megfogta, és megszorította.

– Nem vagy éhes?

– Nem – és elnyomtam egy ásítást. – Te?

– Még nem – felelte.

Fogalmam sem volt, mennyi lehet az idő, de úgy éreztem, mintha a testemben egyetlen csont se maradt volna, és hogy legalábbis isteni csoda kellene ahhoz, hogy engem valaki kirángasson ebből az ágyból. Vagy csoki. Azt azonban pontosan tudtam, hogy nem akarom, hogy elmenjen mellőlem. Összeszedtem a bátorságomat, és megkérdeztem tőle, amit tudni akartam.

– Itt maradsz velem? Éjszakára?

Cam ujjai végigsiklottak meztelen vállamon.

– Nem kell kétszer kérdezned! – és meg is csókolta a vállamat. – Azonnal itt vagyok.

Amikor elment mellőlem, az oldalamba fordultam, és egyúttal magamra is húztam a takarót. Hallottam a vízcsobogást a fürdőből, azután visszajött a hálószobába, és becsusszant mögém az ágyba. Ahogyan a karjai a csípőmet ölelték, és a teste a hátamnak nyomódott, álmosan elmosolyodtam, és a napra gondoltam.

Minden tökéletes volt.

29. FEJEZET

ANAP EGÉSZ FEBRUÁRBAN ÉS MÁRCIUSBAN IS végig fényesen ragyogott. A tavaszi szünet felében Ollie-val és Cammel lógtam a lakásban, a másik felében, Camék házában, és még arra is tudtunk időt szakítani magunknak, hogy Brittel találkozzunk.

Kicsit különösnek találtam, hogy Brit nem tudja, mi történt Cam és a húga exasija között, de nem nagyon feszegettem a témát. Amit Cam elmondott nekem erről, az nagyon személyes volt, és nem számít, mennyire szerettem volna tudni, hogy Brit mit hallott az egésztől, a világ minden kincséért sem árultam volna el neki.

Különösen azért, mert nekem viszont rengeteg alkalmam lett volna megnyílni neki. Ezerszer elhatároztam magam, de végül képtelen voltam kimondani a szavakat. Már annak a gondolata is rettegéssel töltött el, hogy valaki másra bízzak egy ilyen súlyos titkot. Nagyon nehéz lett volna, és az igazat megvallva fogalmam sem volt róla, pontosan hol is kezdjem.

Ehelyett mindent elkövettem, hogy a telefonom soha ne maradjon őrizetlenül Cam közelében. Még mindig legalább hetente kétszer érkeztek a hívások és az SMS-ek, az e-mailjeimet pedig nem is mertem megnézni. Az elmúlt két hónapban többször is csak egy hajszál választóit el attól, hogy válaszoljak valamelyik SMS-re vagy e-mailre.

De ezekkel kapcsolatban is egyszerűbbnek éreztem nem venni tudomást a problémáról, mint szembenézni vele. Pont, mint Cam esetében. Gyűlöltem a lényemnek ezt a részét. Őszintén megvettem, amiért ez a rész még mindig könnyebbnek találta,

hogyan elfusson, és amiért nem volt bátorsága szembenézni a nehézségekkel.

A tél lassan engedett a szorításából, és a talaj is kiolvadt. Cam nem tudta eldönteni, hogy hazalátogassunk-e valamikor április közepén, vagy inkább maradjunk itt az egyetemi városban, és lustálkodjunk, Jacob pedig eközben minden erejével próbálta rávenni Britet, hogy csatlakozzon hozzá valami önkéntes kertészkedős tevékenységben.

Brit egy nagy adag majonézt kevergetett a hasáburijával. Ollie csak figyelte, és megnyerő arcára a csodálattal keveredő undor kifejezése ült, Brit azonban mintha nem is ebben a világban élt volna.

– Nem fogom azzal tölteni a félév utolsó négy napos hétvégéjét, hogy százszorszépeket ültetek!

– Nem százszorszépekről van szó! – sóhajtotta Jacob. – Egy csodákkal és szerelemmel teli botanikus kertben kellene segíteni.

Cam felém fordult. A fejét a vállamra hajtva próbálta elrejteni a nevetését. Én egyszerűen a régi jó módszerhez folyamodtam, és a számomat a kezem mögé rejtettem.

– Ez egészen egyszerűen hülyén hangzik – felelte Brit, és a szájába dobta a majonézbe tunkolt krumplit. Ollie felnyögött. – Azt hiszem, elbújok, és négy napon keresztül csak pihenek, mint valami zöldség.

– Most tényleg szívesebben lennél uborka, mint hogy a lelkeidet felvidítsd?

Cam vállai remegni kezdtek.

– Azt hiszem, akkor már inkább brokkoli szeretnek lenni – felelte Brit.

Ollie-nak végre sikerült elszakadnia Brit tányérjától, és Jacobhoz fordult.

– Komolyan beszélsz?

– Igen! – felelte Jacob, és tenyerével az asztalra csapott. – Miért ne fessük az egész világot a virágok ezernyi színére?

Meredten néztem rá.

– Szerintem te be vagy szívva!

Jacob megütközve nézett rám – legalább két teljes másodpercen keresztül.

– Na, jó, talán egy kicsit.

Felnevettem és Britre néztem.

– Segítened kellene neki megépíteni a kis boldogságkertjét!

Brit horkantott.

– Majd te segítesz, ha akarsz.

– Ó, nem – Cam felemelte a fejét, majd közelebb csúszott hozzám, és az egyik kezét, közvetlenül a térdem fölött, a combomra tette. – Ő erre a hétvégére az enyém! Itt nem lesz szerelmi kertészkedés!

– Kivéve, ha a te kis szerelemkertecskédben dugványoz – jegyezte meg Jacob.

– Kedves – mondtam, és elhúztam a számat.

– Pedig tegnap este úgy hallottam, hogy már volt egy kis dugványozás – szólalt meg Ollie, és a majonézzel teli kis papírpoharat elvette Brit elől. – Legalábbis a hálósobából érkező hangok alapján.

Kitátottam a számat.

– Fogd már be!

– Tutira oda volt tapasztva a füled az ajtómrá! – Cam keze elindult felfelé a combomon, és most már valami egészen más oka volt annak, hogy pipacspiros lett az arcom.

Ollie megvonta a vállát.

– Mégis mi mást kellett volna tennem?

– Te beteg vagy! – mondta Cam.

Aztán ők hárman belemélyedtek valami hihetetlen bizarr eszmeceserébe a zöldségekkel kapcsolatban, amiből Camet és

engem szerencsére kihagytak. Ez éppen jó is volt így. Nem nagyon szerettem a zöldségeket.

– Van egy másik király ötletem! – mondta halkán, az állát a vállamon nyugtatva.

Alig észrevehetően felé fordítottam a fejemet.

– Jesszusom...!

– Tetszeni fog.

Melegség öntött el, és meg akartam neki mondani, hogy mennyire szeretem, de ez itt, a klubszobában ülve, éppen a spár-ga előnyeit és hátrányait tárgyaló barátainkkal körülvéve, valahogy nem tűnt túlságosan helyénvalónak. Így hát csak annyit kérdeztem meg, hogy mi az a nagy ötlet.

– Vegyük ki a nap maradékát, és lógjunk együtt!

Ez tényleg nagyon király ötlet volt.

– Nekem órám van.

– Rajz. Az nem is igazi óra.

– Miért?

Felemelte a fejét, és az ajkával megsimította a fülem mögötti kis részt.

– Mert azt mondtad, hogy a múltkor is majdnem elaludtál rajz-ta.

– De csak majdnem – vágtam vissza.

Cam most már a fülcimpám alatt csókolt meg, és csupa lúd-bőrös lettem.

– Bízz bennem! Amit én akarok csinálni veled, az sokkal jobb a rajznál.

A gondolataim azonnal egy dologra terelődtek. A szexre. A valódi szeretkezésre, behatolással meg minden.

Jézusom, el sem tudtam képzelni, hogy nekem ez egyáltalán eszembe juthat! Mert amit a múltkor csináltunk, az műbehatolás volt, vagy ilyesmi? Az igazat megvallva ilyesmi. Megvolt már minden, de még nem közösültünk. Simogattuk egymást, a szájá-

val kényeztetett, és én is ugyanezt tettem vele, de a szex? Igaz, hogy a behatolás még nem történt meg, de a legutóbbi alkalommal, amit állítólag Ollie olyan jól hallott, már nagyon közel álltunk hozzá. A szándék mindenestre megvolt.

Akkor ugyanis megijedtem, és gyakorlatilag menekülésképpen hagyatkoztam a számra. Nem mintha annyira bánta volna a dolgot, de egyszerűen képtelen lettem volna továbbmenni. Pedig lassan elkerülhetetlen, hogy a kapcsolatunkat új szintre vigyük. Valószínűleg én voltam az egyetlen húszéves szűz az egész egyetemen, és elképzelni sem tudtam, hogy Cam mennyi ideig lesz hajlandó várni, míg úgy érzem, hogy készen állok. Már négy hónapja jártunk együtt, és mivel a pasik számára az ilyesmit jóformán kutyaévekben lehet mérni, olyan lehetett ez neki, mintha vagy négy éve várna már rám.

Kellemes izgalom töltött el, de valami kényelmetlen, jeges érzés is formálódott bennem.

Cam átölelte a derekam, kiemelt a székből, és az ölébe ültetett. Azok, akik a mi asztalunknál ültek, mit sem törődtek az egésszel, de akik a körülöttünk levő asztaloknál voltak, a szemüket meresztették.

Őt persze cseppet sem zavarta ez a kitüntetett figyelem, és a fejet hátrahajtva vigyorogni kezdett.

– Na, mit mondasz?

– Ti ketten olyan émelvítően édesek vagytok, hogy az már szinte aranyos! – jegyezte meg Jacob, visszarántva minket a valóságba. Mind a ketten felé fordultunk. – Ha nem lógod el a rajzórát és mész el vele valahova, akkor én foglak seggbe rúgni!

– Nos, ebben az esetben hogyan is mondhatnék nemet?

Csak remélni tudtam, hogy ha arra kerül sor, akkor képes leszek igent mondani.

Cam valóban csodálatos volt.

Elképzelni sem tudtam, hogyan volt képes folyamatosan ennyire figyelmes lenni velem, és hogy miért tartott nekem olyan sokáig, míg sikerült kihúznia fejem a seggemből, és észrevennem, mennyire csodálatos.

Amikor eljöttünk az egyetemről, a kocsimnál találkoztunk, és ő azonnal a pickuphoz vezetett.

– Mit fogunk csinálni?

– Majd meglátod.

Az a titokzatos félmosoly nagyon felizgatott. De csak akkor értettem meg, hogy mire készül, amikor elhagytuk az I70-es államközi utat jelző táblát. Olyan hirtelen fordultam hozzá, hogy izgalmamban kis híján megfojtottam magam a biztonsági övvel.

Cam felnevetett.

– Washingtonba megyünk? Ugye oda? – kiáltottam fel boldogan, és azt hiszem, hogy egy kicsit ugráltam is az ülésen.

Cam ravasz pillantást vetett rám a szeme sarkából.

– Talán igen, talán nem.

– És akkor ugye a Smithsonianbe is elmegyünk?

– Ennek elég nagy a valószínűsége.

Előrefordultam, és a két kezemet összekulcsoltam.

– De miért? – tört ki belőlem a kérdés. – Úgy értem, pontosan tudom, mennyire untat téged a történelem, de akkor miért akarsz oda menni?

– Hogy miért? – Felnevetett, és egy kicsit a baseballsapka sildjét piszkálta. – Mert megmondtam neked, hogy elmegyek veled a Smithsonianbe, és a szülinapodon nem volt alkalmam állni a szavamat, úgyhogy gondoltam, miért ne ma?

Miért ne ma? Ez volt az egyik tulajdonság, amit annyira szerettem Camben. Hogy képes volt azt tenni, amit éppen jónak vagy helyesnek érzett, és ehhez sokszor nem is kellett neki semmilyen terv, vagy előzetes megbeszélés. Szó szerint a pillanatnak élt, és semmi nem tarthatta vissza – még az sem, hogy emiatt annak idején olyan nagy bajba került. Túl tudott lépni a rossz dolgokon.

Különösen pedig azért néztem fel rá, mert pontosan tudtam, hogy elfogadta, amit tett, és vállalta a felelősséget a tettei következményeiért. Lehet, hogy csak néhány héttel a történetek után fogta fel, de akkor is felfogta.

A délután maradék és az este jelentős részét is azzal töltöttük, hogy egyik kiállításról a másikra gyalogoltunk. Úgy tűnt, Camet sokkal jobban érdekli, hogy engem simogasson és időről időre csókot lopjon tőlem, mint a látnivalók, de ez egyáltalán nem zavart. Eszembe jutottak azok a párok, akiket a legutóbbi alkalommal láttam itt, és rájöttem, hogy most mi is éppen olyanok vagyunk. Annyira normális és annyira tökéletes volt ez az egész! Semmiben nem különböztünk tőlük, és én nagyon boldog voltam emiatt.

Késő este volt már, mire hazaértünk, és mivel csütörtökön nem volt semmilyen óránk, előttünk állt az egész éjszaka. Még mindig tele volt a fejem a váratlan kirándulás minden izgalmával, és közben bűdös kis teknőseledel-darabokat tettem egy tárra, majd csúsztattam be Michelangelo terráriumába.

Amikor lezártam a terrárium tetejét, Cam odalépett mögém, és a kezét a csípőmre tette. Maga felé fordított, én pedig lábujjhegyre álltam, és megcsókoltam.

– Köszönöm ezt a mai napot! – mondtam, és a karjaimat a nyaka köré fontam. – Nagyon jól éreztem magam.

– Én mondtam, hogy minden ötletem csodálatos!

– Azok szoktak lenni.

– Jézusom! – A szeme elkerekedett a megjátszott meglepetéstől. – Jól hallottam, hogy elismerted?

Elvigyorodtam.

– Jól.

– Aha! Szóval mindig is tudtad, hogy az ötleteim tízpontosak.

– Legalábbis, ha 100-as skálán nézzük őket.

– Haha! – feljebb csúsztatta a kezét, az oldalamat simogatva.

– Tudod mit? Van még egy ötletem.

– Van benne tojás?

Mély hangon felnevetett, és a csípőmet közelebb húzta az övéhez.

– Az nincs.

Azért volt némi elképzelésem arról, hogy mire gondolhat.

– Tényleg?

Megrázta a fejét.

– De van benne valami más, ami éppen annyira finom.

Az arcomat forróság öntötte el, és a fejemet egyik oldalról a másikra fordítottam.

Az ajkai követték a mozdulatot, és minden alkalommal megsimították az arcomat.

– Benne vagy te, én, az ágy, és nagyon, de nagyon kicsi, vagy inkább semmi ruha.

A gerincemen bizsergés futott végig.

– Nocsak!

– Bizony! – Ezzel lecsúsztatta a kezét a hátamon, be a färmem alá, hogy a tenyere a fenekemre tapadt. Az ajkával a szemöldökömet simogatta. – Mit szólsz?

Nem szóltam és nem gondoltam semmit. A fejemet hátrahajtottam, ő pedig azonnal elérte a néma hívást. Az ajkai az enyémre tapadtak, a keze pedig a melleimre siklott. Éppen csak annyi időre szakadtunk el egymástól, hogy lehámozzuk a felsőmet, és utána levettük az övét is. Az ajkunk összeforrt, és így

indultunk el a hálószoba felé, csakhogy a csípőnk nekiütközött a kanapénak, mire ő elveszítette az egyensúlyát. Hanyatt esett, félig a kanapén, félig lelógva róla. A csókba halk nevetés keveredett, de amint a kezünk is munkához látott, azonnal meg is szűnt. Miközben fölé támaszkodtam, számomra megmagyarázhatatlan képességei felhasználásával lehámozta rólam a farmer-nadrágomat, azután megmutatta, hogy egészen más dolgokhoz is nagyon ért.

A keze felfelé indult, megsimogatta a mellemet, és rátalált a bimbóra a selymes melltartó alatt. Hátrafeszítettem a gerincemet, hogy jobban odanyomhassam magam a kezéhez, és miközben Cam a csípőjét szorosan az enyémhez illesztette, megint hallottam a belőle feltörő szexis, morgó hangot. Az ajkamat beharapva én is hangosan felsóhajtottam. A combjaim közé forróság költözött. Az egyik keze most elvált a mellemtől, és a hasamon kezdett lefelé csúszni, be a bugyimba. A tenyerét egészen rám fektette, a hüvelykujjával pedig a lehető legjobb helyen kezdett simogatni. A gyönyör hamarosan kiáltást csalt ki belőlem. A vágy, a szükség, hogy hagyjam magam feloldódni ebben a szintiszta érzésben, még ha csak néhány pillanatig tarthat is az egész, mindent átható volt. A bőröm lángolt, én pedig a térdemre emelkedtem, majd lenyúltam, és lehúztam a cipzárját.

– Avery! – nyögött fel, és a tenyerembe nyomta magát.

Amikor azt hallottam, ahogyan a nevemet kimondja, mindenél erősebb feszültség vett erőt rajtam. A testünk együtt mozgott, mégis egymástól elválasztva. Aztán a feszültség egyre nagyobb lett, míg darabokra tört, és megsemmisült. Hátravettem a fejemet, és az alsó ajkamba haraptam. Csodálatos érzések árasztottak el.

Cam megmozdult alattam, és mire észbe kaptam ő már állt, én pedig a nyakába kapaszkodtam, combjaimmal a csípőjét ölelve. A testem még mindig remegett, amikor az ágyra fekte-

tett. Elmosódott a szemem előtt a világ, és csak néztem, hogyan veti le a ruháit. Az összeset.

Istenem, milyen csodálatosan szép volt!

Az ujját a bugyimba akasztotta, én pedig felemeltem a csípőmet, hogy könnyebben lehúzhassa rólam. Nem ez volt az első alkalom, hogy meztelenre vetkőztetett, de ez volt az első, amikor mind a ketten teljesen levetkőztünk. Mint az elmúlt négy hónapban megtanultam, a meztelenségnek is vannak fokozatai. És ez volt a legutolsó. A gyomrom összerándult.

Cam fölém támaszkodott, és az ajkai izzó ösvényt égettek a bőrömbe. Az ujjaimmal beletúrtam a puha hajába, ő pedig feljebb jött, és a számat kezdte csókolni. Másképpen helyezkedett, és azonnal megéreztem a férfiasságát a combomon.

A szívem előbb kihagyott egy ütemet, majd hihetetlen erővel dobogni kezdett.

Remegés futott végig a testén, de az is lehet, hogy az én testem tette ezt vele, mert azt hiszem, akkor már remegtem. Nem tudtam volna megmondani, hogy vajon az izgalom vagy valami más okozta-e ezt nálam. A kezem rátalált a mellkasára, és simogatni kezdtem.

– Tényleg ezt akard? – kérdezte, és a hangjából kicsendült, menyinyire vissza kell fognia magát.

– Igen! – mondtam, és magamnak is azt bizonygattam, hogy tényleg ezt akarom. És ez igaz is volt. Át akartam lépni a végső határt Cammel.

A tekintete egy pillanatra összeakadt az enyémmel, aztán lehajtotta a fejét, és miközben csókolt, lejjebb engedte rám a testét. Éreztem őt, ahogy belém csusszan, és ekkor valami megmagyarázhatatlan érzés vett erőt rajtam. Talán a súlya, ahogyan rajtam feküdt, vagy az érzés, ahogyan a combjaim közé simult. Egyetlen rémisztő másodpercre már nem a lakásomban voltam Cammel. Megint ott hevertem a kanapén, az arcom durván bele-

préselve a szűrős anyagba. Hideg levegő csapta meg meztelen altestemet, és egy követelőző kéz jelent meg ott lent. Próbáltam ellökni magamtól ezt az emléket, és arra koncentrálni, ami valójában történik, de ha egyszer már bevette magát a gondolataim közé, nem lehetett tőle olyan könnyen szabadulni.

A testem minden izma megfeszült, és az előző nap érzett kényelmetlen hidegség most sokszoros erővel tért vissza. Kívül és belül is megfagyasztott. A pánik éles karmokkal mart belém.

Oldalra kaptam a fejem, és elszakítottam magam a csókjától, miközben a kezemmel a mellkasát toltam el magamtól.

– Ne! Állj le! Kérlek, hagyd abba!

Cam megmerevedett fölöttem, erősen lihegett.

– Avery? Mi a...?

– Szállj már le rólam! – A bőröm csupa lúdbőrös leit, és a nyomás szinte beszakította a mellkasomat. – Szállj le! *Kérlek!* Szállj már le!

Azonnal legördült rólam, én pedig odébb kúsztam, megragadtam a takarómat, és magamra húztam. Aztán felálltam, és addig hátráltam, míg a hátam a komódomnak nem ütközött. Illatszeres üvegek csörrentek össze. A tompa puffanás, ahogyan néhány a szőnyegre zuhant, hirtelen visszarántott a jelenbe. A szívem olyan gyorsan vert, hogy attól tartottam, szívrohamot kapok.

– Jaj, istenem! – suttogtam reszelős hangon. Jó esély volt arra, hogy mindjárt visszajön a pereg, amit nemrégem ettem.

A folyosón égve hagyott villany fénye fura árnyakba burkolta Cam sápadt arcának egyik felét. A szeme egészen elkerekedett. Csak nézett rám, és a szemöldökét aggódalmasan húzta össze.

– Talán fájdalmat okoztam? Hiszen én nem...

– Nem! Dehogy! – Összeszorítottam a szememet. – Nem okoztál fájdalmat. Te még csak nem is... Nem tudom. Nagyon sajnálom...

Elhallgattam, mert fogalmam sem volt róla, hogy mi mást mondhatnék még neki.

Cam felsóhajtott, majd a tenyerével az ágyra támaszkodva felült.

– Avery, beszéljük meg, légy szíves! Mi volt ez az előbb?

– Semmi. – A hangom elcsuklott. – Nem történt semmi. Csak azt hittem, hogy...

– Mit?

Megráztam a fejemet.

– Nem is tudom. Nem nagy ügy...

– Nem nagy ügy? – csodálkozva vonta fel a szemöldökét. – Avery, úgy megijesztettél, hogy majdnem összezsínáltam magam! Úgy viselkedtél, mintha valami hatalmas fájdalmat okoztam volna neked, vagy... vagy mintha kényszerítettelek volna, hogy csináljuk!

– Te nem erőszakoskodtál velem, Cam. Nagyon élveztem, amit csináltál.

Rettegve éreztem, hogy a gyomrom összerándul.

Másodpercek teltek el, majd megszólalt:

– De ugye tudod, hogy soha nem okoznék neked fájdalmat?

– Igen. – A könnyek a torkomat fojtogatták.

– És azt is, hogy soha nem kényszerítenélek olyasmire, amit te nem akarsz. – Lassan beszélt, gondosan megválogatva minden szavát. – Ezt ugye megérted? Mert ha még nem állsz készen, akkor elfogadom, csak arra kérlek, hogy beszéljük meg! Mindenképpen tudnom kell róla, még mielőtt eljutunk arra a pontra!

A takarót szorítva bólíntottam.

Megint jött egy kis néma szünet, és ahogy nézett, úgy éreztem, a vesembe lát. Az arcán átsuhant valami, ami talán azt jelentette, hogy sejt valamit a dolog háttéréről, de én csak az ajkamba haraptam, és nem szóltam egy szót sem. Tudni akartam,

mi jár a fejében, miközben persze nagyon féltem attól, hogy tényleg megtudom.

– Mi az, amit nem akarsz elmondani nekem? – kérdezte éppen úgy, ahogyan azon a bizonyos éjszakán ott, a parkolóban.

Képtelen voltam válaszolni neki.

Összeszorította a száját.

– Mi történt veled?

– Semmi! – úgy kiáltottam, hogy zengett az egész lakás. – A rohadt életbe, nincsen semmi, amiről beszélhetnénk! Csak felejtse már el a témát, basszus!

– Hazudsz!

Tessék, kimondta. Átlátott rajtam.

Hosszan, mélyen felsóhajtott.

– Nem mondasz nekem igazat. Ugye történt valami, és azért vagy ilyen? – és közben az ágyra mutatott, ahol néhány perccel korábban még boldogan ölelkeztünk. – Ez itt most nem arról szól, hogy készen állsz-e, vagy sem. Ez valami más volt, *mert pontosan tudod*, hogy ha kell, akkor várok rád, Avery. Ha akarsz, meg is esküszöm rá, csak légy szíves, oszd meg velem, mi jár a fejedben!

A szívem majd beleszakadt, annyira szerettem volna elmondani neki mindent, de nem tehettem.

– Könyörgök neked, Avery! Nagyon fontos, hogy teljesen őszinte legyél! Azt mondtad, hogy megbízol bennem. De ezt be is kell bizonyítanod, mert pontosan tudom, hogy rejtegetsz valamit előlem. Nem vagyok se vak, se hülye. Emlékszem még, hogyan viselkedtél, mikor először találkoztunk, és a pokolba is, azt sem felejtettem el, amit akkor este mondtál, amikor annyira berúgtál.

Jaj, istenem! A padló mintha mozogni kezdett volna a lábam alatt.

De Cam már nem tudta abbahagyni.

– Na és az az SMS? Azt akarod mondani, hogy annak sincs semmi köze mindehhez? Ha tényleg megbízol bennem, akkor el kell mondanod végre, hogy mi a helyzet!

– Meghízom benned! – Könnyek öntötték el a szememet, csak elmosódva láttam Cam arcát.

Cam egy másodpercig csak nézett, majd felállt, és felkapta a földről a farmerét. Felrángatta magára, a cipzárt is felhúzta, azonban gombolatlanul hagyta. Felém fordult, és az arckifejezéséből csakúgy sütött a feszültség.

– Nem tudom, mi mást tehetnék még érted, Avery! Elmondtam neked olyan dolgokat is, amikre nagyon nem vagyok büszke. Olyan dolgokat, amiket a világon szinte senki nem tud rólam. Te mégis titkolózol előttem. *Semmit* nem mondasz el nekem. Nem bízol meg bennem!

– Nem... megbízom. – Tettem felé egy lépést, de amikor megláttam az arckifejezését, megtorpantam. – Az életemet is rád bíznom!

– Az igazságot azonban nem? Ez baromság, Avery. Egyáltalán nem bízol te bennem! – Elment mellettem ki, a nappaliba.

Követtem. A kezem remegett.

– Cam...!

– Hallgass! – Felkapta a földről a pulcsiját, és felém fordult. – Nem tudom, hogy mi mást tehetnék még, de azt tudom, hogy én sem érthetek a világon mindent. Ugyanakkor teljesen biztos vagyok abban, hogy a kapcsolatok nem így működnek.

A félelem mintha ököllel gyomorszájon vágott volna.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Szerinted? Nyilvánvaló, hogy gondok vannak veled, és basszus, ne merj úgy nézni rám, mint egy kiskutya, akit meg rugdosott a csúnya bácsi! Te tényleg azt hiszed, hogy képes lennék szakítani veled azért, ami valamikor történt veled? Éppen úgy, ahogyan akkor is ki tudja, mit hittél, mit fogok gondolni

rólad, amikor megláttam a csuklódon a forradásokat? Értem én, de ez akkor is baromság! – A hangjában egyszerre volt harag és szomorúság. – Hogyan lehetne bármilyen közös jövőnk, ha nem tudsz őszinte lenni velem? Hanem vagy képes bízni abban, hogy amit irántad érzek, az elég erős, akkor semmink sincs. És ez az a baromság, ami kinyírja a kapcsolatokat. Nem a múlt, Avery, hanem a *jelen*.

A lélegzetem bent szakadt.

– Cam. kérlek...

– Nem akarok többet hallani, Avery. Már megmondtam. Csak annyit kértem, hogy bízz meg bennem, és ne zárj ki az életedből. – Az ajtó fele fordult. – Te pedig nem bízol bennem, és megint kizársz.

Azzal elment, és becsapta maga mögött az ajtót. Még sikerült eljutnom a kanapéig, mielőtt kicsúszott volna a lábam alól a talaj. Leültem, és a lábaimat a mellkasomhoz húztam. A bordáim alól hallottam a recsegést, amint összetörik a szívem. A fájdalom nagyon is valóságos volt.

A szám kinyílt, de hang nem jött ki rajta.

Egyetlen pissenés sem.

30. FEJEZET

A CSÜTÖRTÖK ÉS A PÉNTEK LEGNAGYOBB RÉSZÉT az ágyban töltöttem. Túlságosan vastag paplanként terült rám az a sűrű, fojtogató érzés. Ezt elkúrtam. Alaposan. Ez volt az az önsajnáló mantra, amit újra meg újra elmondtam magamban. Ez volt az igazság, és én semmi egyébre nem bírtam gondolni.:

Arra pedig egyáltalán nem, hogy mivel fogom eltölteni a tavaszi szünetet.

A fejemet a párnába temettem, és próbáltam a lehető legtávolabb tartani magamtól a telefonomat, mert pontosan tudtam, hogy ha ránézek, és azt látom, hogy Cam nem hívott, csak még ennél is rosszabbul fogom érezni magamat. Pedig nem volt értelme az egésznek, mert sejtettem, hogy nem fog hívni.

És azzal kapcsolatban sem volt a leghalványabb kétségem sem, hogy *szerelemes* vagyok belé. Hatalmas különbség van a között, ha valaki szereti a másikat, vagy ha szerelmes belé, és attól félttem, hogy ezt a szerelmet már örökre elfuseráltam.

Camnek elege lett belőlem.

Megbízott bennem, és én bizonyos értelemben elárultam ezt a bizalmat. Ha mindenről tudott volna, akkor a szerda este is valószínűleg másképpen alakul, ezzel szemben én hallgatásba burkolóztam, éppen úgy, ahogyan évek óta.

Valamikor szombaton történt, hogy a mindent átható szomorúság átadta a helyét valami egészen másnak. Lerúgtam magamról a takarót, és a szoba közepére álltam. Szaggatottan vettem levegőt. Körülnéztem, majd hirtelen felkaptam egy testápolós téglét, teljes erőből eldobtam, az pedig nekicsapódott az ajtónak, majd tompa puffanással hullt le a szőnyegre.

Ez még nem volt elég, ezért felkaptam egy másik tégelyt is, és még erősebben dobtam el. Ez is nekicsapódott a falnak, de úgy, hogy kis lyukat is hagyott maga után. Ennyit a kaucióról.

Nem érdekelt.

A harag forró gőzfelhőként emelkedett fel bennem. Megpördültem, majd lerántottam a takarót is az ágyról.

Azután a szekrényemnek rontottam neki.

Gyűlöltem az unalmas pulóvereket, garbókat, kardigánokat és az ingeket, amelyek sehogyan sem illettek rám. De a legjobban önmagamat utáltam, amiért azt csináltam, amit *éppen* csináltam. Őrjöngve rángattam őket le a vállfákról, azok pedig vadul lengtek, vagy a földre hulltak. Könnyek csípték a szememet, és miközben körbefordulva próbáltam valami újabb, elpusztítható dolgot keresni, az egész világ elmosódott előttem. Sajnos nemigen volt semmi egyéb. Nem voltak képek, amiket eldobhattam volna. Nem voltak festmények, amelyeket a falról leszaggathatok. Nem volt semmi. És annyira be voltam pöccenve – önmagamra.

Kimentem az előszobába, és szememet összeszorítva a falnak támaszkodtam. Lihegtem, hátrahajtottam a fejemet, és visszanyeltem a feltörő sikolyt.

Ez a némaság lesz a *halálom*.

És nem volt itt ezen kívül semmi. Csak néma csend. Nem tudtam semmi mást, mint csendben maradni. Mint úgy tenni, mintha semmi nem történt volna, és semmivel nem lenne semmi baj. Hogy ez eddig is mennyire bejött nekem!

A falnak támaszkodva a földre csúsztam, és kinyitottam a szememet. Éppen olyan száraz volt, amennyire én is kiszáradva éreztem magamat.

És mégis kit kellene ezért kárhoztatnom? Blaine-t? A szüleit? Az én szüleimet? Számít ez egyáltalán? Soha, egyetlen alkalommal sem álltam a sarkamra a szüleimmel szemben, és soha

nem mondtam meg nekik, hogy én hogyan látom a dolgokat. Befogtam a számát, és túrtem – egészen addig, amíg már nem volt hova futnom.

Csakhogy már a futás sem lehet válasz. Persze eddig sem volt az, de pontosan mennyi időt is pocsékoltam el, amíg erre rájöttem? Öt évet? Majdnem hatot? És hány kilométerbe telt? Több ezerbe?

És ebben a pillanatban, mintha csak valami rohadt menetrendnek kellene megfelelnie, megszólalt a sarokban a telefonom.

Felálltam, döngő léptekkel odamentem, és abban a pillanatban, hogy a képernyőre nézve megláttam az *ismeretlen szám* felíratot, éreztem, hogy a tarkómba valami bizsergés költözik. Felkaptam a telót, majd felvettem.

– Mit akarsz? – kérdeztem remegő hangon.

Semmi. Még több rohadt nagy csend.

– Mi a fenét akarsz tőlem? – követelőztem. – Mit? Nincs mit mondanod? Csak ezért hívogatsz és SMS-ezel nekem kilenc hónapja? Pedig az ember azt hinné, hogy rohadt sok mondanivalód lehet!

Újabb terhes csönd, azután megszólalt egy hang.

– El sem hiszem, hogy felvetted!

A szemem el kerekedett. Te szentséges úristen, egy lány hangját hallottam a vonal másik végéről! Aki ennyi ideje hívogat, és aki nagy valószínűséggel azt a rengeteg e-mailt is küldte nekem, az egy lány volt.

Egy lány.

Magam sem tudnám megmondani, mire számítottam, de *erre* biztosan nem.

Csak egyetlen szót bírtam kipróbálni magamból.

– Miért?

– Miért? – Szárazán felnevetett, mintha köhögne. – Ugye fogalmad sincsen, hogy ki vagyok? Egyetlen e-mailemet sem olvastad?

Egyetlenegyét sem?

Ki a fene ez, hogy így számon kér?

– Nos, némelyikbe belepillantottam, aztán úgy döntöttem, hogy a többivel inkább nem kínozom magam.

– *Június* óta e-mailezek neked, és próbállak elérni telefonon. Az első néhány levélben nem volt semmi, ami rosszul eshetett volna. Ha csak egyetlenegyét is elolvastál volna belőlük, azonnal észrevetted volna te is. De persze mi okom volna hinni neked? Amilyen híres vagy az igazmondásodról, lehet, hogy mindegyiket elolvastad, csak egyszerűen hidegen hagyott, mi történik!

Leültem a kanapéra, és megkérdeztem.

– *Kicsoda* vagy te?

– Istenem, ezt nem tudom elhinni! Molly Simmons vagyok, basszus!

A szemeim elkerekedtek.

– Molly?

– Úgy hallom, nem teljesen ismeretlen számodra a nevem. Talán mégis olvastad némelyik leveletem?

– Nem... az unokabátyám mesélt rólad. – Megint felálltam, és fel-alá járkáltam a szobában. – Nem olvastam egyik leveledet sem.

Nem hazudtam.

– Nos, ebben az esetben ez lenne a legelső alkalom, hogy igazat mondtál – közölte, és hallottam, ahogyan egy ajtó becsapódik.

Fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Mintha bomba robbant volna, közvetlenül mellettem – se köpni, se nyelni nem tudtam.

– Nem tudom... Istenem, annyira sajnálom, ami veled...!

– Ne merészelj bocsánatot kérni! – vágott a szavamba, és a hangja úgy vágott, akár a borotva. – A te sajnálatod semmit nem jelent nekem, cseszd meg!

A szám tárva maradt, és csak ingattam a fejem. Mondjuk, ez elég ostoba dolog volt, mert persze a telefonon keresztül nem láthatott az egészből semmit.

– Te elkúrt, hazug ribanc! Miattad...

– Hé! Most komolyan? Engem nevezel ribancnak? Felfogod te egyáltalán, milyen beteg vagy? – Egyre erősebben szorítottam a telefont. – Hiszen minden egyes undorító üzenetedből csak azt látom, hogy beteg vagy! És még csak nem is értem, hogy miért műveled ezt.

– Hogy miért? – A hangja éles sikoltásba csapott át. – Hülye vagy, basszus?

– Komolyan kérdezem.

Jól hallhatóan felsóhajtott.

– Akkor mondj meg nekem egyvalamit! Mi volt az igazság? Amit a rendőrségnek mondtál, vagy amit Blaine mondott mindenkinek?

Felsóhajtottam.

– Szóval melyik, Avery? Ha igazat mondtál, akkor miért ejtetted a vádakat annak ellenére, hogy pontosan tudtad, mire képes? Mert ugye tudnod kellett, hogy valami nem kerek vele, és hogy képes lehet ugyanezt mással is megtenni?

Magamba roskadtam, és csak suttogni tudtam.

– Te ezt nem érted.

– Ó, nagyon is értem! Bármelyik legyen is igaz, te mindenképpen hazug vagy! – A telefonon keresztül is lehetett érezni, mennyire ideges. – Tudod miért akartalak elérni? Mert szükségem lett volna arra, hogy beszélhessek valakivel, aki átélte, amit én átéltem, és azt hittem...

Megbicsaklott a hangja.

– Már nem is számít, hogy mit hittem, vagy mit tettem. Még csak arra sem vetted a fáradságot, hogy elolvass legalább egy rohadt e-mailt. A legkevesebb, amit most megtehetnél, hogy elmondod az igazat.

Lehunytam a szememet, és a tenyerembe temettem a homlokomat. A fejem még mindig kóválygott amiatt, ami köztem és Cam között történt, és képtelen voltam akár csak egyetlen ép-kézláb gondolatot összehozni. Annyi e-mailt kaptam olyan feladóktól, akikről soha nem hallottam! Nagyon soknak a tárgyában benne volt az én nevem is, vagy Blaine-é. Ezeket soha nem nyitottam meg, mert féltem szembenézni velük, és közben nem is sejtettem, hogy talán Mollytól kapom őket.

De változtatott volna ez egyáltalán bármin is? Vajon ha megnyitom és elolvasom valamelyiket, akkor rohantam volna beszélgetni vele, nem törődve sem a jogi következményekkel, sem a titoktartási kötelezettségeimmel? Tényleg?

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy biztosan ezt tettem volna.

– Ott vagy még? – kérdezte Molly követelőzően.

– Igen. – Megköszörültem a torkomat, és felemeltem a fejemet. A gyomromban az a gombóc most mintha egy kicsit kisebb lett volna. – Nem hazudtam.

– Vagyis igaz volt? – Úgy tűnt, mintha most közelebb tartotta volna a telefont a szájához. – És te ennek ellenére ejtetted a vádat?

A testem úgy feszült meg, mint a túlhúzott rugó.

– Igen, de te...

– Miért? – A hangja reszelős volt. – Hogyan tehetted? Hogyan lehettél képes ilyen hosszú ideig hallgatni?

– Én...

– Gyáva vagy! Csak azért nem nyitottad ki a szádat, mert gyáva vagy! Még mindig ugyanaz a rettegő, tizennégy éves liba vagy, aki azt játssza, hogy ami évekkal ezelőtt történt, az talán

igaz sem volt! – Olyan hangosan kiabált a telefonba, hogy belesajdult a fülem. – Velem azért tehetted meg, mert te nem merted elmondani az igazat! Bebeszélhetsz magadnak bármit, de akkor is ez az igazság! És ezt mind a ketten pontosan tudjuk!

Azzal letette.

Én pedig csak ültem ott, és a telefonomra meredtem. Még mindig forrt bennem a düh, de néhány dolognak, amit tőle hallottam, sikerült keresztülhatolnia a vörös ködön, és megértettem, hogy igaza van.

„Csak azért nem nyitottad ki a szádat, mert gyáva vagy! Még mindig ugyanaz a rettegő, tizennégy éves liba vagy, aki azt játszsza, hogy ami évekkkel ezelőtt történt, az talán igaz sem volt!”

Igaza volt.

Istenem, mennyire igaza volt! Éveken keresztül egyetlen szót sem mondtam senkinek arról, ami akkor történt. Túlságosan félttem, annyira, hogy még Camnek sem voltam képes megnyílni. És éppen ez az, ami miatt ő is csak úgy kísértelt innen, és igaza is volt, hogy megtette. Nem vagyok képes elszakadni a múlttól, pedig amíg ezt meg nem teszem, jövőm sem lehet. Egész idő alatt nem tettem semmi egyebet, mint eljátszottam, hogy minden rendben van, hogy hihetetlenül boldog vagyok, egy született túlélő.

Közben pedig minden voltam, csak túlélő nem. Túlságosan sok éven keresztül csak egy út szélén hagyott áldozat voltam, semmi több.

Molly nem ismerhette a teljes történetet. Talán akkor sem változna semmi, ha mindent elmondanék neki, de az, hogy valaki *túlél* valamit, és az, hogy *túlélő*, nagyon nem ugyanaz. Márpedig én egész idő alatt csak túléltem, és közben a lelkem mélyén egyre attól tartottam, hogy egy napon az, amit Blaine tett velem, majd tönkretesz mindent, ami jó volt ebben az életben.

A kezemre támasztottam a fejemet. Könnyek gyűltek a szemembe.

Pedig voltak dolgok, amiket másképpen is csinálhattam volna. Azt már soha nem változtathatom meg, ami velem történt, de igenis változtathattam volna azon, ahogyan a történetekre reagáltam. Különösen most, amikor már több ezer kilométerre vagyok mindenkitől, aki megakadályozhatná, hogy túltegyem magam a dolgon. De őszintén szólva, ennél sokkal többről volt szó. Ez mindig is sokkal többről szólt, mint csak Blaine-ről. Ugyanis ez a szüleimről is szólt – és rólam.

Csak akkor léphetek tovább, ha találok magamban erőt, hogy szembenézzek azzal, ami a múltamban történt, hogy megtegyem azt, ami miatt már a kezdetek óta szenvednem kellett.

Nem hagyhatom, hogy a múlt kettőnk közé álljon.

Csak a jelen számít.

Camnek igaza volt.

Hirtelen felpattantam, és mielőtt felfogtam volna, hogy pontosan mit is csinálok, elindultam. A szívem is csak akkor kezdett a torkomban dobogni, amikor már Cam ajtaja előtt álltam. Lehet, hogy ami kettőnkéti, már így is túlságosan késő, de ha elmondom neki – ha sikerül elmagyaráznom, hogy mit miért tettem –, akkor talán mégis újra kezdődhet valami. Különben is tartoztam ezzel Camnek.

És magamnak is.

Kopogtam, és egy másodperccel később már a lépéseket is meghallottam. Kitérult az ajtó, és ott állt Cam. Azonnal lehunyta a szemét, és szóra nyitotta a száját, és én éreztem, hogy arra fog kérni, hogy menjek el.

– Beszélhetnénk? – kérdeztem, és a mondat közepén megbicsaklott a hangom. – Cam, légy szíves, nem fogom sokáig rabolni az idődet! Csak annyit...

Cam kinyitotta a szemét, majd gyanakvóan nézett rám.

– Minden rendben van, Avery?

– Igen. Nem. Nem tudom. – Lelkem egy része abban a pillanatban legszívesebben sarkon fordult és visszamenekült volna a saját lakásomba, de nem voltam hajlandó megint megfutamodni.

– Csak szeretnék beszélni veled.

Mélyet sóhajtott, majd ellépett az ajtóból.

– Ollie nincs itthon.

Nagyon megkönnyebbültem, amiért nem vágta be szó nélkül az orrom előtt az ajtót, és követtem a nappaliba. Felvette a távirányítót, lenémította a tévét, és leült a kanapéjára.

– Mi a baj, Avery? – kérdezte, de a hangjából kicsendült, hogy igazából nem is vár őszinte választ, ami az igazat megvallva nagyon fáj.

Fáj, mert nem volt oka azt feltételezni, hogy bármivel kapcsolatban is vetíteni fogok majd neki.

Leültem a karosszékre, de aztán hirtelen nem is tudtam, hol kezdhetném.

– Minden. – Aztán ezenkívül mást már nem is tudtam mondani így elsőre. – Minden.

Cam közelebb csúszott, azután hátrafordította a baseballsapkája sildjét. Ez az aranyos szokás arra utalt, hogy minden figyelmét nekem szenteli.

– Mi történik veled, Avery?

– Nem voltam teljesen őszinte, és ezért szeretnék bocsánatot kérni. – Az alsó ajkam remegni kezdett, és megéreztem, hogy csak egy hajszal választ el a teljes összeomlástól. – Annyira sajnálom, és neked biztosan nincs is időd arra, hogy...!

– Számodra nekem mindig is lesz időm, Avery. – Az én bizonytalan tekintetem összetalálkozott az ő rendíthetetlen tekintetével. – Beszélgetni akartál. Itt vagyok. Mindig is itt voltam. És figyelek.

Miközben a szemébe néztem, beütött a harcolj vagy menekülj ösztön. Ösztön. Menekülj! Ne akarj megbirkózni a problémákkal! Cam azonban nem kapta el a tekintetét, és éreztem, ahogyan valami kioldódik bennem. Nem volt könnyű, de a szavak mintha maguktól jöttek volna a számra. Nem menekültem többé.

Nyugalom szállt rám, és mély levegőt véve lassan beszélni kezdtem.

– Tizennégy éves koromban a barátaimmal elmentem egy ilyen halloween-bulira. – Olyannak hallottam a hangomat, mint ha valami alagútban szólna. – Mindannyian jelmezt viseltünk, és ott volt ez a srác is. Az ő házában volt a buli... három évvel idősebb volt nálam és a barátaimnál is, és az unokabátyám egyik legjobb barátja volt.

Megint fel kellett sóhajtanom, és a tekintetem a kezemre vándorolt.

– Nagyon népszerű srác volt. És akkoriban én is népszerű voltam. – Száraz, örömtelen nevetés tört fel a torkomból. – Lehet, hogy most már ez annyira nem is fontos, de akkoriban nagyon sokat jelentett. Soha nem gondoltam volna, hogy egy olyan valaki, mint ő, képes lehet... szóval úgy viselkedhet, ahogyan viselkedett. És talán hülyeséget is csináltam, nagyon súlyos hibát követtem el. Nem is tudom.

Kicsit megráztam a fejemet, majd felnéztem Camre.

– Beszélgettem veled, és közben ittunk is, de nem voltam részeg. Megesküszöm neked bármire, hogy nem voltam részeg!

– Hiszek neked, Avery – Cam egy pillanatra lehunyta a szemét, és az állát ujjai hegyére támasztotta. – Mi történt?

– Flörtöltünk, és nagyon jól éreztük magunkat. Tudod, én nem gondoltam semmi komolyra. Jó fej srác volt, és nagyon jóképű is. Egyszer az ölébe vett, és valaki fényképet is készített rólunk. Szóval jól éreztük magunkat. – Megint felnevettem, és megint éppen olyan szárazon és reszelősen. – Amikor felállt a

székből, megfogta a kezem, és maga után húzott az egyik üres vendégszobába, ami a házuk földszintjén volt. Én még mindig nem gondoltam semmi rosszra. Csak ültünk a kanapén, és egy ideig beszélgettünk. Aztán átölelt.

Elkezdtem egymáshoz dörzsölni a kezeimet, mert azt reméltem, hogy így talán oldódhat a gyomromban kialakuló görcs.

– Először nem is bántam a dolgot, de aztán elkezdett olyasmiket is csinálni, ami már nem tetszett. Azt mondtam neki, hogy hagyja abba, de ő csak kinevetett. Sírni kezdtem, és megpróbáltam elszabadulni, de sokkal erősebb volt nálam, és miután a hasamra fektetett, már semmi egyebet nem tehettem, mint hogy kérleltem, hagyja abba.

Cam hirtelen mozdulatlaná merevedett. Csak az az izom mozgott fel-alá az álla fölött.

– És abbahagyta?

– Nem – feleltem csendesen. – Nem hagyta abba, hiába könnyörgtem neki.

Eltelt egy pillanat, és Cam kihúzta magát. Úgy tűnt, mintha fel akart volna állni, de aztán meggondolta magát.

– Megerőszakolt?

Lehunytam a szememet, és bólintottam. Most, hogy beszéltem róla, szinte magamon éreztem Blaine kezét.

– Még szűz vagyok – nagy nehezen rávettem magam, hogy kinyissam a szememet. – Ott nem nyúlt hozzám. Nem úgy... erőszakolt meg.

Cam csak nézett rám, és én pontosan láttam azt a pillanatot, amikor megértette, amit mondani akartam. Harag lobbant a szemében. Az ölébe ejtett kezei ökölbe szorultak. Az álla fölött az izom egyre gyorsabban remegett.

– A rohadék! – mondta. – És te tizennégy éves voltál, amikor ezt tette veled?

– Igen. – A gyomromban hirtelen hatalmasra nőtt a görcs.

Még egy pillanat eltelt, Cam pedig a hajába túrt.

– Basszus, Avery! Gyanítottam valamit. Gondoltam, hogy ilyesmi történhetett veled.

Keresztbefontam magam előtt a karomat.

– Igen?

Bólintott.

– Néha olyan furán viselkedtél. Ahogyan jelentéktelen dolgokra is ugrottál. De mindig azt reméltem, hogy ilyen messzire soha nem jutott a dolog. És amikor elmondtad nekem, hogy még szűz vagy, már szinte biztosan tudtam, hogy mi történt.

Érthető a feltételezés.

– Avery, én annyira sajnálom. Soha nem lett volna szabad ilyesmin átesned, különösen nem ennyire fiatalon... – Összeszorította a száját, és megint úgy tűnt, bármelyik pillanatban felpatlanhat, de azután meggondolta magát. – Kérlek, mondd, hogy a szarházi a sitten rohad!

– Most már igen. – Az elnémított tévé képernyőjét néztem. – De ez egy elég hosszú történet.

– Van időnk! – És amikor nem szólaltam meg, ő folytatta, de egyre feszültebben. – Mi mást akarsz még elmondani, Avery? Kérlek, beszéljess velem, mert isten bizony, egy pillanat, és foglaltatok egy helyet magamnak az első Texasba induló gépre, odamegyek, és megölöm azt a szarházit.

Hátradőltem, és a térdemet felhúztam a mellkasomig. Mivel tudtam, hogy tartozom neki a teljes igazsággal, mély levegőt vettem, és folytattam:

– Miután végzett, szerintem nem is volt tudatában, hogy bármi rosszat csinált volna. Egyszerűen otthagyt a kanapén, és amikor már fel tudtam kelni, azonnal éreztem, hogy beszélnem kell valakivel. Tudtam, hogy be kell mennem a kórházba. Anynyira rettenetesen...

Lehunytam a szememet, és remegés futott végig rajtam. Az a néhány perc, közvetlenül az után, hogy Blaine magamra hagyott, éppen olyan rettenetes volt, mint amikor rám támadott.

– A barátaimat nem találtam ugyan, de a táskámat igen, aztán eljöttem a házból, elindultam az utcán, és addig mentem, míg eszembe nem jutott, hogy nálam van a telefonom. Tárcsáztam a segélyhívót.

Mivel úgy éreztem, hogy már nem tudok tovább ülni, inkább letettem a lábamat a földre, és felálltam.

– Végül a kórházban kötöttem ki, ahol megvizsgáltak. Megjelentek a zsaruk is, elmondtam nekik, mi történt, a színtiszta igazat.

– Hát persze hogy azt mondtad! – jegyezte meg Cam, és tekintetével engem követett.

– Mire a rendőrök végeztek a kórházban, a bulinak is vége lett, Blaine azonban persze otthon maradt. Letartóztatták és bevitték a kapitányságra. Én két napig nem mentem be a suliba, de mindenki tudta, hogy Blaine a rendőrségen van, és azt is, hogy mit tett.

A tévé előtt megálltam.

– És aztán megjelentek a szüleim is.

– Hogy érted ezt?

Megint járkálni kezdtem.

– Az ő szülei és az én szüleim egy klubba jártak... illetve *járnak*. Az én szüleim és az ő szülei... őket csak az érdekelte, hogy milyen színben tünteti majd ez fel őket. Apának és anyának sokkal több pénze van, mint amire bárkinek is szüksége lehetne, de...

Összeszorult a torkom, és könnybe lábadt a szemem.

– A Fitzgerald család üzletet ajánlott a szüleimnek. Ha ejtem a vádakot, és nem beszélek senkinek arról, ami történt, akkor nekem is és nekik is istentelenül sok pénzt adnak.

Cam orrlyukai kitágultak.

– A szüleid persze azt mondták nekik, hogy kinyalhatják, ugye?

Felnevettem volna, de inkább afféle szipogás lett belőle.

– Megmutatták a szüleimnek a fényképet, ami a buliban készült, és azt mondták nekik, hogy ha az ügy bíróságra kerül, akkor „egy szavát sem fogják elhinni a Blaine ölében ülő, ribancosan öltözött libának”. A szüleim pedig nem akartak botrányt. Csak azt szerették volna, ha szépen, csendesen lezárul a dolog, így beleegyeztek.

– Jézusom! – suttogta Cam rekedt hangon.

– Az egész annyira gyorsan történt. Nem tudtam elhinni, hogy ilyet kérnek tőlem a szüleim. Nem igazán beszéltek meg velem előtte a dolgot, de ők... annyira aggódtak amiatt, hogy mit fog róluk mindenki gondolni, ha kitudódik, mi történt, ha meglátják a fotót, és meghallják, hogy képes voltam *alkoholt* fogyasztani. Én pedig nagyon meg voltam ijedve, és össze voltam zavarodva, és tudod, még abban sem lehettem biztos, hogy a szüleim elhiszik egyetlen szavamat is.

Hátrafogtam a hajamat, és már előre gyűlöltem magam azért, amit mondani készültem.

– Úgyhogy, aláírtam a papírokat.

Cam nem szólt egy szót sem.

– Beleegyeztem, hogy elfogadom a pénzt, aminek a fele azonnal a számlámon landolt azzal a feltétellel, hogy csak tizennyolc éves korom után nyúlhatok hozzá. Beleegyeztem, hogy visszavonom a vádakát, és nem beszélek senkinek.

A kezemet leengedtem a testem mellé.

– Rossz ember vagyok, ugye?

– Tessék? – Cam csodálkozva vonta fel a szemöldökét. – Te nem vagy rossz ember, Avery! Jézusom, hiszen csak tizennégy voltál, és a szüleidnek kellett volna elhajtaniuk őket az anyjuk-

ba. Ha bárkit is hibáztatok azért, ami történt, eltekintve persze attól a szarkádtól, aki ezt tette veled, akkor azok ők. Te ebben egyáltalán nem vagy hibás.

Lassan bólintottam, és leültem a székre.

– Néhány napon belül konkrétan az egész iskola ellenem fordult. Mert, ugye, ebben a bizonyos megállapodásban egyetlen szó sem esett arról, hogy velem együtt Blaine is tartani fogja a száját. Mindenkinek azt mondta, hogy hazudtam. Hogy én is akartam mindent, amit csinált velem, és koholt vádakkal mentem a rendőrségre. És mindenki hitt neki. De persze miért is ne hittek volna? Hiszen ejtettem a vádakat, beszélni sem beszéltem róla. A sulis... ezt követően rettenetes hellyé változott a számomra. Elveszítettem minden barátomat.

Cam végigsimított az állán.

– Ezért hagytad abba a táncot is?

– Igen – bólintottam. – Egyszerűen nem bírtam tovább, hogy az emberek engem figyelnek, és arról suttognak a hátam mögött, hogy mit hallottak rólam, vagy ami még rosszabb, hogy nyíltan, a szemembe nézve tárgyalják ki ugyanezt. És ezután megtettem, amit... Anya rettenetesen bepöccent miatta.

Felemeltem a karomat, és megmutattam neki a forradásokat.

Csak nézett rám, és az arca olyan volt, mintha nem is lenne képes felfogni, amit az előbb mondtam neki.

– Hogy be volt rád pöccenne, amiért... – Elhallgatott, mintha elveszítette volna a fonalat, azután megrázta a fejét. – Nem is csoda, hogy semmi kedved hazamenni és meglátogatni őket!

– Tudod, ezért választottam éppen ezt az egyetlenemet, mert elég messze van ahhoz, hogy ne kelljen törődnöm semmivel. És én azt hittem, semmi egyébre nincsen szükségem... csakis arra, hogy elszakadjak a múltamtól.

– Na és az SMS, amit láttam? Olyasvalakitől jött, aki tudott róla, hogy mi történt?

Megint bólintottam.

– Nem tudom, ki mondta először, hogy az ember nem menekülhet a múltja elől, de az biztos, hogy a fején találta a szöveget.

Az az izom még gyorsabban kezdett remegni Cam álla fölött.

– Na és mi más történt még, Avery? Azt mondtad, hogy ez a *Blaine* – a nevet őszinte megvetéssel mondta ki – sitten van? Ki volt az, aki neked üzengetett?

Előrehajoltam, és a homlokomat a nyitott tenyerembe fektettem. A hajam előrehullt, és elfedte az arcomat.

– Augusztus óta kaptam ezeket az üzeneteket. Azt hittem, hogy csak valamelyik seggfej szórakozik, és nem is törődtem vele. Közben az unokatesóm is megpróbált elérni, de vele sem akartam szóba állni, mert... nos, a nyilvánvaló okokból. Végül közvetlenül a téli szünet előtt beszéltem csak vele, az az előtti éjszakán, hogy átjöttél a lakásomba.

– A ketrecharcos estén?

– Aha – mondtam. – Azért akart beszélni velem annyira, mert el akarta mondani, hogy Blaine börtönben van, ugyanis tavaly nyár elején még egy lánnyal megtette, amit velem is. És az igazat megvallva bocsánatot is kért. Ez nagyon sokat jelentett nekem... és közben fogalmam sem volt róla, hogy egész idő alatt ez a lány volt az, aki kapcsolatba akart lépni velem.

Mély levegőt vettem, majd elmondtam neki mindent Mollyval kapcsolatban.

Amikor végeztem, Cam csak a fejét rázta.

– Ami azzal a másikkal történt, tényleg rettenetes, és nagyon örülök, hogy végre lesittelik azt a mocskot. Vagy még jobb lenne, ha ki is herélnék. De ez semmiképpen nem a te hibád, szivi! Nem te kényszerítetted rá Blaine-t, hogy azt tegye vele, amit tett.

– De azzal, hogy nem szóltam senkinek arról, ami velem történt, lehetővé tettem számára, hogy megint megtegye!

– Nem! – Cam felállt, és a tekintete szó szerint lángolt. – Basszus, nehogy már bemagyarázd ezt magadnak! Azt nem lehetett előre megmondani, mi történik, ha nem vonod vissza a vádakat. Még csak tizennégy voltál, Avery! Azt tetted, amit ebben a helyzetben a legjobbnak láttál. *Túlélte!*

Megint felemeltem a fejemet.

– De hát éppen erről van szó! Egész életemben csak annyit tettem, hogy megpróbáltam túlélni. Nem éltem az életemet. És most nézd meg, hogy hova juttatott ez bennünket! És igen, ami velünk történt, az pontosan az én hibám! Mert *megint* ellöktelek magamtól!

Cam arckifejezése most már sokkal lágyabb lett.

– Most viszont elmondtad, amit eddig nem akartál.

– Hagytam, hogy olyasmi befolyásolja az életemet, ami öt évvel ezelőtt történt meg velem! Pedig már majdnem sikerült szeretkeznünk! Nem tőled félttem, és nem is attól, hogy esetleg fájdalmat fogsz okozni nekem. Nem erről volt szó. Attól félttem, hogy ha egyszer elkezdjük, akkor bármit tett is velem Blaine, az mindörökre megmérgezi majd a kapcsolatunkat, vagy éppen én teszek valami olyasmit emiatt, ami mind a kettőnknek csak árt-hat. Gyáva vagyok... gyáva *voltam*. – Azután felálltam, és összefontam a karjaimat a mellkasom előtt. – De most már túlságosan késő van mindenhez, ugye? Hónapokkal ezelőtt kellett volna őszintének lennem veled, mert akkor legalább tudhattad volna, hogy mire számíthatsz, ha velem összejössz. Nagyon sajnálom, hogy akkor nem tettem meg.

– Avery...

Amikor a szemembe megint könnyek gyűltek, a torkom hátsó részébe valami fura, égető érzés vette be magát.

– Nagyon sajnálom, Cam! Tudom, hogy ez most már semmin nem változtat, de akkor is akarom, hogy tudd: te nem tettél velem semmi rosszat. Te tökéletes voltál... számomra a világon a

legtökéletesebb... és én nagyon szeretlek! – Megint megbicsaklott a hangom. – De tudom, hogy soha többé nem leszel képes ugyanolyan szemmel nézni rám, mint azelőtt. És meg is értem, miért.

Cam karjai lehanyatlottak. Olyan volt, mint aki légnyomást kapott.

– Avery! – mondta végül halkán és szeretettel teli hangon, azután odaállt, közvetlenül eléem, és az arcomat a két tenyerébe fogta. – Mit mondtál?

– Hogy soha többé nem leszel képes ugyanolyan szemmel nézni rám?

– Nem, előtte.

Szipogtam.

– Hogy szeretlek?

– Tényleg szeretsz?

– Igen, de...

– Hallgass! – Megrázta a fejét. – Tényleg azt hiszed, hogy bármilyen tekintetben is másnak látlak, mint eddig? Már mondtam, hogy valahol legbelül mindig sejtettem, hogy valami ehhez hasonló történhetett...!

– De legalább a remény megvolt benned arra, hogy talán mégsem igaz! – Megpróbáltam elhúzódni tőle, Cam azonban megfogta a vállaimat, és nem hagyta, hogy mozduljak. – Régebben legalább *reménykedve* tekinthetél rám, de mostanra az egészből nem maradt semmi!

– Tényleg ezt gondolod? És egész idő alatt egyedül ez akadályozott meg abban, hogy elmondj nekem mindent?

– Igen, mert amikor megtudják az emberek, akkor mindig, mindenki más szemmel kezd nézni rám.

– De én nem vagyok mindenki, Avery! Számodra, veled soha.

A tekintetünk egymásba kapaszkodott.

– Miért gondolod, hogy már nem maradt bennem remény? Remény arra, hogy mondjuk öt év múlva már nem fog téged ez az emlék kísértetként követni, mert sikerül túltenned magad az egészen?

Nem tudtam, hogy erre mit is mondhatnék, de ahogyan a kezét lecsúsztatta a karomon, és megfogta a kezemet, a szívem vadabbul kezdett verni. Azután a mellkasára szorította a kezemet, közvetlenül a szíve fölé.

– Bennem él még a remény! – mondta, és a tekintete egyetlen pillanatra sem szakadt el az enyémtől. – El még a remény, mert nagyon szeretlek... mert *beléd szerettem*, Avery! És valószínűleg már azelőtt így éreztem irántad, hogy egyáltalán felfogtam volna, mi történik velem.

– Te szerelmes voltál belém?

Cam lehajolt, és a homlokát az enyémmel érintette, én pedig éreztem, ahogyan a kezem alatt gyorsan emelkedik és süllyed a mellkasa.

– Még most is az vagyok.

Forogni kezdett velem a világ.

– *Szeretsz?*

– Igen, szívi.

Hatalmas erő lakozott ezekben a szavakban, de az igazság még annál is áthatóbb volt. Mélyen, legbelül, valami – akár a túlságosan vastag fal alá épített alap, amely már nem bírja tovább a hatalmas terhelést – meghasadt bennem. Érzelmek egész vihara támadt fel, és próbálta megtalálni a kijáratot. Én pedig már képtelen voltam gátat vetni az áradatnak. Nem is akartam gátat vetni neki. A könnyek úgy ömlöttek a szememből, hogy már nem is láttam Cam arcát.

A torka mélyéből különös hang tört fel, azután közelebb húzott magához, és a két karjával szorosan átölelt, miközben édes, megnyugtató kis értelmetlenségeket suttogott a fülembe. Egy

ponton pedig egyszerűen ölbe vett, majd a hálószobájába vitt. Letett az ágyra, azután mellém bújt és magához vont. Miután a könnyek áradata elindult, már nem lehetett megállítani: afféle hangos, súlyos zokogással törtek fel, amitől az ember levegőt is alig tud venni. Ugyanakkor volt ebben az egészben valami más is, ami mintha az újjászületést hordozta volna magában. Mintha minden egyes könnycsepp, amely a szemből hullott, valamilyen módon azt jelentette volna, hogy most már képes vagyok elszakadni a múlttól.

Sírtam Molly miatt, és minden miatt, amin neki is keresztül kellett mennie. Sírtam Cam miatt, és mindenért, amit miattam kellett kiállnia. És sírtam, mert mindezek ellenére Cam szerelemmel szeretett. És ami a legfontosabb, sírtam mindenért, amit elveszítettem, és mindenért, amiről ugyanakkor tudtam, hogy most már visszaszerezhetem.

31. FEJEZET

AHOGYAN OTT HEVERT MELLETTEM AZ ÁGYBAN, Cam felém nyúlt, és az ujjai közé csipentett egy tincset. Egy ideig csak csavargatta az ujjai körül a vörösesbarna hajszálatat, azután megcsiklandozta vele az orromat.

– Na, milyen érzés, hogy végre másodéves egyetemista vagy?

Elkaptam a kezét, és vigyorogva húztam vissza tőle a hajamat.

– Hivatalosan még nem vagyok másodéves. Csak akkor, ha jövő ősszel megint elkezdődik a félév.

– Akkor tiszteletbeli másodévéssé nevezlek ki! – Megint meghúzgálta a hajamat, és ezúttal az arcomat simította végig vele. – Márpedig amit én mondok, az úgy is van.

– Hát te? Te hogy érzed magad végzősként? A következő lesz a legutolsó éved.

– Fantasztikusan – felelte, és most az alsó ajkamat simogatta a tincessel. – Egyszerűen fantasztikusan érzem magam.

Közelebb húzódtam hozzá, és belekapaszkodtam a gallérjába.

– Őszintén megmondva, rohadt jó érzés másodévesnek lenni! – mondtam.

– Még ennél is jobb lenne, ha nem iratkoztál volna fel nyári előadásokra is.

– Ez igaz.

Felvettem a nyárra a bioszt, mert nem akartam még a következő félévben is ezzel foglalkozni. És az igazat megvallva nem hiszem, hogy olyan nagy szenvedés lesz. Mivel Cam a nyáron a helybeli gyerekek focitáborában fog segédkezni, gyakorlatilag

az idő nagy részében így együtt is maradhatunk. Brit és Jacob viszont nagyon foghiányozni. Ők már korábban hazamentek.

Elmosolyodtam, és sikerült egy kicsit még közelebb furakodnom hozzá. Cam kinyújtotta a karját, én pedig a fejemet a vállára hajtottam, és az egyik karomat és a lábamat átvetettem rajta.

– Így már elég közel vagy? – kérdezte.

– Még nem.

Csak kuncogott, miközben egyik ujjával simogatta a gerincemet, fel és le. A testem gyorsan ellazult finom érintésétől. Elmosolyodott, és éreztem ajka leheletkönnyű érintését a homlokomon.

Mióta elmondtam neki az igazat, valahogy minden egészen más lett kettőnk között. Kezdetben persze egy ideig még furá és kicsit kínos is volt az együttlét. Cam ugyan soha nem ismerte volna be, de ebben az időszakban szerintem fogalma sem volt róla, hogy merre kellene továbblépnünk, hogy mit kellene tennie vagy mondania. És ez nem tudott egyik pillanatról a másikra megváltozni. Három teljes hétnek kellett eltelnie, mire szexuális tekintetben egyáltalán közeledni kezdtünk egymáshoz. Persze ez sem igazán az volt, amit ő szeretett volna, de éreztem, hogy nem akarja erőltetni a dolgot. Végül az kellett, hogy átvegyem az irányítást, és szó szerint leteperjem, hogy végre megértse, amit mondani akarok neki. Persze a szó szoros értelmében azóta sem szeretkeztünk, de legalább sikerült már néhányszor eljutni addig, ameddig a történetek előtt eljutottunk.

Mondjuk, még mindig másképpen nézett rám egy kicsit, de ez akkor sem az volt, amitől annyira tartottam. Most már ismerte a teljes történetemet, és ez óhatatlanul is megváltoztatott mindkettőnk.

De csakis jó értelemben.

Úgy éreztem, sokkal inkább vagyok önmagam, mint *azelőtt*. Még egy buliba is sikerült elcsábítania, amit Jase házában ren-

deztek. Voltak ugyan pillanatok, amikor nem éreztem magam igazán fölszabadultnak, de ilyenkor mindig ott állt mellettem, és nem hagyott magamra. Na és persze táncoltunk is.

Ezt nagyon élveztem.

Nem voltak titkaink egymás előtt, és ott volt előttünk az egész nyár. Akadt azonban néhány dolog, ami engem mindezek ellenére sem hagyott nyugodni. Nagyon fontos és teljességgel elkerülhetetlen lépés volt megosztani Cammel a legföltettebb titkaimat, de akkor is maradt néhány megválaszolatlan kérdés és néhány elvarratlan szál. Ráadásul nem is olyan jelentéktelenek.

Camre hengeredtem, majd lovagló ülésben ráültem.

– Szia! – mondtam neki.

Amikor a kezét a csipőmre rakta, megjelent a tekintetében az a lány, de nagyon érzéki csillogás.

– Szia!

– Gondolkoztam.

– Jézusom!

– Fogd már be! – nevettem fel, majd lehajoltam hozzá, és szájon csókoltam. – Jobban mondva egy csomót gondolkoztam. És van valami, amit mindenképpen szeretnék megtenni.

– Mi az?

A keze végigvándorolt a rövid nadrágomon, majd megállapodott a combomon.

Beszippantottam az ajkaimat, mielőtt válaszoltam volna.

– Haza akarok menni.

Cam szemöldöke azonnal fölszaladt.

– Úgy érted, vissza Texasba?

– Igen.

– És mennyi időre?

A kezemet a hasára támasztva, ülő helyzetbe emelkedtem. Ahogyan a súlyom ránehezedett, egy pillanatra mintha valami

feszültség suhant volna át az arcán. Mondjuk, azért nem teljesen véletlenül csináltam éppen azt, amit, éppen úgy, ahogyan.

– Annyira könnyen nem szabadulsz meg tőlem. Csak egy vagy két napról van szó.

Cam egy kicsit erősebben szorította a combomat.

– Basszus! Ennyit a tervemről, hogy az egész nyarat szexre kiéhezett agglegényként töltöm.

Elhúztam a számat.

– És mit akarsz csinálni, ha visszamész? – kérdezte, miközben a kezeivel simogatni kezdte a combomat.

– Szeretnék találkozni a szüleimmel – ismertem be. – Mindenképpen beszélnem kell velük.

– Arról, ami történt?

– Igen. Azóta egyetlen alkalommal sem beszélgettem velük erről. – Két ujjamat végigsétáltattam a mellkasán. – És most már mindenképpen meg kell tennem. Tudom, hogy ez az egész úgy hangzik, mintha valami hisztis kis picca lennék, de úgy érzem, hogy el kell mondanom nekik, mennyire helytelenül viselkedtek.

Cam elvette a kezét a combomról, és inkább az én kezemet kezdte simogatni.

– Egyáltalán nem úgy tűnik, mintha egy hisztis picca lennél, csaknem vagyok benne biztos, hogy ez annyira jó ötlet. Szerinted, ha megteszed, azzal segíteni fogsz majd magadon, vagy csak továbbrontod a...

– Hová? – Halványan elmosolyodtam. – A szüleim már nem tehetnek semmit, amivel ennél is tovább rontanák a helyzetemet! Mégis úgy érzem, hogy szembesítenem kell őket a tetteikkel. Szerinted rossz ember leszek, ha megteszem?

– Nem.

– Mindenképpen meg kell tennem – mondtam, és mélyet sóhajtottam. – És Mollyval is beszélnem kell.

– Micsoda?

– Mindenképpen beszélnem kell veled, mert el akarom magyarázni neked, hogy mit miért tettem. Tisztában vagyok veled, hogy nagyon kockázatos a dolog, de ha a titoktartási szerződés miatt fenéken billentenek, akkor állok elébe! Ha viszont el tudom érni, hogy legalább egy kicsit megértse az indokaimat, akkor talán számára is könnyebb lesz feldolgozni a veled történeteket. És akkor esetleg hívogatni sem akar majd többet... ami az igazat megvallva nagyon is kellemes változás lenne az életemben. A beszélgetésünk óta is küldi még az üzeneteit. Igaz, hogy már sokkal ritkábban, mint előtte, de szeretném, ha ezt is abbahagyná.

Azt akartam, hogy egyszer és mindenkorra hagyjanak békén.

Cam tekintete összetalálkozott az enyémmel.

– Na, abban aztán igazán nem vagyok biztos, hogy ez annyira jó ötlet. Így, ahogy elmondtad, nem úgy tűnik, mintha az a lány a legnormálisabb lenne.

– Pedig egyáltalán nem őrült. Csak nagyon dühös, és hidd el, minden oka megvan rá.

– De azért tudod, hogy nem miattad történt, ami veled történt? Nem vagy érte felelős.

Nem válaszoltam, mert magam sem voltam biztos abban, hogy ez az igazság. Ha nem vontam volna vissza a vádakat, Blaine nem úszhatta volna meg, amit velem tett, és az talán elég lecke lett volna neki ahhoz, hogy észébe se jusson még egyszer valaki mással is megtenni. Vagy nem. Ez viszont olyasmi, amit akkor senki nem láthatott volna előre.

– Meg kell tennem. Nem csak saját magam, hanem Molly miatt is – jelentettem ki végül. Miközben pontosan tudtam, hogy nem lesz valami kellemes az élmény. – Már nem akarok tovább menekülni, Cam! Tisztában vagyok veled, hogy soha többé nem fogom elfelejteni és meg nem törtéنتté tenni ezt az egészet. Ami

történt... Nos, az mindig a részem lesz, de nem hagyom, hogy az határozzon meg! Többé már nem!

Cam egy pillanatig hallgatott.

– Tudod, mit gondolok?

– Hogy csodálatos vagyok?

– Azon kívül.

– Micsodát?

– Azt hiszem, ezt a pontot már elérted, Avery. Azt hiszem, elfogadtad, hogy ami megtörtént, az a részeddé vált, és azt hiszem, elérted, hogy ne ez határozza meg a személyiségedet. Még te sem tudsz róla, de ez már megtörtént.

A keze a csípőmre csusszant.

– Ha ennek ellenére is még mindig meg akarod tenni, amit az előbb elmondtál, akkor mindenképpen tedd meg! De én is ott leszek melletted.

– Te el akarsz kísérni? – kérdeztem, azután felsikoltottam, mert Cam váratlanul oldalra fordult, minnek eredményeképpen én hanyatt az ágyra kerültem, ő pedig fölém hajolt.

– Nem hagyom, hogy ezt egyedül csináld végig. Rohadjak meg, ha hagyom! – jelentette ki, majd az egyik könyökére támaszkodott. – Én is veled megyek. Nem beszélhetsz le róla! Mikor indulunk?

– A hétvégére van már valami terved?

Néma nevetés rázta a vállait.

– Jézusom!

– Meg kell tennem.

Puszit nyomott az orrom hegyére.

– Erről nem vagyok meggyőződve, szivi, de ha te így gondold, akkor nem hiszem, hogy bármi egyéb számítana.

Imádtam, amiért ennyire hisz bennem. Csodálatos volt.

– Te tényleg el akarsz jönni velem?

– Ez elég hülye kérdés, Avery! És igen, léteznek ezen a világon hülye kérdések is. A tied pedig ezek egyik legkiválóbb példája volt. Hát persze hogy veled megyek!

Az ajkaim egészen halvány mosolyra húzódtak.

– Szeretlek.

– Tudom.

– Öntelt.

– Magabiztos – felelte, és lehajtotta a fejét, egészen közel hozzám. Lágyan megcsókolt, és ettől az egész testem bizseregni kezdett.

– Szeretlek, szívi.

Éppen elkezdtem volna a két karomat a nyakába fonni, amikor legördült rólam, és megfogta a kezemet.

– Hé! Gyere csak ide vissza!

– Nem. Most más dolgunk van – ezzel engem is lerángatott az ágyról. – És ha most elkezdesz itt simogatni, akkor nem haladunk vele.

– Mit fogunk csinálni?

Hirtelen előrehajolt, majd a vállára kapott, és az ajtó felé kezdett rohanni.

– Repülőjegyet kell foglalnunk.

Ha valaki azt mondja, hogy két nap múlva Texasban leszünk, simán örültnék tartottam volna. Pedig éppen ez történt. Hamarosan már be is jelentkeztünk egy szállodába, a szüleim házához közel. Mivel nem akartam sokáig húzni az időt, és még aznap túl akartam lenni mindenem, amint lecuccoltunk a szobában, már el is indultunk. Mivel egyetlen szóval sem említettem a szüle-

imnek, hogy esetleg Texasba jövünk ezen a hétvégén, még azt sem tudtam, hogy itthon lesznek-e egyáltalán.

Cam halkan füttyentett, amikor a kanyargós kocsibejárón végighaladva, a szemünk elé tárult a szüleim udvarháza.

– Jézus úristen, ez aztán a ház!

– Pedig annyira nem nagy dolog – feleltem, ahogyan végigpillantottam a frissen nyírt gyepen, valamint a masszív, hatalmas téglalapú épületen. – A te szüleidnek *otthona* van. Ez itt nem egyéb, csak egy hatalmas, üres, és rideg héj.

A bérelt kocsikkal a körkörös kocsibeálló közepén állt meg, közel a márványból készült, halkan csobogó szökőkúthoz. Egy ideig csak figyelte, majd elmosolyodott.

– Még soha nem láttam olyan házat, aminek az előkertjében valódi szökőkút is lett volna.

Mélyet sóhajtottam. Félelemmel vegyes eltökéltséget éreztem.

– Képes vagyok rá!

– Igen, az vagy – finoman megszorította a térdemet. – Biztos, hogy egyedül akarsz oda bemenni?

– Igen – ránéztem, és elmosolyodtam. Hát persze hogy jobban szerettem volna, ha ő is bejön velem. – Sajnos ezt egyedül kell végigcsinálnom.

Hátradőlt az ülésben.

– Azért, ha meggondolod magad, csak küldj egy üzit, és azonnal ott vagyok.

Odahajoltam hozzá, és leheletfinom csókot adtam neki.

– Csodálatos vagy!

Belemosolygott a csókomba.

– Te is.

Még egyszer megcsókoltam, majd kinyitottam a kocsiját, és kiszálltam. Tudtam, hogy ha még egy pillanatig itt maradok,

akkor megfutamodom. Éppen abban a pillanatban, amikor becsaptam az ajtót, Cam megállított.

– Csak ne felejtse el, hogy bármit is mondanak neked, az soha nem változtat a tényen, hogy te egy csodálatosan szép és erős fiatal nő vagy, és bármi történt is, az semmiképpen nem lehetett a te hibád!

A szemem könnyekkel telt meg, a szívem pedig végtelenül erős szerelemmel.

– Köszönöm!

Cam kacsintott.

– Most pedig menj, és tégy jót!

Miután bizonytalan mosolyt villantottam rá, hátat fordítottam a kocsinak, és elindultam felfelé a széles lépcsősoron, majd keresztül a kerti verandán. A mennyezeten egy ventilátor kavarta a ragacsosan forró levegőt, és a légmozgás egy kicsit megemelte a hajamat. Felemeltem a kezemet, készen arra, hogy bekopogjak, de aztán megálltam, és megráztam a fejem. A zsebembe nyúltam, majd elővettem a kulcsomat. Nem kell itt nekem kopogtatnom!

A kulcs elfordult, vettem még egy pillantást hátra, ahol Cam a kocsiban ülve várakozott, és beléptem a szüleim házába.

Nem változott semmi. Ez volt az első dolog, amit magamban megállapítottam, miután halk kattanással bezáródott mögöttem az ajtó. Minden tiszta volt és vadonatújan csillogó. Nem volt semmilyen szag, nem hallatszott semmilyen zaj. A rideg előtérben nem volt semmi, ami egy kicsit is barátságossá tette volna.

Elsétáltam az aranyszín csillár alatt, és beléptem a hivatalos fogadószobába.

– Apa? Anya?

Néma csönd.

Észrevettem a hófehér kanapét, amiről tudtam, hogy anyának egyből elborulna az agya, ha azt látná, hogy valaki rá merészel

ülni. Benéztem előbb az étkezőbe, majd a nappaliba is. Végül, miután nem találtam őket sem a dolgozószobában, sem a konyhában, elindultam felfelé.

A lépteim semmilyen zajt nem keltettek.

A második emeleten elindultam a folyosó végén nyíló ajtó felé, és amikor odaértem, egyszerűen benyitottam.

Ez valamikor az én hálószobám volt... és itt a kulcsszó a *valamikor* és a *volt*.

– Szentséges isten! – suttoztam.

Mindenem eltűnt. A könyveim, az íróasztalom, a posztereim, a kis micsodák és izébizék, amiket nem vittem el magammal. Nem mintha különösebben számítana, de istenem, ha bárki benéz ebbe a szobába, soha eszébe nem jutna, hogy nem is olyan régen még itt laktam.

– Minden cuccodat összerámoltuk.

Ijedtemben összereztem és megfordultam. Anya ott állt, egykori szobám ajtajában, bézs színű vászonnadrágban és fehér blúzban, ami természetesen be volt tűrve a nadrágjába. Szalmaszín haja tökéletes frizurában, az arcán nyoma sem volt ráncnak vagy bármi hibának.

– Anya!

Az egyik szemöldöke elegánsan feljebb csúszott néhány milliméterrel.

– Ha a holmidért jöttél, akkor fent van a padláson. Az után vitettünk fel oda mindent, hogy ősszel beszélünk.

– Elfelejtettétek a születésnapomat! – tört ki belőlem.

Finom, elegáns mozdulattal billentette oldalra a fejét.

– Ó tényleg?

Egy pillanatig csak néztem, és egyre az járt a fejemben, hogy teljesen hidegen hagyja a dolog. Feltámadt bennem a harag, de elnyomtam. Ha az ember haraggal fordul Mrs. Morgansten felé, azzal soha, semmit nem fog tudni elérni. A saját pályáján kell

megverni – nyugodtnak és összeszedettnek kell maradnom. – Nem a holmimért jöttem.

– Akkor talán szeretnél visszaköltözni? – kérdezte, de a hangjából nem az csendült ki, hogy annyira örülne ennek a lehetőségnek.

Igazából semmi nem csendült ki a hangjából. Még az is eszembe jutott, hogy talán a hangját is megplasztikáztatta, mert éppen annyira kifejező volt az is, mint az arca.

– Nem! – feleltem, szinte horkantva. – Azért jöttem, hogy beszéljek veled és apával. Itthon van?

Nem válaszolt azonnal.

– Igen, odakint van a verandán.

– Nos, akkor menjünk!

Válaszra sem várva elléptem mellette, és elindultam a földszintre. Néhány lépéssel lemaradva követett, és éreztem, hogy a tekintete szinte lyukat fúr a hátamba. Számolni kezdtem. Egészen ötig sikerült eljutnom, amikor már nem bírta tovább szólnélkül.

– Levágattad a hajad?

– Nem.

Megvetően fűjt.

– Látszik!

Felsóhajtottam.

– Akkor miért kérdezted?

Anya csak akkor szólalt meg újra, amikor elérkeztünk a verandára vezető szobába.

– Egyébként mi ez, ami rajtad van?

– Turkálóból van – feleltem annak ellenére, hogy nem volt igaz.

Halkan válaszolt.

– Ez annyira jellemző rád, Avery!

Megint felsóhajtottam, és kinyitottam az ajtót. Ellenállhatatlan vágy töltött el, hogy azonnal sarkon forduljak, visszarohanjak a házba, és elkezdjek a fehér bútorokon ugrálni. Apa az egyik napozószékben ült és újságot olvasott. Még ki sem nyithattam a számat, amikor anya már beszélni kezdett.

– Nézd csak, ki méltóztatott meglátogatni bennünket!

Apa leengedte az újságját és rám nézett. Az arcán őszinte meglepetés játszott.

– Avery?

– Szia, apa!

Felült és félretette az összehajtogatott újságot.

– Nem is számítottunk arra, hogy eljössz!

Semmi olyasmi, hogy „hogyan vagy”, esetleg „annyira jó, hogy megint látlak”. Leültem az egyik fonott székbe.

– Tudom. És nem is maradok sokáig.

– Beszélni akar velünk – mondta anya, és állva maradt. – Elképzelni sem tudom, hogy mi lehet ennyire fontos, de a kocsibejárón egy bérelt autó áll, és valami fiú ül benne.

– A mondandóhoz semmi köze sem a bérelt kocsinak, sem a benne ülő srácnak.

– Hát, őszintén reméltem, hogy nem azért jöttél el ilyen messzire, hogy ilyesmiről beszéljess velünk!

Mélyen, hosszan felsóhajtottam.

– David megkeresett.

Apa megmerevedett, anya pedig meglepően csendes lett. Jó helyre tapintottam.

– Beszélt nekem Molly Simmonsról és Blaine Fitzgeraldról, meg arról, ami tavaly nyáron történt... és ami idén nyáron történni fog.

– Avery...

– Nem! – szakítottam félbe anyát, mielőtt még bármit mondhatott volna, mert abban egészen biztos voltam, hogy ha megte-

szi, azonnal a plafonon leszek. – Nem szegtem meg a megegyezést. Ennyi éven keresztül végig tartottam a számat. Pontosan azt tettem, amit szerintetek tennem kellett.

Anya kihúzta magát.

– Davidnek nem volt semmi joga ahhoz, hogy felhívjon, és...

– Miért nem? Talán törvénytelen, hogy elmondta nekem, hogy Blaine egy másik lányt is megerőszakolt éppen úgy, ahogyan engem?

Apa hangosan felszisszent, anya pedig, ha lehet, még jobban elfehéredett.

– Nincsen semmi okod arra, hogy ennyire nyersen fogalmazz! – jelentette ki, és karba fonta a kezét. – Pontosan tudjuk, mit mondtál...

– Amit akkor éjjel a kórházban mondtam nektek, ugyanaz volt, mint amit a rendőröknek is elmondtam. Blaine megerőszakolt. De ti ketten úgy döntöttetek, hogy vissza kell vonnom a vádat, és emiatt mindenki meg volt győződve arról, hogy hazudtam.

– Avery... – próbált félbeszakítani apa.

De nem hagytam neki.

– Az egyedüli oka a látogatásomnak, hogy el kell szakadnom a múlttól, és ezt csak úgy tudom megtenni, ha elmondom nektek azt, amit már akkor el kellett volna mondanom.

Itt mély levegőt vettem.

– Nem volt igazatok. Rettenetesen nagyot tévedtetek, amikor úgy döntöttetek, hogy el kell tussolnunk a dolgot!

Anya tett egy lépést előre.

– Hogy mit mondtál?

– Jól hallottad! – Felálltam, és éreztem, hogy mind a két kezem ökölbe szorul. – Azt kellett volna mondanotok Blaine szüleinek, hogy menjenek a fenébe! Azt kellett volna mondanotok nekik, hogy takarodjanak el a házból! Aztán el kellett volna

mennetek a rendőrségre, elmondani nekik is, hogy mit akartak csinálni, hogy megpróbálták megszarolni a *lányotokat*, mert azt akarták, hogy fogja be a száját. És miért nem tettétek ezt? Mert nem akartatok a bíróságra menni. Mert így nem volt senki, aki kínos kérdéseket tehetett volna fel nektek. Hogy továbbra is el tudjatok járni a *klubba*, és ne kelljen magatokat kínosan érezni. Közben engem mindenki kurvának nézett, Blaine pedig szabadlábban maradt csak azért, hogy megint megtehesse valaki mással! Hát mennyire vagyunk mi ezért hibásak? Ki kellett volna állnotok mellettem, és hinnenek kellett volna nekem! Segítenetek kellett volna! Hiszen én a lányok vagyok. Csak és kizárólag erre kellett volna gondolnotok!

Apa elfordult, és nagyon is megértettem, hogy miért teszi ezt. Talán mindig is sejtette az igazságot. A helyében én is nagyon szégyelltem volna magamat.

– Azért annyira nem alakult rosszul az életed, Avery! – jelentette ki anya, és hangosan sóhajtott. – Nézd csak meg, mi minden vált számodra elérhetővé a kapott pénzzel! Egyetemre mehettél. Berendezhetted a saját lakásodat.

Majd csücsörített és még hozzátette:

– És közben úgy beszélsz, mintha a világon semmit nem tetünk volna érted.

– Nancy! – szólt közbe apa, és felemelte a fejét.

– Mi van? – Anya hátravetette a fejét. – Soha, egyetlen pillanatig sem jutott eszébe, mennyire nehéz volt nekünk emiatt.

Csak néztem rá meredten, de az igazat megvallva cseppet sem lepott meg a reakciója. Lényem egy része azt kívánta, hogy bárcsak meglepődhettem volna, de az igazat megvallva már nem tudott megbántani azzal, amit mond.

– Tudod, anya, éppen ez a legnagyobb gond! Mindig és mindenhol csak azzal vagy elfoglalva, hogy nektek mennyire nehéz minden – megráztam a fejem, és apára néztem. – Most már sok-

kal jobban vagyok. Gondoltam, elmondom, ha esetleg érdekel benneteket. Nagyon jól haladok a suliban. Vannak barátaim, és találkoztam egy nagyszerű sráccal, akinek elmondtam mindent arról, ami velem történt. Szóval vannak dolgok, amik tényleg jól alakultak. Remélem, egy napon majd a mi kapcsolatunkról is ugyanezt fogom tudni elmondani!

Apa az ajkához emelte összekulcsolt kezét, és csak a kertet nézte. Még egy pillantást vetettem rá, majd visszafordultam anyához. Ő persze mereven és hidegen állta a tekintetemet, de a szája sarkában finom ráncok jelentek meg. Akármilyen érzelmentesnek tűnt is az arca, pontosan tudtam, hogy rettenetesen felingereltem.

– De nem azért jöttem ide, hogy ti ketten rosszul éreztétek magatokat – folytattam, miután nyeltem egy nagyot. – Másról van szó. Mindenképpen meg kell mondanom, hogy tudjátok: habár megbocsátok nektek, ne is álmódjatok róla, hogy még egyszer megengedem, hogy beleszóljatok az életembe!

Anya még egy pillanatig állta a tekintetemet, azután elfordult. Aadtam még mind a kettőjüknek néhány másodpercet, hátha mondani akarnak valamit, de a néma csend súlyos falként emelkedett közénk. Legyen hát!

Megfordultam, és elindultam az ajtó felé, egyenes háttal, felszegett állal, büszkén. És ez nem is amolyan magamra erőltetett szerep volt. Tényleg büszkeség töltött el. Sikerült levennem a vállamról az egyik súlyos terhet, ami azt jelentette, hogy már csak egy szál maradt elvarratlan. De annak holnapra kell maradnia, mert a ma – a ma egy nagyon jó nap.

Halvány mosollyal az arcomon sétáltam be a nappaliba. Kifelé menet felkaptam az egyik párnát, ami – gondolom – kábé annyiba kerülhetett, mint a havi lakbérem, és ledobtam a földre. Gyerekes? Igen. Jobban éreztem magam tőle? Ó, de még mennyire!

Amikor kiléptem a tornácra, láttam, hogy Cam a kocsni előtt áll, a sapkája ellenzője mélyen a szemébe húzva, és a szökőkutát vizsgálja. Elmosolyodtam, amikor észrevettem, hogy a kezét a víz alá tartja.

Megfordult, és amikor észrevettem, kocogva megkerülte a kocsit, majd félúton találkoztunk.

– Na, hogy ment?

– Hát... – Nyújtózkodtam, és oldalra fordítottam a fejemet, hogy én is beférjek a sild alá. Megcsókoltam. – Éppen úgy, ahogyan számítottam.

A keze azonnal a derekamon volt, biztos jeleként annak, hogy ez a gyors kis csók is nagy hatással volt rá még itt, a szüleim háza előtt is.

– Akarsz beszélni róla?

– Mondjuk vacsora közben? – Tettem egy lépést hátra, ő pedig elkapta a kezemet. – Gyere, elviszlek Chuy éttermébe, és...!

– Avery?

Cam megmerevedett, és hirtelen egy kicsit erősebben kezdte szorítani a kezemet. Apa hangjára megfordultam. Felénk közeledett.

– Ha mond valami baromságot, akkor nem tudom megígérni, hogy nem fektetem ki itt és most! – szólalt meg Cam halkán, figyelmeztetően.

Én is megszorítottam a kezét,

– Remélem, hogy erre azért nem fog sor kerülni!

– Csak mondom – motyogta.

Megvártuk, amíg apa odaér hozzánk. Előbb Camre nézett, majd a tekintete az egymásba fonódó ujjainkra tévedt.

– Apa, szeretném bemutatni Cameron Hamiltont – szólaltam meg, mert úgy éreztem, hogy ebben a pillanatban ez a legmegfelelőbb dolog. – Cam, ismerd meg az édesapámat.

Cam kinyújtotta a szabad kezét, de közben a száját összeszorította, és a szeme jeges kéken csillant.

– Jó napot!

Apa megfogta a kezét.

– Örülök, hogy megismerhetem!

Cam nem válaszolt.

– Mit akarsz, apa? – kérdeztem.

A tekintetünk egyetlen másodpercre összetalálkozott, azután apa elfordult. Ilyen közlelről nézve, a vakító texasi nap fényében tisztán láttam, mennyire megöregedett. Ebben a pillanatban rádöbbsentem, hogy ami velem történt, az őt magát is rettenetesen megviselte, csak hogy ő, szemben anyával, nem feküdt ki tudja hány alkalommal a kés alá, hogy ezt elkendőzhesse.

Mélyet sóhajtott, és így szólt:

– Tudod, mi hiányzott a legjobban ennyi év alatt? Hogy nem láttalak táncolni.

32. FEJEZET

VACSORA KÖZBEN RÉSZLETESEN ELMESÉLTEM CAMNEK a szüleimmel folytatott beszélgetést. Amikor anya viselkedéséről beszéltem, egy pillanatra azt hittem, belevágja a falba a kést.

– Az igazat megvallva – mondtam –, az egészben nem volt semmi meglepő. Mindig is ilyen rideg volt... és ez az évek alatt csak még rosszabb lett.

Cam állkapcsa újra és újra megfeszült.

– Te sokkal jobb ember vagy, mint én.

Megvontam a vállamat. Ha tudná, néha mikén szoktam agyalni, biztosan nem tartana jó embernek.

– Nagyon örülök, hogy végre beszélgethettem velük. Na és apa? Ez az egész, amit a táncsal kapcsolatban mondott... Ő csak így tudja kimutatni, hogy valamilyen szinten megbánta, amit tett. Persze legalább megkaptam, amit akartam, nem?

Bólintott.

– És akkor most jobban érzed magad tőle?

Nagyon jó kérdés volt.

– Az igazat megvallva, nem érzek semmi különöset. Úgy értem, persze nagyon örülök, hogy végre rászántam magam, de igazából nem is tudom. Olyan volt, mint amikor az embernek fogorvoshoz kell mennie. Nem akarja megtenni, de tudja, hogy elkerülhetetlen a dolog, amikor pedig túl van rajta, örül, hogy volt bátorsága elmenni.

Átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a kezemet.

– Még mindig akarsz holnap Mollyval találkozni?

– Igen.

Miután lefoglaltuk a repülőjegyeket, átnéztem a bejövő e-mailjeimet, és kerestem egy olyat, amit ő küldött. Mondjuk, annyira nem volt nehéz, mert elég sok volt belőlük. Küldtem neki egy gyors választ, amiben leírtam, hogy egy vagy két napig itt leszek a városban, és hogy szeretnék találkozni vele. Kicsit magam is meglepődtem, amikor nem egészen egy óra múlva már válaszolt is, hogy neki megfelelne a találka.

– Igen, szeretnék találkozni vele.

Cam elfordult, és az álla fölött megint remegni kezdett egy izom. Látszott rajta, hogy nem tetszik neki az ötlet, de támogatni akart, bárhogyan döntsek is. Ez is egyike volt azoknak a pillanatoknak, amikor újra és újra rádöbbsentem, mennyire hihetetlenül szerencsés vagyok, amiért éppen vele ütköztem össze a folyosón az első csillagászatóra előtt. Talán tényleg az kell, hogy erre minél többször ráébredjek?

Ugyanis nekem rá volt szükségem. *Nagyon nagy* szükségem volt rá.

Nem volt kedvem beszélgetni már sem a szüleimről, sem a Mollyval való találkozóóról. Be akartam bizonyítani neki, hogy mennyire szeretem, de nem azért, mert ezt ő elvárta volna tőlem, hanem azért, mert én is így akartam.

– Visszamegyünk a szállodába? – kérdeztem, és éreztem, hogy felgyorsul a pulzusom.

Kifizettük a számlát, kocsiba ültünk, és elindultunk. Nagyon korán volt még, és mivel Houstonhoz viszonylag közel szálltunk meg, bőven volt mit megmutatni Camnek. Aztán egyszerre úgy éreztem, hogy már senkivel és semmivel nem akarok osztozni azon az időn, amit vele tölthetek.

A szállodában csak ült az ágy szélén, fején a hátrafordított baseballsapkával, és a hüvelykujjával a tévé távirányítóját nyomogatta. A sötétítőt teljesen behúztuk a hatalmas ablak előtt, így a lenyugvó nap fénye éppen csak keresztülszűrődött.

– Megyek és gyorsan lezuhanyozom.

Azzal összeszedtem minden tisztálkodóholmimat, és elindultam a fürdőszoba felé.

Cam hosszan nézett rám, majd szóra nyitotta a száját, de végül csendben maradt, és csak bólintott. A szemében megjelent valami különös csillogás, ami az egész testemet izgalommal töltötte el. Elmosolyodtam, majd gyorsan bementem a fürdőbe. Becsuktam magam mögött az ajtót, és a táskámat letettem a mosdó melletti pultra. Nem hoztam be magammal semmilyen ruhát, és azon töprengtem, hogy Cam vajon észrevette-e.

Ha pedig észrevette, akkor mit gondolt a dolgról?

Ugyanazt, amit én?

Gyorsan lezuhanyoztam, lemosva magamról azt a tipikus repülőszagot. Nem siettem, mert ki akartam üríteni a fejemből minden gondolatot a szüleimmel folytatott beszélgetéssel kapcsolatban. Nem tartott túl sokáig. A pulzusom az egekben volt, és mindenegyes érzékemmel csak Camre koncentráltam.

Miután kiléptem a tus alól, egy vastag törülközőt tekertem magamra, majd elkezdtem kibontani a hajamat. A gyomrom úgy emelkedett és süllyedt, mintha hullámvasúton ülnék. Fogat mostam, és hirtelen már nem maradt semmi, amivel tovább húzhattam volna az időt.

Kinyitottam a fürdőszoba ajtaját, és Camet ott találtam, ahol hagytam. Most már hanyatt feküdt az ágyon, és a lábát a végén lelógatva nézte a tévét. A sapkája mellette hevert, a távirányító pedig lapos hasán.

Kiléptem.

Cam felém fordult, majd azonnal felült. Fekete hajtincsei a homlokába hulltak, és a szemöldökét csodálkozva felvonta. Sűrű szempillái alatt a szeme szinte saját fénnel világított.

A bőrömet mintha ezernyi apró tű szurkába volna egyszerre, miközben odamentem az ágyhoz. A fejét hátrahajtotta, és több-

szőr is nagyot nyelt, amint megálltam előtte, majd felemeltem a kezemet, és az ujjamat a törülköző szélébe akasztottam.

A tekintete végigsimított rajtam, majd az ajkai szétváltak.

– Avery?

Az egyik kezemet a vállára tettem, és lovaglólásban az ölébe ereszkedtem. A keze a csípőmre nehezedett.

– Cam?

A szája mosolyra húzódott, és az arcán megjelent az a gödröcske.

– Most mire készülsz?

– Ó, semmire! – mondtam, és rádöbentem, mennyire izgatottan csendül a hangom. – Mindenre.

– Azt ugye tudod, hogy a kettő éppen egymásnak az ellentéte?

– Tudom. – Leereszkedtem az ölébe és megéreztem, ahogyan a nadrágján keresztül a keményedő férfiassága a combjaim közé nyomódik. – Megcsókolnál?

A válasza nem is várva lehajoltam hozzá, az ajkammal végigsimítottam az ajkain egyszer, majd még egyszer, és még egyszer, nyelvem hegyével megnyalogatva az alsó ajkát előbb kívülről, majd belülről is. Egyre erősebben szorította a csípőmet, de most már teljesen én irányítottam, ahogyan szétnyitattam vele a száját, és egyre mélyebben csókoltam. Az ajkai az enyémmel együtt mozogtak, és követték minden mozdulatomat. Biztos voltam benne, hogy hamarosan bele fogok olvadni nem csak ebbe a csókba, de az ágyba is.

– Érints meg! – mondtam, bele a szájába. – Kérlek!

Megtette.

A kezei becsúsztak a törülköző alá. Mindkettővel a combomat simogatta, és lassan elindult felfelé. Ujjai minden egyes kis simogatással közelebb kerültek ahhoz a részhez, ahol annyira szerettem volna, hogy legyenek. Az egyik keze ekkor megállt a

combom külső oldalán, míg a másik csábítóan közel került a combom tövéhez.

– Ne merészed! – mondtam neki, és felemeltem a fejemet.

Cam kuncogott, azután az ujjai szépen lassan, megint felfelé indultak. Megérintették az ágyékomat, majd visszahúzódtak. Csalódott nyögés tört fel a torkomból.

– Mit akarsz? – kérdezte, de nem nézett a szemembe.

– Hogy megérints!

Megint nagyon közel jött, és az ujjak újra a nedvességet érintették, de aztán a keze visszacsusszant a combomon.

– Hiszen éppen érintlek, szivi!

– Tudod, hogy gondolom.

– Nem.

– Kérlek szépen! – A fejemet lehajtottam, és a szemébe néztem. – Kérlek, érints meg, Cam!

Megint hátrahajtotta a fejét. Először az orrunk ért össze, utána az ajkaink.

– Nos, most, hogy így mondod, azt hiszem, már tudom, mire gondolsz.

– Végre! – nyögtem fel.

Felnevetett, finoman megharapdálta az államot, de a keze közben már el is indult felfelé, a combom belső oldalán. Összerándultam, amikor a tenyere a combom közére simult.

– Így gondoltad?

– Igen.

Az ajkai a nyakamra tapadtak, miközben az ujjai belém hatoltak.

– És így is?

Lehunytam a szememet, és a hátam hátrahajlott.

– Aha!

Cam elfordította a kezét, hogy most már a hüvelykujja nyomódjon az érzékeny ideggócnak. Elakadt a lélegzetem, ő pedig

bedugta még egy ujját, és éreztem, hogy a teste megfeszül alattam.

– Na és ehhez mit szólsz?

A csípőmet előrenyomtam, nyögtem, és a testem szinte izzott.

– Ó, igen! Ez nagyon tetszik!

– Szóval tetszik – motyogta, miközben az ujjai folyamatosan ki és be jártak.

Újabb nyögés szakadt fel a torkomból, de sokkal többre vágytam. Érezni akartam magamban, azt akartam, hogy bennem legyen. Vad vágy ébredt bennem, amit a kék és valami egészen más, sokkal erősebb érzés tüzelt. Kinyitottam a szememet, és mélyen az ő szemébe néztem. Lassan kioldottam a csomót a törülközőn, és hagytam, hogy lehulljon rólam, egyenesen hátra, a padlóra.

Cam keze azonnal megállt, és a légzése felgyorsult.

– Basszus, Avery...!

A kezemet a kezére tettem. A szívem félelmetesen vert.

– Meg ne állj!

Az egyik hüvelykujjával megkeményedett mellbimbómat simogatta és felmordult.

– Eszembe sem jutna.

– Még mindig nem egészen az, amire gondoltam – suttogtam neki, majd a másik kezemmel lenyúltam, és megkerestem a cipzárat a farmernadrágon. – Akarlak, Cam!

– A tiéd vagyok – mormogta. – Teljesen a tiéd.

Ahogy ujjaimmal átfogtam a csuklóját, elégedett mosoly ült ki az arcára. Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire határozott is tudok lenni, de megfogtam a kezét, és kihúztam magamból, kihúztam a combjaim közül.

– De én úgy akarlak! – mondtam neki, majd kigomboltam a nadrágot, és lehúztam a cipzárt. Ujjaim rákulcsolódtak a keménységre, és a teste megremegett. – Te nem akarsz engem?

– Sokkal jobban, mint valaha is gondolnád! – mondta, és a tekintete a fel-alá járó kezemre esett. Felnyögött. – Avery...!

Elengedtem, de csak annyi időre, míg sikerült levennem róla a pólót, és félredobni. A teste aranybarna volt, feszes és izmos. – Ezt akarom, Cam.

Megfogta a csípőmet, a mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt.

– Biztos vagy benne, Avery? Mert ha nem, akkor nem kell mindenképpen. ...

Egy csókkal némítottam el, és a kezemmel megsimítottam a mellkasát.

– Igen, biztos vagyok benne.

Megint megszorította a csípőmet, majd egyetlen határozott mozdulattal máris a hátamra fektetett, és fölém emelkedett. Szemében vágy csillant. Lehajolt, majd lázas vágyban égő csókkal, korábban soha nem tapasztalt erővel és szenvedéllyel tette a magáévá a számát. Azután felállt. Lángoló tekintetének fényében meg sem mertem mozdulni, csak figyeltem, ahogyan leveszi a nadrágját. A tekintetem végigsimított a mellkasán, a tetoválásán, azon a csodálatos hasfalon, és még lejjebb. Cam hatalmas nagy volt, és a lelkemnek egy naiv része hirtelen azon kezdett töprengeni, hogy hogyan fog ez egyáltalán működni.

Lángoló tekintete felpertszelte meztelen bőrömet. A szívem bizonytalanul vert, a gyomrom görcsbe rándult az izgatott váraozástól.

– Egész életemben képes lennék csak bámulni téged! Soha nem unnám meg!

– Még akkor sem, ha már nagyon öreg lennék?

– Akkor sem.

Azután fölém hajolt, és rám ereszkedett, az ajkaival csókolva végig a lábaimat és a hasamat. Amikor elérte a mellemet, szivogatta, és finoman harapdálta, míg már duzzadtan feszülőnek

nem éreztem. Nem sietett, szépen lassan mozgott rajtam, megnyalogatva testem minden egyes négyzetcentijét, mintha csak örökre az emlékeibe akart volna zárni, vagy éppen teljes egészében a magáévá tenni. De nem érdekelt. Ha akarja, akkor az örökkévalóságig is csinálhatja. A gyomromba izzás költözött, ami hamarosan mindent elárasztóan kellemes fájdalommá változott. Most először történt meg, hogy nem éreztem sem félelmet, sem bizonytalanságot amiatt, hogy a vágy fellángolt a bensőmben. Fel akartam fedezni. Azt akartam, hogy Cam fedezze fel.

A testem hátrafeszlült, minél közelebb az övéhez, fájdalommal és feszültséggel eltelve, miközben ő kikényszerített belőlem minden egyes nyögést, és minden egyes kis morgást. Nyers és erőteljes vágy lett úrrá rajtam. Még soha nem éreztem ehhez, hasonlót sem.

Az ajkai ekkor az enyémre tapadtak, ahogyan a könyökére támaszkodva feljebb emelkedett, és miközben előbb egy, majd még egy ujját is finoman belem dugta, folyamatosan csókolt egyre mélyebben és mélyebben. Hamarosan már vonaglottam alatta. Felemelte a fejét, és volt a tekintetében valami mámorító – valami vad. Mintha a bensőmet széjjelszagató érzelmek tükröződtek volna benne. Elvitt egészen a legvégső határig, majd kihúzta az ujjait.

Felnyögtem.

– Cam!

Nevetett egy kicsit, majd lejjebb csúszott a testemen, és hamarosan már a szája volt rajtam ott, a combjaim között, és a nyelve kezdett mozogni, amíg már a fejemet balra és jobbra kapkodtam, a csípőm pedig szinte önálló életet élve nyomódott az arcába egyre erősebben. Teljesen eltöltött az érzés, annyira intenzíven, hogy szinte beleőrültem, és amikor az ujjával simogatni kezdte a csiklóm, a nevét sikoltva élveztem cl.

Cam gyorsan felemelkedett, a tekintete az enyémbe fúródott, és nézte, ahogyan a testem megállíthatatlanul remeg. Széthúzta a combjaimat, és annak ellenére, hogy egy pillanatra kényelmetlen, hideg, és sötét érzések kezdtek feltámadni bennem, sikerült mindegyiket félresöpörnöm. *Készen* álltam. Éreztem, ahogyan a férfiasága a hasamnak feszül, majd becsusszan, talán ha egy centit.

– Nagyon szeretlek – mondta Cam lágyan, és az egyik kezével megsimította az arcomat. – Nagyon, de nagyon szeretlek!

Megöleltem.

– Én is téged.

Mélyen megcsókolt, ahogyan az egyik kezét a csípőmre tette, és a sajátját előre lendítette. Éles, szúró fájdalom töltött el. A meglepetés könnyei csípték a szememet, és megdermesztett a hatalmas nyomás, amit a belém hatoló férfiasága miatt éreztem.

– Jól vagy? – kérdezte.

Bólintottam, és csak annyit mondtam, hogy igen.

A tekintete megkereste az enyémet, és a kezeivel simogatni kezdett. Még mindig nem mozdult, csak ott maradt, mélyen bennem, azután lehajolt, és lágyan csókolni kezdett. Lassan, kéjesen, de egyre mélyebben folytatta, hogy hamarosan már egészen másféle könnyek gyűltek a szemembe. A szívem szerelemmel telt meg, és végül a tompa fájdalom is felszívódott, a bensőmben érzett nyomás pedig kezdett egészen kellemessé válni. Vonakodva feljebb emeltem a csípőmet.

Felnyögött.

– Av...!

Megismételtem, most már határozottabban. Megfogta a csípőmet, és minden újabb lökés élvezettel teli kiáltást szakított fel belőlem. Megragadtam a vállát, a combjaimmal a csípőjét öleltem, és még mélyebben magamba húztam. Ott mozgott fölöttem, bennem, és ahogyan a mozgása egyre intenzívebb lett, úgy

gyorsult a tempó is. Olyan csodálatos érzések támadtak bennem, hogy beleszédültem! Gyorsabban mozgott, a keze szinte egyszerre érintett mindenhol, a szája pedig a mellemre tapadt. Ahogy a csípőnk egymásnak dörzsölődött, az egyik kezét becsúsztatta kettőnk közé, és ez már túlságosan sok volt. Hátravettem a fejem, és ott lent újra és újra összerándultam. A pillanat mindent elárasztóan csodálatos volt. A remegések végigrohantak az egész testemen, vággyal terhes hullámokat vetve.

– Avery! – nyögött fel, és a fejét a vállamba temette. Még két erőteljes lökés, és éppen akkor, amikor az én remegéseim is véget értek, elélezett.

A szívünk egy ütemre vert, testünk veritéktől volt csúszós. Percek teltek el így, talán órák. Képtelen lettem volna megmondani.

Amikor kicsúszott belőlem, akkor úgy csókolt meg, ahogyan korábban soha.

– Ez... erre egyszerűen nincsenek szavak. – Megrázta a fejét, és a szeme élénken csillogott. – Te jól vagy?

– Csodálatosan – mondtam neki az arcát simogatva. – Csodálatos vagy.

Cam ajka az enyémre forrt.

– De csak azért, mert veled lehettem.

33. FEJEZET

AMIKOR MÁSNAP REGGEL A TUS ALÁ ÁLLTAM, a forró víz kellemesen ellazította a feszült izmokat. Átváltottam fejuhanyra, és hagytam, hogy a víz apró cseppjei végigcsorogjanak az arcomon. Tegnap éjjel... egész éjjel... Elmosolyodtam. Fantasztikus volt. Nemcsak a szex – ami egyébként egyszerre volt csodálatos és bámulatos –, de minden más is, ami utána következett. Sokkal közelebb álltunk egymáshoz, mint korábban bármikor, és nem csak azért, mert lefeküdtünk egymással.

Inkább azért, mert most már teljesen megbíztunk egymásban. Amikor meghallottam, hogy a zuhanykabin ajtaja halkán félrecsúszik, megfordultam, és az arcába néztem. Teljesen meztelen volt. A tekintetem lejjebb haladt. Meztelen és kemény.

Az arcom elvörösödött, és a két kezemmel eltakartam a mellemet. Persze, közelebb voltunk egymáshoz, de ez még nem azt jelentette, hogy a fürdőszobai lámpa hidegen izzó fényében, anyaszült meztelenül állni nem volt egy egészen kicsit ijesztő.

– Gyönyörű vagy. – Cam egészen kicsit elmosolyodott, és elvette a kezeimet a mellem elől. – Miért akarod elrejtteni magad?

– Nem vagyunk mindannyian végtelen önbizalommal megáldva.

– Aha. – Az egyik hüvelykujjával megsimította a megkeményedett mellbimbómat, majd megcsókolt a szám sarkát, és a keze simogatni kezdte a karomat. A víz a hátamon patakozott lefelé. – Olyan magányosnak éreztem magam odakint. Gondoltam, csatlakozom.

– Magányosnak? – közelebb léptem hozzá.

– Igen. – Hagyta, hogy a kezei a csípőmre vándoroljanak, majd egészen közel jött. Nedvesen csúszos bőrünk összeért, testem bizonyos részei pedig nagyon boldogan vették ezt tudomásul. – Már rendeltem reggelit. De addig van még vagy húsz percünk.

– Húsz percünk, hogy felfrissüljünk és tisztálkodjunk?

– Azt elintézzük néhány perc alatt is.

– Akkor a maradék időben mit fogunk csinálni?

Camnek nem kellett elmondania, hogy mivel szeretné kitölteni a maradék időt. Megmutatta... mégpedig nagyon részletesen. Még egyszer megcsókolt, és az ajkai a mellemre tapadtak. A hasamban apró, izzó csomó formálódott, ahogyan oldalra fordított, és a víz egyre csak zubogott a fejünkre. Szinte kábulatban nyúltam felé, majd az ujjaim rátaláltak a csuromvizes hajtincsekre, amelyek selyemként csúsztak át közöttük. Cam a kezét becsúsztatta a combjaim közé, és közben folyamatosan csókolt. Pontosan tudta, hol kell megérintenie, és hogyan érheti el, hogy kis híján elveszítsem a fejemet.

– Várj egy kicsit! – mondta.

A két karomat a nyakába fontam, és amikor felemelt, majd a hátamat a nedves csempének nyomta, egy egészen kis sóhaj szakadt fel belőlem. Cam a lábaim közé nyomakodott. Lassú, mégis határozott lökésekkel szeretkeztünk. A nyögéseim betöltötték a fürdőszobát, és a csípője egyre csak mozgott előre, megint, és megint. A szívem dübörgött, a mellkasomba és a gyomromba pedig kéjes érzések költöztek.

Magam sem tudom, hogyan kerültünk ki a tus alól, de egyszerre már a hideg padlón hevertem a hátamon, Cam pedig fölöttem, teste az enyémmel egy ritmusra mozogva. A combjaim erősen szorították a csípőjét, miközben a zuhanyból egyre csak folyt a víz. Az egyik keze a mellemet szorította, a másikkal vi-

zes hajamba túrt. A szája forró volt, követelőző és ellenállhatatlan.

– Cam! – kiáltottam fel, és hátrahajoltam, ahogyan az élvezet hullámai hatalmas robbanáshoz hasonlóan törtek fel bennem, végigrohanva egész testemen. A karjai ezután átöleltek, Cam felemelt, és az ölébe ültetett. A térdem a nedves padlón csúszott. Az ereimben eleven tűz áramlott. A teste megremegett, és még szorosabban magához ölelt, majd a csípőjét előre lökte az enyémbe, miközben elélvezett.

Egy ideig semmilyen más zaj nem hallatszott, csak a saját, szaggatott lélegzetünk. Ellazulva borultunk egymás karjaiba, az én fejem az ő vállán, a kezem a mellkasát érintve, közvetlenül hevesen verő szíve fölött.

– Te...

– Minden rendben van! – szakítottam félbe, és nevettem. – Nem fogok összetörni.

– Nem is tudom – kifésülte a hajamat az arcomból. – Te...

Kopogás hallatszott az ajtó felől.

– Basszus, itt a kaja!

Én lekászálódtam az öléből, ő pedig felugrott, és közben majdnem elcsúszott a víztől síkos padlón. Végül sikerült épségben elérnie az ajtóhoz.

– Cam!

– Mi az? – kérdezte és a válla fölött hátranézett.

Nevetve dobtam neki oda egy törülközőt.

– Te tényleg egy szál farkban akarsz ajtót nyitni?

– Jó megfigyelés – mondta, és gonosz kis vigyor kíséretében a dereka köré csavarta a törülközőt. – Bár az igazat megvallva meggyőződésem, hogy az én farkamra egész tömegek lennének kíváncsiak!

Felnevettem, és visszaálltam a langyos zuhany alá. A farka tényleg csodálatos volt.

Mollyék háza a város egyik gazdagabb negyedében volt. Középosztálybeli, takaros, tiszta, egyszintes épület előtt állítottuk le a kocsit, én pedig a telefonomon ellenőriztem a házszámot.

– Ez lesz az.

Cam a padka mellé húzódott, majd kicsit rosszálló arckifejezéssel nézett rám.

– Biztos vagy benne, hogy ez elkerülhetetlen?

– Igen. Tartozom neki ennyivel.

Leállította a motort.

– Nem, semmivel nem tartozol neki.

Ránéztem.

– De igen. Nem mintha önmagamat vádolnám azért, ami veled történt, de ha nem beszélgethetek veled, akkor soha nem fogja megérteni, hogy miért nem mondtam semmit. És nekem nagyon fontos lenne, hogy megértse.

Mert tényleg nagyon szerettem volna már egy olyan hetet ebben az életben, amikor nem kapok tőle valami gonosz levelet.

Felsőhajtott, és levette a kezét a kormányról.

– Na és persze gondolom, azt szeretnéd, ha itt várnálak meg a kocsiban.

Bólintottam.

Megint felsőhajtott.

– Nagyon nem tetszik ez nekem.

Odahajoltam hozzá, és arcon csókoltam.

– De azért még szeretsz, igaz?

– Nagyon – mondta és felém fordult. A kezét a tarkómra csúsztatta, az arcomat közelebb húzta magához, és hosszan megcsókolt. – De ez még nem jelenti azt, hogy szívesen ülök itt,

mialatt te bemész valami teljesen ismeretlen és talán totálisan bolond liba házába.

– Nem bolond.

– Mondod te!

– Mondom én.

Félmosoly jelent meg az arcán.

– Ha öt percen belül nem vagy itt, akkor éktelen fegyverro-pogással megyek utánad!

– Nincs is fegyvered.

– De ő ezt nem tudja.

Halkan felnevettem.

– Öt percnél azért tovább fog majd tartani.

– Akkor legyen hat.

– Még több kell – feleltem.

– Nincsen neked erre szükséged, szivi! – mondta, majd amikor nem válaszoltam semmit, hozzátette: – Hét.

– Nevetségesen viselkedsz. Nem lesz semmi baj.

Cam megint felsóhajtott.

– Rendben. De légy óvatos!

– Az leszek.

Mielőtt még kiszabadulhattam volna az öleléséből, szorosabban magához vont, és megcsókolt. Először lágyan kezdte, majd miután a nyelve a számba csusszant, mélyebb és szenvedélyesebb lett, és ahogyan odabent mozgott, eszembe jutott, hogy mit csinált velem előző este és aznap reggel. Belenyögtem a csókjába, amikor pedig elszakadtunk egymástól, levegő után kapkodtam.

A kék szemekbe gonoszkás kis csillogás költözött.

– Minél hamarabb visszajössz, annál hamarabb kapsz még belőle.

– Gonosz vagy. – Elhúzódtam, de már én is mosolyogtam.

– Szeretlek.

Úgy éreztem, hogy soha nem unnám meg ezt hallgatni.

– Én is szeretlek.

Szinte lehetetlen volt elszakadnom a kocsitól, mégis sikerült. Ahogyan az ajtó felé szaladtam, a szandálom hangosan kopogott a járdán. Csak néhány másodpercig voltam kint a késő délelőtti napsütésben, de a homlokomon máris gyöngyöző izzadságcseppek jelentek meg.

Felemeltem a kezemet, hogy bekopogjak, ám ekkor kinyílt a belső ajtó, és megjelent egy alacsony, sovány lány, akinek fekete haja és nagy, szürke szemei voltak – és akinek a tekintete végtelen kimerültségről tanúskodott. Először rám meredt, majd a vállam fölött mögém nézett. Csinos lány volt annak ellenére, hogy kimerültnek és megkínzottnak látszott.

– Az meg kicsoda? – kérdezte követelőzően.

Azonnal felismertem a hangot.

– Cam. A barátom.

Úgy húzta el a száját, mintha citromba harapott volna.

– Nem jöhet be!

– Tudom – nyugtattam meg sietve. – A kocsiban fog várni rám.

Molly arckifejezése most már inkább megvető volt, de azért félreállt az ajtóból, hogy beléphessek. Kinyitottam a szűnyoghálót, majd követtem a sötét nappaliba.

– Ez a szüleid háza? – kérdeztem, és gyorsan végigpillantottam a falakon lógó fényképeken, valamint a kopottas bútorokon. Molly kikapcsolta a tévét, majd a távirányítót maga mellé, a kanapéra dobta.

– Dolgoznak.

– Szép ház.

Megint elvigyorodott.

– Mondja a lány, aki a Red Hillen lakik!

Az utalás arra, hogy a szüleim éppen a város leggazdagabb utcáinak egyikében laknak, nem kerülte el a figyelmemet. Én viszont csak leültem az egyik székbe, és keresztbe tettem a lábamat.

– Jól van. Nos, örülök, hogy találkozni szerettél volna velem! Molly nem ült le, hanem néhány méterrel előttem megállt.

– Tényleg?

– Igen.

Bántó hangon felnevetett.

– Valahogy erősen kétlem, hogy ez igaz lenne, figyelembe véve a legutóbbi beszélgetésünket, valamint azt, hogy az elmúlt kilenc hónapot folyamatosan azzal töltötted, hogy próbáltál nem tudomást venni rólam.

Hmm. Ez nem lesz olyan egyszerű menet.

– Először is, nem szívesen olvasgatok idegen feladóktól érkező e-maileket, miután a középiskola utolsó évei azzal teltek számomra, hogy a gyűlölködő leveleket törölgettem a postafiókomból. És azt *te* sem tagadhatod, hogy rengeteg nem túl kellemes üzenetet küldték

Karba fonta a kezét, és felcsapta az állát.

– Ugye tudod, hogy miért?

– Mert az elején nem reagáltam a megkereséseidre, és mert azt hiszed, hogy én vagyok a felelős azért, ami veled történt.

Nem válaszolt, így hát előrébb hajoltam, majd folytattam:

– Nem hazudtam neked. Fogalmam sem volt arról, hogy a világon vagy, egészen addig, amíg idén januárban fel nem hívott az unokatesóm, és el nem mondta, mi történt, és az első e-mailjeidet nem is olvastam el. Ez az igazság.

Összeszorította az ajkait.

– Szóval ragaszkodsz a „nem vagyok hazug ribanc” történethez?

Hangosan fújtam, és felnéztem rá. Éreztem, hogy feltámad bennem a harag, de éppen úgy, ahogyan tegnap anyámnál tettem, megőriztem a hidegvéremet.

– Mint már a telefonban is elmondtam neked, nem hazudtam a rendőrségen a történetekkel kapcsolatban.

– Akkor miért vontad vissza a vádakat? – követelőzött.

– Ez nagyon hosszú történet.

Széttárta a karjait.

– Nem mintha nem volna éppen elég időm! Hallgatlak!

Olyan stílusban beszélt velem, hogy minden lelki erőmre szükségem volt, ha nem akartam én is hasonlóan visszavágni neki. Gondosan ügyelve arra, hogy ne emeljem fel a hangomat, mindent elmondtam Mollynak arról, ami a halloweeni buliban és az azt követő napokban történt. Az idő legnagyobb részében az arckifejezése éppen olyan rideg és kegyetlen volt, mint egy sokat látott rendőré.

Csak akkor éreztem, hogy ez a maszk repedezni látszik, amikor azt meséltem el neki, amit Blaine velem tett. Nem kellett megkérdeznem tőle, hogy vele is ugyanezt csinálta-e. Amikor végeztem, elfordult tőlem, a vállai leroskadtak, de a háta egyenes maradt.

– Nem lenne szabad senkinek sem beszélnem erről, de neked mindenképpen el szerettem volna mondani.

– A pasid tudja?

– Igen.

Meg mindig háttal állt nekem, és nem válaszolt.

– Azt kívánom azóta is, hogy a szüleim bárcsak ne egyeztek volna bele az egyezésbe, és bárcsak én se adtam volna be a derekamat! Bárcsak lehettem volna én is olyan erős, mint te, és...

– Nem tudsz te rólam semmit! – Megpördült és a szeme szürkén villant.

Feltartottam a kezemet.

– Azt viszont tudom, hogy nagyon erős vagy... sokkal erősebb, mint én. Megtetted, ami helyes volt, pedig nagyon is jól tudom, milyen rettenetesen nehéz lehetett.

– Az volt.

– Tudom. – Azt hiszem, ez a csaj nem akart semmi mást, csak mindenképpen belekötni valakibe.

Felcsapta az állát.

– Minden nagyon nehéz volt. Beszélgetni a rendőrökkel... a nyomozókkal, aztán az ügyvédekkel. Újra és újra elmondani nekik mindent, amit az a rohadék művelt velem. Részletesen. Nagyon nehéz volt. És ennek az egésznek nem kellett volna megtörténnie, ha te nem vagy olyan beszari, és kitartasz az igazság mellett!

– Sajnálom, de...

A karja villámgyorsan lendült, én pedig teljesen felkészületlen voltam, úgyhogy csak ültem ott. A fejem oldalra borult az ütés erejétől. Fájdalom és meglepődés könnyei csípték a szememet.

Nyitott tenyérrel, egész egyszerűen felpofozott.

Képtelen voltam elhinni, ami történt. Az arcom egyik tele forrón izzó láva volt, és nagyon fáj. Basszus! Ahhoz képest, hogy milyen kis girhes a csaj, nagyon jól üt.

A fellángoló harag gyorsan háttérbe szorította a döbbenetét, és a tenyerem viszketni kezdett a visszavágásért. De értettem, hogy miért ennyire dühös. Az ő fájdalma még mindig nagyon friss volt, és a seb messze nem gyógyult be. Én is megjártam ezt a poklot, és bizonyos értelemben azóta sem jutottam ki belőle. A velem történtek miatt érzett harag soha nem szűnt meg bennem lobogni. És talán soha nem is fog. Ezért volt hát, hogy megértettem, miért ennyire mérges rám.

És ez volt az egyik oka annak, hogy ebben a pillanatban az öklöm miért nem landol az orrán.

– Megérdemelted! – mondta, és remegett a hangja.

Az arcom nagyon fájt az ütés nyomán.

– Talán tényleg megérdemeltem. De azt nem érdemeltem meg, amit Blaine tett velem, és azt sem érdemlem meg, hogy a nyakamba borítod ezt a híg szart egy olyan döntésem miatt, amit tizennégy éves koromban, kényszerhelyzetben hoztam.

– De a szüleid ugye nem szorítottak fegyvert a fejedhez, hogy ird alá azokat a rohadt papírokat?

Megráztam a fejemet.

– Te mit tettél volna tizennégy évesen, ha a szüleid ezt követelik tőled?

Kinyitotta a száját.

– Ne is válaszolj, mert úgysem számít! Nagyon sajnálom, ami veled történt, de ha még egyszer meg merészelsz ütni, nem fogom vissza magam. Sajnálom, hogy keresztül kellett menned a bírósági eljáráson, meg mindenem. És *hidd el*, azt sajnálom a legjobban, hogy aláírtam azokat a rohadt papírokat, és beleegyeztem abba, amit a szüleim akartak! De ezen már nem változtathatok. Csak annyit tehetek, hogy túlteszem magam a dologon.

– Nos, akkor kellemes túltevést kívánok!

Felálltam, és csak néztem ezt a lányt, akivel ebben a rettenetben osztoztam, és úgy éreztem... hogy teljesen kiürültem. Nem zendült fel angyalok kórusa, és nem süttött le rám a megkönnyebbülés aranyló fénye sem. Ugyanúgy éreztem magam, mint amikor a szüleim házából mentem ki. Üresen. És ebben a pillanatban rádöbentem, hogy Camnek teljesen igaza volt. Tényleg nem kellett volna mindenképpen beszélni a szüleimmal, még akkor sem, ha utána tényleg jobban éreztem magamat.

Mert abban a pillanatban, hogy neki elmondtam az igazságot, már tovább is léptem.

De ez nem megy egyik pillanatról a másikra. Nagyon hosszú lesz még az út, míg elmondhatom, hogy tényleg feldolgoztam magamban a történeteket. Ahhoz pedig, hogy ezt felismerjem, az kellett, hogy ez a liba felpofozzon.

Nem kell itt lennem.

Odakint kell lennem Cammel, vissza kell mennem az otthonomba, Nyugat-Virginiába, a barátaimhoz. Folytatnom kell, amit elkezdtem.

Az ajtó felé indultam.

– Hova mész? – Csontos ujjai a karomba vájtak, és megállítottak. – Avery?

Lefejtettem magamról az ujjait, majd szenvtelen hangon válaszoltam neki.

– Elmegyek, Molly! Vissza ahhoz a sráchoz, aki szeret mindannak ellenére, ami a múltban történt velem, és annak ellenére, hogy ostoba döntéseket hoztam. Hazamegyek, ami nem a Red Hillen álló házat jelenti, és találkozni fogok a barátaimmal. Oda megyek.

Molly szóra nyitotta volna a száját, de csak figyelte, ahogyan az ajtó felé indulok. Megálltam, és visszafordultam felé.

– Nézd, ha fel akarsz hívni, mert kell valaki, akivel beszélgethetsz, akkor tudod a számomat. Hívhatsz, amikor csak akarsz. De tanultam a hibáimból. S ha akár egyetlen olyan üzenetet is kapok tőled, ami a legkisebb mértékben is felingerel, azonnal hívom a rendőrséget, és feljelentelek zaklatásért!

Becsukta a száját, majd hátralépett.

– A legjobbakat kívánom neked. Komolyan. Viszlát, Molly!

Nem állított meg, amikor kiléptem, és nem is jött utánam a kocsihoz, ahogyan apa tette. Beszálltam a bérelt autó légkondicionált utasterébe, és szakadozottan felsóhajtottam.

– Hogy ment a... miért olyan vörös az arcod? – Cam az arcom felé nyúlt, és finoman maga felé fordított. – Megütött?

– Aha – feleltem, majd a tömény káromkodásáradatot hallva összereztem. – De azt hiszem, miután kiadta magából a haragját, már jobban volt.

Cam szeme haragosan csillant.

– Ez akkor is rohadtul nem oké!

– Tudom. – Megfogtam a kezét, és a fájós arcomhoz érintettem. – De már vége van. Elmondtam neki, amit akartam, és azt hiszem, többé nem fogunk hallani felőle.

Cam kinyitotta a tenyerét, és nagyon finoman simogatni kezdett.

– Avery...

– Igazad volt. Tényleg nem lett volna feltétlenül fontos megtennem, amit tettem, de most már sokkal jobban érzem magam. Örülök, hogy elég bátor voltam hozzá.

Ezzel lehunytam a szememet, elfordítottam az arcomat, és a tenyerébe csókoltam.

– Vigyél haza, Cam! Most ott szeretnék lenni!

34. FEJEZET

A NYÁRRAL AZ A LEGNAGYOBB BAJ, hogy felnőtként gyorsabban elmúlik, mint hogy észrevennénk. Persze az is lehet, hogy csak a nyári előadások miatt éreztem így, amelyek mintha kiszippantották volna a nyarat ebből az évből.

Nagy nehezen kinyitottam az egyik szememet, és felnyögtem. Először a karkötőt láttam meg – nem az ezüstöt, hanem azt a másikat, amit Camtól kaptam helyette, és ami gyakorlatilag több, egymással végtelen hurokba fonódó zsinórból állt. Aztán megláttam azt is, mennyi az idő. Miért állítottam be az ébresztést ennyire koránra? Hiszen csak kilenckor kezdődik az első óráim!

Mellettem megmozdult az ágy.

Camnek ráadásul tízkor kezdődnek az órái. Mivel az egyetemi tanulmányai lassan a végükhöz közeledtek, úgy döntött, a lehető legkönnyebb félévet állítja össze magának.

Álmos mosoly ült ki az arcomra, ahogyan lustán hasra fordultam, kinyújtóztattam a lábamat, majd begömbítettem a lábujjaimat. A takaró lecsúszott a meztelen bőrömről, és végül valahol az ágy végében, a földön kötött ki. Vagy egy perverz szellem költözött be a hálószobámba, vagy Cam már régen ébren van.

Ajjkak érintenék a hátamat a két lapockám között, és egy simogató tenyér jelent meg a gerincemen, közvetlenül a fenekem fölött. Ujjak indultak el a gerincem mentén felfelé, amitől az egész testem csupa lúdbőrös lett.

– Jó reggelt, szivi! – Cam hangja még mindig álomittas volt.

Ó, hát ezért állítottam be az ébresztőt ennyire koránra! Ez azért egy éve még nem így történt volna! Nagyon aggódtam

amiatt, hogy el fogok késni, és az igazat megvallva, ezzel mindenkinek az agyára is mentem. Most pedig azt találtam ki, hogy az ébresztést egy teljes órával előbbre állítom, hogy legyen egy kis idő, ami Cammel csak a miénk.

– Jó reggelt! – mormogtam, és élvezettel hunytam le a szememet, ahogyan a keze elindult felfelé és lefelé, megállva a fenekemnél, utána pedig egyenesen fel, a nyakszirtemig. Először a hátam közepén csókolt meg, az ajkai viszont hamarosan már a csípőmön voltak. Meleg lehelet táncolt a hátam alsó részén, azután Cam megcsókolta a fenekem jobb felét is.

Kuncogtam és mocorogtam.

– Tudod, mit mondanak arról a srácról, aki megcsókolja egy csaj seggét? Szó szerint?

– Hogy tudja, hol a helye?

– Haha – az ujjaival kifésülte a nyakamba hulló hajtincseket, és ott is csókolni kezdett. – Azt, hogy őszintén és teljes szívéből szereti a csajt.

– Tényleg?

– Tényleg – mormogta, és az egyik kezével megragadta a csípőmet.

– Ezt honnan hallottad?

– Az interneten olvastam.

– Menő.

– És tudod, hogy mi mást tanultam meg? – Felemelt, és az egyik karját a testem alá csúsztatta. – Azt, hogy a női mellek reggel ágaskodnak a legjobban.

– Micsoda? – nevettem fel.

– Aha – felelte, és a jobb mellemet a kezébe vette. – Mindenképpen ellenőriznem kell ezt a csodálatos elméletet!

Finoman megszorított mellbimbóm pedig azonnal megkeményedett. Aztán a másik mellemmel is megtette ugyanezt.

– Azt hiszem, igazat írtak. A te melleid tényleg kivételesen ágaskodósak ma reggel!

Görcsös nevetés vett erőt rajtam, és félreütöttem a kezét, de amikor egy pillanattal később a kéz, most már sokkal célratörőbben megint megjelent ugyanott, a nevetésem gyorsan elhalt.

Az ujjai csodát tettek, és hamarosan már megint kéjesen nyomtam a csípőmet a takaróhoz.

– Szeretem az észjárásodat – mondta, és mögém helyezkedett.

A vállam felett hátranéztem.

– Hogy érted?

Az ébresztő felé biccentett.

– Korábbra állítottad. Te, szivi, egyszerűen zseniális vagy!

– Tudom – mondtam mosolyogva, és féloldalasan a párnára feküdtem. A szívem hevesen vert, és a testem készen állt. Én is készen álltam. – Nos, akkor ki is használod ezt a fölösleges időt, vagy inkább tovább kápráztatsz az internet mocskosabbik oldaláról szerzett tudásod széles tárházával?

– Jó kemény vagy! – A vállamat csókolta, miközben a keze a csípőmre vándorolt. – És ha tényleg megmutatnám neked, hogy mennyire hatalmas ez a bizonyos tárház, akkor azt hiszem, sikoltozva rohannál az egyetemre.

– Jó ezt tudni.

Cam megint felemelte a csípőmet.

– Mit szólsz?

Amikor így csináltuk, mindig habozott, vagy megkérdezte, hogy lehet-e. Volt ebben valami, ami miatt eltöltött az iránta érzett szeretet. Mindig nagyon figyelmes volt velem. Pontosan tudta, néha még mindig kellemetlenül szoktam érezni magam, ha ennyire közel engedem magamhoz, és néha egyszerűen nem szerettem, hogy megérintenek. Igaz, hogy ezek a pillanatok egy-

re ritkábban jöttek el, de Cam akkor is odafigyelt rájuk, és mindig ennek megfelelően közeledett felém.

Mind a ketten odafigyeltünk a másikra.

A nyáron valamikor járni kezdtem az egyetemen dolgozó egyik pszichológushoz, és úgy döntöttem, hogy míg teljesen túl nem tudom tenni magam a dolgokon, nem is mondok le ezekről a beszélgetésekről. Egy napon talán a történetemmel és a tapasztalataimmal másnak is segíthetek.

– Igen – mondtam, és jutalomból azért, mert ennyire figyelmes volt, és elkerülendő, hogy esetleg ne legyen teljesen egyértelmű a dolog, kicsit kinyomtam a fenekemet. Cam torkából mély morgás hallatszott. A mosolyom szélesebbre húzódott.

Elhelyezkedett a lábaim között, én pedig az alkaromra támaszkodtam, hogy könnyebben megtarthassam a teste súlyát. Felemeltem a fejemet, egy kicsit hátrafordultam, és az ajkai azonnal rátaláltak az enyémre. Imádtam, amikor így csókolt. Mintha valami finom nektárt inna belőlem. Egyetlen ilyen, és én máris elolvadtam. Ennyire csodálatos volt minden alkalom!

Cam elengedte az ajkamat, és a csípőjét előrébb tolta, hátulról csuszanva belém. A tempó lassú volt és kimért, ennek ellenére minden egyes lökés képes lett volna teljességgel elpusztítani. A fejemet a párnába nyomtam, a lélegzésem szaggatottá vált, és a fenekemet még szorosabban odanyomtam hozzá. A kezei ott voltak az én kezeimen, és az ujjaink összekulcsolódtak, ahogyan egyre gyorsabb lett a tempó.

– Szeretlek! – A hangja, ez a csodálatos, rekedt suttogás éppen elég volt ahhoz, hogy átbillentsen a holtpontra. Mindössze néhány másodperc eltéréssel élveztünk el.

Amikor pedig végül eljutottunk a tus alá, az én suttogásom volt az, ami mind a kettőnkét magával ragadott.

Végül vagy négy percet késve érkeztem be az órára, vettem a tanárra egy félénk pillantást, majd leültem.

Az idő kellemes volt, egyáltalán nem perzselően forró, így kis csapatunk úgy döntött, hogy inkább odakint, a könyvtár mellett álló egyik hatalmas tölgyfa lombjainak árnyékában fogyasztja el az ebédet.

Jacob a tarkójára tolta a tavalyi halloween-buliról megmaradt keménykalapját, és összevont szemöldökkel koncentrálni nézte az előtte álló, vagy tucatnyi műanyag poharat. Éppen piramist épített. Jobbnak láttam, ha egyetlen szót sem szólok. A szívószálat beleszúrtam a saját poharam tetejébe, majd lerúgtam a papucsomat. Brit a lábujjaim felé nyúlt, de én gyilkos pillantást lövelltem felé.

– Aki a lábujjaimhoz ér, halott ember!

– Komolyan beszél! – mondta Cam, és oldalba bökött. – Egyszer a kisujját érintettem meg, és majdnem az egyik ujjammal fizettem érte.

– De nem ez az egyetlen, amit majdnem elveszítettél.

– Húha, ez nagyon komolyan hangzik! – Brit a majonézzel teli táljára, majd a hasáburra meredt. Felsóhajtott. – Azért hiányzik Ollie! Élveztem, hogy gusztustalannak tartja, amit a majonézzel művelek.

– Most viszont mindnyájunknak elveheted az. étvágyát – jegyezte meg Jacob. – Egyébként már most is ezt csinálod.

– Ez nem ugyanaz – Brit lebiggyesztette az ajkait. – Ollie hihetetlenül jó pasi volt!

– Tessék? – Jacob majdnem felborította a csodálatos piramisát. – Én is az vagyok!

Cam összevonta a szemöldökét.

– És én is!

Könyökkel a gyomrába vágtam.

– Nos, ha tényleg az kell, hogy elmagyarázzam nektek a nyilvánvaló dolgokat is – felelte Brit, majd élvezettel nyomott bele egy burit a majonézbe, és kezdte el kevergetni vele. – Jacob, téged teljesen hidegen hagynak a csajok, Cam, te pedig annyira reménytelenül bele vagy zúgva Averybe, hogy nekem már csak Ollie maradt.

Elvigyorodtam.

Jacob felnézett, és arcán halvány vigyor jelent meg.

– Akkor itt van még egy.

Megfordultam, és követtem a pillantását. Jase az út túloldaláról éppen felénk közeledett.

Brit felsóhajtott.

– Aha, csak az a baj, hogy vele nem bírnék.

– Miért nem? – kérdeztem, és közben Cam barátját figyeltem.

Brit fűjt egyet.

– Úgy hallom, hogy ő nem kimondottan az az együttjárós típus.

– És te járnai akarsz vele? – kérdeztem tőle.

– Dehogy! – felelte Brit nevetve, és tovább mártogatta a majonézt. – De van egy olyan érzésem, hogy ha összekerülnék egy olyan sráccal, mint ő, és belekóstolnék a dologba, akkor mindig többet akarnék.

– Vagyis kicsit olyan, mint a drog? – kérdezte Jacob.

– Inkább, mint a Cheetos – felelte Brit.

Cam elhúzta a száját, és ellopott tőlem néhány burit. Én persze halálosan fenyegető pillantást vettem rá, de ennek azonnal odalett az éle, amikor a következő pillanatban odahajoltam hozzá, és arcon csókoltam.

Jase leült mellénk a földre, és kinyújtotta a hosszú lábait. Kicsit csodálkozva nézett Camre.

– Figyelj, most az előbb csak hallucináltam, vagy tényleg a húgodat láttam belépni a Knuttiba?

– Nem hallucináltál – felelte Cam. – Ő volt az. Kicsit későn jelentkezett.

– Értem – Jase szemei összeszűkültek, ahogyan a távolba nézett. – Ez... ez nagyon jó.

Elkaptam Cam tekintetét, ő pedig megrántotta a vállát. Jase, akinek a tekintete még mindig a távolba, valami senki más által nem látható dologra meredt, oda sem nézve előrenyúlt, és felmarkolt egy adag hasábburít a papírtányéromról.

– Hé, ez meg mi volt? – kiáltottam fel.

Cam nevetett.

– Úgy tűnik, hogy a burid nincs itt biztonságban!

– Nyilvánvalóan – motyogtam, és mind a kettőjüket gyanakodva néztem.

Jase rám kacintott, és éppen annyira hihetetlenül vonzó volt, mint Cam, amikor ugyanezt csinálta velem.

– Jöttök a hétvégén a luaura?

Bólintottam, és megint megdöbbsentem, amikor megértettem, mennyi minden változott egyetlen év leforgása alatt. Tavaly ilyenkor még ötletként sem merült volna fel bennem, hogy elmenjek bármilyen buliba, olyanról nem is beszélve, amit az egyik fiúklub szervez. Mosolyogtam magamban, és gyorsan megettem a maradék burit, mielőtt a fiúk megint elkezdték volna megvámolni.

– Ti legalább tényleg disznót fogtok sütni? – kérdezte Brit. – Mert tavaly nem disznó volt, hanem vadpulyka, és annak undorító volt az íze.

Jase felnevetett.

– Nem, idén tényleg disznót fogunk sütni nyáron.

A mellettem lévő futártáskának vibrálni kezdett az egyik oldalsebe. Kíváncsi voltam, hogy vajon ki lehet az, hiszen min-

denki, akinek a hívására számíthattam volna, itt ült mellettem, ezért kinyitottam a táskát, és kivettem belőle a mobilomat.

Egy SMS érkezett – egy SMS egy teljesen átlagos telefonszámról. Texasi előhívóval.

Molly vagyok. Ha van időd, beszélhetnénk egy kicsit? Légy szíves!

Az üzenetet olvasva a karomon kis remegés futott végig. Molly azóta nem próbált kapcsolatba lépni velem, hogy akkor kiléptem a házukból. Azóta semmi nem jött tőle, se e-mail, se üzenet, és azok, amiket azelőtt kaptam, közel sem voltak ennyire barátságosak. Mondjuk, annyira azért ez sem volt az.

Azonnal válaszoltam. *Igen, este felhívlak.*

Néhány percen keresztül csak néztem a telefonomat. Molly csak annyit válaszolt, hogy oké, de még mindig hihetetlennek találtam a dolgot.

– Minden rendben van? – kérdezte Cam, és a kezét a derekamra helyezte. Az arcára aggodalom ült ki.

– Igen – feleltem, és visszatettem a telefonomat a táskámba. Minden rendben volt. Talán nem volt minden tökéletes, de hát az életnek nem is kell feltétlenül annak lennie! Az élet bonyolult volt, néha szinte katasztrofális, de ebben a bonyolultságban megvolt a szépség is, és a katasztrófában megvolt a béke.

Nem tudom, hogyan alakult volna az életem, ha nem határozok úgy, hogy mindent előlről kezdek egy más helyen, elszakadva a múltamtól. Az biztos, hogy nem ilyen lenne, mint most. És azt is pontosan tudtam, hogy ha nem találkozom Cammel, akkor most nem ülnék itt. Talán előbb vagy utóbb sikerült volna egyedül is feldolgoznom mindent, ami velem történt, de már elég felnőtt voltam ahhoz, hogy beismerjem, szükségem volt erre a segítségre.

És eléggé felnőtt voltam már ahhoz is, hogy minden alkalommal, amikor felnéztem az éjszakai égboltra, és megláttam a

Corona Borealist – vagy bármit, ami kicsit is hasonlított hozzá – , hálát adtam neki, amiért ilyen szerencsésen alakultak a dolga-
im.

Háttal nekidőltem Camnek, majd a fejemet hátrahajtottam, és a két kezemmel megsimogattam az arcát. Közelebb húztam magamhoz, és megcsókoltam.

– Köszönöm!

Az ajka félmosolyra húzódott.

– Mit?

– Hogy megvártál.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönetnyilvánításokat írni soha nem könnyű, mindegy, hányszor csinálja meg az ember.

Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani Molly McAdamsnek és Cora Carmacknek, amiért egyformán csodálatosan kritizáltak és dicsérték. Sarah – a borítóterv gyönyörű szép, és abban a pillanatban, hogy megláttam, azonnal beleszerettem.

Szeretnék köszönetét mondani az ügynökömnek, Kevan Lyonnak, a példátlanul nagy támogatásért, amit kaptam.

Köszönöm Marie Romerónak, amiért lektori mágiája felhasználásával kijavította minden gépelési hibámat, és Valerie-nek, aki mindig készen áll akár a legutolsó pillanatban is megszervezni számomra egy bemutató körutat.

De persze mindez nem jöhetett volna létre, ha nem vagytok ti, az olvasók. Nem tudom nektek elégszer megköszönni, hogy ilyen sokan olvassátok a könyveimet. Az igazat megvallva még ma is döbbenettel gondolok arra, hogy bárkit is érdekelhet, amit írok.

Végül, de nem utolsósorban szeretnék köszönetét mondani Stacey Morgannek. Ő volt az első ember, aki hallott a *Várok rád* című könyvtervemről – aminek ötlete egy zuhanyzás alkalmával született meg bennem –, és aki mellettem állt a könyv születésének legelső napjától kezdve. KÖSZÖNÖM!

AZ ÍRÓNŐRŐL

Jennifer L. Armentrout, aki J. Lynn néven is ír, a *Luxen* és a *Gamble Brothers* sorozattal felkerült a USA TODAY bestseller listájára. Ugyancsak neki köszönhetjük a több díjat is elnyert *Covenant* sorozatot. A Spencer Hill Press, az Entangled Publishing, és a Disney/Hyperion kiadók megbízásából ír fiatal felnőtteknek szóló könyveket, illetve az Entangled Publishing megbízásából felnőtteknek szóló regényeket is. Amikor pedig éppen nem az írással van elfoglalva – ami szinte soha nem történik meg –, akkor Twitter-üzeneteket ír, vagy a kutyájával, Lokival játszik. Nyugat-Virginiában él a férjével, és energiától-függőségben szenved.